

FİNİFİ CUMHURİYETİ

Roman

Mustafa Bademci

TÜRKİYE BAROLAR BİRLİĞİ

Türkiye Barolar Birliği Yayınları: 329

Finifi Cumhuriyeti

ISBN: 978-605-9446-14-3

Yayıncı Sertifika No: 15566

© Türkiye Barolar Birliği
Birinci Baskı: Ocak 2017, Ankara

Türkiye Barolar Birliği
Oğuzlar Mah. Barış Manço Cad.
Av. Özdemir Özok Sokağı No: 8
06520 Balgat - ANKARA
Tel: (312) 292 59 00 (pbx)
Faks: 312 286 55 65
www.barobirlik.org.tr
yayin@barobilik.org.tr

Baskı
Şen Matbaa
Özveren Sokağı 25/B
Demirtepe-Ankara
(0312. 229 64 54 - 230 54 50)

Sertifika No: 14251

FİNİFİ CUMHURİYETİ

Roman

Mustafa Bademci

Yüce adaletin gerçekleşmesine katkı sunanlar için...

YAZARIN YAŞAM ÖYKÜSÜ

Mustafa Bademci, 1946 Yılında Konya- Seydişehir'in Akçalar Köyü'nde doğdu. İlköğrenimini Akçalar İlkokulunda, Ortaöğrenimini Seydişehir Mahmut Esat Ortaokulunda ve Akşehir İlköğretmen Okulunda yaptı. Yurdun değişik yörelerinde ilkokul öğretmeni olarak çalıştı. Bu arada okul dışından Beyşehir Lisesi'ni bitirdi ve İstanbul Hukuk Fakültesinde yüksek öğrenimini tamamladı.

1974 yılında Seydişehir'de Serbest avukat olarak çalışmaya başladı; Cumhuriyet Halk Partisi'nin ilçe başkanıydı. C.H.P ilçe başkanlığı sırasında 1977 yılında Seydişehirin Sesi Gazetesi'ni yayın hayatına kazandırdı. FEYLESOF, MORTAŞ, DİNGİNLER adlı romanların yazarıdır. İzmir'de serbest avukat olarak çalışmaktadır.

Adliye koridorlarında koşuştururken
Ansızın gözüme çarpıveren
Bir yudum gülümseyiş şad eder beni
Umutsuz olma
Sadece direnmesini bil
Çile bitecek
Erdemlerin kraliçesi birgün
Senin ülkende de gülümseyecek

İlk Adım

Ege'nin Şirin İlçesi Zeytinciler, olağanüstü günlerinden birini yaşıyor. İlçenin önemli kuruluşlarından Giderler İşletmelerinin yeni yöneticileri, basın toplantısı yapacaklar. Söylentinin bini bir para. Kasabaya gelen gelene. Toplantı saati yaklaştıkça, her yan yabancılarla dolup taşıyor.Yerel gazete Zeytincilerin Sesi'nde, boy boy resimler ve haberler var. Zeytinciler'de herkes, gazetenin son sayısında yayımlanan Giderler İşletmeleri haberlerini okuyunca, söylenmeden edemiyor:

"Kime niyet, kime kismet. Zati Bey'in zamansız ölümüyle, bir yan bir yanda serili dökülü kaldı. Yaşam böyle bir şey işte! Zati Giderler çalıştı çalıştı; hem de ne çalışma! Kendinden önce babası da çok çalışırdı. Sonunda bu kadar mal mülk, dünya kadar para, bir kamyoncuya kaldı. Kamyoncu da az değilmiş hani. 'Ben nideyim elin parasını pulunu? Zamanında beş kuruş yararını görmedim. Kabul etmem bu kadar malın mülkün sorumluluğunu 'diyormuş.

Kimilerine göre de, Giderler Ticaret'in tüm varlıkları, Zati Giderler'in seksenbeş yaşındaki annesine kalıyormuş. Zati Giderler evli ve çocukluk çocuk sahibi olmayınca, sağlığında bir vakıf falan da kurmamış olunca, nasıl idare edecek seksenbeş yaşındaki bir ihtiyar bu fabrikaları, bu denli parayı? Geriye kalıyor, bu işlerle bir ilgisi bulunmayan Zati Bey'in Kız Kardeşi Sevil Hanım ile Eşi Kamyoncu Bedri. Zeytinciler ekonomisini doğrudan ilgilendiren bu gelişmelerin sonucunu, yöre halkı da merakla beklemektedir."

Toplantı saatinin yaklaşmasıyla, Zeytinciler'in bitişiğindeki Harunlar İskelesi'nde yer alan Giderler İşletmelerinde de bir karmaşadır almış başını gidiyor.Değişik model süper araçlar, yönetim yeri

önünde dizelenmeye başladılar.Yeşil Doğa'yı kuş seslerinin süsleyip durduğu güneşli bir cumartesi günü, saat 14.00'te basın toplantısı başladı. Giderler Holding ve bağlı şirketleri yönetecek kurul üyeleri yerlerini almışlardı.

Adının Akın Yankı olduğunu söyleyen çevik görünüşlü, temiz yüz-
lü, genç bir avukat; toplantıyı başlattı.

Sayın Konuklar, Değerli Basın Mensupları ;

Bilindiği üzere, Giderler Ticaret'in tek yetkilisi ve sahibi Merhum Zati Giderler, çok kısa bir süre önce aramızdan ayrılmış olduğundan,yönetim kurulumuz toplanarak, aşağıdaki kararları almış bulunmaktadır. Görev bölümü yapılmış olup; Yönetim Kurulu Başkanlığını Akın Yankı, Genel Sekreterliği Bedri Kak, Mali İşler Genel Muhasebe Gülbahar Bozçiçek... üstlenmiştir.

Art arda gelen soruların arkası kesilmeyince Akın Yankı:

"... Ayrıca bugün yayımlanacak basın bültenimizde, ayrıntılı bir açıklamamız da vardır. İzninizle basın toplantımızı kapatıyorum. Hepinize çok teşekkür ederim."

Şirket hissedarı ve Yönetim Kurulu Başkanı Akın Yankı, basın toplantısını sonlandırırken; "Nereden nereye ... " demekten bir türlü kendini alamıyordu.Yaşadıklarını düşündükçe, "Benimkisi tam bir macera. Herkesin bir yaşamı vardır; kesinlikle bir maceradır. Ancak benim yaşadıklarım, anımsanmaya ve üzerinde bir daha, bir daha düşünmeye değer."diyerek irkilip kalıyordu. Yaşadıkları onu gerçekten düşündürüyor, hayalinden bir türlü silinip gitmiyordu.

Hukuk Fakültesi'ni bitirip, avukatlık stajına başladığı ilk günü düşündü. Ah! Ah! Ne günlerdi o günler! Heyecan içinde adliye merdivenlerini tırmanıp savcının odasına yaklaşırken, bekleyenleri görünce irkilip kalmıştı. "Acaba ne yapsam? Ben de beklesem mi? Yoksa kapıyı çalıp girsem mi? "

Kendini tutamadı; kapıyı çaldı. Cumhuriyet Savcısı bir subayla konuşuyordu. Anlaşıldığı kadarıyla, masanın üzerinde duran asker cekedinin ederini soruyordu.

Subay Bilirkişi:

“Çok eski bir ceket. Uzun süre kullanılmış, çok yıpranmış. Bu günkü fiyatlarla maddi bir değer ifade etmez.”

Savcı başını cevirdi:

“Buyurun!”

“Efendim Akın Yankı... “Elindeki yazıyı da Savcı’ya uzattı.

Savcı Bey yazıyı okuyunca:

“Hoş geldiniz. Hayırlı olsun. Avukatlık stajına bu gün başlıyorsunuz öyle mi?”

Bilirkişi uğurlandı. Savcı Bey’le Genç Hukukçu arasında sıcak bir söyleşi başladı. Hangi hukuk fakültesi, memleket neresi? Neden avukatlık? Yargı bağımsızlığı, hukuk devleti derken, konuşma uzadı gitti.

Savcı Ragıp Bey, anlamlı bakışlarıyla gülümseyerek:

“Genç Adam, çok kutlarım! Önemli şeyler söylüyorsun. Yalnız unutmayasın, bu ülke de özgürlük, adalet, eşitlik gibi kavramlar yine de henüz taze sayılır. Almamız gereken çok uzun bir yol var önümüzde. Sakın ola ki bir hayal kırıklığına uğramayasın. Bu yolu sizler yürüyeceksiniz. Biz buraya kadar gelebildik, gerisi sizden beklenir.

Bakınız içinde bulunduğumuz adliye binasını yapanlar, şu yeni örölmüş olan duvarın arkasını banyo odası olarak düşünmüşler. Savcı keşiften dönünce, veya başka nedenle ihtiyaç duyarsa yıkan-sın, duş alabilsin dinlensin. Biz hemen bir duvarla ayırdık. Dinlenme odasını çalışma odası yaptık. Adliyede birbiri üstünde sürdürüyor çalışmalar.

Staj henüz yeni başladı. Yeterli süremiz var. Hukuksal sorunları bol bol konuşup tartışacağız. Çalışma planımız hazır olmadığına göre, elimizde ilginç bir dosya var. Şimdilik bir göz atın bakalım.”

Hemen zile bastı, dosyayı istedi. Dosya gelince genç hukukçunun önüne koydu.

“Buyurun ... “

Akın'ı bir heyecan sarmıştı. Her şey birdenbire oluvermiş, staj başlamıştı. Dosyayı aldı. Savcı Bey'e teşekkürlerini sundu; savcılık kalemine gidiyordu.

İçeriye girince ne görsün! Savcı Bey'in dediğinden de beter. Dosyalar, dosyalar, dosyalar ve dolaplar. Her şey üst üste. İçinden de söylenmeden edemiyordu:

"Savcı Bey'in söyledikleri az bile. Demek adliye böyle! Birbiri üstünde sürdürülüyor çalışmalar."

Karşılıklı selamlaşmalar ve hoşbeşten sonra, bir sandalyeye ilişti Akın. Elindeki hayli kabarık dosyanın, açık sarı renkli kapağını süzerken, ilkokulu bitirdiği yıllar düşüverdi aklına; dalıp gitmişti. Kendini alamadı, düşünmeye başladı. Parasız yatılı sınavlarını kazanmıştı. Orta okulda yatılı okuyacaktı. Yankı Baba, Küçük Akın'ı da yanına aldı, adliyenin yolu tutuldu. Yüklenme senedi için notere gidiliyordu. İlçede noter bulunmadığından, mahkemenin yazı işleri müdürü noterlik görevini de yürütüyordu.

Yazı işleri müdürü, Baba Oğul Yankılar'ı görünce gülümseyerek:

"Salih Efendi! Ben size söylemedim mi? Hani kefiliniz? Tamam, yüklenme senedini hemen yazarız da, kefil getirmemişsiniz..."

Küçük Yankı'nın yüzünü okşayarak:

"Efendim onlar nereden bilsinler, bu delikanlının sınıfları başarıyla geçeceğini? Devlet diyor ki bu afacan parasız yatılıyı kazanmış, tamam da yine de ne olur ne olmaz! Belki de okumaz. O yüzden derim, kefil imzalamadan yüklenme senedi tamam olmaz!"

Yankı Baba noter yetkilisini dinleyince dikildi kaldı. Az durdu; "Sen de haklısın. Önceden kulağıma koymuştun da nedense unuttuverdim. Ben hemen gideyim, Bahriyeli Recep evindeyse, o kabul eder. Ona bir söyleyeyim."

Konuşmayı ilginç bakışlarla dinleyen Küçük Yankı'ya doğru dönerek, "Akın! Oğlum! Bir yerlere kaybolma sakın! Beni bekle. Buradan ayrılma. Az sonra dönerim."

Yankı Baba uzaklaşıp giderken, Küçük Yankı da yavaş yavaş, adliye koridorunda ayaklamaya başladı. Ürkek bakışlarla çevreyi süzüp

dururken kimi görsün! Az ilerideki kapıya çıkıveren Mübaşir Şükrü Amca onu görünce gülümseyerek, "Burada ne arıyorsun? " der gibi kaş göz ederek, ünlemeye başladı. Koridorda bekleyenleri duruşmaya katılmaları için çağrılıyordu. Akın'ın, birşey söylemeden bakıp kaldığını görünce elinden tuttu, içeriye götürdü. Usulca duruşma salonunun gerisindeki sandalyenin üzerine oturttu.

Simsiyah yeşil cübbe içinde durgun durgun, ciddi ciddi bakan bir yargıç; onun önünde daktilosunun başında Hacı Manavların Durmuş Ağabey ve o güne değin görmediği tanımadığı davanın yanları iki kişiyi görünce irkildi kaldı. İçin için de seviniyordu. Tam yerini bulmuştu.

Karşısındaki duvarın yüzünde; "Adalet Mülkün Temelidir. " yazıyordu. Küçük Akın yazıyı okuyunca, uzun uzun düşünmeden edemedi. "Adalet adalettir, tamam orasını anladık. İyi de mülk ne demek oluyor? Mülk... Mülk... Mülk? Ne olabilir acaba?"

Hemen aklına geldi. Bir ara konuşulurken duymuş olsa gerekti:

"Mülk, ev demek mi yoksa? "

Az daha düşündü:

"Olmadı yanıldım ben..." dedi. Kafasındaki soru işareti yeniden yanıt bekliyordu. "Yanıldım ben. Adalet evin temelidir; olabilir mi? Yargıç'ın tam arkasındaki duvarın yüzüne neden böyle yazılsın? Anlamsız bir şey olur. Adalet evin temelidir... Hayret bir şey! Bilemedim. Mülk ne demek acaba? Adalet mülkün temelidir..."

Akın Yankı böyle düşünüp dururken, önündeki dosyayı bir şeyleri arar gibi karıştırıp duran kaşları çatık Yargıç'ın, ansızın seslenmesiyle kendine geldi.

Yargıç, karşısındaki az yaşlıca, kasketi elinde bekleyen adama:

"Dava açmışsın; ineği sağamıyorsun öyle mi? "

Yaşlı adam başladı anlatmaya:

"Hakim Beğim! Kör bicikli inek satmışlar bana! Çok denedim, ineği sağamadım. İneğin meme uçları kapalı. Alsınlar ineklerini paramı geri versinler. Günlerdir ineği beslerim. Zarara uğradım Hakim Beğim. Uğradığım zarar ziyarı da versinler, onu da isterim..." Bu

sırada Akın'ın omuzuna usulca bir dokunan oldu. Mübaşir Şükrü Efendi gülümseyerek, "Haydi gidiyorsun. "Elinden tutup, duruşma salonundan dışarıya çıkarınca her şey anlaşıldı. Yankı Baba suratını ekşitmiş, koridorda bekliyordu. Akın'ı görünce, başladı ileri geri konuşup söylenmeye:

"Neredesin oğlum sen? Seni bulmak için dört dönüyorum ben! Sana ne söyledim? Sen ne yapıyorsun? Recep Amca'nın işi var. Kendisini zor getirdim. Bir de seni aramaya çıktı! "

Noter yetkilisine seslendi:

"Seninkini buldum. Mahkeme salonuna girmiş, duruşma dinlermiş. Olacak şey mi şu? Bizim Şükrü almış içeriye duruşma salonuna. "

Bu arada Bahriyeli Recep de Akın'ı görünce gülerek, az da öfkeleterek:

"Neredeydin köftehor! "

Yankı Baba'ya sorar gibi bakınca o da:

"Seninki şimdiden adliyeciyi olmuş, mahkemeye duruşma dinlemeye girmiş. Bizim Mübaşir Şükrü almış içeriye. Duruşma dinlermiş. "

İkisi de Küçük Yankı'yı baştan aşağıya süzerek, alay edercesine gülüştüler. Ne de olsa, yine de öfkeliydiler.

Akın Yankı duruşma salonunda okuduğu , "Adalet Mülkün Temelidir. " yazısının anlamını Bahriyeli Recep Amca'ya sormadan Baba Oğul Yankılar, ona teşekkür ederek ayrıldılar.

Neden sonra öğrenebilmişti Akın Yankı; mahkemenin duvarında okuduğu yazının, "Adalet Devletin Temelidir." demek olduğunu.

İzlediği ilk duruşmayı hiç unutmadı Akın Yankı. Bir yeri geldi mi hep anlatır dururdu. İleride üniversitede hukuk fakültesinde okumayı, hukukçu olmayı, arkasızların haklarını savunmayı düşlerdi hep. Şimdi aradan yıllar geçip gitmiş. Yatılı orta, lise derken, hukuk fakültesi de okunmuş bitmiş, avukatlık stajına başlıyordu. Savcılık kaleminde bir sandalyeye ilişmiş, kulaklarında uğultular, dava dosyası elinde düşünüyordu. Çevreye yeniden bir göz gezdireyim dedi. Dosyalar ... dosyalar... Dolaplar ve aralıksız girip çıkıp bir şeyler soran insanlar. Yine de her şeylere karşın, başlarını kaldırmadan iş-

lerini bitirmeye çalışan görevliler. Demek adliye bu!

Adalet Devletin (Mülkün) Temelidir. Onu öğrenebildim de bu kelime neden ürperti verici geliyor bana?

Adalet... Adalet... Adalet!

Adalet, bu karmakarışık sıkıntılı ortamlarda mı yeşerecek!

Adliye koridorunda, hak arayanların umutsuz bakışlarını mı görüyorum ne? Buralarda kulaklarımı dolduran uğultular, kaderlerine ağlaşan umutsuzların çığlıkları mı? Yoksa bu uğultular, yüce adaletin hıçkırıkları mı?..

Yanılmıyorum...

Adalet çok saygın ve ürperti verici ...

Onu gerçekleştirmek çok zor...

Görmüyor muyum sanki hukukçuların yüzlerini! Sevinç pırıltıları almış başını gitmiş; gülümsemiyor bakışları."

Gerçekten evet. Akın adliyeye girince, içini bir kaygı ve ürperti dolduruyordu. Görkemli ve gürültülü adliye; soğuk geliyordu kendisine. Dumanlı, yaşlı bir havada; sanki çığlıklar duyar gibi oluyordu. Ne yapması gerekirdi acaba? Sanki korkulu ve kasvetli bir hava sarıyordu bedenini. Kulaklarında vızıltılar, içinde ürpertiler duyuyordu.

Kendi kendine söylendi:

"Yapma Akın'ım!.. Bu umutsuzluk neden? Korkulu düşler görmek istemeyen sen; asla çaresiz değilsin! Sadece direnmesini bileceksin. Çevrende olup biten güzellikleri de görmeye çalış. Özgürlüğüne kavuşan bir canın sevinç çığlıklarını; sisler içinde gülümseyerek karşına çıkıveren sevgilinin bakışlarını düşün. Kurtar kendini bu ürpertiden! Asla yalnız değilsin!"

Kendi kendine sormadan da edemiyordu:

"Adil olmak, adalet dağıtmak, insanları yargılamak nasıl bir şey acaba?

Bilemiyorum!

Ya avukat olmak? “Bulunduğu sandalye üzerinde dalıp gitmişti. “Hukukçu olmak nasıl bir şey acaba?”

Çaycının seslenmesiyle kendine geldi.

“Ne içersiniz? “

Akın ses vermeyince:

“Ne alırsınız efendim! “

“Teşekkür ederim. Çay içerim.”

Diğer Savcı İsfendiyar Bey ve kalem çalışanları da kutladılar Akın Yankı’yı . Kolay gelsin dediler; başarılar dilediler. Soruşturmanın temel kuralları yavaş yavaş, uygulamalı bir şekilde, önüne seriliyordu.

Şişmanlığın verdiği ağırlıktan olsa gerek, Savcı Ragıp Bey yavaş yavaş yürür, arada bir öksürür; odasına geçince derin bir nefes verdikten sonra, kollarını masanın üstünde uzatarak, çevresine bakınmaya başlayınca anlaşırdı dosyaları istediği.

O gün yeni stajyeri karşısında görünce hemen sordu:

“Akın Bey! Size verdiğim dosyayı inceleyebildiniz mi? Kanıtlar toplanmış mı? Soruşturmanın eksik yönleri var mı? “

Akın kendini topladı ve hemen yanıt verdi:

“Dosyayı okudum efendim.Yakalanan kaçak sigaraların şirkete ait olduğu anlaşılıyor.Yalnız çok ilginç! şirketin iki ortağından birisi çarşı meydanında ayakkabı boyacısı, diğeri de başıbozuk takımından kendini bilmez birini görünüyor. Şirket sahibi olduklarından bile haberdar değiller. Olur şey değil! Üstelik kaçak malların değeri de çok yüksek. Yaşı seksenin üzerinde ünlü bir kişi de var şüphelilerin içinde. İsfendiyar Bey emir verdi. Bu gün gözaltına alınacaklar. “

Konuşma sürerken telefon çalmaya başladı.

Karşıdaki ses:

“... Çok yaşlı, herkesin sevgi ve saygısını kazanmış bir kişi. Bu adamı polis neden göz altına alsın ki... Savcılık makamı olarak, doğrudan doğruya size gelsin, ifadeyi size versin.”

Savcı Ragıp Bey’i öksürük tuttu. Telefon elinde uzun uzun öksürdü ve içini çekti: “Ben dosyayı okumadım. Dosyaya bir bakayım, ondan sonra görüşelim.”

Akın’ı heyecan sarmıştı. “Savcı Bey, nasıl bir karar verecek acaba? Yaşlı adamın ifadesini doğrudan kendisi mi alacak; yoksa polise mi yollayacak...”

Neden sonra durum anlaşıldı. Yine aynı kişiydi telefonda seslenen:

“Bildiğiniz gibi Sacit Tırmıkçı, çok sevilen sayılan biri. Gazeteciler görmeden arka kapıdan içeri girsin. İfadesini öyle versin.”

Savcı Bey yeniden öksürmeye başladı. Öksürdü öksürdü, bir daha öksürdü. Karşıdaki sese bir yanıt vermedi, kapattı telefonu. Dosyayı eline aldı; okudu okudu. Kahvesini içti içti. Dosyayı okuyordu.

Akın da Savcı Bey’in karşısında kibarca oturmuş, “Saygın kişi olduğu söylenen Sacit Tırmıkçı, adliye binasına arka kapıdan mı, yoksa ön kapıdan mı alınacak? Yoksa ifadeyi polis karakolunda mı verecek? Sonuç ne olacak? “deyip düşünüyorken, kapı çalındı. İçeriye orta boylu, karayağız, saçları ağarmaya başlamış birisi girdi. Bir elinde çanta, diğerinde kabarık bir dilekçe ile gülümsemeye çalışarak, kendini tanıttı; avukat olduğunu söyledi ve ekledi:

“Ölümcül hasta efendim... Seksen yaşını geçmiş. Nasıl ifade versin? Her şeyden önce şunu belirtmek isterim: Yüksek Makamınızca dilekçemiz ekinde sunulu raporlar ve diğer belgeler incelenince görülecektir. Müvekkilimiz Zeycan Sacit Tırmıkçı’nın akıl sağlığı da yerinde değil. “

Dışarıda gazeteciler bir o yana, bir bu yana volta atarak bekleyiyordu. Belli ki Zeycan Sacit önemli birisiydi. O yüzden olsa gerek gazeteciler, Zeycan Sacit’i adliye kapısında resimlemek istiyordu. Göğüslerinde salınıp duran fotoğraf makinaları. Şakalaşmalar sürüyordu.

Aynı suçtan gözaltına alınmış bulunan Çarşı Meydanı’nda ayakkabı boyacılığı yapar, Hidayet Avcukara’yı getirdi polisler.

Gazeteciler, istemeyerek de olsa Avcukara'yı gülerek resimlediler.

"Boyacı Hidayet'miymiş milyonlara varan kaçakçılığı yapan?"

Gazetecilerin yüzleri buruşuyor, anlamlı bakışlar ve gülümsemelerle flaşlar patlıyordu. İçlerinden az sert bakışlı, iri gözlü olanı, ağlar gibi gülerek sordu:

"Hidayet! Bu kadar zenginsin demek! Neden boyacılık yaparsın? Kimlerdir görünmeyen ortakların?"

Hidayet de gülümsüyordu gazetecilere bakarak. Dünya umurunda bile değildi. O da biliyordu olacakları. Kendisi zavallı bir ayakkabı boyacısıydı. Yüzbinlerce liralık kaçakçılığı nereden bilecekti? Zaten kendisine söylemişlerdi: "İfadeni alır, hemen salıverirler..."

Hidayet Avcukara'nın Emniyet Müdürlüğünde verdiği ifadeye, Savcı Ragıp Bey şöyle bir göz attı ve zile bastı; dışarıya seslendi:

"Getirin Hidayet'i!.."

Yaşam çilesi okunan yüzünde korku dolu gülücüklerle, ayağında terliklerle, Hidayet Avcukara içeriye getirildi. Ellerindeki kelepçeler çözüldü. Şüpheli Hidayet, Savcı Ragıp Bey'e ürperti içinde bakıyordu. Savcı Bey Hidayet'in ifadesini alayım derken ve ona doğru bakmak isterken, yine öksürüğe yakalandı. Hem öksürüyor, hem soruyordu:

"Adınız soyadınız?"

"Efendın, adın Muhammet Bın Hıdayıt. Bıze nıfüs cüzdan verılken Hıdayıt dedıle... Ases adın yazılısın dedın. Onı almak için oğraşılıyo... Olmadı Hıdayıt yalnız kaldın... Yeni nıfüs cızdan verılmedı. Amma verılıcık deyola..."

"Kaçakçılığa nasıl girdin? Neden kaçakçılık yaptın? Olayı anlat bakalım."

Hidayet titreyerek ve şaşkın şaşkın gülerek konuşmaya başladı:

"Ben nıredın bıleyın ellerını öptüğüm Savcu Beğın,ben ne bıleyın? Arada bır banı beldenatçılarn büyük oğlın yüz lıro verı. Ben de Allah sizdın razı olur derın. Meğer benı kaçakçın yapmışle..."

Savcı sordu:

“Beldenatçıların büyük oğlunun adı ne? “

Hidayet, karakurumlara bulaşmış gibi görünüp duran ellerini, kafasına hafifçe vurur gibi yaparak:

“Polise söylemişem de şindi aklına gelmedi...”

Savcı söyleyiverdi:

“Halil Zaim Tırmıkçı mı? “

Hidayet heyecanla yanıt verdi:

“Evıt evıt... O o!..”

Diğer şüpheli boşa gezer olunca, ona ulaşılammıştı.

Savcı Bey çok sıkı emir verdi:

“Neden bulunmuyor bu adam? Ortalıkta dolaşıp duran boşa gezer birisi. Yer yarıldı da içine mi girdi. Hemen yakalansın! Gözaltına alınsın! “

Bu sırada Avukat stajyeri Akın'da çekinerek ekledi:

“Efendim, Hidayet Avcukara'nın ifadesinde adı geçen Halil hakkında ne düşünüyorsunuz?”

Savcı Ragıp Bey:

“Hiç acele etmeyelim. Onu ve diğer kimi kişileri çok sıkı takip altında tutuyoruz. Berduş'u bir dinleyelim. Gerisi arkadan gelir. O ne diyecek bilelim. Sonra Halil Tırmıkçı ve diğerleri diyelim. “

Genç Hukukçu, soruşturma dosyalarının arasında yitip giderken, incelemesi için önüne bir dosya daha konuldu. Şehrin dışında Avcılar Tepesi'nde çam ağacında asılı bir kadın cesedi bulunmuş. Onun soruşturması yapılıyordu.

Savcı Bey, “Burada fiziksel incelemeyi gerektiren bir durum var... Otopsi yapacağız.”

Keşif için bir minibüs geldi. Olay yerine hareket edildi.

Otopsi sözünü duyunca, Akın'ı da bir heyecan sarmıştı. Yıllar önce ansızın bu dünyadan göçüp giden ilkokul arkadaşı Sevgi'yi anımsadı. Doğup büyüdüğü kasabadaki Çilebe'nin Kuyusu'nun başına kilimlerle örtü yapılarak, talihsiz Sevgi'nin vücuduna hemen orada otopsi yapılmıştı. Sevgi'nin cansız bedeni alındı götürüldü de Çilebe'nin Kuyusu'nun yanındaki duvarın dibinde, Sevgi Kız'ın kan izleri uzun süre kaybolmadı. Emişana eline aldığı kürekle kan izlerini silerken, Akın'ın içi parçalanmıştı. Çilebe'nin Kuyusu'ndan su kovasını her çekişinde, kuyunun derin duvarlarında; üzerlerinden ışıl ışıl sular damlayıp duran taşların, kara kara yanık yanık bakışmalarını, karanlıkların derinlerindeki sularla fısıldaşmalarını görüp dinledikçe, içini korkular dolduruyordu Akın'ın. Olmadı yapamadı, korkularını yenemedi Akın. Kuyu kırklansa, suları boşaltılsa, içi temizlense de; bir türlü eli varmaz olmuştu Çilebe'nin Kuyusu'nun kovasına.

Hep Talihsiz Sevgi'yi düşündü durdu Akın. "Hayret bir şey! Kimbilir neden attı bu korkulu kuyunun içine kendini Sevgi?" diyordu. Sevgi bunalım geçirmiş... dediler; öyle duyuldu. Başka bir sorup soruşturana da bulunmayınca olay küllendi, unutuldu.

Akın böyle düşünüp dururken, Savcı Ragıp Bey'in yorgun ve öksürüklü sesi, minibüsün içindeki vızıltılı sessizliği bozdu. Ragıp Bey, Adli Tabip Ulvi Bey'e doğru bakışlar fırlatarak, öğrenci Akın'a anlatıyordu. Yavaş yavaş tek tek konuşarak:

"... Yurttaşların kanunlar karşısında ayrımsız, şeref ve haysiyet sahibi olduğunun kabulü pek kolay olmamıştır biliyorsunuz. Eşitlik ilkesinin yasal güvence altına alınması da...

Gerçekten de çok iyi bilindiği gibi, kanun önünde bir kimse, diğerinden daha az şerefli değildir. İşte şimdi otopsi yapmak için gittiğimiz Ayşe Fatma kim ise bu dünyadan göçüp gitmiş, savunmasız bir durumda. Kendi kendini mi astı? Suçlu veya suçlular var mı? Kim kıydı canına? Neden kıydı? Bunları bulup çıkarmak devletin görevi oluyor. Yasaların çizdiği sınırlar içerisinde yurttaşların fizik tamlığını, onurunu ve şerefini koruyup gözetmek görevi de bize düşüyor. Cumhuriyetin savcılarına verilmiş bu görev. Cumhuriyet Savcısı'na önceleri, kamu adına dava eden anlamında, Müddeiumumi denilirdi.

Değerli Hukukçu Mahmut Esat Bozkurt'un sözleri her zaman kulağlarımda çınlar durur:

'Cumhuriyet Savcıları;

Meriç kıyılarında çalışan Türk köylüsünün kaybolan sabanından tutunuz da, bu yurttaki yaşayanların uğrayacakları en ufak bir haksızlıktan; hatta Bingöl Dağları'nın ıssız kuytularında nafaka bekleyen öksüzlerin göz yaşlarından sizler sorumlusunuz.'

Görevimi yaparken ne zaman dara düşsem, büyük hukukçunun bu sözleri imdadıma yetişir, hemen silkinirim.

Neden Cumhuriyet Başbakanı, Cumhuriyet Valisi denilmez de, Cumhuriyet Savcısı denir? Hiç belli olmaz! Bir gün gelir valiler de, başbakanlar da, yasalar önünde hesaba çekilebilir. Cumhuriyet devletinde herkesten hesap sorulabilir. Bunu kim yapacaktır? Elbette Cumhuriyet Savcıları yapacaklardır. Adı üzerinde, cumhuriyetin savcıları yapacaklardır.

Savcı Ragıp Bey'in konuşmaları, Akın'ı son derece heyecanlandırmıştı. Yıllar önce dışarıdan seyrettiği, Çilebe'nin Kuyusu'nun başındaki otopsiyi düşündü yeniden. Kankırmızı kilimlerin örtüsü altında otopsi yapılan halimselim, pembe yüzlü, gözleri gülümseyerek bakan Kadersiz Sevgi'yi ...

Kendini tutamadı, o da girdi söyleşiye:

"Efendim, bizim kasabada bir komşu kızı vardı; adı Sevgi. Benim de ilkokul arkadaşım. Onbeş yaşlarında ... Bir sabah sokaktan gelen çığlıklarla yatağımdan fırlayınca duyduğum acıyı, bu günkü gibi anımsarım. Sevgi intihar etmişti, kendisini bir kuyuya atarak. Yaşamda yok oluşu ilk o zaman düşündüm. İnsan denilen varlık, yokluğun içinde tükenip giden bir hayal miydi yoksa? Var oluşun, yok oluşa dönüşüvermesi böyle bir şey miydi ne bileyim. İlk kez o zaman düşünmeye çalıştım, aklın sonsuzluğa dalışını. İnsanın yaşama sarılıp, ölüme başkaldırışını ilk o zaman düşünmüştüm. Bir türlü unutamadım bu olayı. Yeri geldi mi hep sorguladım, tartıştım durdum. İnsanın kendi isteğiyle canına kıyması aklıma yatmıyordu. Bir türlü kabul edemiyordum.

Yıllar sonra, çok yakınım iki kişinin kavgalarına tanık oldum. Kavga anında birisi o denli sinirlenmişti ki, elinde tuttuğu bir demet parayı

yırttı,yırttı,yırttı; önündeki çamurun içine attı, üstünden bi' güzelce de çiğnedi. O zaman anladım. Demek ki dedim, cinnet getirmek denilen şey! İşte böyle bir şey; o da bir intihar! Aklın kendini unutmaması mı desem, yoksa bir anlık sapması mı? "

Konuşmaları yan koltukta gülümseyerek izleyen Adli Tabip Ulvi Bey söze karıştı:

"İki hukukçu otopside başladınız, çok derin konulara daldınız. Evren'de varlık- yokluk tartışmasına bile giriyor gibisiniz; imreniyorum doğrusu.

Kanun önünde eşitlik ilkesinden çokça sözediliyor da az önce de söylendi. Ne yazık ki biz, bu alanda çok az yol alabilmişiz. El elde baş başta. Elbette umutlarımızı karartmayacağız tamam da olanları görüp yaşadıkça düşünmeden de edemiyor insan.

İşte buyurun! Otopsinin önemini insanlık yüzyıllar önce keşfetmiş. 'Bir olayda neden sonuç ilişkisini çözmenin yolu, görerek ve dokunarak araştırma ve incelemedir.' demiş. Ne var ki, bizde ilk adli otopsi, batıdan 500 yıl sonra yapılabilmiş. Düşünebiliyor musunuz ? Tam beş yüz yıl sonra! Şimdi biz, ne diyeceğiz pekiyi bunun adına?

Ulvi Bey, sözün burasında yine az durdu ve gülümseyerek:

"Gel de hayıflanma. Ben onu bunu bilmem, hiç başka yolu yok! Özgür bireylerin özgün toplumunu bir an önce kurmalıyız. Bulduğumuz coğrafya belalı bir coğrafya. Hiç tekin değil. Görmüyor gibiyiz, bilmiyor gibiyiz tarihimizde yaşananları. Bu millet baş göz açmadan ve hiç duraksamadan, aklın ve bilimin yol göstericiliğinde hızla ilerlemeli. Yoksa... Aksini düşünmek bile istemem. Şimdi söylemeye dilim varmıyor. "

Savcı Bey de tam hazırlandı. İyice kendini topladı. Yorgun ve hüznü çehresinde tatlı bir gülümseyişle, bu söyleşinin harlı ateşine iki meşe de ben atayım diyecekti de mübaşir ünlemeye başladı:

"Olay yerine geldik efendim! "

Cansız bir kadın cesedi, ulu bir çam ağacının dalında, "Gelin ... Beni görün! İşte ben de böyle göçüp gidiyorum yaşamdan. Bunu size bildiriyorum. " der gibi koruluğun içinde; ılıt ılıt esen rüzgarın sessizliğinde, aheste aheste sallanıyordu.

Cenazenin başındakiler minibüse doğru yaklaşmadılar. Geriden geriden soğuk soğuk bakiştılar. Minibüs yavaş yavaş ilerledi, kalabalığın önünde durdu.

Savcı, bekleyenlere sordu:

“Cenazeyi burada ilk gören kim?”

Emniyet görevlisi:

“Telefonla bildirilmiş. Telefon eden kişiye henüz ulaşamadı.”

Çam ağacında asılı cenazeyi görünce Akın da ürpermişti. Yine aklına Sevgi geldi:

“Bu kadıncağız hiç olmazsa kendini şu serin tepenin en serin yerinde, korulukta gülümseyip duran çam ağacının dalına asmış. Belli ki olanlara bu ulu ağaç da çok üzülmüş, o da ağlamış.”

Savcı Ragıp Bey, genç hukukçunun dalıp gittiğini görünce; ona doğru dönerek yavaşça:

“Bu mesleği yaparken, çok acı veren olaylarla karşılaşabilirsin. Me-tin olacaksın. Serin kanlı olacaksın. Olaya sıradan insanların baktığı gibi değil, hukukçu gözüyle bakacaksın. Şimdi gördüğümüz bu olay, bir intihar olmayabilir. Belki de bir cinayettir. Bir genç kadın, ömrünün baharında niçin asar kendini? Hele böyle güzel bir yerde, bir korulukta...”

Fotografçı, Savcı Bey’in isteğine uyarak cesedi ve olay yerini resimledi. Ceset yere indirildi. Cenaze aracına konuldu. Beklenmedi, hemen hareket edildi. Otopsi uygulaması yapılacak yere ulaşıncaya; otopsiye geçildi.

Dr.Ulvi Bey cesedi inceledi. Kimi organları çıkartıp bir solüsyonun içerisine koyarken Savcı Ragıp Bey, Akın Yankı’nın kulağına eğilerek yavaşça:

“... Otopsi raporunun hazırlanmasına kadar bu organlar saklanır. Gördün mü halimizi? Bu olayların içerisine girip yaşadıkça, ayırdında olmadan etkileneceksin, kişiliğin değişecek.”

Akın da hiç beklemeden, “Evet, evet...” diyerek yanıt veriyor olsa da düşünüp kalmıştı; çok dalgındı. Ölen insanların, hele hele genç

insanların organlarının, hastane köşelerinde ümitle bekleyen, ihtiyaç içinde yanıp tutuşanlara nakledilmesini geçiriyordu kafasından. “Gerçekten çok önemli bir şey...” diyordu kendi kendine. “Organ bağıışı çok çok önemli!..”

Dr. Ulvi Bey’in, yapılan otopsi ile ilgili tesbitleri tek tek tutanağa yazdırıldı ve tutanak imza altına alındı. Otopsi tamamlanmıştı.

Akın Yankı, Savcı Bey’in kulağına eğilerek söylemeye çalıştı:

“Efendim, bu transplantasyon (Organ nakli) dedikleri şey, sanılandan da çok önemli olsa gerek. Yaşamdan kopup giden kişinin sağlıklı organlarının dünyada yaşamayı sürdürmesi, çok önemli bir olay. Sanki insanın yeniden yaşama dönmesi gibi. ”

Savcı Bey de başıyla onaylayarak:

“Kutlarım sizi Genç Hukukçu! Çok kutlarım. Önemli bir konuya değindiniz. Siz de biliyorsunuz. Var bu konuda yazıp çizenler var, eksik değil de çoğu konularda olduğu gibi yetersiz. Organ bağıışının önemi hararetle desteklenmeli. Bu konuda yasalar da yeterli. Bir sıkıntı yok. Sorun organ bağıışının yapılmasında. Bu konunun çok önemli ve kutsal bir davranış olduğunun halka anlatılmasında...”

Doktor Ulvi Bey de girdi söze:

“Organ bağıışı yapanların sayısında önemli artış var. Tam olmasa da toplum, organ bağıışının önemini kavramış görünüyor. Bu konuda eli kalem tutan ilgililerin bıkip usanmadan yazıp çizmeleri, uygulayıcılarında çok titiz çalışmaları beklenir. ”

Savcı Bey sözü otopsiye getirdi:

“Bir süre bekleyeceğiz. Ölenin yaşı genç. Kıskançlık nedeniyle cinayet işlenmiş olabilir. İhbar mektupları gelmeye başlayacaktır. Bu arada ayrıntılı doktor raporu da dosyamıza ulaşır. Çok sürmez, olay aydınlanır. ”

Alınan ifadeler, keşifler, otopsiler ve hazırlanan iddianameler sürdü gitti. Toplum Suçları Bürosu çalışanlarıyla Akın Yankı arasında dostluk ilerlemişti. Savcılık çalışanlarıyla dostluk içinde yaşamaya alışmıştı öğrenici Akın Yankı. Yeni yüzler, yeni gülümseyişler onu düşündürdükçe, kafasında umutlu gelecekler kurmaya hazırlanırken, savcılık stajının da sonuna gelmişti.

Savcı Ragıp Bey, avukat adaylarına yaptığı kısa konuşmada:

“Sevgili Genç Hukukçular!..

Şimdi buradan ayrılınca, mahkemeler stajınız başlayacak. Bir süre sonra avukat olarak aramızda göreceğiz sizleri. Şimdiden kutlarım. Sağlıklar dilerim, başarılar dilerim.

Yeri gelmişken, yıllar yıllar önce bir üstadımdan dinlediklerimin, çok önemli olduğuna inandığım için, sizlere kısaca aktarmak isterim:

1. Cihan Savaşı yıllarında, ülkemize görevli gönderilen şimdi ismini açıklamak istemediğim bir yabancıya, güzel yurdumuzun kimi yerlerini gezdirip dolaştırmışlar ve gezi bitince sormuşlar:

‘ Bu coğrafyayı nasıl buldunuz? Yaşanacak yerler buralar. Öyle değil mi? ’

Yabancı duraksamadan yanıt vermiş:

‘ ... Bu cennet coğrafyaya yazık ediliyor. Türkler bu topraklardan sökülüp atılmalı, Orta Asya’ya geri gönderilmeli. Buralara bizim insanlarımız gelmeli... ’

Sevgili Meslektaşlarım!.. Genç Hukukçular!..

Hak arayanların çılgınlıkları ve hukukun üstünlüğü asla zihnimizden silinmemeli. Bu güzel ülkemizde, yargının bağımsızlığı ve tarafsızlığı gelişip güçlendikçe, hukuk devleti de gelişip serpilecek; tam anlamıyla gerçekleşecektir.

İşte hedefimiz!..

Yargının tam anlamıyla bağımsız ve tarafsız olması, gerçek hukuk devletinin kurulması. Bu acılı millete, namusunuz şerefinez üzerine söz verdiniz. Zor anlarınızda yemininizi hatırlayınız! Korkmayınız! Aç kalmazsınız... ”

Cumhuriyet Savcılığı çalışanlarına hoşça kalınız derken Akın Yankı’yı şaşkırtan ve sevindiren bir haber duyuldu. Savcı Ragıp Bey’in dediği çıktı. Avcılar Tepesi’nde bulunan kadın cesedinin suçluları yakalanmıştı. Olayın soğukkanlılıkla işlenmiş bir cinayet olduğu anlaşılmıştı. İfadeleri alınmak üzere suçlular, Emniyet

Müdürlüğü'nden Toplum Suçları Bürosu'na getirilince, soruştur-
maya Akın Yankı da katılıyordu.

Akın Yankı, Savcı Ragıp Bey'den dinlediği konuşmayı bir yeri geldi mi karşısındakine açmadan edemiyordu. "Beni son derece heyecan-
landıran, gerçekten etkilendiğim bir konuşma ..." diyordu. O gün
adliye dönüşünde Savcı Bey'le karşılaşınca sevgiyle saygıyla elini
sıktı. Israrla hatırlarını sordu. "Sayın Savcım, rahatsızlığınız geçmiştir
umarım..."

Yolun karşı kıyısında kendisini bekleyen Esmâ'nın yanına döner-
ken, yüzü al al ellerini kaldırarak şöyle seslendi:

"Esmacığım, bizi uğurlarken Savcı Bey'in yaptığı konuşma unutul-
cak gibi değildi. Beni gerçekten çok etkiledi."

Akın Yankı'nın Savcı Bey'e gösterdiği bu yakın ilgi, arkadaşı Esmâ'yı
çok şaşırtmıştı. Akın'ı dinleyince o da kendini alamadı. Hem de
alaylı bir çehre ile gülümseyerek başladı konuşmaya:

"Sevgili Akın'ım! Görünüşe, ham hayallere, ucuz kahramanlıklara
çok inanıyorsun. Tam da yeri! Geçenlerde sigara kaçakçılığı olayın-
da yaşananlardan habersiz gibisin."

Esmâ'yı dinlerken, Akın'ın başından aşağı sanki kaynar sular dö-
külür gibi olmuştu. Esmâ Kız alaylı bir gülümseyişle başını kaldırdı.
Gözlerini Akın'ın yüzünde gezdirerek:

"İnsanları heyecanlandıran böyle ateşli konuşmaları herkes yapabi-
lir. Önemli olan; söylediklerimize uygun davranışlar içinde olmak.
Gerisi boş laf."

Akın hiç beklemeden yanıt verdi:

"Ne söylemek istiyorsun Esmâ Çiley! Dolandırmadan açıkça söyle-
yiver. Varıver varacağın yere. O soruşturmayı az çok ben de biliyo-
rum. İçinde yaşadım. Ne yapmış Savcı Bey? Haydi durma söyleyi-
ver!"

Esmâ, yine acı acı gülümsedi. Akın'ı üzmemek istemese de ok yaydan
çıkmişti. Oldu olan dedi ve konuşmayı sürdürdü:

“Sevgili Akın’ım! Olanları Mısır’daki Sağır Sultan bile duydu. Sen duymamışsan ben ne yapayım? Söyleyiver, benim suçum ne, ben ne yapayım? “

Akın daha da heyecanlanmıştı. Az duraksadı, hemen sordu:

“Tamam anlaşıldı. Benim dünyadan haberimin olmadığını söylüyorsun. Orasını anladık... İyi de Ragıp Bey yasalara aykırı ne yapmış, onu söylemiyorsun! “

Esmâ Çiley, alaylı alaylı ve tek tek konuşmaya başladı:

“Sevgili Akın’ım, sigara kaçakçılığı olayında savcının, sadece kimi zavallı kişileri soruşturduğunu, memleketin meşhur zengini Beldenatçılar’ı koruduğunu bilmiyor musun? Duymadın mı? Çan sallandı güzelim! Çan sallandı çan!..”

Akın düşünmüş kalmıştı. “Yoksa, yoksa Savcı Ragıp Bey, Berduş’u bir dinleyelim; sonra Tırmıkçılar diyelim...” derken Beldenatçılar’ı korumak mı istemişti? Bir an düşündü. Yine de içinden, bir türlü kabul etmek gelmedi. Esmâ’nın yüzüne bakarak sertçe söylendi:

“Kim ne derse desin, ne yazarsa yazsın! Asla inanmam! Kesinlikle böyle bir şey yapmaz Ragıp Bey! Ben o insanı tanıdım! Bunların hepsi uydurma! “

Esmâ yere doğru baktı. Düşünceli düşünceli başını kaldırarak:

“Sen uydurma diyorsun da insanlar yanılmaz mı? Yanılabilir güzelim, yanılabilir. Nihayetinde Ragıp Bey de bir insan. Elbette o da yanılabilir. Staj bitiminde yaptığı konuşmayı ben de dinledim biliyorsun; ben de oradaydım. Yaptığı konuşmayı çok büyütüyorsun. Şair ne demiş? Ayinesi iştir kişinin, lafa bakılmaz...”

Akın’ın kolundan tutar gibi yaparak, yüzüne bakmasını istedi ve yavaş yavaş seslendi:

“Sevgili Akın, keşke görüdüğümüz gibi olabilseydik. Sen her gördüğüne, her duyduğuna inanıveriyorsun! “

Akın’ın yüzü kül gibi geçti. Sinirli sinirli seslendi:

“Esmâciğim! Seni kırmak, üzmemek istemem; bunu bilirsin! Bu konuşmalarınla beni çok üzdüğünü de biliyor musun? Ragıp Bey hak-

kında yaptığın konuşmayı düzeltir misin! Ne olursun, aslını esasını bilip öğrenmediğin bir konuda, hemen karar verme; olur mu? Hele hele insanların haysiyet ve şerefiyle ilgili böyle bir konuda, hemen karar vermemelisin! “

Esmâ Kız da sözü uzatmak istemedi. Aile Mahkemesi Kalemi'ne gideceğini söyleyerek ayrıldı. Akın, neye uğradığını şaşırmış, birbaşına düşünüp kalmıştı. Olur mu böyle bir şey... Olabilir mi? Nasıl Olabilir? Asla inanmam! “Zihnini burğu gibi delen bu suçlama, bir türlü gitmek bilmiyordu kafasından. Ragıp Bey gözünün önüne gelip dikiliyor, “Beni yeteri kadar tanımamış olsan da yüzümü gördün Evlat! Sakın ola ki bu suçlamaya inanma ...” diyordu .

Ertesi gün, aile mahkemesinde duruşmaya girilmeden önce Esmâ Kız, elindeki gazeteyi yavaşça sürdü Akın'ın önüne. “Haydi oku ...” Akın gazeteyi eline aldı. Bir solukta haberi okudu. Savcı Ragıp Bey hakkında soruşturma açıldığı gibi bir şeyler yazıyordu.

Akın kararını verdi. “Hiç beklemeden, Savcı Ragıp Bey'e gitmeliyim. Yüzüne söyleyemesem de o beni görünce elbette bir şey söyleyecektir. En azından benim tanıdığım yorgun çehresi, benimle yüz yüze gelince kesinlikle bir şey söyleyecektir.” dedi ve o gün, öğle paydosunu iple çekti.

Savcı Ragıp Bey'in, her zaman olduğu gibi tüm çalışanların, ayrılmasından sonra yemeğe gideceğini biliyordu. Akın kendisini yalnız anında yakalayacak; “Afiyet olsun efendim...” diyecek, selam verecekti. Beklemedi, hemen Savcılık Yazı İşleri Müdürlüğü'ne doğru yöneldi.

“Savcı Bey yerinde mi? “ diye soramadan, Ragıp Beyin gülümseyen sesi geldi kulağına:

“Evet Evlat! Yeniden mi başlamak istiyorsunuz yoksa bizimle çalışmaya! Avukat olunca gel, avukat olunca gel buraya! İnanıyorum çok yakında, çetin bir avukat göreceğiz karşımızda! “

Akın Yankı, suçüstü yakalanmış gibi donup kalmıştı.

Kekeleyerek:

“İyi günler diliyorum efendim! Saygılar sunuyorum nasılsınız? “

Savcı Bey'in yüzünde, bir ürperti ve endişe izi bulunmuyordu. Üstelik rahatsızlığı da geçmiş olunca, esenlik dolu aydın çehresi, yorgun da olsa gülümsüyordu.

Dilinin ucuna geldi:

"Efendim, gazeteleri okuyunca çok üzüldüm. Geçmiş olsun. İnanın çok üzüldüm ..." demek geliyordu içinden de kendini zor tuttu, söyleyemedi.

Ne var ki Ragıp Bey'de hiç oralı değildi.

"Yemeğe gidiyoruz değil mi? Afiyet olsun." diyordu. Akın Yankı tutuldu kaldı. Şaşkın şaşkın bakarak ve başıyla da selamlayarak, "Afiyet olsun efendim." diyebildi.

Aynı gün öğleden sonra, genç hukukçuların aile mahkemesinde tanığı olduğu bir duruşma, Savcı Bey Olayı'nı unutturur gibiydi. Mahkemenin yargıcı uzunca boylu, hemen hemen altmışın üzerinde, gür saçları beyazlaşmış, esmerce yüzlü ve hakim bakışlı biriydi. Yeni Hukukçuları görünce hafifçe gülümsedi. "Hoş geldiniz çocuklar. Hayırlı uğurlu olsun..."

Öğrenciler kendilerini tanıttılar. Ne var ki Yargıç Bey az soğuk mu davranıyordu ne? Genç Hukukçular, "şimdiden karar vermek doğru olmaz. Bekleyelim..." dediler, duruşmaya girdiler.

Mübaşir ünleyince ciddi giyimli, kendine güvenli bir avukat ile yanında şık bir kadın girdi içeriye. Yürüdü gittiler, davalıların durduğu yerde dikildiler. Davacı yanda da takım elbise giyinmiş; kıravatlı, ciddi görünümlü biri bekliyordu ayakta. Yargıç, yavaşça ve ciddi ciddi "Buyurun oturun." dedi. Her iki yan da usulca, korkar gibi yaparak yerlerine oturdular.

Yargılama başlar başlamaz, davalı yanın avukatı ayağa kalktı : "Efendim izin verirseniz ..." demeye kalmadan, Sayın Yargıç kaşlarını daha da çatarak:

"Ne söyleyeceksiniz! Diyeceklerinizi roman yazar gibi yazmışsınız zaten! Daha ne diyeceksiniz? "deyip sözünü bitirmeden Avukat,

“Efendim pencereden çok güneş giriyor da perdeyi kapatabilir miyiz diyecektim. “

Mahkemenin mübaşiri uyarıyı dinleyince, Yargıç Bey’e, “İzin veriyorsunuz... değil mi? “ anlamında bakarak, pencereyi kapattı. Yargıç Bey seslenmedi. Duruşma ilerledi.

Davacı söz alarak:

“Sayın Yargıç! Karşınızda gördüğünüz eşimin rüya yorumlarını anlatan yazıları, önceden dosyaya sunmuştum. Orada çok açık görüldüğü gibi eşim, sevdiği adamı anadan üryan bir durumda rüyasında görmüş, uzun uzun da anlatıyor. Bir de utanıp sıkılmadan bana okudu. Siz olsanız benim yerimde ne yaparsınız? Allah vermesin de, efendim hepimiz insanız. Benim durumum yürekler acısı. Dediğim gibi, yüksek vicdanınıza sesleniyorum. Şahitlerim de söylediler. Siz de duydunuz. Şereflerine namuslarına yemin ettiler; siz de duydunuz! Efendim benim yerimde siz olsanız ne yaparsınız? Allah için size soruyorum. Siz olsanız ne yapardınız? “

Yargıç, gerçekten sinirlenmişti:

“Beyefendi! Ben siz değilim! Siz de ben değilsiniz! İfadenizi doğru veriniz! Böyle ifade vermeyi sürdürürseniz! Dışarıya çıkartırım bilesiniz! Madem yapamıyorsunuz, bir avukat tutabilirsiniz.”

Yargıç’ın bu konuşması, davacıyı çileden çıkarmıştı. O da açtı ağzını, yumdu gözünü:

“Ben yıllarca amirlik, genel müdür yardımcılığı yapmış adamım. Emrimde yüzlerce insan çalıştırdım. Şimdi kıcıkırık bir boşanma davası mı kaldı savunamayacağım da avukat tutacağım.”

Yargıç ciddi ciddi bakarak yeniden seslendi:

“Konuşmalarınızla mahkemenin mehabetini (yücelik) bozuyorsunuz. Böyle konuşmaya devam ederseniz. Bir daha uyarmam, hakkınızda yasal işlem yaparım; bilesiniz!”

Öğrenciler de tutuldular kaldılar. Davalının tam karşısında bulunuyorlar. Dillerini ısırıyorlar. Az kalsın gülmeye başlayacaklar. “Davacı Genel Müdür Yardımcısı sakın kendilerine de laf atmasın!.. Vallahi atar mı atar...”

Yine de davalı yanın Avukat'ı ciddiyetini bozmadan, ortalığı yatıştırmak istercesine söze girmek istediye de Yargıç, "Olanları görüyorsun, bir de sen çıkma!" anlamında eliyle işaret ederek, onu susturdu. Davalı yan bulunduğu yerde, hop oturup hop kalkıyordu.

Yargıç, dosyadaki kağıtları sopalar gibi hızlı hızlı karıştırdı ve başını kaldırdı:

"Davayı onbeş gün sonraya erteliyorum. Son diyeceklerinizi yazılı verirsiniz. O gün davayı bitireceğim ... Duruşma bitmiştir. "

Davacı , duruşma tutanağının bir kopyasını sanki kapıyormuş gibi aldı. Mahkeme salonundan hızla uzaklaşıp giderken, davalı yan vekili de yanındaki şık bayanla birlikte yerinden kalktı. Çantasını topladı. Yargıç'a bakarak konuşmaya başladı:

"Çok değil efendim, bir-iki yıl sonra siz de aramıza buyuracaksınız ve burada, benim bulunduğum yerde; savunman olacaksınız. Bir de bizim bulunduğumuz yerden, savunman gözüyle göreceksiniz olup bitenleri."

Yargıç duraksamadan başını kaldırdı. Yerinde doğruldu, şöyle konuşuyordu:

"Benim devletimin verdiği para bana yeter. Emekli olunca, kısmet olursa köşeme çekileceğim. Eğer ömrüm varsa, düşüneceğim... düşüneceğim... düşüneceğim. "

Öğrenciler duruşma çıkışı, sabırsızlıklarını gizlemeden Avukat Bey'le tanışmak istediler. Av. Anıl Atabey de sanki onlarla tanışmak ister gibiydi:

"Merhaba Çocuklar! Benim adım Anıl! Anıl Atabey! Sizi tanıdığıma sevindim. Nasıl geçiyor staj? Yararlı geçiyor değil mi? Çok yakında sizleri de göreceğiz aramızda. Yaşananları gördünüz! Savunman olmak hiç kolay değil. Yine de gördükleriniz sizi yıldırmasın. Bunlar olur, gelir ve geçer. Öğrenciler de katıldılar Av. Anıl Bey'e ve duraksamadan sordular:

"Nasıl bir duruşmaydı öyle! Doğrusu şaşırıp kaldık..."

Avukat Atabey gülümseyerek:

"Az önce de söyledim. Olur böyle şeyler çocuklar. Olmasa çok iyi

de, oluyor işte. Bunlar da yargılamanın tuzu biberi gibi bir şey dersiniz; olur biter. Haydi haydi; hiç üzülmeyin, telaşlanmayın. Bu günlerinizin hakkını verin. Araştırın, okuyun, sorgulayın ve düşünün. Geleceğe umutla bakın. “

Öğrenciler ısrar ettiler:

“Üstad; duruşmada gerçekten güneşten rahatsız oluyorum, perdeler kapatılsın mı diyecektiniz; yoksa yargıcın tutumunu görünce fikir mi değiştirdiniz.”

Av. Atabey az duraksadı ve yavaş yavaş konuşmaya başladı:

“Arkadaşlar! Biliyorsunuz yargıç, Yüce Türk Ulusu adına veriyor kararını. Türk Ulusu’nun manevi kişiliğini temsil ediyor kürsüde. Biz öyle göreceğiz ve öyle bileceğiz savunmanlık görevimizi yaparken. Bunun anlamı nedir? Savunman olarak ne yapmanız gerekir?

Davranışlarınıza özen göstereceksiniz. Her durumda yüce adalet gerçekleşecek, gerçekleşecek, gerçekleşecek diyeceksiniz. Duruşma sırasındaki hareketleriniz, bunu kürsüye söyleyecek.

Gördüğünüz gibi, duruşma anında beklenmedik olaylar doğabilir. O yüzden hazırlıklı bulunmanız ve kendinizi bütünüyle yargılamaya vermeniz gerekir. Bir de dosyayı tam biliyorsanız; hiç çekinecek, düşünecek bir şey yok. Gerisi kendiliğinden gelir. “

Öğrenciler sorar gibi seslendiler:

“Siz ne denli hazırlıklı olursanız olunuz. Yine de yakınmalar oluyor. Avukatlık mesleğine yönelik olumsuzluklar durmadan çoğalıyor...”

Avukat Atabey gülen yüzüyle:

“Çocuklar!.. Çocuklar!.. Demin söylemedim mi? Araştırın, okuyun, sorgulayın ve düşünün ; bu günlerin hakkını verin demedim mi?

Dediklerimi yaparsanız, kendinize güveniniz artar. Bağımsız ve çağdaş bir kafa yapısı doğar. Düşünceniz berraklaşır. Hukukçu kimliğinizin amaca uygun şekilde oluşur. Donanımlı ve çağdaş bir kafa, insanı yolda koymaz. İşte o zaman! Adliyede görüp yaşadıklarınızı hukukçu gözüyle değerlendirir, anlamlı sonuçlar çıkarabilir, sorunların karşısına hiç çekinmeden çıkar dikilirsiniz. Az önceki sorunuzun yanıtını da kendiniz veririrsiniz. “

Genç Hukukçular Av. Anıl Atabey'i dinleyince, "Böyle olmayacak! Bir yerlerden başlamalı..." dediler. Girdikleri her duruşmanın bir değerlendirmesini yapıyorlardı. Önemli bulduklarını da staj konferansları sırasında tartışmaya açarak, dile getirdiler.

Arada bir, deneyimli hukukçuların konferansları ilgi odağı oluyordu. Kimi konferanslar beklenenden de renkli geçiyor; sonunda genç hukukçular düşünüp kalıyordu. Bu konferanslardan birine, konuşmacı olarak Av.Anıl Atabey'in katılacağı duyuruyetine asılınca, öğrenciler sevindiler. "Boşuna vakit öldürmeyeceğiz, vaktimiz boş geçmeyecek..." dediler.

Konferans günü geldi. Konuşmacı kürsüdeydi. Herkes onun güzel konuşacağından, kimi yeni şeyler söyleyeceğinden emindi.

Av.Atabey, önündeki mikrofonu kenara iterek:

"Biz mikrofonsuz daha iyi anlarız. Değil mi ki meslektaşız. O zaman birbirimizin sesini aracısız duymalıyız..." diyerek söze girdi. Yürekliydi. Kendine güven duygusu yüzünden okunuyordu. Salonunda tam bir sessizlik. Gönül rahatlığı veren, kendine yeten bir ortam.

Avukat Bey, konuşmaya hazırlıksız da gelmiş olsa, salonun uygun olmasından yararlanıp ortaya attığı mikrofon oyunu, dinleyicinin ilgisini toplamaya yetmişti.

Durmadan söze girdi:

"Sevgili Gençler!.. Dün bir Akdeniz kasabasındaydım. Bizim mesleğin böyle güzel yanları da var biliyorsunuz. Adı bilinmedik diyarları kimi vakit, ayırına bile varmadan döner dolaşırsınız. Kasabaya girerken adliyeyi sordum. "Karşıda görünen çeşmeyi dönüverince göreceksiniz." dediler. Çeşme de ne çeşme! Çocukluğumda gördüğüm çeşmeler gibi gürül gürül akıyor; başındaki koyu gölgeli ağaçla söyleşerek. Koyu yeşil gölgenin serinliğindeki su sesi uzaktan uzaktan, henüz yanına varmadan bile insanı serinletiyor.

Elimde çanta, kuş çığışmaları içinde, çeşmenin koyu gölgesinde buldum kendimi. Şarıl şarıl akan serin sulara ellerimi tuttum; yüzümü yıkadım. Kendime gelince koyu gölgenin gülümsemesinde,

ulu ağacı seyreyleyeyim dedim. Başımı kaldırıncı ne göreyim! İçim acıdı; şaşırđım kaldım. Bir, iki, üç, dört, beş. Eskilerin kabır mıh dedikleri, tam beş tane kalın çiviyi ağacın gövdesine hançer saplar gibi çakmışlar. Bakıp kalmıştım. Yeniden tek tek saydım çivileri. Tam beş tane kalın çivi! Hangi akla kulluk etmişler de çakmışlar bu çivileri? Neden çakmışlar acaba dedim. Bir karar veremedim.

Koyu gölgeli ağaç, kendisine can veren çeşmenin el uzatmasıyla, her çivinin çevresini, yuvarlak bir set çekerek kale gibi örmüştü. Kim bilir ne acılar çekerek... Çok duygulanmıştım.

Güzelgölge ağacına yüreğimle seslendim :

“Doğa Ana ... Biz ne denli kırıp döksek, sırtına hançer de saplasak, yine de çektiğin acıları içine atar, bizi koyu gölgelerle kucaklarsın. Anaların en büyüğün sen, en yücesisin; Ulu Ana’sın.” Umarım beni duymuştur. Güzelgölge ağacının dibinde İçime gömüldüm. Bir elim çenemde, düşünüyordum. Ne varki Sevgili Gençler; ağacın gövdesi çivilerle yaranınca, kimi yerlerinden kabukları da soyulunca; dallanıp budaklansa, koyu gölgesi de olsa, çektiği acılar onu ihtiyarlatmıştı. Çok yorgundu. Gövdesi yamrı yumru olmuştu. Kendisini görebilenlere, duyabilenlere Doğa Ana, göz yaşları içinde ünlüyor da ünlüyordu:

“Koyu yeşil gölgemden ne güzel yararlanıyorsunuz. Ben sizden ekmek istemiyorum, su istemiyorum. Neden gövdeme çivi çakıyorsunuz? Neden kabuklarımı soyuyor, üzerime isimler yazıyor, tarihler atıyorsunuz? “

Çok duygulanmıştım...

O anda mesleğimize yıllarını vermiş, kahırlar içinde ömür tüketmiş, haksızlıklara kurban gitmiş avukatlar, yargıçlar, savcılar geldi gözlerimin önüne. Karalamalar, kara çalmalar geldi. Tüm arkasızları, sırtından hançerlenmişleri düşündüm. Adeta donup kalmıştım.

İşte o zaman sordum kendi kendime:

Anıl Atabey!.. Bunca yıldır kahır çekersin. Başına gelmedik kalmadı. İnanılmaz acılarla sızılarla yaşamak zorunda kaldın yıllar yılı. Yine de bu mesleği sürdürmek istiyorsun. Bu direncin, bu sevginin kaynağı nereden geliyor hiç düşündün mü?

O anda kendisini çok sevdiğim ve saygıyla andığım bir üstadımın söyledikleri çınladı kulaklarımda. Savunmanlığa yıllarını vermiş Saygıdeğer Üstad ne demişti biliyor musunuz? ‘

Sevgili Anıl, insan haklarını hep tartışır dururuz. Bu hakların hepsi de, dünden bugüne sınırlandırılmaya çalışılmıştır. Bunun bir tek istisnası vardır ki ne yapılsa edilse de sınırlandırılmamıştır. İşte o hak, savunma hakkıdır.

Biz avukatlar, savunma hakkı denen bir özgürlük denizinde kulaç atan savunmanlarız. Bu denizin suları, yalçın kayaların göğsünden fışkıran pınarların, berrak ve serin suları gibidir. İçtikçe içersiniz gelir. Tadı damağınızda kalır. Hepimiz, bu sulardan kana kana içmeyi çok isteriz de, kimimiz bir damla, kimimiz bir fincan, kimimiz bir sürahi... içebiliriz. Kana kana içmekle yetinmeyip, bu suların içinde sere serpe yıkananları bile gördüm ben. İnsana yaşama sevinci veren o berrak sulardan içebildiniz mi, savunmanlık denen kutsal uğraştan, sizi hiçbir şey alıkoyamaz.’

İşte o yüzden ben, avukatlık mesleğini inadına çok severim. Siz gençlere de, bu uğraşı verirken, tadına varın derim.

Neyse; biz çeşmemizin başına dönelim.

Çok geçmedi, genç bir çapacı geldi çeşmeye. Elindeki çapayı yukarıya kaldırdı. Ağacın gövdesine saplanmış çiviye astı. Başladı yüzünü yıkamaya derken bir kadın geldi. Bir elindeki su kabağını o da diğer çiviye astı. Diğer elindeki şişeyi doldurup giderken; orada gölgele-nip duran ben, arkasından seslendim:

“Kabağı unuttunuz !”

Geriye döndü .

Bakıştık:

“Dursun varsın. Az sonra geleceğim. “ dedi. Gülümseyerek yürüdü gitti. Ben de soramadım. “Bu kabağı neden ağaca astın ...” diyemedim.

Çapacı çapasını aldı. Kabağa baktı ve güldü. Bu arada bana da baktı. Kimi bekliyorsunuz mu diyecekti ne? O sormayınca, ben de ona seslenmedim. İcra Dairesi’nde bekleniyordum. Gecikmiştim. Hüzünlü hüzünlü yürüdüm gittim.”

Av. Anıl Atabey'in konuşması sürdü gitti. Salon tek nefes onu dinledi. Eğitim dedi, hukuk öğrenimi dedi, yargıçları söyledi ve "Adaleti gerçekleştirmek kolay değildir ... " derken ön sıralarda bulunan Akın Yankı'ya seslendi:

"Akın Bey!.. Sizi dinliyoruz. Baro Dergisi'nde yayımlanan Adalet şiirinizi okuyunca, ben de çok etkilendim. Bir an irkildim ve düşündüm kaldım. Elimde değildi çok duygulandım."

Dinleyicilere doğru bakarak gülümsedi:

"İzninizle, bu şiiri bir de yazarından dinleyelim derim!

Sevgili Dostlar!..

Stajyer Av. Akın Yankı!.. Adalet şiirinde bakınız ne söylüyor.

Buyurunuz Sayın Yankı !.."

Dinleyiciler, giz dolu bakışlarla Stajyer Av. Akın Yankı'yı ararken, O da yüzü al al yavaşça ayağa kalktı ve Anıl Atabey'i esenledi. Dinleyicilere boş gözlerle bakarak, kısıp kısıp seslendi:

"Değerli Dostlar! Şimdi okuyacağım Adalet şiirini, Staja başladığım ilk günlerin anısına yazmıştım.

ADALET

Adliye koridorlarında koşuştururken
Ansızın gözüme çarpıveren
Hak arayanların umutsuz bakışları kahreder beni
Düşünür kalırım irkilirim
Dumanlı yaşlı bir havada çığlıklar duyar gibi olurum
Yoksa derim
Kulaklarımı dolduran bu uğultular
Kaderlerine ağlaşan umutsuzların çığlıkları mı
Yoksa bu uğultular yüce adaletin hıçkırıkları mı
Bu sisli ortamlarda mı yeşerecek adalet
Nereye varır bunun sonu
İçim dolar ürperirim

Adliye koridorlarında koşuştururken
Ansızın gözüme çarpıveren
Bir yudum gülümseyiş şad eder beni
Umutsuz olma
Sadece direnmesini bil
Çile bitecek
Erdemlerin kraliçesi bir gün
Senin ülken de de gülümseyecek

Av. Anıl Atabey, alkışlar arasında hemen ekledi:

“Dostlarım !.. Sevgili Akın Yankı’ya içtenlikle teşekkür ediyorum. Bu şiirin yorumuyla sizleri başbaşa bırakarak, konuyu yenilemek istiyorum.

Şöyle:

“Kimi arkadaşları uzaktan da olsa tanıyorum. Tamam, buraya de-
ğin çok iyi de staj bitince hepiniz büyükşehir de mi yapacaksınız bu
mesleği? İçerilerde, ilçelerde çalışanınız hiç olmayacak mı? Ola ki
içinizde, Anadolu’da bir yerlerde, bu mesleği yapacak olanlarınız
varsa, onlara şimdiden salık veriririm. Hiç olmazsa stajın bir bölü-
münü bari gitsinler oralarda yapsınlar.

Neden mi?

Sözgelimi aranızda men’i müdahale (el atmanın önlenmesi) davası
izleyen var mı hiç?”

Çok az kişi el kaldırıncı:

Gördünüz mü ne kadar az! Oysa büyükşehirin dışına çıkıverdiğiniziz-
de sizi, bu davalar karşılayacaktır; diğerleri azdan az.

Yıllar yıllar öncesiydi. O zamanlar henüz gövdesine kabır mılh-
lar çakılmamıştı. Saçları gür, gönlü özgür, yüzü al al suyu taze bir
hukukçuydu. Stajını büyükşehirde yapmış, içerilerde bir yerlerde,
unutulmamış bir ilçede, esenlik dolu bir sonbahar sabahında mesle-
ğe başlamıştı. Gelenler gidenler, hayırlı olsun diyenler, kutlayanlar,
kutsayanlar ve içlerinden birisi:

“Sayın Avukatım! Gelelim mes’elemizee!..

Benim de bir derdim var. Bizim Karabük’teki buğday ekili tarlanın kible tarafından üç adımını, mübarek adam sökmüş, nadas etmiş. Bir men’i müdakale (Müdahale) dilekçesi yazalım. Bu adamı tarladan men ettirelim, uğradığımız zarar ziyarı da isteyelim...”

Buraya kadarı çok güzeldi de acaba, suyu taze gönlü hoş avukatımız, men’i müdahale dilekçesi nasıl yazılır, biliyor muydu? Kendini topladı. Aklınca müşteriye bilinçlice payladı:

“Hamza Bey Amca! Amma da yaptın ha! Dün bir, bu gün iki bile değil! Biz şimdiden para kazanmaya başlarsak, bu kadar çok parayı nerede harcayacağız? Banka mı kuracağız? Yine de çok sağ olunuz derim. Öğleden sonra buyurunuz, sizin bu işinizi halledelim...” diyerek ve gülerек tatlıya bağlasa da; dudakları kuruyuverdi birden; dili dolaştı. Men’i müdahale davası için dilekçe, nasıl yazılacaktı? İşte onu bilemiyordu. İlçede kimden yardım isteyebilecekti? İşte burası çok zordu. Bu sorunu çözmeliydi de nasıl? O zamanlar belge geçer (fax) yok, internet yok... İlçede telefon bile manuel. Karşı tarafla, sadece santralin başında bekleyen kişi aracılığıyla konuşulabilirdi.

Beklemedi suyu taze avukatımız; yan komşusu Arzuhalci Ayvaz Efendi’ ye ziyarete gitti.

‘Fırsat bu fırsat, buyurun öğle yemeğini birlikte yiyelim ...’

Arzuhalci Ayvaz Kömürcüler!.. Feleğin çemberinden geçmiş, sapa sağlam kalabilmiş, o günlerini bulmuş; sakallı, durgun benizli bir arzuhalci. Ağır ağır konuşur. Her şeyi ben biliyorum diyen bakışlarıyla karşısındakini sessizce dinler ve en sonunda:

Dikkat buyurunuz efendim! Zat-ı aliniz yorulmasınlar. Yorulmayınız efendim! Ben kırk sene mahkemeler başkatipliği yaptım. Yanında noter vekilliği de var!.. Ne demek istediğinizi tam bir salabetle (sağlamlık) tesbit ettim; derunumda zaptettim. İmdi tam bir vukufiyetle, vazıh bir şekilde Zat-ı alinize malumat arzedeceğim. Müsterih olunuz... “İlginç tavırlarla, çok eskilerde kalmış, anlamları unutulmuş Arapça, Farsça sözcükleri birbiri ardısıra konuşturur. ‘...Tamam efendim. Hepsini işte bu!..’ Sözlerini tamamlardı.

Buraya dek çok güzeldi de; Genç Avukatımız men’i müdahale di-

lekçesi nasıl yazılıdırın yanıtını, Saygıdeğer Ayvaz Efendi'den nasıl öğrenecekti? Dilekçi Hamza az sonra gelecekti.

Yemek başladı. Arzuhalci önündeki güvecin buğulu tütüsüne bayılınca, bizim dilekçi gülümseyerek, o değilden:

'Güveci çok seviyorsunuz belli! Men'i müdahale dilekçesi yazar gibi yiyorsunuz...'

Arzuhalci yemeği bıraktı ve başını kaldırdı gülerek:

'Tam da üstüne bastın Avukat!.. Hele şu mesleğe başladın ya bak, neler göreceksin neler! Bu işler men'i müdahale ile başlar, tapu iptaliyle biter. Adamcağız çıkar gelir; komşusundan müştekidir. Komşusu da mütacaviz. Devamlı bahsedip dursa; benim tarlayı tecezzi (bölmek) etmişler tecezzi ... diyerek kafanızı şişirse de; siz onu tınlamadan kağıdı daktiloya takar, Kaymakamlık Yüksek Katına başlığını atarsınız. Müşteki, mütejaviz, müddeabih (iddia edilen) dedikten sonra; girersiniz mes'elenin izahatına! Benim tarlaya komşu tecavüz etmiş, tarlayı tecezzi etmiş dediniz mi? Netice-i talep, bağlarsınız dilekçeyi. An ile göz arasında alırsınız on lirayı.

İşte bitti!.. Bundan kolay ne var!.. Nereden kazanacaksın böyle kolay parayı? Nerde para? Akşamlara kadar taş kıranlar kazanır mı bu parayı? İşte sana gördüğümüz tahsil terbiyenin bir faydası daha! Söğüt gölgesinde şıkır şıkır para kazanmak diye buna denir.

Arzuhalci bir an durdu; bakışlarını avukatımızın yüzünde gezdirdiyordu. Ona yeniden seslendi:

"Gözel Avukatım; sizin güveçte soğudu gitti, hiç yiyemediniz. Ne oldu da terliyorsunuz? Daha yeni başlıyorsunuz! Şimdi şükür ayındasınız! Terlemeler ileride ..."

Öğle yemeği bitti. Genç Avukatımız da hemen işyerine ...

"Müşteri gelmeden ön hazırlık yapayım. Demek, men'i müdahale dilekçesi de, bildiğimiz dava dilekçesi gibi yazılıyormuş. Çok kolay... Müşteki, mütejaviz, müddeabih; meselenin izahı ... Netice-i talep. Bundan kolay ne var? İşte dilekçe yazıldı bitti. Elimde bir örneği de var."

Bu sırada Dilekçi Hamza Efendi'de geldi. Dilekçesi özene bezene yazıldı. Yirmi lira ücret hazırды. Avukatımız elini yüzüne çaldı.

Yarım saat ya geçti ya geçmedi; bir telefon! Kaymakamlık yazı işleri Müdürü:

“Avukat Bey, Kaymakam Beyimizin selamları var. Sizinle görüşmek istiyorlar.Buyurunuz...”

Avukatımız meraklanmadı değil. “Nereden çıktı bu görüşme isteği?”

Hemen toparlandı. Doğru Kaymakamlık.

Kaymakam Bey’in odasına girerken, bir olağanüstülük olduğunu sezinledi. Hukuk Yargıç da karşı koltukta, gülmek için kendini zor tutuyor, başını çevirip de genç hukukçunun yüzüne bakamıyordu.

Kaymakam Bey yer gösterdi. Karşılıklı eslenme sona erdi. Az önce eline ulaşan taşınmaza el atmanın önlenmesi dilekçesini okumaya başladı:

‘ ... adlı müteceviz tarlama tecavüz etmiştir... Tarlam tecezzi edilmiştir. Mütecevizden müştekiyim. Mütecevizin müddeabihten men’ini ... ’

Kaymakam gülümsemeyi sürdürerek:

“Avukat Bey!.. Beni bağışlayınız. Fakülteyi siz, Eski Türkçe mi okudunuz? Öyle bir dilekçe yazmışsınız ki, Arapça, Farça ve Osmanlıca üç sözlüğün yardımıyla ancak anlaşılabilir. Suyu Taze Hukukçu! Hiç inanasım gelmedi. Şaşırdım kaldım doğrusu.

Kaymakam Bey’in konuşmasını dinleyince, Suyu Taze Hukukçu az tedirgin de olsa, bozuntuya vermek istemedi. Tüm olup bitenlere karşın, ‘Ben bir avukatım...’ dedi. Elindeki çay bardağını yavaşça masanın üstüne koyarken o da gülümsedi. Karşı yanda olup bitenleri izleyen Yargıç’ a doğru bakarak, Kaymakam Bey’e seslendi:

... Sizi çok iyi anlıyorum da; sonuçta hepsi aynı kapıya çıkar. Bizim dilekçeyi anlayacak insanlar, hala bu ülkede yaşıyorlar.Hukuk dilimiz de Türkçe olmalıdır. Bunu çok iyi biliyorum. Gülümsemeye çalışsa da, tedirginliği yüzünden okunuyordu.

Kaymakam elini kaldırarak ciddi ciddi seslendi:

'Genç Dostum, bağışlayınız. Ben de sizi çok çok iyi anlıyorum da bir konuda, ikimizin de aynı düşünüyü paylaşmamız gerektiğini söylemeden de edemiyorum. Siz de biliyor olmalısınız ki öz dilini yaşatamayan, öz dilinin üzerine titremeyen uluslar!.. Tarihin tekerlekleri altında ezilir, yok olur gider. Bu gerçeği bilmemiz yetmez. Ülkemizin ve ülkümüzün sonsuza dek var olması, gelişip serpilmesi için, Güzel Türkçemizin de gelişip serpilmesi gerek.

İşte bu nedenle!..

Konuşurken de, yazarken de; Türkçe'nin üzerine titremeli, gelişip serpilmesi için var gücümüzle çalışmalıyız.

Büyük Atatürk bunu bize anımsatıyor:

'Çağdaş bir cumhuriyet kurmak demek, milletin insanca yaşamasını bilmesi, insanca yaşamanın neye bağlı olduğunu öğrenmesi demektir.'

Öğrenme nasıl gerçekleşecek?

Büyük Ata, hemen ekliyor:

'Türk demek dil demektir. Milliyetin çok belirgin niteliklerinden biri dildir. Türk Milletindenim diyen insan; her şeyden önce ve kesinlikle Türkçe konuşmalıdır. Öyle istiyorum ki Türk dili, bilim yöntemleriyle kurallarını ortaya koysun ve her dalda yazı yazarlar, bütün terimleriyle çoğunluğun anlayabileceği güzel, uyumlu Türkçemizi kullansınlar.'

Bu sırada, söyleşiyi gülümseyerek izleyen Yargıç da söze girerek:

'Kaymakam Bey, Genç Hukukçu'yu hemen sıkıştırmayalım. Bize gelen dilekçeleri, size yazılan gibi değil. Özenle seçilmiş Türkçe sözcüklerle dolu. Bu dilekçeyi görünce, ben de bir anlam veremedim doğrusu...'

Söyleşi sürüp giderken, Kaymakam Bey çekmecesinden çıkardığı "Taşınmaza El Atmanın Önlenmesi" kitabını, genç hukukçuya uzattı:

'Buyurunuz Avukat Bey!.. Sayın Kardeşim! Başarılar diliyorum size! Başarılar!'

Hukukçumuz bu günlere geldi. İlk yazdığı "Men'i müdahale" dilekçesini hiç unutmadı. İşte böyle sırası geldi mi, hep anlattı anlattı."

Av. Atabey sözün burasında durdu. Başta Esmâ ve Akın, salondaki yüzler al al gülümsüyordu. O da güler yüzünün sıcaklığıyla saatine bakmaya başlayınca öğrenciler seslendiler:

“Ağaçta asılı kabak ne oldu?”

Av. Anıl yanıt verdi:

“Ne oldu dersiniz?”

Adliye dönüşümde baktım; kabak yerinde asılı duruyordu. Unutulmadığına göre, var bunda bir iş var. Bu kabağı buraya neden astılar? dedim. Ben de sizler gibi gerçekten merak etmişim. Ağacın dibine yaklaştım, iyice inceledim.

Kabağın üst yanında kara bir delik var; içinde tıkırtılar!..

Kötü talihli, benim geldiğimi anladı mı ne? Çırpınarak yalvarmaya başladı. Ağlıyordu. Ne olur, beni kurtar!.. Ne olur kurtarıver!.. Ben de uçayım!.. diyordu.

Gençler!.. Gerisini sonra derim. Teşekkürler!.. Teşekkürler !.. Teşekkürler ederim.”

Alkışlar sürüyordu.

Ağır Ceza Mahkemesindeki bir duruşmada verilen kararı da çok ilginç bulmuşlardı öğrenciler. Sanık durumundaki kişi, adam öldürmekle suçlanıyordu. Ne var ki suçlamayı şiddetle reddediyor, ısrarla salıverilmesini istiyordu. Vekili de duruşma sırasında uzun uzun konuşarak, şüphelinin suçu işlediğini gösterir hiçbir kanıt bulunmadığını ve uzun süre tutuklu kaldığını belirterek, “Vicdanlarınıza hitabediyorum Sayın Yargıçlar! Artık sanık salıverilmelidir. Tutukluluk cezaya dönüşmüştür...” diyordu.

Savcı, salıverilme isteminin reddini isteyince, ortalık buz gibi kesildi. Sanık din, iman, vicdan üzerine yeminler ediyor, “Karım benden boş olsun, suçsuzum Sayın Yargıçlar! Ateş eden kişi ben değilim. Üçten dokuza şart olsun suçsuzum! Ne olur beni salıverin ...” diyordu. Mübaşir yardımıyla zor susturulabildi.

Esmâ ve Akın dosyayı incelemişlerdi. Onlara göre de dava dosyasında, sanığın suçu işlediğini gösterir yeterli kanıt yoktu. Her iki öğrenci de sanığın salıverilmesi gerektiğini düşünüyordu. Tanıklar yaralananın yakınlarıydı. “Gözlerimizle gördük! Sanık yere doğru çömelerek, sağ dizinin üstüne geldi. Av tüfeğiyle ateş etti...” diyordu. Oysaki otopsi raporunda ölüm nedeni, kurşunla yaralama olarak belirtiliyordu.

Salıverilme istemini karara bağlamak üzere Yargıçlar, görüşmeye çekildi. Görüşme uzun sürdü. Kurul üyesi iki Yargıç, “Dosya adli tabip incelemesinden geçirilsin. Ölenin vücudundaki yara, av tüfeğinden çıkan bir kurşun yarası olabilir mi? Bu konuda görüş alınsın.” diyordu. Diğer üye Yargıç, “Sanık duruşma sırasında, çok ağır şekilde yemin etmiştir. Böyle içtenlikli bir şekilde, talak-ı selâse ile (Kocanın karısına aralıklarla üç kez boş ol... demesi) yemin eden bir kişinin, suç işleyebileceğine ben inanmıyorum. Daha fazla tutuklu kalması, son derecede zarara uğramasına neden olacaktır. Doğruyu söylediği kabul edilmeli ve salıverilmelidir.”

Öğrenciler, Yargıçların arasında geçen tartışmayı izleyince düşündüler kaldılar. Sanığın yemin etmesi hali, üye Yargıç'ın dediği gibi kararı etkilemeli mi?

Tartışmanın sonunda mahkemenin başkanı, aykırı düşünen üye Yargıç'a dönerek:

“Hakime Hanım, düşüncenize saygı duyuyorum. Ancak biz burada, dosya içerisindeki maddi gerçekle bağlı karar vereceğiz. Av tüfeği ile yapılan atışta şevrotin (kurşun) kullanılmış olabilir. Adli Tıp raporu beklensin...” dedi. Sanığın salıverilme istemi oy çokluğuyla reddedildi.

Mahkemenin yargıçları arasında yaşanan diğer bir olay da, öğrencileri derinden etkilemiş ve düşündürmüştü.

Bir sabah Hakime Hanım, başörtüsüyle gelmişti duruşmaya.

Başkan Bey:

“Duruşmayı başlatacağım, lütfen başörtüsünü çıkarınız...”

Hakime Hanım şiddetle karşı çıkarak:

“Siz beni tanıyorsunuz. Amacım, başörtüsüyle duruşmaya katılmak değildir. Rahatsızlığım nedeniyle örtündüm. Duruşmalar aksamasın diye vazifeye geliyorum...” dese de mahkeme başkanı, duruşmayı açmadı.

“Sizin iyi niyetle örtündüğünüzü, dışarıdan görenler nasıl bilebilirsin? Ancak; her türlü dini ve siyasi simgeden arındırılmış bir yargılamada verilebilir adil kararlar. Kürsüde sizi başörtüsüyle görenler, yanlış yorumlara sapabilirler. Başörtüsünü çıkarmanız gerek. Aksi halde duruşmayı başlatamam. Adil yargılanmanın zarar görmesine aracı olamam. Varsın duruşmalar aksasın; yine de bu yarayı kaşımayınız. Sıcak tartışmaların konusu olan bir olaya, mahkememizi karıştırmayınız.”

Hakime Hanım, karşı çıkmayı sürdürüyordu:

“Başkanım, o zaman nerede kaldı din özgürlüğü? İnsanlar inandıkları dini yaşama özgürlüğüne sahip olmasınlar mı? “

Mahkeme Başkanı ağır ağır, usul usul konuşarak yanıt verdi:

“Şimdi sakın bir kafa ile düşünelim. Sizi duruşmada görenler ne düşüneceklerdir? Kürsüde başörtüsüyle ... görüşlü bir yargıç oturuyor demiyecekler midir? Oysa ki göreve uygunluğu esas alan ve kimseyi ayırmadan, ötekileştirmeden çalışan bir yargıya, şiddetle ihtiyacımız vardır.

Doğru mu söyledim?

O halde, mahkememizin tarafsızlığı zarar görür mü, görmez mi? Toplumdaki barış ve esenliğin temeli olan adalet duygusu, zarar görür mü görmez mi?

Kesinlikle zarar görür.

Biz ne denli adil bir karar verirsek verelim; yine de şu veya bu nedenle, başı örtülü olan yargıçtan söz edilecektir. Oysa ki hiçbir dini ve siyasi simgenin bulunmadığı, bağımsız ve tarafsız yargıçların yer aldığı bir mahkemede kurulabilir adaletin terazisi.”

Hakime Hanım karşı görüşü savunuyordu:

“Ülkemizdeki gidişat, sizin düşüncenizi doğrulamıyor. Yakında başörtüsünün devlet dairelerinde serbest kalacağını düşünenlerdenim.

“Mahkeme Başkanı:

“Henüz öyle bir durum olmadığına göre; sizin bir yargıç olarak, bu direnişi göstermemeniz gerekir...”

Ağır Ceza Mahkemesi'nin Yazı İşleri Müdürü, öğrencilere şöyle diyor:

“Başkan Bey, çok sağlam konuşur. Eğriye eğri, doğruya doğru . Onun bu durumunu yanlış değerlendirenler de az değil. O yüzden hep yalnız, hep yalnızdır. Oysa, çok sevecen ve gerçekten erdemli bir kişiliği vardır. Suyunun sert olması, çok yoğun çalışmasından ileri geliyor. Gerekli gereksiz sorunlar onu yoruyor.

Geçenlerde tanık olmuştum. Stajyerler (öğrenciler) duruşmaya geç kalmışlardı. Onları duruşmaya almadı. Duruşma arasında odasında kabul etti. Ben de onlardan duydum. Odasında onları paylar gibi konuşarak:

‘Yarın kuş uçmaz, kervan geçmez bir kasabadasınız. Sabahın seherinde insanlar mahkemeye, duruşmaya yetişeceğim diyerek, titreyerek yollara düşer. Mahkeme ıssız, kimsecikler yok. Güneş yükseilir. İnsanlar da bekler. Derken hizmetli gelir. Saatler geçip gitmiş. Adalet dağıtanlar Siz! Sizler nerelerdesiniz?

Memleketin bir köşesinde avukatlık yapıyorsunuz. İnsanlar, hukukçu kimliğinize ve kişiliğinize güvenerek hukuki sorunlarını size getirmişler. Siz ne yapıyorsunuz? Duruşmalara katılmıyor, mazeret veriyorsunuz. Oldu mu şimdi bu?..’ deyip, genç hukukçuları acı bir dil ile uyarmış.

İşte bu yüzden, Sayın Başkan Bey’in az suyu sert derler. Oysa ne yapmalıydı? Çoklarımızın yaptığı gibi salla başını, al maaşını dese onu herkes överdi.”

Yazı İşleri Müdürü, sözünün burasında gülümseyerek:

“Ben de Başkan Bey’i örnek aldım. Burada çalışanların görevlerini yaparken, kesinlikle yasalara uymaları için elimden geleni yapıyorum da bana da Gedevele (aksi) Müdür derler.”

Müdür Bey, elindeki kalemi masaya koydu. Önündeki dosyaları da az ileriye iterek:

“Başkan Bey’i ziyaret etmeden, ona hoşça kalınız demeden ayrılmayınız mahkememizden. Olur mu? Kimileri Başkan Bey’in bu tutumuna çok sinirleniyor; hoşça kalın bile demeden ayrılıp gidiyorlar.”

Öğrenciler, her girdikleri duruşmada Başkan Bey’i, daha bir başka gözle görmeye, söylemlerini daha bir eleştirel gözle değerlendirmeye çalıştılar.

Sayın Başkan’ın çilli çehresinden, yorgun ve kırılmış gibi bakan gözleri; “Biz yüce adaletin gerçekleştirilmesi için çalışıyoruz. Yetsin artık bu pespayelikler, tembellikler! der gibi bakışıyordu.

Ağır Ceza Mahkemesindeki çalışmalarını sonlanınca öğrenci Akın ile Esmâ, derlendi toparlandı, kendilerine bir çekidüzen verdiler. Başkan Bey’in kapısını çaldılar.

Karşısında öğrencileri görünce, Başkan Bey gülümsemeye çalışarak:

“Buyurunuz Gençler ... “

Resmi devlet binasının resmi odası yumuşacık, sevimlice görünüyordu. Düzenlice yerleştirilmiş saksılardaki çiçekler, insanın yüzüne gülümsüyordu. Öğrenciler anlamışlardı. Başkan Bey’in yorgunluğunu bu oda alıyordu demek, Başkan Bey bu odada dinleniyordu.

Öğrencileri görünce, çilli surat gülümseyemese de yorgun yorgun bakışıp duran gözler gülümsediler.

Başkan Bey hemen soruyordu:

“Bitti mi staj?.. “

“Bitti Başkanım...”

Başkan Bey, elinde olmadan çehresini ekşiterek:

“Ben sizden beklerdim ki duruşmalar sırasında izlediklerinizi, dosyalarda incelediklerinizi bizimle görüşüp tartışın. Stajınız tamamlandıkça da yapacağımız toplantıda, çalışmalarınızı birlikte değerlendirelim. Size ne denli yardımcı olabildik bilelim.

Staj yönetmeliğini inceleyebildiniz mi?

Aslında kabahat bizde...

Evlatlar; bu görevler, bu çalışmalar ve bu dünya gelip geçicidir. Eskiler, bunu bize söylemiş.

'Hayat çok kısa bir rüyadır.'

Hiç istenmez de yıllar geçip giderken bir de bakmışsınız ak saçlı bile değil; kel başlı bir vekil olarak, bir köşede büzüşüp kalmışsınız. Neye uğradığınızı bilemeden, yılların boşa geçip gittiğini anlamış olsanız da, iş işten geçmiştir.

Unuttum, buyurunuz ne içerdiniz?

İnsanoğluyuz biz! Yaşamımız boyunca içinde yol aldığımız ömür arabasının tekerlekleri, hiç beklemediğimiz bir anda taşlara çarpabilir. Yaşam bu!.. Ansızın dara düşmek de var. Ömür arabası bizi nerelere taşıyıp götürecektir, nasıl taşıyarak götürecektir kimbilir? Yine de her şeylere karşın! Donanımlı bir hukukçu olarak metin olmasını bilirsek, çok fazla sarsıntı hissetmeden, hatta hiç sarsıntı hissetmeden düz yola çıkabilmemiz, umutlu ve mutlu bir yaşam sürmemiz elimizdedir.

Sevgili Gençler, o yüzden derim ki yaşamda sizi bekleyen tehlikeler de olsa, kötülükler de bulunsun; adaletle yaşamamanın, donanımlı ve güçlü bir hukuçu olmanın yolu bellidir.

Nasıl mı?..

Demokratik yaşamda, devletin de bireyin de yegane dayanağı güçlü bir yargıdır. Güçlü bir yargının gerçek dayanağı ise kendine özgüveni olan, erdemli yurttaşlardır. En başta da hukukçulardır. Hukukçular yürüyüş kolunun başında yer alır. Cumhuriyeti kuranlar, bu yolda nasıl ilerleyeceğimizi bize gösterdi...

Gücün gölgesinde adalet yeşeremez. Hukukun üstünlüğünün, bağımsız ve tarafsız yargının toplumda gelişip serpilmesi için umutsuzluğa kapılmadan ve yılmadan uğraş verilmesi gerek. Adaletin kutsal ve büyüleyici gücünün doyumsuz tadını, bu ülkenin çilekeş insanları çoktan haketti.

Bu günkü Roma'nın da yer aldığı Latium Bölgesi'nden, yüzyılların derinliklerinden, insanoğlu haykırıyor:

'Adalet erdemlerin kraliçesidir!.. Dünya yıkılsa da bırak adalet yeri-

ni bulsun!.. Zaman geçer hukuk kalır!.. Gerçeği bilmek insanı özgür kılar!..'

Bizim Dede Korkut'umuz ekliyor:

'Günahtan çekinmeyen alim, elinde meş'ale tutan köre benzer!.. '

Büyük Atatürk, erdemin uçlarda değil, orta yerde durduğunu göstermek için ses veriyor:

'Hakikatleri söylemekten korkmayınız! Milletlerin yargı hakkı, bağımsızlığının birinci şartıdır. Adalet kuvveti bağımsız olmayan bir milletin, devlet olarak varlığı kabul edilemez.'

Genç Hukukçular ;

Mesleğimizi azimle sürdürürken tek amacımız; adalet içinde gerçeğin ortaya çıkarılmasına hizmet olmalıdır. Mutlu ve başarılı olmanın sırları, dürüst çalışmanın ve sakin yaşamının içinde gizlidir."

Büyükşehirin İcra Müdürlükleri en yoğun çalışan adliye birimleriydi. Öğrenci Esmâ ve Akın, buralardaki kaynaşmayı görünce hayretlerini gizleyemediler. İcra Müdürü ayrı bir bölümde bulunuyordu. Başu sakindi. Öğrencileri çok sıcak karşıladı. Çaylar yudumlanırken ilk sözü şu oldu:

"Dosyalarımızı incelerken, uygulamalarımızı gözlerken; bir icra takibinde hem usül hukuku, hem ceza hukuku, hem de özel hukuk hükümlerinin aynı dosyada uygulama alanı bulabildiğini göreceksiniz..." derken yanına girip çıkan kimi vekillere:

"Bu gün kaçınıcı gelişiniz bize! Ben sayısını unuttum... "Uyarıda mı bulunuyordu ne?

Öğrenciler, Avukat Anıl Atabey'in bir dosyasında haciz uygulamasına biz de katılalım dediler ve ilk icra uygulamasına böylece başladılar. Anıl Bey hacze katılmıyordu. İcra görevlisinin yanında Esmâ ve Akın da yer aldılar.

Haciz uygulaması, büyükşehirin dışında yapılacaktı. Jandarma karakoluna uğranıldı. Karakol komutanı iki jandarmayı görevlendirdi ve haciz mahalline varıldı.

Bir bağı evinin ikinci katında yapılıyordu haciz. Dışarıdan uzatılan iğreti bir merdivenin ulaştığı iğreti bir sahanlıktan giriliyordu eve. Sahanlığın çevresi iğreti merteklerle çit şeklinde çevrilmişti.

Yukarıya çıkıldı. Jandarmalar ve öğrenciler eşliğinde sahanlığa dökülen icra memuru, borçlunun kapısını önce yavaşça, bir yanıt gelmeyince de kuvvetlice çalmaya başladı. Yine de kapı açılmayınca, İcra Memuru yeniden kuvvetlice kapıyı çalmayı sürdürürken, anımsızın kapı açılıverdi. İçeriden gözleri dönmüş bir adam, elinde bir sopa ...

Bereket versin jandarmanın birisi atik davranmıştı. Elindeki tüfeğini saldırganın önüne tutarak engellese de tehlike sürüyordu. Sahanlık gıcırtilar çıkartarak, elinizi çabuk tutun! Ben yıkılacağım! Aşağıyı bulacaksınız!.. diyordu.

Her şey bir anda oluverince; tam bir şaşkınlık içinde herkes borçluya yalvarıyordu:

“Bir dakika!.. Bir dakika!.. Sakin ol... Aşağıya düşeceğiz!.. “

Akın yankı ile İcra Memuru aşağıya atladılar. Jandarmalar ve Esmâ yukarıda kaldı.

Sahanlık kısmen de olsa yükünü atınca tehlike atlatıldı. Jandarmalar da borçlunun üzerine atıldı, elinden sopayı aldılar. Adam yine de ününün yettiğince bağıarak, sataşmalarını sürdürdü gitti. Anlaşılmıştı; icra uygulamaları daha da bir renkli geçecekti.

Olayı öğrenen İcra Yargıcı gülümseyerek:

“Şans işte! İlk mesleki deneyimi böylece edinmiş oldunuz...”

İlk İş

Baro bültenini okuyanlar, “Üyelerimizden Haberler” bölümünde, iki sütun üzerine yaldızlı çerçeve içinde bir haber gördüler:

“Av. Esmâ Çiley ile Av. Akın Yankı 13 Kasım 2011 Cuma günü saat: 14.00’ te Tamgülenler Sofrası’ nda yapılan sade bir törenle, dünya evine girdiler. Genç meslekdaşlarımızı yürekten kutlar, ömür boyu mutluluklar dileriz.”

Çiley Gelin’in nikah tanıklığını Av. Anıl Atabey, Akın Damat’inkini ise Savcı Ragıp Bey yapmıştı. Çiley ve Yankı Aileleri ile dostları, genç hukukçuları başgöz edip kutlarken: “Görelim sizi Genç Avukatlar! Gösterin kendinizi!..” diyerek esenlemişler ve başarılı birer savunman olmaları için uğurlamışlardı. Yaşam onlarındı. Masmavi aydınlık ufuklar onları bekliyordu. Genç evliler sevinçliydimler.

Bir sonbahar sabahında yeni işyerinde, hoşbeşler ve kutlamalar sırasında ilk telefon çaldı:

“Alo! Şahbaz Bank’tan aranıyorsunuz, adım Ayşe Gümbürder. Emniyet nedeniyle, şu anda kayda alınıyor konuşmamız. Sayın Akın Yankı ile mi görüşüyorum.”

“Evet evet Ben Av. Akın.”

“Nasılsınız Efendim?”

“Teşekkür ederim.”

“Beyefendi, Şahbazbank’ın kredi kartları kampanyasını biliyorsunuzdur değil mi?”

Bir sessizlik oldu. Ayşe Gümbürder yeniden soruyordu:

“Sayın Akın Yankı, sesim size ulaşıyor mu?”

“Evet evet, sizi duyuyorum.”

Ayşe Gümbürder:

“Şahbazbank olarak size kredi kartı vermek isteriz. Prekozmatic, Pirebiyonik ve pireciatik olmak üzere üç çeşit kartımızı hemen takdim ediyoruz. Her üç kartı da peşin peşin munzam (ek) kredisiyle birlikte, sunmak istiyoruz... Kredi kartınızı ATM ye uzatırken, Prekozmatic kredi kartınızdan burnunuza lavanta kokusu gelmesini istemez misiniz? Sizin isteğinize bağlı. Bu koku nergis kokusu da olabilir, şipir kokusu da... Şahbaz Bank'ın kokulu kartları oldukça beğeni kazandı. Düşünebiliyor musunuz? Paranın kokusunu, şipir kokusuyla karışık alıyorsunuz. Gıcır gıcır paraları çekerken ATM den; şipir kokusu sizi hangi dünyalarda gezdirecektir kimbilir? Nergis Kız'ın kokusuna ne diyebilirsiniz? Pirebiyonik kartımıza... ”

Av. Akın özür dileyerek, Ayşe Gümbürder'in sözünü kesti:

“Efendim biz, işyerimizi yeni açmış olmamız nedeniyle şimdilik, teklifinizi kabul edemiyoruz. Çok teşekkür ederiz. ”

Ayşe Gümbürder:

“Size o zaman biz, çok düşük faizle tüketici kredisi veririz. Ne dersiniz? ”

Akın'ın uzun konuşması uzayıp gidince, konuklarla söyleşiyi sürdüren Esmâ'nın ilgisini çekti. Akın'a el yüz işaretleri yaparak:

“Arayan kim ?..”

Av. Akın:

“Bir dakika efendim... ”

Esmâ'ya dönerek:

“Bankadan arıyorlar, kredi verelim diyorlar ... ”

Av. Esmâ:

“Ne kredisiymiş bu Allah aşkına! Ver bana şu telefonu!.. Buyurun

Efendim! Ben Avukat Esmâ! Konu nedir acaba?.. “

Ayşe Gümbürder yeniden sayıp dökmeye başlıyınca Av. Esmâ:

“Sağ olun Ayşe Kardeş, çok teşekkür ederiz. Şimdilik ihtiyacımız yok. Çok sağ olun!..”

Esmâ telefonun başından henüz ayrılıyordu ki, yeniden çalmaya başladı.

“Kiminle görüşüyorsunuz efendim ? “

“Av. Esmâ! Buyurun !..”

“Saygıdeğer Hanımefendi !..”

“Evet!.. Evet buyurun!.. Sizi dinliyorum!.. “

“Efendim biliyorsunuzdur. Gazetelerde ve diğer medyada ilanlarımız var. Sesiniz sesimizdir. Telefon ! Telefon ! Telefon ! Yolda sokakta her yerde! Siz de çekışmesiz kabul edersiniz; elimizin ulağı! İş gibi aş gibi bir şey telefon!

Saygıdeğer Hanımefendi! Uzbilişimler, Uzetkileşimler ve Uzgelişimlerden aranıyorsunuz. Sizin ve bizim karşılıklı her ikimizin yararı gereğı, konuşmamız kayıt altına alınıyor. Uzbilişme, uzetkileşme ve uzgelişme olmak üzere yeni açılmış üç kanaldan, üç hizmeti birlikte sunuyoruz. Üç kuvveti birleştirdik. Adına “Müselles” dedik. Müselles! Müselles! Müselles!.. Telefon, internet ve data hizmetleri!.. Kulaklar cızırtısız telefon dinlerken, gözler de son derecede kaliteli resimlerle gülecek ve internet görecek...”

Av. Esmâ, gerçekten sinirlenmişti. Yine de kendini tutarak:

“Efendim çok teşekkürler ederiz. Sağ olunuz. Şimdilik ihtiyacımız yok.”

Telefonu kapatınca başladı söylenmeye:

“Böyle giderse çattık! Nasıl çalışacağız biz?”

Av. Akın da gülererek:

“Esmâciğim, ne yapıyor bu millet böyle! Eline telefonu alan bizi buluyor. Sırf bu yanıtları vermek için bir yardımcımız olması gerek.

Öyle değil mi? Hayret bir şey! “derken henüz söyleşi bitmeden, bir telefon daha çaldı:

“Alo! Bendeniz Buğdaycı! “

Av. Esmâ'nın gözleri yuvasından fırlamıştı:

“Ne!.. “

“Buğdaycı!.. Buğdaycı!.. “

“Özür dilerim.”

Esmâ hemen telefonu kapatırken, Akın'a hak vermeden edemiyordu:

“Gerçekten de öyle; telefona bakmaktan başımızı kaldıramayacağız böyle giderse. Az önce bankacı, onun ardından telefoncu; şimdi de buğdaycı!.. Bir sekreterimiz olsa ne iyi olurdu.”

Çok geçmedi; dış kapının zili acı acı çalmaya başladı. Esmâ Akın'a doğru bakarak:

“Beklediğimiz biri var mı? “

Akın da başını kaldırarak yanıt verdi:

“Yok canım yok. Olsa söylemez miyim. “

Akın kapıyı açınca, karşısında ufak tefek, orta boylu, orta yaşlı biri gülerek:

“Ben Hese! Hese Buğdaycı! Az evvel telefon ettim. Adresinizi bana tarif edin diyecektim, telefonu yüzüme kapattınız. “

Genç Avukatlar biribirlerine bakiştılar.

Av. Akın:

“Bir yanlış anlaşılma oldu demek, özür dileriz. Buyurun Hese Bey!.. Çok özür dilerim. Adınız Hese mi, yoksa İsa mı? “

“Efendim nüfusta İsa, halk arasında Hese, ikisi de olur. Hangisi kolayınıza giderse onu söyleyin. Benim için değişmez. Soyadım da Buğdaycı.

Şimdi tanıştığımızı göre, ben hemen derdimi anlatayım:

Senetli bir alacağım var. Mübarek adam, ödemem de ödemem deyip duruyor. Çın çın Nazmi gönderdi beni. Selam söyledi size. Bu sene-di versem Size; kaç malolur bize? "

Ve yeni avukatlar, ilk işlerini böylece aldılar.

Hiç beklenmedi. Gerekli tüm işlemler kısa sürede, yerli yerince yapıldı. İcra dosyası hazır. Esmâ işyerinde kalırken Akın, haciz işlemini uygulamak üzere şehir dışına gidiyordu.

Esmâ unutmadan seslendi :

"Akıncığım, Bağevinin sahanlığında başımıza gelenleri çok iyi biliyorsun. Oradaki gibi uyanık olmalısın. Sahanlıktan atlayarak bizi kurtardın. Değilse sahanlık çökecek, hepimiz birlikte aşağıya düşecektik. Şimdi de o zamanki gibi uyanık ol, kendini kurtar derim. Hayırlı işler dilerim."

İkisi de hem güldüler, hem düşündüler ve öpüştüler. Akın el sallayarak sıcak sıcak, "Hoşça kal Esmâ. Hoşça kal Şirincan! Seni çok seviyorum. Bu ilk işimiz, inşallah uğurlu gelir."

Alacak binbeşyüz lira, icra giderleri hazır; her şey yasaya uygun. İcra Memuru da hazır. Ulaşıldı haciz uygulama yerine; borçlunun evine. Evde, 8-10 yaşlarında hanım hanımcık bir kız çocuğu ile 35-40 yaşlarında bir ev hanımı karşıladı hacizcileri. Alacaklı İsa Buğdaycı, Anne ile kızını karşısında görüverince hiç beklemeden, açtı ağzını yumdu gözünü, başladı ünlemeye:

"Borcunuzu ödemediniz! Şimdi ödemeyin de bir göreyim! İşte haciz getirdim! Gördünüz mü? Ben size borcunuzu ödeyin dedim! Şimdi ödemeyin de bir göreyim!.."

Alacaklı İsa Buğdaycı'nın çıkışları, Av. Akın'ın içini acıtıyordu. Onu aldı; yıllar yıllar öncesine götürdü. Bir akşam ilkokul dönüşünde evlerine haciz için gelen icracıları düşündü. Küçük Akın'ın okul çantasını bir yerlere fırlatarak, evin gerisinde olupbitenleri gözleri yaşararak seyredişini, şimdi çok çok iyi anımsıyordu. Akınların evine hacze gelen icra memuru sağlıklı görünen, özgüvenli, dik duruşlu biriydi. Avukatın ısrarlarına boyun eğmedi: "Olmaz! Avukat Bey olmaz!.. "deyişi gözünün önüne geldi. Kulaklarını çınlatıyordu Av.

Akın'ın. Bu günkü gibi aklındaydı. Küçük Akın, evin gerisinde gözleri yaşlı, olup bitenleri seyrediyordu.

İcra Memuru direniyordu:

“Avukat Bey! Bu kilim çok eski. Üstelik evin döşemesi. Satılsa para da etmez...” diyerek evin döşemesi olan kilimi toplayıp, götürmeyince dünyalar Küçük Akın'ın olmuştu.

Avukat Akın, alacaklı Hese Buğdaycı'yı uyardı:

“İsa Bey, gereken yapıyor görüyorsunuz! Bu insanları üzmeiniz! Gereken yapıyor! Görmüyor musunuz canım!.. “

Hese'nin bağırip çağırması durmayınca küçük kız ağlamaya başladı. Annesi de arkasından... Borçlu baba evde yoktu. İcra Memuru, hiçbir şey olmamış gibi sağı solu kolaçan ederek; haciz edilecek mal arıyordu. Hese bağırip çağırmayı sürdürüyor, anne- kız ağlaşıyordu.

Av. Akın alacaklı Hese'yi yeniden uyardı:

“İsa Bey! Görüyorsunuz gereken yapıyor, niçin bağırip duruyorsunuz! Onları üzüyorsunuz! Borçlu meydanda yok! Niçin bağırip azarlıyorsunuz bu insanları? Hem Memur Bey gerekeni yapıyor! Paranızı alacaksınız!..

Alacaklı Hese, gözlerini belerterek:

“Bunların ağlayıp çığırmalarına ne bakıyorsun! Doğru dürüst yap haczini! Madem o kadar düşüncelisin, ödeyiver borcu da, bende keseyim sesimi!.. “

Av. Akın, ağlayıp hıçkıran küçük yavruya baktı baktı ve anneyi yanına çağırıldı:

“Hanımefendi ağlaşmayın; ben borcunuzu ödüyorum. Şu benim kartım. Bu kartvizitte adım soyadım ve adresim yazılı. İcra dosyasında da var açık adresim. Av. Akın Bey dersin... Çok selam söyleyin kendisine, eşiniz bana gelsin. “

İcra Memuruna dönerek:

“Şimdilik haciz yapılmasın. İsa Bey'le biz anlaştık.”

Alacaklı Hese Buğdaycı, parasının eline sayılışını gülerek keyifle izlerken, icra Memuru'nun yüzüne bakarak söyleniyordu:

“Avukatın böylesine de can kurban ...”

Dönüş yolunda İcra Memuru, Av.Akına seslendi:

“Hiç olmadı Akın Bey, hiç olmadı! Böyle avukatlık olmaz.Yine siz bilirsiniz de, böyle avukatlık yapılmaz. “

Av. Akın, İcra Memuru'nu yukarıdan aşağıya süzerek:

“Memur Bey, orada gördüğümüz kız çocuğu ile annesinin göz yaşları yalnız beni değil sizi de üzmüştür; öyle değil mi? Yüreğim dayanmadı küçük kızın ağlayışına. Ben bu koşullarda para kazanmayı doğru bulmam. Böyle acılı parayı da, asla kabul etmem, asla almam.”

İcra Memuru gülerek:

“Çok güzel söylediniz Avukat Bey, katılıyorum size ama nerede öyle borçlu, nerde öyle alacaklı? Siz, hayal görüyorsunuz. Öyle bir toplum yok karşınızda. Çok yakında anlayacaksınız, dizinizi döveceksiniz de iş işten geçmiş olacak. Bunu böylece bilin.

Sözgelimi şimdi borcunu ödeyiverdiğiniz bu kişinin evine benim 4. gelişim. Anlıyorsunuz değil mi? Borçlu Ahmet Bey, tam da sizin düşündüğünüz gibi çok güzel bir insan. Konuşurken bir dinleseniz, elinizden ne gelirse hemen yapıvereyim dersiniz . Siz daha da ileri gittiniz. Ahmet Bey'in kendisini tanımadan borcunu ödediniz. Çok güzel de; Ahmet Bey'in size verecek beş kuruşu yok cebinde. Söyler misiniz bana? Ozaman ne yapacaksınız?

Bunlar çok güzel davranışlar Avukat Bey, çok güzel davranışlar da gelgelelim, sacayağı kırık olunca, üzerine ister tavayı koyun, ister tencereyi; ikisi de devrilecektir. “

Yeni gelin, taze Avukat Esmâ Çiley, akşam yemeğinde Akın'a seslendi:

“Akıncığım ben soramadım, sen de söylemiyorsun. Nasıl geçti ilk haciz? Gerçekten çok merak ediyorum. Sofrayı kuracağım derken unutuverdim, aklımdan gidiverdi.”

Esmâ, Kıp kırmızı yanaklarını okşamaya çalışan zülüflerini düzeltir gibi yaparak başını kaldırdı. Akın'ın yüzüne bakarak gülümsüyordu. Şirince gülümsedi ve seslendi:

“Eee... anlat bakalım, nasıl geçti ilk işimiz?”

Akın'ın elinde çatal, ağzı açık kalmıştı. Olacakları kestirebiliyordu.

Onun bu halini görünce, Esmâ kuşkuyla sordu:

“Hayır mı? Yine bir şey mi geldi başımıza yoksa? Allah'a şükür sağ salim gördüm ya! Gerisi olur gider. Senin canın sağ olsun güzelim, senin canın sağ olsun... Haydi söyleyiver.”

Akın yine ikircikli kalınca, Esmâ'nın gözleri büyüdü. İçine bir korku düştü.

Sesini yükselterek :

“Söyleyiver Allah aşkına canım! Akıncığım ne oldu? Haydi söyle canım! Merak içinde koyuyorsun insanı!.. “

Akın söze nereden başlayacağını bilemiyordu. Düşündü kaldı. Elindeki çatalı koydu ve yavaşça sofradan kalktı. Karşı koltuğa geçince ağır ağır konuşmaya başladı:

“Sevgili Esmâ ... Şirincan... İki gözüm. Haciz yerine vardım. Haciz edilecek mal yoktu. Yoksul bir ev. Sadece anne ile kızı vardı. Onlar da bizi görünce ağlaşmaya başladılar. Alacaklı Hese durmadan onlara hakaretler yağdırıyordu. Ne yapabilirdim? İcra Memuru'na teşekkür ettim. Geri dönelim dedim.

Şimdi bana çok kızacağını biliyorum ama yine de söyleyeyim:

Üzüntümden kendimi alamadım. Gariplerin dosya borcunu kapattım. Anne ile kızını sakinleştirdim ve geri döndüm.

Esmâ neye uğradığını şaşırmişti. Bir an düşündü ve ansızın sofranın başından kalktı. Ününün yetiğince bağırıp çağırarak ağlamaya başladı. Hıçkırıklar içinde kalmıştı. Ses seste bağırıp ağlıyordu.

“Akıncığım delirdin mi sen? Delisin de anlayamadım mı seni yoksa ben? Fakültede yaptığın olaydan sonra anlamalıydım kafayı bozduğunu. Nasıl oldu da anlayamadım bunu? Senin deli olduğunu... Alnında dökülü duran sakar saçlar bana anlatıyordu da bir türlü kabul edememiştim. Tarihler yazıyor mu acaba senin gibi avukatı? Yazmaz, asla yazamaz!! Çünkü sen delisin!.. Fakülte’de, elalemin içinde, ben Esmâ’yı seviyorum diyerek bağırıp çağırıp ünlemele-rin!.. Şimdi anlıyorum! Sen kafayı, taa o zaman yemişsin!..

Heyhat! İş işten geçti... Ne yapacağım şimdi ben? Sana asla güvenemem! Kime söylesem delirmiş senin kocan diyecekler. Umarım, icra memuru bu yaptığın deliliği kimseye anlatmaz!”

Akın, donup kalmıştı. Ne diyeceğini bilemiyor, içinden söyleniyordu:

“Yoksa para kazanmak böyle bir şey mi? Hiç kimsenin gözünün yaşına bakmayacaksın. Değilse aç kalırsın öyle mi? Hani biz adalet adamı olacaktık? Adalet bunu mu emreder? Ağlayanı güldürme! Düşeni kaldırma! Elinden gelirse bir de sen vur! Esmâ bunu mu söylemek istiyor? Yaşam gerçeği bu mu? Yoksa düzen, güçlülerin düzeni mi? Arkasızlar sürekli ezilecek mi?”

Başını kaldırdı, dalıp gitmişti. “Yoksa yanlış mı yaptım. Yanıldım mı yoksa ben? “Bir sonbahar ikindisinde , sırtında iğreti bir cübbenin eşliğinde, yüzü al al yemin etmişti. “Hukuka, ahlaka, mesleğin onuruna ve kurallarına uygun davranacağıma; namusum ve vicdanım üzerine ant içerim. “

Akın, kendi kendisiyle hesaplaşmaya çalışırken, ruhunun derinliklerinden,Savcı Ragıp Bey’in bir otopsi dönüşünde söylediklerini anımsadı:

“... Bu dünyada insan oğlunun başına gelen dertler, elvan elvandır. Etrafına bir gözatıver, hemen bunu göreceksin. Hepimiz adalet ararız da ona bir türlü ulaşamayız. En zor şey adaleti bulmaktır. Üstelik bu ülkede adaleti aramanın ayrı bir zorluğu daha var. Hani, nerede haklarının bilincinde olan insanlar. Bilinçsizlik deryasında yüzen bir kadercilik çıkar dikilir karşınıza. Oysaki adalet, kendi kendine yeten uygar insanı ve çağdaş kafayı arar. Çok zordur bu ülkede hukukun üstünlüğünü gerçekleştirmek ve hukuk devletini kurmak ...

Hakkına razı olmayan vurguncu, köşe dönücü insan tipini özendiriyor bu günkü kurulu düzen. Çaresizlikler içinde kıvranıyor adalet arayanlar...

Toplum o hale geldi ki, insanlar birbirlerini dinlemek duymak istemiyor. Şehirlerde yalnız kalabalıklar, köylerde kasabalarda yorgun ve tedirgin yüzler, yarınından korkan insanlar...

Birbirinin derdini değil, dedikodusunu dinleyen bir toplum var.

Cumhuriyet Devleti'nin kuruluşundan bu güne değin; nasıl olur da budayabiliriz Cumhuriyet'in kazanımlarını ?.. Nasıl değiştirebiliriz yasalarını ... tartışmasıyla geçiyor yıllar. İnsanlar haklarına kavuşamayınca ne yapsın? Çaresizlikler içinde Mahkeme-i Kübra'ya (İlahi adalet) erteliyoruz haklarımızı diyorlar.

Savunmanlık görevini yapanlar bu gerçeklerin ayırında olmalı. Bu gerçekleri görerek çalışmalı... "

Akın, silkinip kendine gelmek istese de olmadı, yapamadı; toparlamadı kendisini. Yeniden dalıp gitmişti. Düşünmeye başladı Esmâ Çiley'le yaşadığı geçmişini.

"Esmâ doğru söylüyor. Evet fakülte de bir olay yaşadık ama Esmâ kendisi kabul etti. Ben çoktan ayrılmıştım, o ısrar etti birlikte olmayı. Başka ne yapabilirdim ki ne yapmalıydım? Ya şimdi söyledikleri! Üç kuruş para yüzünden bana dedikleri! Bunu hakettim mi ben? "

Filim şeridi gibi geçiyordu gözünün önünden:

Esmâ Gelin, o zaman da şimdilerde olduğu gibi al güller, beyaz zambaklar gibi bir Esmâ. Bu yüzden kimi zaman Akın'ın başı derde girse de, buna severek katlanıyordu. Öyle ya, gülü seven dikenine katlanacak. Güzellerin güzelliğinde bunlar da yaşanacak.

Ne var ki kimileri, Akın'ın sol yüzündeki leke yüzünden olsa gerek, onunla Esmâ Kız'ın arasındaki bu sevgiyi onlara çok görüyordu.

Sevimli Çiftçi Akın Yankı, bir gün entarisinin içinde, bembeyaz köpükler yayarak kazanda kaynayıp duran sütü, sevimli sevimli seyreyleyip dururken; ansızın süt kepçesinden çırpınıp gelen kaynar süt yüzüne çarpıp geçince sol yüzü yanmış, büzüşük kalmıştı. Çok uğraş verildi; çok gidildi gelindi de doktorlar, kaynar sütün izini bir

türlü yokedemediler. Ağız birliği etmiş gibi, “Dursun bakalım şimdilik ; yetsin bu kadar dediler. “

O yüzden, Akın’ın sol yüzünde kalan koyu kırmızı kırışıklık, onun hiç istemediği bir simgesi gibi oldu. Kimileri onu tanıtırken, “Yüzünde büzük var... “ diyerek başlıyordu.

Akın, İstanbul Hukuk Fakültesi’ne girince, Feriköy taraflarında bir öğrenci yurduna yerleşmişti. Okuduğu Hukuk Fakültesi’ nin az uzağında olsa da serde gençlik olunca gidiş geliş zor gelmiyordu. Yolculuk eğlenceliydi.

Bir akşam, kaldığı yurttan uzaktan tanıdığı bir arkadaşı:

“Akın, Anayasa Hukuku sınavlarının sonucu belli olmuş. Fakülte’ nin girişindeki duyuruyerine listeleri asmışlar; haberin var mı? “ deyince, Akın çok heyecanlanmıştı. “Hiç durmayayım, hemen gideyim fakülteye ...”

Beklemedi; doğru Beyazıt’a. Fakültenin bahçesinde alıyordu soluğu. Akşamın koyu karanlıkları geceyi çağırıyordu. Ortalıkta kimsecikler görünmüyor, içeri salonda da in cin top oynuyordu. Sınav sonuçlarını gösterir listeyi, bir solukta okudu. Akın Yankı geçer not almıştı. Sınıfı geçiyordu. “Tamam bu iş oldu. “ dedi. “Hukuk Fakültesi zordur. Askerlik ertelemesi için mi gidiyorsun bu fakülteye ... “ diyenlere böylece yanıtı vermiş oluyordu. Bu arada başını kaldırıncaya gördü. Salonun ta ilerisinde bir yerde bir kız, elleriyle yüzüne kapatmış ağlıyordu.

“Hayretbir şey! Neden ağlayıp duruyor acaba? “ Yanına gitti. Yavaşça yaklaştı. Kızcağız Akın’ın geldiğini görmüştü de, hiç sesini çıkarmadan ağlamayı sürdürüyordu. Akın’ın aklına kimi başka şeyler gelse de kestirebiliyordu. Kızcağız dersi geçememişti belli. Sormaya ne gerek, o yüzden ağlıyordu.

Sağ elini kızcağızın omuzuna koyar gibi yaparak usulca:

“Sizi çok iyi anlıyorum. Üzüntünüzü paylaşıyorum. Kara gün kararır kalmaz. İzin verirseniz bir saat değiştirelim. Çıkalım buradan. Geceye giriyoruz. Buyurun gidelim...”

Kızcağız gözlerinin yaşını sildi. Ayağa kalktı. Gülümsemek ister gibi yaparak, elinde mendili, “Çok teşekkür ederim...” dedi. Birlikte yürümeye başladılar.

Akın'ın dili çözülmüş olunca yavaşça:

“Benim adım Akın. Bakınız!.. Karşımızda şu gürünüp duran ışıklı kafe, çok güzel bir yer. Küllük'te birer kahve çok güzel gider. Ne dersiniz? Buyurunuz desem...”

Kızcağız Akın'ın yüzünde gezdirdi gözlerini. Onun da içi mi ısındı ne? Yavaşça, “Benim adım da Esmâ ...” dedi. El sıkıştılar. Akın'ın buz gibi soğuk elini, Esmâ'nın sımsıcacık eli ısıtıyordu. Birbirine tutuşan eller, akşamın karanlığına dur; geceye girmel!.. diyordu. Yürüdüler kafeye doğru. Kahveler geldi içildi. Beklemeden halleşmeye geçildi.

Esmâ sınıfta kalmıştı. “Ben artık memlekete dönmeliyim. Baba evi benim yerim...”

Akın şiddetle karşı çıktı. Sanki yıllar öncesinden tanıdığı biriyle konuşuyormuş gibi dil döküyor, “Okumak öğrenmek ve eğitim görmek gibi var mı? Bunun kıymetini bilmek gerek. O yüzden derim. Dönmeyiniz geriye! Fakülteyi bitirmeniz gerek. Hem bir kez kaybetmek nedir ki!.. Yenilgiyi kabul etmek, yaşamda tükenmek demek. Bu yaşta yok olup gitmek, boş yere hayata küsmek size yakışmaz...”

Gençler tanıştılar. Esmâ İstanbul'da kaldı. Akın'ın can yoldaşı oldu. İstanbul'u birlikte gezdiler dolaştılar. Serin gölgelerde, sakin salonlarda birlikte çalıştılar. Çok iyi anlaştılar. Arkadaşlık hiç kopmadı uzadı ve sürdü gitti.

Buraya değin her şey güzeldi güzel olmasına da kimi takılğanlar, Esmâ yüzünden Akın'ı kıskanıyordu. Onu küçük düşürmek için, yüzündeki iz yüzünden ellerinden geleni yapıyordu. “Büzük “diyordu Akın'a. Onunla alay edip, eğleniyordu.” Gitti Büzük! Gelemedi Büzük! Nerde kaldı Büzük!.. “Takılğanlık sürüp gidiyordu.

Akın Yankı bir düşündü, iki düşündü ; çok düşündü ve kararını verdi. Aldırmadı takılğanlara. Yüzündeki koyu kırmızı kırıksıklık nedeniyle atılan taşların, iç sızlatıcı acılarını belli etmek istemedi; direndi. Duymazdan bilmezden geldi. Bu yüzden çok acı çekse de, arkadaş çevresinde tutunmasını bildi. Sevecenliği ve erdemli davranışları da eklenince aranır oldu. Yeni arkadaşlar, yeni düşünler , yeni ufuklar ve Esmâ! Yaşam güzel geçiyor, Fakülte yürüyordu.

Bir gün Esmâ Kız, Pangaltı otobüsünden indi. Feriköy'deki Akın'ın kaldığı öğrenci yurduna gitmek için, kalabalığın arasından, o yana doğru yönlendi.

Güzellerin düşmanı çok, dostu pek çok. Akın'ın da bilip tanıdığı birisi Esmâ'yı yalnız görüverince, hemen yanına geldi. Çapkınca esenledi. Kaşını gözünü oynatarak:

“Yine onun yanına mı gidiyorsun? Ne buluyorsun şu Büzük'te hiç anlamıyorum... “Esmâ'yı karşılamaya gelen Akın'ın arkada beklediğinden, onları dinlediğinden habersizdi. Akın ansızın Çapkın'ın omuzuna dokunup , suratından toz kaldırınca iş işten geçmiş, olanlar olmuştu.

Esmâ araya girdi. O da Akın'a kızıyordu:

“Madem bizi dinliyordun, az bekleseydin. Benim vereceğim yanıtı bir dinleseydin de ne yapacaksan ondan sonra yapsaydın...”

Ne var ki Akın, Çapkın'ın söylediklerine çok üzülmüş, içerlemişti; düşünüyordu:

Esmâ, “Akıncıyım!.. Kilit benim, anahtar bende! Canını niçin sıkıyorsun böyle! Kalbim sen de. Bunu anlayamadın mı? Neden anlamaz gibi bakıp duruyorsun! Yapma böyle! Beni de kıırıyorsun.” dediyse de olmadı; Akın düşünüyordu. El ele verdiler Beyazıt'a doğru yollandılar. Okuma odasında yan yana okumaya çalışıyorlar. Salonda çıt yok. Akın başını kaldırıncı; karşısında yeniden Çapkın'ı görmesin mi! Şaşırdı ayın beyin oldu. Titremeye başladı birden. Yavaşça ayağa kalktı; kendi kendine düşünür gibi yaptı. Çapkın da karşısında, olacıklardan habersiz, kendinden geçmiş bir şeyleri okumaya çalışıyordu.

Akın kendini tutamadı. Ansızın başladı ünlemeye:

“Ben Esmâ'yı seviyorum! Var mı bana ...” diyerek ünleyerek önündeki çantayı Çapkın'a doğru fırlattı. Salonda bulunan herkes şaşırmıştı. Akın'ın çıldırması gibi saldırışını gören diğerleri de Çapkın'la birlikte kaçışmaya başladılar, salon boşaldı. Kalanlar da Esmâ ile Akın'ın başına toplandılar. Görevlilerin de yardımlarıyla Akın susturuldu. Sırlıklam ter içinde kalmıştı. Tir tir titriyor, gözleri dönüyordu. Elbirlik edildi; Akın hastaneye ulaştırıldı.

Esmâ Kız'ın hastane günleri de böylece başlamış oldu. Kimi zaman elinde bir ilaç torbası, kimi zaman yiyecek tası; hastaneye taşınıyordu. Akın'nın başında sürekli beklemesi, durmadan sevgilerini sunması, ilaç gibi geliyordu Akın'a ...

Doktorlar da diyordu:

“Akın’ın şifa bulması, bu sorundan kurtulması size bağlı...”

Esmâ da bunu biliyordu. O yüzden hiç durmadı hastaneye geldi gitti, gitti geldi; bıkip usanmadan, sevgilerini sundu Akın’a; sundu... sundu.

Üçüncü ayın sonunda, başındaki saçının kakülü bembeyaz olmuş bitkin bir genç, Esmâ’nın yardımıyla yavaş yavaş yürüyerek, hastaneden taburcu oldu.

Ağır aksak ta olsa, derslere girmeye başladı Akın. Sadece güneşe bakamıyordu.

Esmâ Kız da yanında, fakültenin kütüphanesinde çalışmak ona esenlik veriyordu. Salon yeterince geniş ve aydınlık olunca Akın Yankı, derslerine burada hazırlanmayı yeğledi. Okuma salonu çok iyi geliyordu.

Bir gün; bilim kokusuyla dolu, esenlikli sakin salonda çalışılırken, öğle yemeği vakti olunca, Esmâ ile Akın’dan başka kimsecikler kalmayınca; Akın bulunduğu yerden kalktı. Salonun duvarlarında asılı hukuk bilginlerinin resimlerini birbir seyretmeye başladı. Bir de ne görsün!.. Okuduğu ortaokula adını veren Esat Efendi’nin resmi; karşısında durmaz mı? O güne değin bilmiyordu. Esat Efendi İstanbul Hukuk Fakültesi’nde hocalık yapmıştı demek... Çok sevindi . Resme iyice baktı inceledi. Olur şey değildi. Salonun giriş kapısı üzerindeki büyük tabloda da diğer hukuk bilginleri arasında Müderris Esat Efendi’yi yeniden görkemlice, bilgince bakıyor görünce daha bir sevindi. Esmâ’ya gülümseyerek ünledi:

“Müderris Esat Efendi’nin bağışladığı ortaokulda okudum ben. Onun hakkı var bende. Bakışlarıyla sanki bana çok şeyler söylüyor gibi... Okulu bitirmelisin diyordun gibi!.. ”

Kendine bir dost daha bulmuştu Akın. Müderris Esat Efendi! Çalışırken ne zaman canı sıkılsa, ne zaman bunalsa; Esat Efendi’nin resmini seyreyliyor, onunla içten içe konuşurken dinleniyordu. Esmâ Kız da ona sevgisini anlatmak için, her özveriye katlanıyordu. Onun yaşama bağlanması için elinden ne gelirse yapıyordu. Masmavi umutlarla, al pembe düşüncelerle dolu günler, Akın’ı yeniden mi selamlıyordu ne? Akın böyle düşünmeye başladı; gülümsüyordu.

Belgrat Ormanlarına yaptıkları bir gezide Akın, önceden verdiği bir kararını açıklamak istedi Esmaya. Kendini yokladı; tüm bilgeliğiyle, sevecenliğiyle seslenmek istiyordu da tutuldu kaldı. Anlamalı bakışlar içinde sadece: "Esmacığım... Ne dersin?.." diyebildi.

Esmaya, mutluluk dolu bakışlarıyla, önünde gülümseyerek duran lale çiçekleri üzerinde gezdirdi gözlerini. O anda birden, zihninde canlandırmaya çalıştı; Akın'la yaşadığı günleri ve geleceğini. O da titremeye başladı. Bir şey söyleyemiyordu.

Gençleri seyreyleyen, kerdeler dolusu uzayıp giden, Belgrat Ormanları'nın yeşil serinliğinde, gönül gözüyle seyredenlere çok şeyler diyen laleler; seslendiler:

"Aman Tanrı'm!.. Tamam Çocuklar!.. Anlaşılmıştır!..

Sevinçte ve kederde, her anda ve her yerde, kutsal sonsuzluğa giden ömürde!.. Bir olun, birlik olun!.. Yüzünüz hep gülsün... "dediler. Geleceğin hukukçularını hem kutladılar, hem kutsadılar.

Akın kendine gelince, elindeki gazeteyi fırlatır gibi koydu masanın üzerine. Esmaya da karşı koltukta hıçkırıklara boğulmuş söyleniyordu...

Akın ayağa kalktı; Esmaya'nın yanına, onun koltuğuna ilişti. Yavaşça başını okşayarak:

"Özür dilerim, çok çok özür dilerim... Ne olursun varma üstüme. Anne ile kızının ağlayıp çırpınışlarını bir görebilseydin, bana hak verirdin. İnaniyorum sen de aynı şeyi yapardın. Zaten ödediğim paranın tutarı ne ki. Bak göreceksin adamcağız, akşam sabah paramızı getirecek; bir de teşekkür edecek!.. Bunun değerini parayla ölçebilir misin?.."

Esmaya hemen başını kaldırdı:

"Ne! Ben de mi aynı şeyi yapardım. Kafanı sallayayım senin. Dengeyi kaybetmişsin sen! Aciz bir kafa, aciz bir beden ... Beni de mi aynı sanıyorsun sen! Ben olsaydım, haczi kabil malları hemen kaldırır, hiç gözlerinin yaşına bakmazdım. Ne halleri varsa görsünler! Hiç

umuruma bile takmazdım! Bana ne elin borcu derdi? Bana ne!! Her ağlayanın borcunu ödeyiverirsek ne yapacağız, nasıl para kazanacağız biz? Ben sen miyim böyle zavallı bir davranışta bulunacak! Gözlerini açta iyice bak! Düğün borcumuz öyle durur. Kirayı ay başında ödeyemeyince görürsün!.. Hem işyeri sahibi, hem de ev sahibi nasıl kapıya dayanacak...”

Akın Esmâ'nın saçlarını okşamayı sürdürerek:

“Bunlar önemli şeyler değil. Göreceksin adamcağız, paramızı yarından tezi yok hemen getirir. Zaten olmuşu kaç lira da, kendini kapıp koyveriyorsun! Vallahi beni de üzüyorsun! Tut ki çantamı kaybettim. İçindeki para da öylece gitti! O zaman ne yapacaktın canım? Söyler misin? O zaman ne diyebilecektin bana!.. “

Esmâ yine başını kaldırarak:

“Böyle giderse çekeceğimiz var derdim. Başka ne diyebilecektim.”

Akın gülerek:

“Vaktiyle sana söyledim. Esmacığım ne olursun unut beni. Hastane kapılarında bekleyip durma. Bir köşede kalayım ben. Başımı dinleyeyim, kendime geleyim dedim de sen ne yaptın! Daha çok yaklaştın bana. Adeta bağrına bastın... Ne olurdu birbaşıma koyverseydin de o zaman tükenip, yitip gitseydim. Şimdi sana böyle eziyetler vermezdim. Sadece İstanbul'u dinlerken anımsardın belki beni. Zamanla unutulur giderdim. “

Esmâ ayağa kalkarak sofrayı toplamaya çalışırken, bir yandan da yanıt veriyordu:

“Kötü mü yaptım. İşte kendin de söyledin. Hastane köşelerinde yok olup gitmekten kurtardım seni! Ne fayda, olan yine bana oldu. Üzülmek bana kaldı.

Her zaman söylerim de dinleyen kim!.. Akıncığım bu insanlara az da olsa kuşkuyla bakmasını bilemez misin sen? Her söylenene inanıp, her ağlayana para verecek olursan, nereye varır bunun sonu? Üstelik verecek paramız olsa bari ...” diyerek söylenirken;

Akın ansızın yerinden fırladı. Kahkahalarla gülerek bağırmaya başladı:

“Yakaladım!.. Şimdi yakaladım!.. Yenildin Nazlı Gelin!.. Yenildin Şirincan!.. Şimdi yakaladım seni! Şimdi yakaladım !..”

Durmadan kapı girişine bıraktığı çantasını getirdi. İçerisinden çıkardığı gazeteyi Esmâ'ya uzattı.

“Buyur al oku! Sana sürpriz yapacaktım ama! Aklımı başımdan aldın. Oku bak, ne yazmışlar? “Toplum suçları soruşturmasında görevli savcılar hakkında yapılan suçlamaların, asılsız olduğu ortaya çıktı. Şehrimizin ünlü zenginlerinden Beldenatçioğlu hakkında yaptıkları soruşturmayı savsaklamadıkları, asıl suç işleyenin yakalanması için soruşturmayı derinleştirdikleri anlaşılmıştır. Savcılar hakkında yapılan müfettiş soruşturmasından anlaşıldığı üzere, Beldenatçioğlu'nun yurt dışından gelen asıl şüpheli ile görüşmesi beklenmiş, görüşme anında da, suçüstü yakalanması sağlanmıştır...”

Akın heyecan içinde, kahkahalarla ünledi:

“Esmâ Hanımıfendi!.. Söyler misin bana!.. Kimmiş kanağan akıllı!..”

Akın Yankı sabah sabah toparlandı. Son derece tedirgindi:

“Bir gelen giden olur. Belki de Ahmet Bey geldi. Ödeyiverdiğimiz haciz parasını getirdi; sabah sabah büronun kapısında bekliyordur. Esmâ haklı. Şu zamanda kim kime yapar? Kim kimin borcunu ödeyiverir? Ağlaşıp duran karısıyla çocuğu, Ahmet Yeğîn'e kesinlikle söylemiştir. Belki de şu anda Ahmet Bey borcunu ödemeye gelmiştir... Kesinlikle gelmiştir Ahmet Bey, kesinlikle gelmiştir. Belki de büronun kapısında bekleyip durur. Bizim parayı getirmiştir. İyisi mi adamcağızı bekletmeyeyim. Bir an önce büroya gideyim. Hele bir de Esmâ Hanım'ın paylamaları başlarsa sabah sabah; ona ne diyebileceğim. İyisi mi Esmâ uyanmadan, başımı alıp gideyim...”

Acele acele, Esmâ'nın baş ucuna notunu yazdı; evden kaçır gibi uzaklaştı.

Sabah sabah erkenden büronun kapısında da ne var ki ne Ahmet Yeğîn, ne de başka bir kimse ortalıkta görünmüyordu.

Anne ile kızının ağlayışlarını gözünün önüne getirince... “Yanlış yapmadım.” mırıltılarıyla içeriye girdi; başladı düşünmeye. Kendi kendine acı acı gülümsemeye çalışıyor, “Sevgili Akın’ım! Yoksa İcra Memuru haklı mı çıkacak? Ahmet Bey gelmeyecek mi dersin borcunu ödemeye? Esmâ’nın dedikleri çıkacak mı yoksa? “Bekledi... bekledi. İçtenlikle bekliyordu. “Sevgili Ahmet Yeğın gelmeyecek mi yoksa? Evet Sevgili Akın’ım, sel gider kum kalır. Kim ne derse desin duymam. Acı çekerim, evet acı çekerim hepsi o! Ne bileyim, özveri dedikleri bu mu yoksa? Ben, böyle bir Garip Akın’ım. Ne diyebilirim ki... Benim yerimde kim olsa aynı şeyi yapar mıydı acaba? Yapmalı mıydı?”

Gelen giden olmayınca düşünüp, söylenip dururken; “Bir acı çayı çok görmeyeyim kendime...” dedi. Elektrik ocağının üzerine çaydanlığı koyarken kapının zili acı acı çalmaya başladı. Akın’ın içini sevinç öığlıkları dolduruyordu. “Biliyorum, gelen Bizim Ahmet Bey de adamcağızı görünce ne söylesem acaba? Şöyle ciddi ciddi sert bir çehre ile Azizim Ahmet Bey!.. Evinize değin geldim. Eşiniz Hanfendi ve sevimli kızınızın göz yaşlarını görünce yüreğim ağzıma geldi. Durun durun !.. Lütfen ağlamayın, susun Hanımlar! Neden ağlaşıyorsunuz? Kendinize gelin... dedim. Dosya borcunuzu hemen cebimden ödedim. Alacaklı İsa Buğdaycı da az değilmiş hani! Onu da böylece susturuverdim...”

Av. Akın Kapıyı açınca, karşısında turuncu kefiyeli, sarı sakallı, sakalı yağlı mı ne? Orta boylu, kırmızı yüzlü biri duruyordu. Kalın ve gevrek bir sesle eşikte tanıttı kendisini:

“Ben, Ramazan Adil Biçer!.. Sizin sokağı dönerken oralarda bir dönerci var; biliyorsunuz değil mi ? Sizi iyi tanıyor. Beni o gönderdi. Yakınımızda, Yakıcılar İşhanı’nda iki derbeder var. Yazıhaneyi yeni açtılar. İşin çıkarsa git dedi. Benim de yapılacak bir işim var. Sizin o derbederler değil mi? “

Akın şaşırılmış halde, pembe kefiyeli Yağlı Sakal’ın yüzüne bakıp kalmıştı. Ne diyeceğini bilemiyordu. “Bu kişi şaka yapıyor desem hiç tanışmıyoruz. Hakaret ediyor desem size iş vereceğim diyor. Aklından zoru var desem hiç benzemiyor. “

Yağlı Sakal:

“İçeri almayacak mısınız ?.. “

“Estağfirullah efendim buyurun, buyurun da sabah sabah söyledikleriniz bizim için övücü sözler değildi. Bir anlam veremedim doğrusu. Gördüğünüz gibi derbeder filan da değiliz. Bu lafı neden söylediğinizi kestiremedim de...”

Pembe kefiyeli, yağlı sakallı; içeriye girdi. Av. Akın çayları getirdi. Karşılıklı çaylar içilirken gülümsemeye çalışarak:

“Demin söyledim, Ben Ramazan Adil Biçer! Avukat Bey! Elimde bir senet var. Borçlusu da yakın çevremizde bulunuyor. Eğer bu senedimi tahsil edebilirsen; derbederliği geri alacağım. Bundan sonra da Biçerlerin avukatı olacaksın.

Av. Akın, az düşünür gibi yaparak:

“Ramazan Adil Biçer Beyefendi, soyadınız gibi konuşuyorsunuz. Az da adınız gibi konuşursanız. Çünkü karşınızda duran kişi Av. Akın Yankı. Derbeder filan da değil. Lütfen derbeder sözünü geri alınız ve özür dileyiniz. İşyerimizde bulunuyorsunuz. Bize hakaret edemezsiniz...”

Ramazan Adil Biçer kalın sesiyle, gevrek gevrek bir kahkaha atarak:

“Avukat Bey!.. Ben dönercinin dediğini dedim. Bu yazıhaneyi siz yeni açmadınız mı? Evet. Paranız var mı? Hayır. Müşteri beklemiyor musunuz? Evet! Daha ne kaldı geriye? Yüksek Ticaret Avukatı, Baş Hukuk Müşaviri dememizi mi bekliyorsunuz canım! Hayret doğrusu!”

Av. Akın gerçekten sinirlenmişti:

“Beyefendi!.. Yüksek Ticaret Avukatı demeyin bize! Baş Hukuk Müşaviri de ... Sadece adımızı söyleyiverin yeter! Kimseye muhtaç filan da değiliz. Şükür geçiniyoruz.”

Ramazan Adil Biçer gülerek:

“İyi Kardeşim da, Yakıcılar Hanı'nın beşinci katında bir odaya oturmuşsun. Oturmuş da bir türkü tutturmışsun. Elektrik ocağının üzerinde çay kaynatıp durursun! Bir de, Kral Karun'um ben diyorsun! Sanki Ramazan Adil bu güne kadar hiç avukat görmemiş de ilk sizi görüyor gibi konuşuyorsun!”

Akın Yankı, bulunduğu yerden yeni müşteriye yeniden seslenerek:

“Ramazan Bey, sabah sabah ya sende; ya da bende bir sakarlık var. Bir saat değiştirelim. Hem de siz senedinizi alıp gelin... olmaz mı? Haydi şimdi güle güle. “

Ramazan Adil Biçer’i uğurlayıp kapıyı örtünce, kendi kendine mırıldandı:

“Bu avukatlık mesleği elbette böyle değil. Elbette böyle değil!.. “

Çok geçmedi, telefon çalmaya başladı:

“Avukat Bey! Dönerci Sami! Hayırlı sabahlar! Nasılsın iyi misin! Avukat Bey hürmetler ederim. Biçer yanımdaydı. Size esti yağdı. Az kalsın vazgeçiyordu senedi getirmekten. Aman bu adamı salıverme! Eğer elinde tutabilirsen, çok para kazanırsın. Anasının gözü adamdır tamam orası öyle de çok zengin çok. Bildiğin gibi değil. Adamda eşek yükü ile para var. Sakın kaçırmayasın. “

“Sami Bey, güzel söylüyorsunuz da, kendini beğenmişin biri. Karşı-sındakine söver gibi konuşuyor. Hayret bir şey! Adam terbiyesizin biri. Nezaket denen şeyin yakınından geçmemiş. “

“Vallahi avukatım, yine kendin bilirsin de bu adamı ne yap yap kaçıрма derim. Görüyorsun işte, hepimizin başında. Para denen şey, sarı yıldızın başında. Biçer’i ikna ettim senedi getirecek. Yine de siz bilirsiniz. Esmâ Hanımefendi’ye hürmetler...”

Av. Esmâ’nın korktuğu başına geliyordu. Aslında adliyeye giderken o da korkarak gitmişti. Avukatlar odasında, oradaki kimi avukatların da alaylı gülüşmelerinde arkadaşı seslendi:

“Ne yapmış kızım seninki!.. Bakmış ağlaşanlar var. Bağışlamış parayı. Bir de söyleniyormuş. Almam ben ahlı parayı! Vallahi şaşırdım doğrusu.

Görüversem soracağım:

“Akın Bey! Vallahi bravo!.. Bol keseden bağışlayıverdin alacağın parayı öyle mi? “Üstelik bağışladığı para kendisinin olsa bari. Hayret! Bu Akın da şimdiden şaşırdı mı ne? Bu denli yufka yüreği doğrusu ya kıştıramıyorum kendisine. Ortalıkta görünmüyor. şimdi nerelerde? “

Av. Esmâ az düşündü. Oradaki tüm avukatları süzerek karşısındakine döndü:

“Sayın Meslektaşım! Tam tersine! Sizin fikrinize hiç katılmıyorum. Ben Av. Akın’ a, işte böyle erdemli davranışları ve sevecenliğinden bağlandım. O yüzden eş olarak seçtim. O yüzden de her zaman yanımdayım. Kendisi de buralarda. Birlikte geldik.”

Esmâ hiç beklemedi. Konuşmayı sürdürmedi. Oradan uzaklaştı.

“Hıhh !.. “çekerek söyleniyor, hızlı hızlı yürüyordu. Çok geçmeden büroya ulaştı. Arkasından Ramazan Adil Biçer de gelince Çiley-Yankı Avukatlık Bürosu yükünü almıştı.

Biçer’in elindeki çanta, zincirle bileğine kilitli duruyordu. Biçer çantayı masanın üzerine koyarken, Esmâ yerinden fırladı; Ramazan’ın elinden anahtarı aldı. Çantayı zincirinden kurtadı. Biçer de teşekkür ederek, bileğindeki zinciri çıkartıp çantanın içerisine koyarken, “Avukat Hanım!.. Çok aksi, çok sinirli bir kocan var haa!.. Sabah sabah elinden gelse beni dövecekti.”

Gülerek ekledi:

“Neyse ki, iyi adamlar biraz patavatsız olur derler. Demek ki Akın Bey de iyi adam dedim. Size senetleri getirdim.”

Akın hemen elini kaldırdı; konuşacaktı. Esmâ ona kaş göz edip, “Sen dur !..” dedi.

Hemen Biçer’e dönerek:

“Efendim, müşteri velinimetimizdir. Alacak tutarı ne kadar acaba?”

Biçer dudaklarını büzerek seslendi:

“Saffetli Avukatım, benim alacağım çok yüklü. Şimdilik bir kişide üçyüzelli bin lira toplu alacağım var. Bu alacak aciliyet kesbediyor. Onu bir tahsil edelim. Gerisinin peşinden sürerek gidelim.”

Esmâ gülümseyerek:

“Sayın Biçer! Senetler burada mı?”

“Saffetlim, burada olmaz mı hiç; pek tabiidir ki burada.”

Biçer çantayı açtı, senetleri Esmâ'ya uzattı.

“Buyur Saffetlim. “

Esmâ senetlere bir göz attı. Hiçbir eksiği yoktu.

“Senetlerin boçlusu kim. Borçlu sağlam mı? “

“Sağlam desek de olur; çürük desek de olabilir. Yalnız üzüntü yapılmamalı. Senetler tahsil edilir. İleriye bile gidilir. Borçluyu görüp tanıyınca bana hak vereceksiniz.”

“Ne demek oluyor bu? Anlayamadım. “

“Saffetlim, Borçlu Zeytinciler Cezaevi'nde yatıyor. Bu gün çarşamba olduğuna göre, cuma günü salıverilecek. Şimdiden ihtiyati haciz alınıp, Zeytinciler'e gidilecek. Borçlu cezaevinin kapısında beklenecek. Kapıda görünür görünmez yolu kesilecek. Kendisine ihtiyati haciz evrakı kül halinde gösterilecek. İşte tam da vaktidir. Çekinmek yok; diliniz nasıl dönüyorsa, öylece söyleyeceksiniz. Bu borç ne olacak diyeceksiniz. Değilse borçlu, kaçırına çok kuvvetlidir. Elimizden bir kaçırırsak, uçar gider, kaçır gider. Bir daha da ele geçiremeyiz ona göre. Bu vicdansız kansız, benden de çok korkar. Beni karşısında görüversin, altına salıverir ödü patlar.

Bu işi bitirdik mi, arkasından sıra sizin Dönerci'de. Sıra ona gelecek. Onda da alacağım var. Borçluları bir sıraya dizeriz. Aksatmadan teker teker, hepsini de gezeriz.”

“Sayın Ramazan Bey! Siz bu senetlerin karşılığında, Zeytinciler Cezaevi'ndeki borçluya ne verdiniz? Senette malen yazılı. “

“Saffetlim, koyun yemi verdim.”

“Nasıl koyun yemi? “

“Saffetlim, şu bildiğiniz koyun yemi!.. “

Esmâ'nun, sorar gibi Biçer'in yüzüne baktığını görünce Akın karşıdan seslendi :

“Faizle para vermiş... “

Biçer Akın'a dönerek:

“Huh!.. İşte böyle Devletlim. Bak nasıl da bildin. “

Başını yeniden Esmâ'ya çevirdi:

“Şimdi hiç beklenmeden, Zeytinciler Cezaevi'ne gidilecek. Cezaevi'nin kapısında beklenecek. İçerideki mendebur yaratık, gün yüzüne çıkar çıkmaz, hemen ümüğüne çökülecek. Paramızın tahsiline girilecek. Böylece, en kısa ve kese yoldan, paramızı tahsil etmiş olacağız. “

Av. Esmâ, şaşkın şaşkın Biçer'in yüzüne bakarak:

“Biçer Bey, cezaevinden henüz yeni çıkmış birisi; bu kadar koyun yemini nasıl ödeyebilir? Allah bilir, adamın cebinde yol parası bile yoktur. Öyle değil mi? Yanlış mıyım?”

Biçer hemen atıldı:

“Ne demek Saffetlim ne demek! Benim adımlı duydun mu? O şaşıracağıdır. Ya dünyasını değiştirecektir; veya parayı kendisinden alabilmemiz için bize yol gösterecektir. Bunun başka türlü çözümü yok çünkü. Söylediğim gibi, adam kaçırına kuvvetlidir. Elimizden bir kurtulursa uçar gider, kaçır gider! Bir daha da ele geçmez ona göre. O yüzden derim Saffetlim. Biz hiç durmadan, ihtiyati haciz evrakını müsbitemizi alalım, Zeytinciler Cezaevi'nin yoluna koyulalım. “

Biçer, çantadan para destelerini tek tek çıkardı, masanın üzerine koydu.

Av: Esmâ'ya dönerek:

“Saffetlim; otuzbeşbin lira teminat (Güvence) tutarı, beşbin lira size şimdilik cep harçlığı, beşbin lira da sair giderler için avans bedeli olmak üzere toplam kırkbeşbin lira emirlerinize amadedir. Size duyuruyorum. Parayı veriyorum. İhtiyati haciz kararını hemen istiyorum. Şimdi hiç durmadan hemen fırlayacaksınız; ihtiyati haciz kararını derakap (çabucak) alacaksınız.”

Av. Akın, elektrik ocağında tıkırdayıp duran ve kapağını oynatarak, kesik kesik dumanlar savuran çaydanlıktan, bir bardak çayı Biçer Bey'in önüne koyarken ciddi ciddi bakarak:

“Sayın Biçer, bu koyun yemini karşıya teslim ettiğimize dair, elinizde faturanız var mı?”

Biçer hiç beklemeden atıldı:

“Olmaz mı Devletlim, olmaz mı hiç, olmaz mı? Muhasebe sırdır. Bizim hususi ve de çok çok hususi muasebecimiz vardır. Defterlerimiz tasdiklidir. Faturalarımız da karşı tarafa tebliğ edilmiştir. Sizler de çok iyibilirsiniz ki aksi bir durumda para buharlaşır. Elinizde ne yem kalır, ne de koyun. Koyunlar kurt oluverirler birden. O zaman geriye, sadece ve sadece akçeşmelerde başınızı yıkamak kalır. Adettendir, başın yıkanmasından sonra üstüne bir bardak ılık su içilir. Sakın hayır, olmaz demeyin. Yemci soğuk suyu içsin de soğuklama ya mı yakalansın?

İşte bizim meslek böyledir. O yüzden, hususi ve dahi çok hususi, cabbar bir muasebecimiz vardır. Her zaman hazır ve nazır bekler durur; emrimize amadedir.

Şimdi benim çok acil bir görüşmem olacak, bir saat içerisinde gelirim. Siz de dilekçeyi hazırlarsınız, gerekenleri yaparsınız. Parayı bir de siz sayarsınız. Dönüşte görüşürüz...”

Av. Akın, beklemeden söze girdi:

“Bir dakika Biçer Bey, siz şimdi paranızı alınız. Biz önce gereken hazırlığı yapalım. Davayı kabul edip edemeyeceğimiz konusunda karar verince, vekaletnameyi de getirince, parayı da o zaman alalım. Anlatabildim değil mi?”

Esmâ hayır diyecek oldu da Akın, ona da işaret etti. Biçer de ısrar etmedi. Parayı çantaya yeniden yerleştirdi ve bir saat sonra görüşülmeğe üzere, hoşça kalınız diyerek gitti.

Av. Akın da hiç beklemeden, Esmâ'ya çıkıştı:

“Sayın Avukat Hanım! Bu para faiz alacağı ve gördüğün gibi adam da soyadı gibi birisi. Biz bu işi alırsak başımız derde girer; çok ağır olur getirisi.”

Av. Esmâ kahkahalarla gülererek:

“Biçer her şeyi sağlama bağlamış. Görmüyor musun? Faturaları tebliğ ettirmiş karşı tarafa ...”

Gülerek ekledi:

“Koyunların yemini hakkıyla vermiş. Biz ne kaybederiz? Önümüze gelen senede bakarız. Gerisi bizi ilgilendirmez. İlgilendirir mi? Hiç ilgilendirmez. “

Av. Akın sinirlenmişti:

“Nasıl ilgilendirmez! Bu paranın faiz parası olduğunu bilmiyor muyuz? Faizle para vermenin suç olduğunu bilmiyor muyuz? Faturaların göstermelik olduğunu bilmiyor muyuz? Biliyoruz; hepsini de bal gibi biliyoruz. O nedenle ben, bu işi almayalım derim.”

Av. Esmâ hemen çıkıştı:

“Neden almayacakmışım, bana söyler misin? Faturalar kesilmiş, ticari defterler de sağlam. Başka ne kaldı geriye? İnsanı kuşkuya düşürme! Durup dururken bir de İçime korku düşürüyorsun. “

Av. Akın yavaş yavaş, tek tek konuşmaya başladı:

“Esmacığım beni dinler misin? Bu alacağın tamamen yasa dışı bir alacak olduğunu biliyor muyuz, bilmiyor muyuz? Alacağın faiz parası olduğu kesin mi? Kesin! O zaman? “

Av. Esmâ, inadına kızışarak yanıt verdi:

“Akıncığım bilsek ne olur, bilmesek ne olur? Borçlunun ağılında kaç koyunu var, onu mu saymaya gideceğiz. Adamcağız bizim önümüze sağlam bir senet getirmiş koymuş. Bunu tahsil ediverin diyor. Başka ne istiyor; var mı kanun dışı bir isteği? Yok.. Biz de avukat olarak onun alacağını, karşı taraftan alıvermekle yükümlüüz; hepsi bu.

Senin meşhur lafın değil mi, her zaman söylemez misin?

‘Eğer bir şeye sahip olmak istiyorsan, bedelini ödeyeceksin.’ Doğru mu söyledim? Aynen böyle söylersin değil mi? Aynen de böyle dersin.

Sevgili Akın’ım Canım!..

Bunun neresi yasalara aykırı da böyle konuşuyorsun, bana anlatır mısın?”

Av. Akın gözlerini belerterek:

“Sayın Avukat Hanımefendi! Alacak belki yasaya uygun gibi görünse de, adil değil! O yüzden başımıza iş açar! Bunu iyice bil!.. Vardık cezaevinin kapısına. Borçlu yeni tahliye oluyor. Biz de, para da para! diyerek borçlunun karşısına dikilirsek ne olur biliyor musun? Buna bedel ödemek denmez! Sen bedel ödemiyorsun! İçine düşecek çukur arıyorsun! Bunu iyice kafana sok!..”

Av. Esmâ da gözlerini belerterek ve Akın’ın üzerine yürüyerek:

“Biz avukatlık yapıyoruz. Mesleğimizin gereği neyse onu yapmakla yükümlü değil miyiz? Haydi söyle! Adamın elinde tapu gibi senet var. Dosyasında faturalar... O zaman ne kaldı geriye!..”

Şimdi geçelim bunları...

Ben derim ki; senin meşhur Borçlu Ahmet Yeğin’in karısının söylediği doğruysa eğer, şimdiye kadar bir ses çıkmadığına göre hemen git; Ahmet’in eniştesiyle bir görüşüver. Hiç beklenmesin, bu kişi ile bir görüşülsün. Bakalım ne söyleyecek. Gerçi bizim para, çoktan çanını salladı gitti de, benimkisi bir teselli. Sen o işin peşinde koşarken, ben de Zeytinciler’e gideyim; haciz işini hallediverip geleyim. Çünkü çok çok iyi biliyorum; senin bu işe kafan yatmadı. Bin dere-den su getiriyorsun, işi almayalım deyip duruyorsun. Ben öleceğim günü bilmem. Sen gidersen, yine başımıza iş açarsın diye korkarım. İyisi mi, Biçer Bey’in haciz işi için, Zeytinciler’e ben gideyim.”

Esmâ az düşünür gibi yaparak silkindi ve alaylı alaylı gülümseyerek, Akın’a yeniden seslendi:

“Sayın Avukat Akın Yankı! Senin düşündüğünün aksine, Ramazan Adil Biçer işini alacağız. Göreceksin parayı da şıkır şıkır kazanacağız; bunu böylece bilesin!”

Tartışma sürüp gideken, kapının zili çaldı. Gelen Borçlu Ahmet Yeğin değildi. Ramazan Adil Biçer geliyordu. Gelir gelmez Av Akın’a doğru bakarak hemen sordu:

“Tamam mıyız? Bir eksiğimiz yok diyorsanız, vekaletnameyi düzenlettirip geliyorum.”

Av. Esmâ hiç beklemeden yanıt verdi:

“Sayın Biçer, davayı üstleniyoruz. Vekaletnamenizi getiriniz. Bu iş

için gereken giderleri de lütfen ödeyiniz. “

Ramazan Adil Biçer gevşek gevşek gülerek:

“Tamam Saffetlim tamam; çok iyi anladım mes’eleyi. Sayın Devletlim demek ki sizi ikna edememiş. Gözüm korkmuştu. Herhalde bunlar bizim işi almayacaklar... diyordum. Yine de düşündüm. Benim bildiğim Saffetli, Devletli’ye galebe çalacaktır. Bizim işi kotaraaktır ... Şimdi anlıyorum ki çok doğru düşünmüşüm. “

Haciz için harcanacak gider parası yeniden sayıldı. Herşey hazırды. Cuma günü sabah erken görüşölmek üzere Biçer ayrıldı.

Avukat Esmay, Ramazan Adil’in arkasından, Av. Akın’ı da uğurladı:

“Akıncığım hiç bekleme! Lokantaya kadar gidiver. Borçlu Ahmet Yeğın’in eniştesi ile görüş bakalım ne söyleyecek ... “

Av. Akın bekleyemedi. Hemen bürodan ayrıldı. O da Borçlu Ahmet’in eniştesinin çalıştırdığı lokantaya gidiyordu. Elinde çantası, yolda ağır ağır yürürken, aklına binbir türlü şey geliyor, başını sağa sola oynatarak acı acı gülümsüyor, içinden de söyleniyordu:

“Hayret bir şey! Şaşırmamak elde değil! Ne okuduk, neler duyduk, neler görüyoruz, neler yaşıyoruz, neler yapmaya çalışıyoruz. “

Av. Akın dalgın dalgın, yorgun ve kırılmış gibi giderken, bir ses çaldı kulağına:

“Avukat Bey! Avukat Bey! “

Akın başını çevirince, birisi caddenin karşı yanında elini kaldırarak, ona doğru bakarak gülümsüyordu. Akın’ı bekletmeden hızlıca yanına geldi.

“Avukatım, Ben Ahmet Yeğın! Nasılsınız? “

Akın içinden söylendi:

“Olur şey değil!.. Tertemiz giyinmiş, temizlenmiş, pırıl pırıl tertemiz, bembeyaz dişleri var. Binbeşyüz lirayı ödeyemiyor. Böyle de borçlu mu olur? Böyle de fakir mi olur...”

Ahmet Yeğın konuşmayı sürdürerek:

“Avukatım, bir iş peşindeyim. Alacağımı alamadım iyi mi? O yüzden de yanınıza gelemedim. Vallahi de billahi de yüzüm tutmadı iyi mi? “

Akın, Borçlu Ahmet’in yeniden yüzüne baktı:

“Ahmet Bey, ben de sizden beklerdim ki, aynı günün akşamında olmasa bile, ertesi günün sabahında bir telefon açıp, hiç olmazsa durumu bize bildirmeliydiniz. Teşekkürden filan vazgeçtik zaten de; hiç olmazsa Avukat Bey! Geliyorum. Veya Avukat Bey, sorunlarım var! Şu gün geliyorum demeliydiniz. Öyle mi, değil mi? Biz de bekledik bekledik; sizden bir ses gelmeyince eniştenize gitmeye karar verdik. Ben de şimdi sizin enişteye gidiyordum. “

Ahmet Yeğin’in yüzü kıpkırmızı geçti, silkindi:

“Avukatım, bizim enişteye gidip de ne yapacaksınız? İşte kahvehane önümüzde. İki dakika girelim konuşalım. Zaten geciktirmem. Borcumu birkaç gün içinde ödeyeceğim. Halleşelim, dilleşelim, ben halimi arzedeğim. Oradan da izninizle ayrılalım gidelim. “

Av. Akın devrelendi:

“Sayın Yeğin! Size gücendim doğrusu. Benim bir Avukat olduğumu gözden kaçırıyorsunuz. Kahve köşesinde borç pazarlığı yapalım diyorsunuz. Madem öyle, büromuza değin gelmeliydiniz, orada anlatmalıydınız sorununuzu. Eniştenizin dükkanı da karşıda zaten. Ben kafama koydum. Şimdi sizi de dinleyince kararım kesin. Onunla tanışmak isterim. “

Borçlu Ahmet Yeğin’in yüzü kızarmıştı. Düşünceli düşünceli konuşmaya başladı:

“Sayın Avukatım, af buyurun da benim demek istediğim, bizim Süleyman Eniştemiz çok kibirlidir. Kendini beğenmişin biridir. Evet eniştendir de gerçeği de böyledir. Şimdi bizi görünce ileri geri laf edecek. Benim kafamı bozacak! Sizin yanınızda birbirimize gireceğiz olmayacak. Onun için dedim, gitmeyelim. Değilse benim eniştendir. İki söyleyiversin ne olacak? Dinlerim olur biter. İki laf da o söyleyiversin bana. Ne olacak sanki? Sopa ile vuracak değil ya kafa! Ben sizin için derim.

Sizin anlayıvereceğiniz Sayın Avukatım, eniştemiz mürekkep yala-

muş biridir. Üç beş kuruş da parası var ya çok kendini beğenir, çok da kaideli konuşur. Lafa bir girdi mi, şap gibi yandı. Sanki dünya alemin parasına o hükmediyor; dünya malı onundur sanırsın. Böyle bir adam! Sözleri burğu gibidir. İnsanın beyninden girer burnundan çıkar. İyisi mi ? Şimdiden size söyleyeyim de; bana neden önceden söylemedin demeyesin. Değilse ne olacakmış. İşte önümüzde dükkanı. Buyurun gidelim. “

Alacaklı vekili ile borçlu, bir anda Enişte Süleyman'ın lokantasında buldular kendilerini. Enişte Süleyman kasada oturuyor, hesap alıyordu. Kayın biraderi Ahmet Yeğin'i görüverince, yılan görmüş gibi silkindi. Acaba yanındaki kimdi?

Ayağa kalktı ve Av. Akın'ı süzerek:

“Buyurun hoş geldiniz Beyefendi!.. Şeref verdiniz!.. İnanır mısınız? Telefonu kapattım siz geldiniz. Herhalde Akın Bey'siniz değil mi? Akın Bey'siniz. Çok memnun oldum Beyefendi. Az önce eşim telefon etti. Yaptığınız ulvi davranış yüreğimi titretti. Ben de şimdi iş yerinize gelecektim. Size teşekkür edecektim. Bu ülkede ben, sizin gibilerin soyu tükendi sanırdım. Çok çok özür dilerim. Böyle insanlar, hala benim ülkemde de varmış dedim. Ulu Tanrı'ya şükrettim. Sağ olun Avukat Bey'im. İnşallah soyunuz sürer gider...”

Avukat Akın , “Ben ziyaretinize geldim ... “ diyecek gibi oldu.

Enişte Süleyman, çek defterini çıkarmıştı:

“Lütfen borcumuzun tutarını söyleyiniz. “ diyerek ısrar edince Av. Akın, borç tutarını bildirdi.

Süleyman Enişte Av. Akın'ın elini sıkarken:

“Tekrar teşekkür ederim. İşte çekiniz ... Buyurunuz ne içersiniz? “

Çaylar içilirken Enişte Süleyman, Borçlu Ahmet Yeğin'e dönerek, “Tamam Ahmet, senin işin vardır. Haydi işlerini hallet... “ deyince Ahmet Yeğin de yüzü kızararak, “Hoşça kalın... “ dedi.

Çaylar yudumlanarak, hal hatır sorulurken Enişte Süleyman:

“Avukatım ben tahsilimi Almanya'da yaptım. Üç beş kuruş ta para kazanınca, yapamazdım oralarda; durmadım. Çok güzel insanımız var. Çok çok güzel bir ülkenin, çok çok güzel bir milletin evlatlarıyız

da gel gözü kör olsun, eğitimimiz yok. Bir türlü önleyemedik; hala serde cahillik var. Adamı pancarı birbirinden ayıramayınca, tam bir keşmekeş içinde yaşıyoruz. Bu güzelim yurdumuz başımıza zindan oluyor, yaşamı cehenneme çeviriyoruz.

Ne yapılabilir ki... Nasıl kurtulabiliriz bu zilletten... Her kafadan bir ses! Kimse kimseyi duymuyor. Bilemiyorum... İnsan üzülmekten edemiyor.

Yine de her şeylere karşın, bu güzel yurt bizim yurdumuz olunca yaşamaya değer dedim. Ondan Türkiye'ye geldim..."

Av. Akın da katıldı Enişte Süleyman'ın özlü düşüncelerine. Teşekkür etti.

"Tanıştığımızı çok memnun oldum. Görüşmek üzere... Sizi de beklerim."

Enişte Süleyman'la Akın dostlaştılar ve ayrıldılar.

Av. Esmâ, cuma gününü ipe çekti. Sabahleyin erken erken Ramazan Adil Bey de yanında, özel bir araçla yola düşüldü. Ramazan Adil aracın ön tarafında, sürücünün yanında güldürücü konuşmalarıyla yolculuğa renk katıyordu. Erken varıldı ilçeye. Ulaşıldı adliyeye de icra memuru yerinde yoktu. Beklendi... beklendi. Soruldu soruşturuldu. İlçede icra işleri çok yoğun. Memur tek kişi çalışınca, daireye gelmeden, sabahleyin erkenden hacze gidiyordu.

Bir de Savcı Bey'den soralım İcra Memurunu dediler:

Savcı Bey, "... İcra Memurunun yardımcısı bulunmayınca, sabahleyin erkenden çıkıyor, ancak öğleden sonra yetişebiliyor daireye. Burada icra işleri çok yoğun..." diyordu.

Şaşırdılar kaldılar Biçer Alacaklılar. Cezaevinde yatan borçlu öğleden sonrayı bekler mi? Belki de öğleden önce salıverilecek.

Av. Esmâ cezaevindeki yetkililere, borçlunun salıverileceği saati sordu. Orada bulunanlar, "Henüz müdürümüz gelmedi. O gelince başlar tahliyeler. Saat 10.00 'u bulur; belki de geçer..." deyince Biçer Alacaklılar düşündüler kaldılar. Ne yapılması gerektiği acaba

o zaman? İcra Memuru'nu aramaya gidelim mi? Yoksa cezaevinin önünde, borçlunun salıverilmesini bekleyelim mi?"

Biçer, bir aşağı bir yukarı ayaklamaya başlayınca, Av. Esmâ'nın aklına bir düşün geldi. Biçer'e hemen seslendi:

"Adil Bey, altımızda arabamız var. Sürücümüz de olunca; icra Memuru'nu bulup getirmeliyiz bir an önce. Boşlu içeriden salıverilmeden cezaevine yetişmeliyiz."

Bu düşün uygun bulundu. Savcı Bey'den İcra Memuru'nun hangi köyde olabileceği soruldu.

Av.Esmâ kararını bildirdi:

"İcra Memuru Aslıpekmezler Kasabası'nda bulunduğuna göre, oraya yetişmeli..."

Biçer düşünceli:

"İyi söyledin Saffetlim de, biz dönmeden borçlu serbest kalırsa, o zaman mahvolduk demektir. O zaman ne yaparız? Nerelerde kalırız biz! Daha önce de söyledim. Borçlu kaçırına kuvvetlidir. Salıverilir de kaçır giderse, orta yerde kalırız biz. "

Av. Esmâ hemen ayağa kalkarak:

"Haydi hiç beklemeyelim, Aslıpekmezler'e gidelim. Henüz sabahın körü! Belki icra Memuru'na ulaşırız. Burada niçin bekleyelim? Şansımızı deneyelim. "

Biçer de hemen gidelim der gibi elini sallayarak:

"O zaman derekap yola düşelim. Bir an önce Aslıpekmezler'e kavuşalım. Bu kasabanın şırası çok meşhurdur. Bir an önce varalım. İşimizi görelim. Şıramızı da içelim. İyi mi?"

Hiç beklenmedi. Yola girildi.

Alacaklı Biçerler'in aracı, Aslıpekmezler'in girişinde çiçeklerle süslenmiş zafer takı altında uğraş veren insanları görünce durdu. Kümeli insanlar , boru biçiminde dürülmüş büyükboy halindeki bezi, zafer takının kemerinin üzerine asmaya çalışıyordu.

Biçer, aracın ön camından başını çıkararak icracıları sordu:

“Efendiler! Kolay gelsin! Kolay gelsin! Az önce icracılar gelmiş buraya. Nasıl ulaşabiliriz, nerede bulabiliriz icracıları? “

Çalışanlardan birisi, başını kaldırdı; düşündü düşündü:

“Çok doğru söylediniz. Az önce buradaydılar. İşlerini bitirdiler ayrıldılar. “

Çalışanlar, boru halinde dürülü büyükboy bezi, kemerin üzerinden sarkıtmak için uğraşmayı sürdürüyor olunca Biçer Alacaklılar az duraksadılar, buldukları aracın içerisinden giz dolu bakışlarla olup bitenleri seyretmeye başladılar. Acaba kasabalılar bezin üzerine ne yazmışlar? Öyle ya! Önceden kestirebilmek hiç te kolay değildi. Kemer üzerinde önceden görünüp duran; “Aslıpekmezler Kasabası’na Hoş Geldiniz.” yazısının yanına neden asılıyordu bu yazı? “

Biçer Alacaklılar merak içinde beklemeye başladılar. Olan biteni seyre daldılar.

Kümeli insanların kimisi merdiveni omuzladı, kimisi kemerin üzerine tırmandı, kimileri de bezin ucunu kemerin üzerine bağladı. Sıra gelmişti bezin yukarıdan aşağıya sarkıtılarak açılmasına. Kümeli insanların kendileri de merak içinde bakışıyordu. Onlar da, Biçer Alacaklılar gibi kemere bağlanan bezin açılmasını bekliyordu.

Uzun bir boru halinde dürülü bez parçası, kemerin üzerinden aşağıya doğru salınırken herkes bakıştı kaldı. Bezin üzerindeki yazıları okumaya dalmışlardı.

Aslıpekmezler
Durur çökmezler
Gani gönüller
Yemek seçmezler
Üzüm şırası
Zihnün cilası
Pekmez mi dedin
Yurdu burası

Biçer Alacaklılar yazıyı okuyunca hem güldüler, hem düşündüler de ne var ki Aslıpekmezler’in şırasını içemediler. Vakitleri olmayınca yeniden sordular icracıları. Kümeli insanlar, “Madem bu denli

acele ediyorsunuz. Bizim bu yanda, 10 Kilometre ileride Pelitli Pavyon var. Oraya kahvaltı yapmaya gittiler. Durmayın yetişin. “

Hiç beklenmedi; Yola girildi.

Alacaklı Biçerlerin bakımlı otomobili, son güz günlerinin kederli örtüsünün güzelliğine aldırmandan hızla yol alıyordu. Keyfe gelen Biçer, başını kaşımaya çalışarak ve gülümseyerek, aracın gerisinde oturan Av. Esmâ'ya seslendi:

“Ülfetlim, bu kasabanın pekmezi de sırası da çok ünlüdür. Şimdi de üzüm bayramı yapıyorlar anlaşılır. Şu işimiz böyle ivedi olmasaydı da iki tek atabilseydik; çok güzel olacaktı da neylersin; işimiz başımızdan aşılıyor. Dünya hali işte... “

Av. Esmâ, Biçer'in sözünü kesti:

“Adil Bey! Lütfen! Ben sizin ülfetliniz filan değilim. Kendinize gelin! Kanunlarımız gereği sadece ve sadece vekilinizim. Sözlerinize dikkat edin! Aksi halde, vekillığınızden hemen ayrılır, çeker giderim. Bunu iyice bilin!.. “

Biçer şaşkın :

“Haydaa!.. Şimdi bir de avukat derdi verdi Allah! Dur kızım dur! Ne diyeceğimizi söyleyiver de biz de onu diyelim.”

Av. Esmâ hiç lafını çekmeden:

“Ne diyeceğinizi biliyorsunuz. Bunları size ben öğretecek değilim. Sokaktaki insanın uygulayıp durduğu nezaket kurallarını bilmiyorum diyorsanız pes doğrusu!”

Biçer yavaş yavaş söylendi:

“Tamam Avukat Hanım tamam. Gidelim yolumuza. Bakalım işimizde.”

Biçer Alacaklıları taşıyan otomobil, Pelitli Pavyon'na doğru hızla yol alırken, içindekiler de sessizce, Hüzünlü Doğa'yı seyre daldılar.

Pelitli pavyon denilen yer adı üstünde; ulu çınarlar gibi uzayıp gitmiş meşe ağaçlarının gölgelediği akarsuyun başında kurulmuş, gelenlere el ediyor, “Sakinleşin, kendinize gelin. Hiç olmazsa bir çayımızı bari için... “ diyordu. Otomobil yavaş yavaş yürüdü gitti. Akar

suyun kaynadığı pınarın başındaki meşe ağacının dibinde durdu. Soruldu soruşturuldu, icra memuru yine yoktu.

Alacaklı Biçer'in dudakları kabarmış olsa, Av. Esmâ'nın canı çekse de; ne çorba içilebildi, ne de çay. Hiç beklenilmedi yola girildi. Biçer Alacaklılar Zeytinciler'e doğru son hızla yol alırken, kimseden ses gelmiyordu. Bir ara Biçer, başını arka yöne çevirerek Esmâ'ya:

“Ne dersiniz Avukat Hanım? Bizim mendeburu kaçırdık mı yoksa? Demek, akçeşmelerde başımızı yıkayacağız...”

Esmâ sadece yorgun yorgun gülebildi. Hiçbir şey söylemedi. Biçer Alacaklılar yeniden sessizliğe gömüldüler. Sonbahar renklerinin güneşle karışık aydınlığında otomobil, son hızla yola sarıyordu. Tam da cezaevine ulaştıkları sırada, Biçer'in Mendebur'u yeni salıveriliyordu. Henüz işlemlerini yeni tamamlayabilmişti. A aa !.. Karşısında Biçer'i görüverince ünlemeye başladı:

“Ne o Koca Erkek!.. Ne arıyorsun buralarda? Yoksa beni mi takip ediyordun?”

Karşı yanda kendi kendine, bezgin bezgin bekleyip duran bir kadın da, Biçer'i görünce kendini toparladı. Başladı bağırıp çağırmaya! Var gücüyle seslenerek ortalığı ayağa kaldırdı. Çevreden insanlar bakışmaya başladılar. Kimileri Biçer'e doğru anlamlı bakışlar savurarak:

“Ne yaptın bu kadına ? “ der gibiydiler. Bereket versin kadını dinleyince, öyle bir şey olmadığı anlaşılıyordu. Kadın bağırıp ünlemeyi sürdürüyordu. Mendebur (!) istese de kadının çılgık çılgığa bağırmasına engel olamıyordu. Kadın ünlüyor da ünlüyordu:

“Evimizi elimizden aldın! Hala da doymadın! Allah doyursun! Burada ne arıyorsun?”

Biçer, iki yanına bakındı. Yüzü de kızarmıştı. Esmâ'dan da utanmış mıydı ne?

O da sinirlenerek:

“Çok konuşma! Bana borcunuz var! Ödeyin borcunuzu gelmeyelim. Neden ödemiyorsunuz borcunuzu? Bir an önce ödeyin de ne ben sizi göreyim, ne siz beni! Borcunuzu ödeyin!”

Av.Esmâ'nın araya girmesiyle konu tatlıya bağlandı. Yapılacak bir

şey yoktu. İcra Memuru ortada yoktu. Eldeki evrak bir iş görmüyor olunca alacaklı yan pişkinliğe vurdu. Borçlu yana geçmiş olsun dediler. Borçluları da yanlarına aldılar, ileride görüntü duran bir kahvehaneye oturdular.

Borçlu Bedri Kak, yanındaki gözü yaşlı eşine bakarak Av. Esmâ'ya dert yanıyordu:

“Ne yaparsın Avukat Hanım, hayırlısı olsun demekten başka elimizden bir şey gelmiyor. Bir kamyon satınalmıştık. Kaza geçirdi. Borçlandık. Bu işler başımıza geldi.

Biçer'i göstererek:

“Karşımızda duran Biçer Efendi bize faizle para verdi. Ana para yavruladı yavruladı, ödenemez hale geldi. Bir de cezaevine düşünce bunlar başımıza geldi. “

Yeniden Biçer'in yüzüne bakarak:

“Ramazan Adil Beyefendi! Paranı almak istiyor musun benden? O zaman beni iyi dinle: Tanıdığım bir tuğla fabrikası var. Oraya gideceğiz. Önden ellibin lira peşin para vereceğiz. Oradan beşyüzbin liralık tuğla bağlantısı yapacağız. Tuğlalar kamyon kamyon satılacak, Koca Biçer parasını alacak! “Alay eder gibi gülümseyerek ve konuşmayı sürdürürerek, “Bundan başka bir çaremiz yok. Ne yaparsan yap, paranı alamayacaksın. İster öldür ister as! Hepsi boşa çıkar! Bu para ödenmez... “

Biçer Bedri Kak'ı dinleyince, ağır ağır konuşmaya başladı:

“Tamam Bedri; sana parayı veririrm. Zaten paranın da beşbin lirası yanımızda hazır. “

Avukat Esmâ'ya dönerek:

“Beşbin lira avans yanımızda hazır. Öyle değil mi? “

Esmâ'da başıyla onaylayarak:

“Evet. “

Biçer Keyifli keyifli gülümseyerek:

“İşte gördünüz! Şimdi hemen beşbin lirayı kaparo olarak veririz. Elli

olmaz da kırk olur. Kırbeş olur. Gerisi de, yapılan anlaşmaya göre ödenir. Değmesinde ne olacak, hiç olmazsa elinizden tutulmuş olur. Sen de bu sayede hem borcundan kurtulursun, hem de bir iş sahibi olursun. Buraya kadarı tamam da pekiyi; Tuğlacı ne der? Kabul eder mi bu teklifi? “

Bedri Kak sevinerek ve gülerek:

“Ona hiç şüphe yok. Hemen kabul eder. O beni kırmaz. Sen paradan haber ver. “

Alacaklı Biçer sakince seslendi:

“Para hazır. Haydi gidelim o zaman...”

Bedri'nin Karısı araya girdi:

“Siz şimdi tuğlacıya 45- 50 bin lira vereceksiniz. Adamın tuğla harmanını boşaltacaksınız. Biz parann üstünü nasıl ödeyeceğiz? “

Biçer'e dönerek:

“Elimizden evimizi aldın yetmedi mi? Şimdi de elin tuğlacısını yakacaksınız! Günah değil mi? Bir de o adamı yakmayın! Başıma ne gelirse gelsin! Gider söylerim. Bunlar sizi dolandıracaklar derim. Bunu böylece bilin. İsterseniz bir deneyin... “

Konuşma uzadı gitti. Beklenmedi; Bedri'ye yeniden geçmiş olsun denildi. Karşıda görünüp duran yemek evine, yemeğe gidildi.

Yemekte yarenlik ateşlenince. Bedri'nin Karısı ikide bir:

“Ben sözümden dönmem, tuğlacıya olanı biteni vallahi de anlatırım, billahi de anlatırım. İsterseniz bir deneyin. Biz borcumuzu fazlasıyla ödedik. Ramazan! Kanımızı iliğimizi emdin! Bizim bir kuruş borcumuz yok sana. Elin adamını yakmayın... “

Bedri de arada bir, karısının sözü kesmesine sinirleniyor, “Dur Hanım !.. Allah adını veriyorum dur!.. Bir de sen çıkma! Ne olursun az dur!.. “

Biçer de Bedri'nin Karısı'na devre devre bakarak:

“Tövbe yarabbi ... “ derken bir ara yine sözü kesilince, Bedri kendini alamayarak karısını iteklediği anda, ellinde yemek tabağıyla yaklaş-

makta olan garsona çapınca, olanlar oldu. Garsonun elindeki yemek tabağı olduğu gibi Bedri'nin boynundan omuzuna doğru döküldü. Biçer, olduğu yerden yana doğru sıçrayıp kaçınca, bir zarar görmedi. Bedri'nin boynu yanmış olsa da, yemek fazla sıcak olmadığı için, çok az bir hasarla kurtulmuştu.

Garsona teşekkür ediyordu:

“Bereket versin kaynar yemek getirmediğiniz...”

Bu arada olup bitenlere sinirlenen Biçer, ayağa kalktı:

“Sizin vereceğiniz paranın da! Satacağınız tuğlanın da...”

Bedri de ayağa kalkarak ve Biçer'in elini tutarak; “Allah sakladı da kurtuldum. Sinirlenme! Sana ne oldu da sinirleniyorsun? Cezaevi'nde tam doksan gün bu işi düşündüm durdum. Asla geri adım atmam biliyorsun. Seninle de, her ziyaretime geldiğinde konuştuk görüştük biliyorsun. Tuğlacı Demir'in de haberi var. Ona önceden bildirmiştim. Tuğla işinden başkası kurtarmaz bizi. Kafamda hep bunu kurdum. Kapora da hazır olduğuna göre, hiç durmayalım ...”

Hava kararmıştı. Esmâ'nın telefonu acı acı çalmaya başladı. Esmâ'dan bir ses gelmeyince, Akın telefona sarılmış, onu arıyordu:

“Alo! Hayır mı Esmacığım! İyisin değil mi?”

Esmâ yanıt verdi yorgun yorgun:

“Yok bir şey yok, akşama geleceğim. Belki biraz gecikirim. Merak edilecek bir şey yok...”

Alacaklı Ramazan Adil Biçer, Borçlu Bedri'ye seslendi:

“Buraya gel !..”

Avukat Esmâ'ya dönerek :

“Avukat Hanım siz de parayı getirin.”

Av. Esmâ düşünmeye başladı:

“Parayı vereyim mi, vermeyeyim mi?”

Biçer, para destesini aldı. Esmâ sesini çıkaramadı. Bedri'nin gözü önünde para tek tek sayıldı.

Biçer de kendine güvenenlerin sesiyle seslendi:

“Gördün mü? İşte tık para! Şimdi sıra sende. Al tuğlayı, sen de kurtul, ben de kurtulayım. Hiç olmazsa, şu akşamın körüne de kalmış olsak; bu işimizi bitirelim. Ondan sonra da sen sağ, ben selamet; herkes yoluna! Doğru mu söyledim? Çok çok doğru değil mi? O zaman sıra sende Bedri, bu işi hiç savsaklama! Hemen bitireceksin ona göre!”

Bedri de, başıyla onaylayarak:

“Bu işi kotaran ben değil miyim de böyle konuşarak adamın kafasını bozuyorsun. Gitmek istiyor musun? Hemen yola düşelim!”

Hava iyice kararmaya başlıyordu. Beklenmedi; Tuğlacıya doğru yola düşüldü.

Av. Esmâ girdi söze:

“Akşam oldu geçiyor; geceye giriyoruz neredeyse. Tuğlacı yerinde mi? İş yerinde bizi mi bekliyor gecenin altında? Bundan emin misiniz?”

Bedri Kak hemen atıldı:

“Evet Avukat Hanım, tam da doğru söylediniz. Tuğlacı bizi bekler. Evi, İş yerinin çok yakınındadır. İş yerinde değilse bile, evinde buluruz.”

Avukat Esmâ yine de ısrar ediyordu:

“Hiç olmazsa bir telefon edilip sorulsun. Boş yere beklenilmesin. Tuğlacı da iş yerinde bulunsun. Bir an önce işimizi bitirmiş olalım. Geceye giriyoruz. Biz, hala iş peşindeyiz.”

Biçer, elindeki telefonu Bedri'ye uzatırken, “Avukat Hanım çok doğru söyledi. Biz kararlarmaya, aldım aldım gidiyoruz. Telefonda sesleniver de, Tuğlacı Demir bizi beklesin.”

Telefonda görüşüldü. Bedri'nin düşüncesi yerindeydi. Tuğlacı da

yerindeydi. Biçer Alacaklıların ışıkları karanlıkları delerek yol alıp giderken, Alacaklı Biçer aracın önünden geriye doğru dönerek, Bedri'nin gözü yaşlı eşine, az sertçe seslendi:

“Sevil, Allah aşkına doğru dur. Bir münasebetsizlik yapıp da pişmiş aşı su katma. Ne olursun doğru dur. Şu işimizi halledelim. Sepeti koluna , herkes yoluna. Olur mu? Sakın bir münasebetsizlik yapma! Bir çuval inciri berbat edersin. Olur, insan hali bu!.. İnsan batar da çıkar da. Bu gün kaybeder gibi olursun, yarın kazanırsın. Yeter ki sağlık olsun. Bir yanlışlık yapıp pişmiş aşı su katmayasın. Yaparsan ne olur? Sizin aleyhinize olur. Borcunuz aynı kalmaz; çoğalır gider. Ürer de ürer. Benim ciğerim dayanmaz. Sizden fazla bir faiz alacak değilim de aramızdaki bu takışma sürer gider. Alacağımız ödense de dostluğumuz sürüp gitse fena mı olur. İşimizi bozarım deme sakın. Bedri de hiç olmazsa yeniden işine başlar. Siz de kurtulursunuz, ben de kurtulurum. “

Bedri de ünleyerek söze karıştı:

“Evel Allah şu işi bitirelim! Bundan sonra Kak Ailesi'ne hayırlısıyla kötü gün göstermeyeceğim. Ne yaparsın kardeşim, ne yapabilirsin? Ansızın araba değirmen oldu! Ne yapabilirsin? Allah kimsenin işini bozmasın, sen de bize bir iyilik yap Ramazan da, sakın sakın şu işimizi halledelim... “

Sevil Kak son derece üzgün, gözlerini kuruladı. Çaresizlik içinde Bedri'nin yüzüne bakarak:

“Bu adamı doyuramadın, bir de elin tuğlacısını soydurayım diyorsun öyle mi? Başımıza bir de tuğlacı çıkacak. Bunu neden düşünü müyorsun? Bir de elin günahsız tuğlacısını yakıyorsun... Vah! Yazıklar olsun!”

Bedri sesini yükselterek konuşmaya başladı:

“Hanım şimdi burası yeri değil; evimize varınca uzun uzun konuşuruz bunları! Zeytinciler Cezaevi'nde çok acılar çeksem de, hiç olmazsa başımı dinleyebiliyordum. Şimdi cehenneme girmiş gibi oldum. Ne olursun daha fazla üstüme gelme. Beni ecelimden evvel öldürme! Borçlarımı ödeyeyim. Ağızımın kanyla, borçlu borçlu ölüp gitmeyeyim. Bizim borcumuz ödenmeyecek bir borç değil. Yeter ki az zaman tanınsın. Hayırlısıyla kısa zamanda öder bitiririm. Başı-

mız sağ mı, gerisi kendiliğinden gelir. Sonrası tamam.”

Deneyimli sürücünün yönetiminden memnun otomobil, dik yokuşları ve tehlikeli dönemeçleri bana mısın demeden aşarken Av. Esmâ’da; ben de iki laf edeyim dedi:

“Sevil Hanım, eşiniz borcunu bir an önce kapatmak istiyor. Neden karşı çıkıyorsunuz? Bir an önce kapatsın bu borcu. O zaman siz de kurtulur rahat edersiniz, doğru mu?”

Sevil Kak acı acı konuşmaya başladı:

“Ah Kardeşim!.. Siz durumu bilmiyorsunuz ki. Benim başıma gelenleri bir bilseniz! denizlerdeki sular mürekkep olsa, ormanlardaki ağaçlar da kalem, yine de yazıp bitiremezler. Ramazan, başımıza gelenlerin şahidi. Bedri durduk yerde yeniden içeri giriyor, yeniden kara borçlara gark olacak. Üstelik bir de tuğlacıyı yakacak. Siz avukatsınız bilirsiniz, dolandırıcılık değil mi şu yapacakları? Dolandırıcılığın ta kendisi!..”

Esmâ sinirlenmişti:

“Ne dolandırıcılığı canım! Siz hayal görüyorsunuz! Bir seferde mi alınacak beş yüz bin liralık tuğla? Parça parça alınıp satılacak. Bırakın Allah aşkına! Parası veriliyor, tuğla satılmıyor. Neresi dolandırıcılık bunun? Ben de sizi anlayamıyorum. Tuğlacı o kadar aptal mı? Beşyüzbin liralık tuğlayı hemen kaldırıp bir seferde yükleyecek. Peyderpey alacaklar tuğlayı, peyderpey ödeyecekler parayı. Neresi dolandırıcılık oluyor bunun! Kalan kırkbeşbin lirayı zaten Ramazan Bey peşin ödeyecek.”

Sevil ısrarla söyleniyordu:

“Kırkbeşbin lira gösterilecek, beşyüzbin liralık tuğla alınacak; öyle değil mi? Bal gibi dolandırıcılık. Tuğlacıya verecekler ellibin lirayı da, geri kalanı nasıl ödenecek bu paranın? Bizde beş kuruş yok. Kim ödeyecek bu borcu bizden başka? Elin günahsız adamı dolandırılmış olmayacak mı?”

Biçer konuşmayı kesti:

“Bedri’nin arkasında önce Allah, sonra ben varım ben! Bunu biliyor musun sen! Boşuna konuşuyorsun! Onun ödeyemediği yerde

devreye ben giriyorum, taksitleri ödüyorum. Bunu bilmiyor musun da böyle artık-eksik konuşmalar yapıyorsun!.. Ne zaman Bedri alo! dedi; hemen yetişirim. Bunu sen de biliyorsun! Böyle artık-eksik konuşmalar yaparak, nereye varmak istiyorsun? Karışma! Sesini çıkarma!.. Adamcağız şu cendereden kurtulsun. Bu fırsat bir daha ele geçmez, hepten perişan olursun. Şimdi yeri gelmişken söylüyorum, bilmiş ol. “

Bedri de yeniden girdi söze. yana yakıla konuşmaya başladı:

“Sevil! Ne olursun beni yakma ... Pişmiş aşı su katmak denir bunun adına. Görüyorsun evimize bile gidemedim, alacaklı cezaevinin kapısında yakaladım. Otuzbin lira borç yüzünden doksan gündür içeride yatıyorum. Bunu bir ben bilirim, bir de Allah bilir. Neymiş efendim? Yazılı şekilde İcra Dairesi’nde söz verdiğim ödemeyi, yerine getirmemişim. Borcun hepitozu sadece otuz bin lira! Ne acıdır ki bu yüzden, 90 gündür hapiste yatıyorum. Bunun acısını sen çekmediğin için bilemezsin. Gel bir de bana sor.

Biliyorsun anlı şanlı Giderler Ticaret’in sahibi kardeşin, alacağımızı inkar etti. Otuzbin lirayı bile bile vermedi. Allah kimseleri düşürmesin. Yeniden mi cezaevine gireyim istersin? Söyleyiver istediğin bu mu? Biz bu cendereden kurtulacağız. Kesinlikle kurtulacağız, buna inanıyorum. Nedir ki, biraz daha uğraşacağız. O zaman başka bir kurtuluş yolu var mı? Yok. Çalışmak benden. Sabretmek senden. Ne olur sık dişini. Az daha sabret. Başka bir çaresi yok bunun...”

Konuşurken Bedri Kak’ın gözleri yaşarmıştı. Utanmasa, ses seste ağlamak geliyordu içinden.

Aslıpekmezler Kasabası’nın 20 kilometre uzağında,tuğla harmanları uzanıp gidiyor, görkemli bir iş binası gelenleri selamlıyordu. Binanın önünde iş makineleri sıralı. Görünürde kimsecikler yok.Tuğla harmanları kendini dinliyordu. Biçer Alacaklıların ışıkları tuğla harmanlarını geçip, iş binasına doğru yol alırken, birkaç kişi yolda görüldü. Biçerlerin aracı da durdu. Tuğlacı soruldu. Buyur edildiler. Tuğlacının bürosuna girdiler.

Tuğlacı Demir ile yanında üç kişi, iki yardımcısı bir de muhasebeci

biçerleri karşıladılar. Telaşe yok... Ortam sakin. Her iki yan da rahattı. Herkes işine bakacaktı .

Çaylar içildi. Bedri'ye geçmiş olsun denildi. Alacaklı Biçer Bey'le Tuğlacı Demir tanış oldular. Bedri'nin yutkunarak seslenmesiyle konuya geçildi.

Bedri Kak, titrek ve acılı sesiyle:

“Demir Ağabey, cezamı da çektim bitirdim. Şimdi işe sarılmanın tam sırası geldi. Durmadan çalışıp borçlarımı ödeyeceğim. Çok kararlıyım. Bir lira dahi borcum kalmayacak. Ona göre çok çalışacağım. Gecikmeksizin hemen başlayacağım çalışmaya. Borçlunun tatili olmaz. Siz istesenez de alacaklılar durdurmaz. O yüzden derim, yarından tezi yok, hemen çalışmaya başlamalıyım.”

Biçer'e doğru anlamlı bakışlar fırlatarak:

“Çok Saygıdeğer Adil Biçer Beyefendi sağ olsun, elimizden tutuyor. Bizi ayaklandıracak ... sağ olsun var olsun. Hiç olmazsa sayesinde borçlarımızı ödeyeceğiz. Yeniden iş dünyasında günümüzü de göreceğiz. Biz de para kazanacağız; biz de başkalarının elinden tutuvereceğiz. Ramazan Adil Bey'e huzurunuzda bin kerre teşekkürler ederim.”

Ellerini Biçer'e doğru sevgiyle saygıyla uzatarak:

“Sayın Adil Bey, şimdilik ön ödememizi Demir Abimizin eline saysak ve sözleşmemizi de imzalasak. Daha fazla beklemeden bu işi bitirsek derim. “

Demir Bey'in göz etmesiyle, Muhasebeci bilgisayarını açtı. Sözleşmeyi yazmaya hazırlanırken , Demir Bey de yavaşça ağzını açtı ve Muhasebeciye doğru bakarak:

“Parayı sayın ... “

Muhasebeci:

“Buyurun efendim, parayı alalım. “

Ramazan Adil Biçer de, yorgun bakışlar fırlatarak para destesini çantasından çıkardı ve Muhasebeci'nin önüne koydu. Orada bulunanların kuşkulu seyirlerinde Muhasebeci, tek tek parayı saydı ve

Demir Bey 'e bakarak:

“Efendim burada tamı tamına beşbin lira var.”

Kısa bir sessizlikten sonra Demir Bey, Bedri'ye doğru başını çevirdi. Uzun bir süre baktı. Son derece sinirlendiği belli oluyordu. Suratı bembeyaz geçmişti. Açtı ağzını yumdu gözünü:

“Ulan kereste herif !.. Bana hapisaneden kırk kere telefon ettin. Borcumu hemen ödeyeceğim dedin. Getire getire beşbin lira mı getirdiğin? Borcun yüzellibin lira! Gerisi nerede bu paranın? Alacağımın gerisi nerede? “

Bedri hemen karşılık verdi:

“Sayın Ağabey, elimden tutacağınızı söylemediniz mi? Gerisini de çalışıp ödeyeceğim. Hemen kırkbeşbin daha veriyoruz. Gerisini de peyderpey iş yaptıkça ödeyeceğiz. Ne var bunda? Allah aşkına! Pişmiş aşa su katılmasın! Şu işimizi yapalım. Değmesinde biz, beşyüzbin liralık tuğlayı bir günde mi kaldırıp götürüleceğiz. Tuğlamızı peyderpey yükleyeceğiz, borcumuzu da anında ödeyeceğiz. Şimdi olanlardan hiçbirşey anlayamıyorum doğrusu. Borç namustur. Tamam orası öyle de; ben de cezaevinden dışarıya adımımı atarken, evimden önce borç ödemeye geliyorum. Karşılığında hakarete uğruyorum! Oldu mu şimdi bu! “

Tuğlacı Demir ünleyerek:

“İki sene bekledik, beş sene daha bekleyelim öyle mi? Hasiddir !..”

Bu sırada Sayın Biçer de ayağa kalkarak hiddetlice seslendi:

“Efendi! Paranın sahibi benim! Siz ne yaptınız? Benim parama el koydunuz! “

Tuğlacı Demir elini havaya kaldırarak:

“Adın neydi senin? “

Biçer sinirli sinirli yanıt verdi:

“Az önce tanışmadık mı? Ne çabuk unuttunuz !.. Adım Ramazan ...”

Çok da güzel bir adın var da adın gibi değilsin! Kalıpsızın birisin!

Paranın yüzünde bu para Kalıpsız'a aittir diye yazıyor mu? Var mı böyle bir yazı? Bedri Efendi'nin fendi, seni de mi yendi. İki sene bekledik, iki sene daha bekleyelim öyle mi? Bu parayı, şu gördüğünüz çamurdan kazanıyorum ben, çamurdan! Dolandırıcılara verecek bir kuruş param yok benim. Şu zamanda iki sene bekleyen bir alacak olur mu? Utanmadan, yeniden mal istiyorsunuz! Defolun buradan!

Bedri!.. Hapisten çıktın! Sana altı ay izin! Parayı getirmedin mi? Bacaklarını kırarım bilmiş ol!.. Ayrıca seninle sonra konuşacağız! Bu uğursuz adamı da bu işyerine bir daha getirirsen kötü olur. "

Biçer şaşırıp kalmıştı. Hemen üsteledi :

"Efendi! Ben uğursuz filan değilim! Sizi de ilk burada gördüm. Benim paramı da yiyemezsin! Haberin olsun!.."

"Ne!.. Senin paranı yiyemez miyim? Ulan be kalıpsız herif! Madem para senindi, yüzüne neden yazdırmadın, bu para kalıpsızındır diye! Derhal boşaltın burayı! Çıkın dışarı !!! "

Biçer de az dikleşerek, "Önce paramı geri verin ..." demeye kalmadan, tuğla samanıyla dolu sele başına boca edilince, Esmacık da etkilenmişti. Baştan aşağıya her yanı toz ve saman içinde kalınca, o da başladı bağırma:

"Az önce tanıttım kendimi!.. Ben Avukatım !.. "

Tuğlacı Demir az duraksadı. Gerçekten de şaşırmıştı:

"Tamam anlaşıldı!.. Sözüme size değil de, hem siz ne arıyorsunuz şu gecenin altında? Bu dolandırıcıların arasında ne işiniz var sizin?.. İlk işim yarın barodan sormak olacak. Var mı siz de? Böyle dolandırıcılarla gezen bir avukat diyeceğim. Ne işiniz var sizin şu gecenin altında buralarda? Yazıhaneniz yok mu? Bizim de avukatlarımız var. Şimdi telefon edip onlara sizi soracağım..."

Bu sırada Bedri'nin çığılığı duyuldu:

"Nedir başıma gelenler Allah'ım !.."

Eşi Sevil Kak, olduğu yere yığılıp kalmış, baygın yatıyordu. Durumu gören Tuğlacı Demir, çevresindekilere hemen seslendi:

"Acele benim arabayı getirin! Bekletmeyin, hastaneye yetiştirin!.. "

Bedri de başında, yanarak ağlayarak Sevil Kak hastaneye kaldırılırken,tuğla işçileri de kapıya yığıldılar. Alacaklı Biçerler, hiç-birşey biçmeden oradan ayrıldılar.

Ertesi gün sabah erken Çiley – Yankı Hukuk Bürosu'nun telefonu acı acı çalmaya başladı . Telefona bakan yoktu. Çaldı çaldı kapandı. Öğleye doğru yeniden çalmaya başladı telefon. Büroda Av. Akın vardı. Telefonun diğer ucunda ince, tatlı bir bayan sesi:

“Av. Akın Bey’le mi görüşüyorum.”

“Buyurunuz efendim. Av. Akın Yankı.”

“Günaydın Akın Bey! Giderler Ticaret’ten arıyorum. İyi günler efendim. Sayın Zati Giderler, sizinle bir konuda görüşmek istiyorlar. Size selamları var Zati Bey’in. Giderler Ticaret, Yakıncılar İş Merkezi’nin iki sokak arkasında Yangın Han’da. Sizinle çok yakınız. Ne zaman uygun olabilirsiniz diyecektim. “

Av. Akın, hiç beklemediği bu çağrıyı duyunca ne de olsa şaşırılmıştı. Giderler adını daha önceden duymuştu biliyordu. Az bir duraksamadan sonra hemen kararını verdi ve karşı yana:

“Konu neydi acaba? “

“Efendim çok özel bir konu olduğu için, hukuk müşavirini size göndermek istemediler. Sizinle yüzyüze görüşmek istiyorlar. Bu gün öğleden sonra saat: 15.00 Sizin için uygun mu acaba? “

Av. Akın bir an düşündü. Olumsuz yanıt vermek doğru olmayacağına göre; teslim bayrağını hemen çekmeyelim ...”dedi ve nazikçe yanıt verdi:

“Saat 15.00 ‘ te adliyedeyim. 16.30 uygun olabilir. “

Karşıdaki ses:

“Zati Bey’in kendilerine bilgi verelim. Sizi az sonra arayalım efendim. İyi günler...”

Giderler Ticaret, Zati Giderler’den gelen görüşme isteğine Av. Akın,

bir anlam veremiyordu. Özel konu ne olabilirdi acaba? Düşünüp taşınsa da bir karar veremeyince, Sevgili Eşi Esmâ'yı aradı:

“Alo!.. Sayın Avukat Hanım!.. Beni bağışlayınız ne olur; zamansız aradığımı biliyorum da Giderler Ticaret'ten aradılar. Zati Giderler diye birisi benimle görüşmek ister. Kimdir bu insanlar? Bir anlam veremedim de...”

Telefonun öbür ucundaki Esmâ gülümseyerek:

“Sayın Meslektaşım! Siz halen eski berberde tıraş oluyorsunuz. Zati Giderler'in, Bedri Kak Ailesi'nin Sevimli Annesi Sevil Hanım'ın kardeşi olduğunu nasıl bilemezsiniz? Şimdi çok iyi anlıyorum. Öyle anlaşılıyor ki; dosya içerisindeki notlarımı okuma zahmetine katlanmadınız. Notlarımı okumuş olsaydınız. Sayın Zati Giderler'in, Giderler Holding'in sahibi olduğunu görecektiniz. Armut piş, ağzıma düş dönemindeki avukatlık, çok eski zamanların derinliklerinde kaldı. Şimdi ekmek arslan ağzında. Pek saygı değer Akın Beyefendimize hep söylerim de hiç kulak vermez, hep güler geçer. Neyse, aydınlatabildim değil mi?”

Av. Akın, kendi kendine söylendi:

“Durup dururken bir de azar işittik. Demek Zati Giderler, Bedri Kak'ın kayınbiraderi ...”

Biçer dosyasını yeniden eline aldı. Esmâ'nın özel notlarını da katarak tek tek okudu. Zati Giderler ile yapacağı görüşmenin hazırlığını yapıyordu. Çok geçmedi. Zati Giderler'in Sekreteri de arayarak, saat 16.30 da şirkette beklendiğini bildiriyordu.

Zati Giderler 45-50 yaşlarında, uzunca boylu, özenle giyinmiş, yavaş konuşan, bezgin çehreli, çok sessiz biri. Çok sıcak karşıladı Av. Akın'ı. Önce sağdan soldan, havadan sudan konuşuldu. Tanışma güzel geçiyordu. Zati Bey, elindeki çayını bitirmeden hemen konuya girdi:

“Avukat Bey, dün gece olup bitenler için rica etmiştim sizi. Zahmetiniz için çok teşekkür ederim. Bedri Kak bizim eniştemiz olur. Soramayın Beyefendi, hayırsız bir eniştemiz var. O yüzden de başımızda

ateş yanar. Ne yapacaksın, aile hayatında bunlar oluyor. Olmasa çok iyi de; elimizde değil işte; oluyor. Kız kardeşimin eşi vefat edince iki çocuğuyla kaldı. İki katlı bahçeli bir evi, üçbeş kuruş parası da vardı. Önceki rahmetli eşi çok iyi bir insandı. Ömrü vefa etmeyince ne yapacaksın? Bedri Kak ile evlendirdik. Hiç olmazsa aileyi o korusun gözetsin dedik de olmadı. Evlilikleri günden güne kötüye gitti. Oturdukları ev tefecilere gitti. Kız kardeşim çok zarar gördü bu evlilikten...

Dün akşam olanları, Eşiniz Esmâ Hanım da yaşamış. Kendisi de oradaymış. Duyunca biz de ailecek çok üzüldük; hepimiz donduk kaldık. Bereket versin, kardeşim hastanede gözlerini açtı da, hepimizin yüreğine su serpildi. Ne yaparsın oldu bir kere. Bu hayırsız Enişte'miz yüzünden başımıza gelen gelene...

Evlilikleri böyle sürüp giderse, bizim kız yapamayacak; dayanma gücü kalmadı. Olanları sineye çekelim ayrılalım bari diyoruz. Bizim Enişte Bey, sizin vekili olduğunuz Ramazan Adil Biçer'in sözünden çıkmaz. Biçer araya girse de boşansalar. Belli oldu; evliliği yürütmeyecek bunlar. Bizim kız çektiği zararla kalsa, öteki de ayrılrsa kendi yoluna gitse; her iki taraf için de çok çok iyi olacak.

Acaba, Siz ne dersiniz bu işe? "

Av. Akın kendini topladı. Beklemeden söze girdi:

"Zati Bey, sizi dinleyince kızkardeşiniz için üzüldüm doğrusu. Yalnız şöyle!.. Bizim meslekte böyle beklenmedik olaylar yaşanabiliyor. Akşam olan biteni öğrendim ben de şaşırđım. Yarın bir gün toplanılsın, bir karar verilsin. O zaman Sevil Hanım da gelir. Belki bir anlaşma doğabilir. Hemen boşanmayı düşünmeyiniz derim. İnsan başına her şey gelebilir. Yeterki iyi niyetli olunsun. Elden ne gelir, ne yapılabilir? Olanlara ben de çok üzüldüm de, yapılacak fazla bir şey yok doğrusu."

Zati Giderler bezgin bezgin gülümseyerek, usul usul seslendi:

"İlginize çok teşekkür ederim. İnanır mısınız? Hiç vaktim de yok ama ne yapacaksınız? Kız kardeşimin çektiği acı hepimizi üzüyor. O yüzden aile beni görevlendirince sizinle görüşüp konuşmak istedim bu konuyu. Geldiğiniz için çok teşekkür ederim. "

Av. Akın da, olgun ve çok bilmiş bir avukat gibi yanıt vermek isti-

yordu. Ses tonunu değiştirerek; “Çok memnun oldum tanıştığımıza Zati Bey! Kurulmuş bir yuvayı yıkmayı hiç düşünmeyelim bence. Nasıl yaşatabiliriz? Onu düşünelim. Bedri’nin başına gelen şanssızlık, herkesin başına gelebilir. İnsan yaşamında kimi zaman beklenmedik olaylar doğabilir. Umutsuzluğa düşmek hiç doğru değil...”

Bu sırada Av. Akın’ın cep telefonu çalmaya başladı. Akın özür dileyerek telefona baktı. Karşı yanda Esmâ vardı. Akın Esmâ’yı gülerek selamladı. “Sevil Hanım’ın kardeşi Zati Bey’le görüşüyoruz.”

Av.Esmâ da sevinçle seslendi:

“Biraz önce, Bedri’yle Biçer bana ulaştı. Bizim ofise geliyorlar. Ben de geliyorum. Eğer arzu ederse Zati Bey de bulunsun toplantıda. Bana Zati Bey’i verir misin? “

Akın gülümseyerek, telefonu Zati Giderler’e uzattı.

“Buyurun efendim, Avukat Hanım sizinle görüşmek ister. “

Zati Bey, istemeye istemeye telefonu aldı ve gülümsemeye çalışarak:

“Merhaba Avukat Hanım nasılsınız? Akşam olanlar hepimizi üzdü. Siz de oradaymışsınız. Olanları Sevil birbir anlattı. Büyük büyük geçmiş olsun. Tuğlacı da haklı. Bizim Bedri Efendi, iki yıl geciktirmiş borcunu ödemeyi. şu zamanda yüzellibin lira az para değil. Büyük büyük geçmiş olsun diyorum.”

Av. Esmâ kendine güvenli:

“Tanıştığımıza memnun oldum. Hayırlısı olsun. Beni az önce Bedriler aradılar. Büroya geliyorlar. Arzu ederseniz siz de bulunun derim, ne dersiniz? “

“Avukat Hanım siz de gördünüz. Bizim enişte bizi çok üzüyor. O yüzden toplantıya katılmayı uygun bulmam. Siz görüşün; sonucu ben sizden öğreneyim olmaz mı? O insanla bir arada olmak istemiyor ailemiz. Sevil de boşansın diyoruz. “

“Hiç olur mu Zati Bey! Siz daha iyi bilirsiniz de iyi günde kötü günde... söz vermediler mi Sevil Hanım’la Bedri Bey? Yine kendileri bilirler ama ben yuvayı bozmayın derim. Yarın Bedri’nin durumu düzelir. Neden düzelmesin? Umutsuzluğa düşmeyin.”

“Çok teşekkür ederim. Avukat Hanım ben toplantıya katılmayayım izninizle. Daha sonra görüşelim. Kendilerini bir dinleyin bakalım neymiş düşünceleri. Sonucu, ben sizden öğrenirim. “

“Pekala, siz bilirsiniz. Hoşça kalın. “

Esmâ'nın teklifine, Av. Akın için için gülererek söyleniyordu:

“İyi de sevgili Esmâ, bir de bana kızarsın! Fikirlerime gülersin, beni paylamaya kalkışırın. Giderler Holding'in sahibi ve tek yetkilisi Zati Giderler'i tanıyıp bildiğin halde, enişteleriyle ayaküstü görüşmesi için bizim büroya çağırıyorsun. Oldu mu şimdi bu? Bana göre hiç doğru olmadı bu teklifin, hiç doğru olmadı. “

Zati Giderler, Av. Akın'ı uğurlar uğurlamaz telefona sarıldı. Şirketin hukuk müşavirine soruyordu :

“Yakınımızda iki avukat var. Çiley-Yankı Hukuk Bürosu diye işyeri açmışlar; tanıyor musunuz? Kimlerdir bu arkadaşlar ? Bizim Hayırlı Eniştemiz Bedri Efendi, nereden tanıyorsa onları bulmuş! Az önce, Av. Akın'ı bizim iş yerine davet ettim. Kendisiyle de görüştüm ama yine de bir karara varamadım. Bu işte yeni arkadaşlar. Orası belli oluyor da bizim Bedri nasıl tanıştı, nereden tanıyor bu insanları? Anlamaya çalıştım; bir türlü çözemedim. “

“Zati Bey, inanır mısınız ben de hiç bilmiyorum, tanıyamadım. İsimlerini de sizden duydum. Söylediğiniz gibi, belli ki meslekte yeni bu arkadaşlar. “

“O halde; Çiley - Yankı Hukuk Bürosu hakkında sizden bilgi bekliyorum. Kimmiş bu arkadaşlar? Hangi konudaki davalarla ilgileniyorlar. Kısa sürede bilgi bekliyorum. Teşekkür ederim.”

Biçer Alacaklı Ramazan Adil ile Borçlu Bedri de Çiley- Yankı Hukuk Bürosu'na gelmişler, Yakıcılar İş Merkezi'nin önünde bekliyor, akşam Tuğlacı Demir'e ödedikleri parayı konuşup tartışıyorlar. Av. Akın'ın büroya ulaşmasıyla, Biçer'le Bedri'nin içeriye girmesi de bir oldu. Biçer baş köşeye kuruldu. Son derece öfkeliydi. Esip yağıyordu Tuğlacı Demir'e de; söyledikleri boş laftan ileri gitmiyordu. Bedri de onun yanı başında öksüzler gibi oturuyordu.

Bu sırada Av. Esmâ da büroya ulaştı. Biçer Alacaklılar birbirlerini görünce az utanç içinde görünseler de uzun uzun güldüler. Neydi akşam tuğlacıda başlarına gelenler. Arkasından acı bir sessizlik; akşamki tuğla fabrikası yenilgisinin sessizliği. Kimse içine sindiremiyordu.

Av. Akın sözü açtı:

“Olanları anlayabiliyorum. Mesleğimizi yapmaya çalışırken böyle durumlarla karşılaşabiliyoruz. Esmâ Hanım anlattı. Tuğlacının yaptığı çok yanlış. Gecenin altında olayın büyümeden geçirilmesine, Sevil Hanım’ın sağlığının düzelmesine sevindim. Diğer konularda ne düşünüyorsunuz? Ne yapılması gerekir? Sizi dinlemek isterim. “

Biçer hemen atıldı:

“Devletlim ağzına bal yağ. Vallahi güzel laf ettin. Böyle bir konuşmaya ihtiyacımız vardı. Var olmasına vardı da boş laf karın doyurmuyor. Bizim beşbin lira, bu pesteversiz adamın yüzünden çanını salladı gitti. Ne yaparsın? Benim yerimde olsan ne yaparsın? Allah aşkına sen söyleyiver Devletlim! Söyleyiver de dinleyelim! “Bedri’ye doğru sinirli sinirli baktı, dişlerini sıktı, az kalsın vuracaktı. Esmâ zaten üzgün ve yorgun olunca dışarıdan seyirci gibi bakıyor, ağzından söz çıkmıyordu.

Av. Akın araya girdi:

“Sayın Biçer! Hiç olmuyor, hiç olmuyor! Hem size de yakışmıyor! “

Biçer sinirli sinirli bakınca , Akın sakin ve kendinden emin; yeniden söze girdi:

“Çok doğru söylüyorsunuz ve aynen tekrar ediyorum. Hiç doğru olmadı bu hareketiniz. Olanlar olmuş! Var mı bir çözüm öneriniz? Biz ona bakalım. Varsa bir öneriniz, hiç durmayın söyleyin lütfen, sizi dinlemek isterim. “

Biçer bu sözün karşısında tutunamayınca:

“Devletlim biz buraya neden geldik? Yolunu bilmiş olsaydık, zaten kendimiz çözerdik. Şimdi biz size teslim oluyoruz. Başımıza iş getirdi bu, Bedri denen Mendebur! Onun üstesinden gelelim diyoruz,

sizden yardım bekliyoruz. Ne yapalım da kurtaralım beşbin lira parayı? Öyle ya, Dimyat'a pirince giderken, evdeki bulgurdan olduk.

Şimdi sırası değil diyeceksiniz de; önce şu Bedri denen Mendebur'u ben öldürsem, cezası ne olur? Hemen bana alacağım cezayı söyleyin lütfen? "

Akın devrelendi:

"Sayın Ramazan Adil Biçer! Lütfen nezaketsizlik yapmayın! Bir daha tekrar etmesin bu çeşit sözler! Aksi halde yazıhanemizi terkedin! Bir daha da gelmeyin! Hemen polis çağıracağım bilesin!

Kardeşi Zati Bey söyledi. Bedri'den boşanmak istiyormuş Sevil Hanım. Adamcağızın ailesi dağılıyor. Görebiliyorsunuz, düşünebiliyorsunuz değil mi olacakları! Bizi bu işlere bulaştırmayın! Gidin, kozunuzu dışarıda paylaşın. "

Bedri Kak söze karıştı:

"Biçer Beyefendi böyle celallenir de yufkadır yüreği, eli varmaz. Değil adam öldürmek; tavuğu bile kesemez! Sadece kaba kaba atar. Hem de işkembeyi kübradan kaba kaba! O yüzden söyledikleri bir kulağımdan girip, diğerinden çıkıp gitmez. Çünkü; hiç kulağıma girmez!

Bizim sustuğumuza bakılmasın. Zaten kaybedecek neyimiz kaldı ki? İçinde oturduğumuz bir evimiz vardı. Onu da kendisi aldı. İstese şimdi çoluk çocuk dışarıdayız.

Ben derim ki şimdi celallenmenin, burada gösteri yapmanın sırası değil. Bizim kayınbiraderde Yüzbin lira alacağım var. Bunu biçer de çok iyi biliyor. Hep birlik olalım. Ondan bu parayı kurtaralım. Onun için yüzbin lira para nedir ki? Biçer de çok iyi bilir. Bir öğün yemek parası bile değil. Birlik olur üzerine gidersek, bu parayı öder. Hiç olmazsa elimiz de genişler.

Söylenenler boş laf! Asla doğru değil... Sevil beni çok sever. O, asla bensiz yapamaz. Zati de kimmiş? Kimse bizi ayıramaz birbirimizden! Çünkü neden? Sevgi başkadır sevgi!.. Bizim ruhlarımız birbirine kenetli. Gökyüzünde engin ufuklarda dolaştık onunla biz. Birbirimizi inadına severiz. Değilse Koca Erkek'e öldüm fiyatına, Bedri'nin borcu için verir miydi kocaman bahçesiyle evini?"

Bedri hızını alamadı ayağa fırladı. Tam ortayere dikildi ve gülümseyerek:

“Olur bunlar! Hepsi gelip geçici şeyler. Sağlıktan daha önemli bir şey var mı? Söyleyin bana lütfen! İçinizde hayır diyen varsa eğer, çok değil üç gün Zeytinciler Cezaevi'nde yatıversin! Vallahi diyorum! İsteyen bir denesin! O zaman görür dünyanın kaç bucak olduğunu.”

Biçer asık suratıyla önüne bakarak, kalın ve hür sesiyle sertçe seslendi:

“Konuya gelelim. Burası bir işyeri. Ne söylemek istiyorsan söyleyiver de, biz de bilelim.”

Bedri Kak dikleşerek:

“Kafanız nerede Koca Erkek? Kafa nerde kafa? Bana celallenme! Kafamı bozma! Benim kim olduğumu çok çok iyi bilirsin. Onun için derim, kafamı bozma! Biz bu hayata seninle birlikte başladık! Doğru mu? Yanlış mı dedim! Hayır diyorsan söylemeyeyim!..”

Biçer, tok ve kalın sesiyle yerinden kükredi:

“Söyle söyle! Söyleyiver! Söylesen ne olacak? Ben cezamı çekmiş adamım. Şimdi de alnım açık! Kimileri arkamdan Poşulu Tefeci dese de yüzde doksanı, Biçer Beyefendi der. Senin gibi beş parasız zibidinin biri değilim! Parası pulu olan, hatırı sayılır, ekmeği yenir, konuşması dinlenir bir iş adamıyım. Bakar kör değilsen eğer, bu memlekte akşamdan sabaha kadar müşteri yağar. Benim ne kabahatim var. Getiriyor evini veriyor, dükkanını veriyor, karşılığında para istiyor insanlar. Söyle misin bana! Almayayım mı? Paramı çalıştırmayayım mı? Bedri Kak gibi kepaze olayım da orta yerlerde yüzüm küllü dolanayım mı? Daha da olmadı cezaevlerinde, sefalet içinde ziftleneyim mi? Hay Sefil! Hala Kitiş'in tavukları gibi sokaklarda yem toplayayım da karın doyurayım diyorsun.

Doğru mu söyledim. Doğruyu söylüyorum değil mi ? Bunu inkar edebilir misin? “

Bedri Kak sakince seslendi:

“İşte buna hayır diyemem.

Neden?..

Çünkü doğruyu söylüyorsun! Çok doğru söyledin! İkimiz de bir zamanlar Kitiş'in tavukları gibiydik. Askerden geldik; sokaklarda yem toplarken olmayacak böyle dedik. Kurtulmak gerek bu fakirlik denen karayazgıdan! Kurtulmak gerek...

O zaman ne yaptık?

Sen Cicikızlar Postanesi'ni soydun. Af çıktı kurtuldun. Postanenin parasını sakladığın yerden çıkardın. Ben de bu arada memlekette tarla tapan ne varsa tellala koydum. Elime ne geçtiyse onu aldım.

Kendi aramızda o zaman el sıkıştık ve başladık.

Finifi oyununu bilir misiniz? Şimdilerde çelik çomak diyorlar. Elinizdeki çomakla zıpzıpın ucuna vurdunuz mu nasıl fırlar havaya zıpzıp? Bizim oralarda zıpzıpın adı "Bille"dir. Bilirsiniz değil mi? Tam da işte öyle...

Şu karşınızdaki efe bozuntusu gibi duran gerçek Mendebur! Yani Biçer! Parayı eline alır almaz, mapusanenin de verdiği gözü dönmüşlükle, çevresine yiyecekmiş gibi baktı baktı . Dişlerini gıcırdatı ve öyle bir saldırıya başladı ki; gözleri hiçbir yanı görmüyordu. Önüne geleni acı tatlı demeden, durup dinlenmeden tırpanladı. Hiç durmadı; beklemedi. Tırpanladı... tırpanladı. Kimsenin gözünün yaşına bakmadan çaldı tırpanı Biçer. Çaldı... çaldı.

Ne acıdır ki Türkiye Cumhuriyeti; dur Biçer dur! Ne yapıyorsun? Dur! diyemiyordu. Biçer'in elinde Cicikızlar Postanesi'nin parası durmadan çoğalıyordu! Finifi oyunundaki gibi, çoğalıyordu... çoğalıyordu. Biçer'in yanında, arkasında önünde "Buyurun efendimler ..."doldu taşı. Hal böyle olunca, gününü bulmuştu Biçer. Zıpzıpın ucuna vurdukça vuruyordu! Her vuruşunda zıp zıpın havaya fırlayıp çıktığı gibi, postane parası zıpladı da zıpladı. Apartman daireleri, hanlar hamamlar... Zenginlik katlanıyordu.

Dur Biçer! Dur! Ne yapıyorsun sen! diyen kimse çıkmadı karşısına. Biçer sanki Türkiye Cumhuriyeti'nin değil de başka bir cumhuriyetin, Finifi Cumhuriyeti'nin yurttaşı olmuştu. Başında gördüğünüz şu poşuyu hiç çıkarmadı. Anlamıştı. Para insanları kul ediyor, köle ediyor; öyle zaman geliyor vezir bile ediyordu. Biçer'in parası vardı.

O yüzden ünlüyor da ünlüyordu:

“Başıma sardığım bu poşuyu, asla çıkarmayacağım! Değmez ki ... Onlar beni böyle kabul edecekler. Canları isterse...” deyip ünlerken önüne gelenler, beni de gör diyenler, iki dizinin üstünde bekledi de bekledi. Evet efendimler çoğaldı da çoğaldı. Biçer başında sarılı poşusuyla kendini padişah gibi görüyordu.

Zıpzıp çizginin dışına taşıtı da taşıtı. Oyunun kuralları bozuldukça bozuldu tadı kaçtı da yine de “Biçer dur !.. Ne yapıyorsun? Dur!..” diyen çıkmadı. Finifi Cumhuriyeti’nin kuralları işliyordu. Biçer durmadan fırsat kolluyordu. Yeri geldi mi zıpzıpa vurduğu gibi kimi karşı çıkmak isteyenlere de vuruyordu ... Alkışlar sürüyordu. Sözün kisası; Biçer’in çevresinde Finifi Cumhuriyeti’nin kuralları yürüyordu.

Bedri Kak durur mu? O da fırladı yerinden! O da kurtulmak istiyordu başındaki kara yazgıdan da onun Kimsesi yoktu. Yapayalnızdı; arkasızdı. Çırpınıp duruyordu. Sevgili Sevil’le iki yavrusuna rastladı. Onları ynına aldı. İçi sevgiyle dolu, kuralları olan bir yuva kurmaktı amacı. Çırpındıkça çırpınıyordu. Ne acıdır ki! Türkiye Cumhuriyeti’nin yasaları sadece Bedriler için çalışıyor, Biçer’e dur diyemiyor, Finifi Cumhuriyeti geliyordu, genişliyordu; büyüyordu. Ağlayanlar sızlayanlar ... İmdat sesleri kulakları deliyordu da ne çare! Duyan yoktu. Finifi Cumhuriyeti sanki bir ur gibi büyüyorken, Türkiye Cumhuriyeti’nin yurttaşı Bedri Kak! battıkça batıyordu.

Bu günlere geldik. Şu anda Biçer’in en az yirmi otuz apartman dairesi, benzin istasyonları ve bir de İşhanı var benim bildiğim. Bir de benim gibi rehinde duran insanlar...

Ben ise Türkiye Cumhuriyeti’nin yurttaşı Bedri. Çalmayayım dedim, çalmayacağım!.. dedim. Çalmak istemiyorum!.. dedim. Felek bir türlü yar olmadı. Olamadı olmadı da kabahat bende görünüyordu; başaramamıştım.Yine de her şeylere karşın çalmayacağım dedim; direndim. “

Yaşadıklarını anlatırken Bedri kendinden geçmişti. Kahkahalarla gülmeye başladı ve ansızın duruverdi. Çehresi bembeyaz geçti; susuyordu. Durdu durdu; acı acı gülümseyerek az düşündü. Kendini tutamadı konuşmayı sürdürdü:

“Dostlarım! Şimdi düşünüyorum da, belki de ben de çalmak istedim. Evet, evet!.. Şimdi çok iyi anlıyorum. Denemedim değil. Kimi zaman denedim de ne var ki çalmak çırpamak, çok başka bir şeydi? Kör şeytanın gözleri kör olsun! Çalamadım.

Bilerek ve isteyerek bu yanlış yapanlar! Finifi Cumhuriyeti'nin yurttaşlarıdır onlar!.. Umarım ve dilerim azınlıktadırlar!..

Adsız kahramanların kanlarıyla sulanmış, güzel ülkemin güzel Devleti! Güzel Türkiyem! Sen milletim, milliyetim, ülkümsün, ülkemsin benim! Cumhuriyetim, Türkiyemsin! Türkiye Cumhuriyeti'm!.. Ne olur göster bana! Gösteriver!.. Durmadan, yorulmadan bıkmadan, usanmadan arıyorum. Ne olur gösteriver! Nerede adaletin! Nerde adaletin! Nerede adaletin!..

Gördüğünüz o Zati Giderler, beni öne sürdü. Sus payı desem doğru olur. Sus payı vererek durdurdu beni. Şimdi düşünüyorum da zaten milyonları vardı. Benim sırtımdan milyonlarına milyonlar kattı. Daha da zengin oldu Holding oldu da; Öz Eniştesi Bedri'nin üç kuruş alacağını inkar etti. Otuzbin lirayı bile vermedi; tam doksan gün hapis yattım o yüzden.

Zeytinciler Cezaevi'nde hastalanmışım. Hastanede, ne olur ne olmaz sana güvenemeyiz dediler. Beni yattığım karyolaya zincirlediler. Bereket versin avukatım savcılığa dilekçe verdi de, ayaklarımdan zincirleri çözdüler. Yine de 24 saat ayaklarım zincirli hasta yatmışım.

Tuğlacıyı ikna ettim. Bana hiç peşinsiz tuğla verecekti. İşimi görecektim. “

Bedri Kak bir ara durdu düşündü. Biçer'e doğru bakarak konuşmayı sürdürdü :

“Sayın Biçer! Vaktiyle Tuğlacı'yı da yakmışsın. Sen onu tanıyamadın. O ne söylüyor biliyor musun? Ben ailemizin alacağını onda birini bile kurtaramadım diyor. Heberin var mı? Zeytinciler'e giderken Kuruder'e'nin başındaki senin benzin istasyonu, vaktiyle onun ailesininmiş. Biliyor musun? Hayırlısı olsun! Aksilik işte! Ondandır oldu tuğla işi, ondan geri çevrildik.

Şimdi Avukatlar, ikimizi de tanıdılar.”

Gülümsüyordu Bedri Kak. Yeniden Biçer'in yüzüne bakarak:

"Söylerken yüzüm kızarıyor da, yine de söyleyeceğim. Senden farklı olarak benim, azbuçuk filan değil, çok önemli okulların adları yazılı diplomalarım var. Mürekkep karalamışlığımı utandığımdan söyleyemem. Çünkü kazanamadım. Başarısızım. Duyanlar beni kınar. Bu günlere geldim. Kınamayan bir kimseyi görmedim. Demek bu kadar okudun! Para tavşan, sen tazı oldun! derler ve gülerler. Ben de dilimin döndüğünce onlara anlatırım... anlatırım:

Ne yapayım ki kendi ellerimizle kurduğumuz Türkiye Cumhuriyeti'nin kanunları bize yetişemedi. Bizi esirgemedi. Finifi Cumhuriyeti'nin kuralları üstün geldi. Finifi Cumhuriyeti'nde çarklar; Biçer!.. Biçer!.. Biçer!.. diyerek dönüyorlar..."

Ne çare!.. Bana kimse inanmadı. Senden adam olmaz dediler.

Ne yapabilirdim ki ben?

Arada bir kimi vakit, kara kara düşünmeye başladığım da kendi kendime gülerim. Yoksa Rahmetli'nin sözleri doğru mu çıktı derim? Beddua desem beddua etmezdi babam. Sadece yanıldığım zamanlarda, yüze yüze geldiğimizde çok sinirlenir:

' Sen nasıl okumuşsun!.. Okuyan böyle mi olur!.. Okuduğun soksun emi!.. ' derdi. Hurafeye hiç inanmam da, yoksa derim; babamın dedikleri mi tuttu?.. Okuduklarım mı soktu beni? Ondan mı başarısızım ?.. Olan bitenleri düşünürüm de yine de başımı sallar, güler geçerim. "

Bedri Kak, eliyle Biçer' i göstererek :

"Hiç inkar edemem. Hele hele ilk zamanlarında; buyurun efendimler çevresinde çoğalmadan, bana teklifte bulunurdu Biçer. "Gel yanıma şu işi beraber kotaralım. Kendini kurtar! Kitiş'in tavukları gibi ne dolanıp duruyorsun sokaklarda ..." Hem de çok ısrar ederdi. Ben ise hiç cesaret edemezdim. İçime bir korku düşerdi. Ardımdan vergi memurlarının kovalayacağını, arkasızlara uygulanan yasaların içimi acıtacağını düşünür, başlardım terleyerek kıvranmaya. Biçer de bu halime gülerdi. Korkudan mı neden bilmem, ret cevabı verirdim hep, yapamazdım. İşte o zaman! Demek ki derdim, babamın söyledikleri çıkıyor. Okuduklarım sokuyor beni. Onlar engelliyor, Finifi Cumhuriyeti'ne girmemi.

Tamam yanıldık, yanlış yaptık, yenildik. Hepsini kabul ediyorum da ne olurdu bu düzen bize de, sizlerin yanında; alın terimize karşılık, çoluk çocuğumuzla yiyebileceğimiz bir topan ekmek verebilseydi. Yurdunu ulusunu seven, tarihini bilen , Güzel Türkçemizi çok güzel konuşan ve yazan; bu güzel ülkenin ününden de, unundan da yararlanan,yetişkin bir yurttaş olmayı her zaman yeğlemiştim. Ne yazık ki olmadı, başaramadım. “

Az düşündü. Başını öne eğdi. Sessizce gülümsedi ve “En doğrusu millet vekili olmakmış da kaçırdık... Kaçırdık, kaçırdık! Orada bari kafamız çalışmadı. Hem de çakı gibi bir milletvekili olabilirdim. Olmadı yapamadım. Çok düşündüm. Kendimi çok zorladım. Dönemedim. Dönmezdim. Ne zaman döneyim dedim, içimdeki Bedri; döneklik yakışır mı sana! O zaman yaşama! Öl!.. Daha iyi. dedi. İçim bulandı başım döndü.

Hem de çakı gibi bir milletvekili olabilirdim. Bir partideki çok çok önemli bir yetkili ve yanında Kayımbirader Zati Beyefendi:

Bedri! Gel inatetme, bizim partiye gir! Birinci sırada değilse de, ikinci sırada yerin hazır. Gel inat etme! dediler. Çünkü beni orada da kullanacaklarını hesabediyorlardı.

İyi kardeşim de Döneklik benim yapabileceğim bir şey değil ki!.. Onu duydum mu benim midem bulanıyor. Başım dönmeye başlıyor. Üstüme gelmeyin. Ne olur beni salıverin dediğim halde, onlar yılmadılar. Yapma Bedri! Solcuyum da solcuyum deyip duruyorsun. Gel sözümüzü dinle! Hepimiz bu milleti bu memleketi seviyoruz. Bu memleketin insanıyız. Millete memlekete hizmet etmek istiyorsan bu fırsat ele geçmez...” dedikçe biz bağrımızı açtık ve direndik. Halkçuyuz! Solcuyuz! Toplumcuyuz diye diye, elimizde bir tır kamyonu kaldı. Sonunda onu da değirmen ettik... Şaşırmıştık; dengemiz kaymıştı. İpten kuşağa indik.

Şu karşınızda duran Koca Erkek Biçer, yaşadıklarımın canlı şahidi oldu. Her zaman beni eleştirdi. Benim başarısızlığım, sanki ona esin kaynağı oluyordu. Vuruyordu zıp zıpın ucuna ve gücünün yettiğince de bağırıyordu:

Finifi!.. Findalifi!..

Sonra da bana sesleniyordu: .

Vay benim iki yakası bir araya gelmemiş, Kuş Beyinli Bedri'm!.. Ak-lına turp sıkayım senin! diyerek güler dururdu. Onun gibi pek çok-ları da halimize bakıp bakıp, arkamızdan gülüyorlar. Gülsünler ba-kalım. Ne yapalım... Ne diyebiliriz ki... İçimiz acıyor o kadar. Yine de karınca kararınca da olsa, kimselerin umurunda bile olmasa, bağrımız hala da açık ve biz hala da bağırıp ünlüyoruz. Biz halkın yanındayız!.. diyoruz. Elimizden geldiğince, dilimizin döndüğünce, kaideli konuşmalarımızı sürdürüyoruz.

Yalnız, burada çok özel bir şey söyleyeceğim:

Geriye dönüp bakıyorum da, vicdanım o denli rahat ki; yatağa gir-dim mi, günün yorgunlukları beni Of!.. Of!.. diye bağırtsa da, hiç kimseye diyet borcum yok. Hemen uyur kalırım. Vallahi !.. Sabaha dek öyle güzel bir uyku çekiyorum ki tüy gibi uyanırım. Yanlış doğ-ru, kazanırım kaybederim. Benden çalışması derim. Gece gündüz demeden koşarım, koşarım da... Çarklar Biçer! Biçer! Biçer! diyerek dönüyor.

Beni bağışlayınız, ne olur? Beni bağışlayınız. Vaktinizi aldığımı bili-yorum. Şimdi daha fazla konuşarak sizleri yormak istemem de yine de anlatmadan geçmeyeceğim:

Kendimize güvendik, dışarıda çok geniş çalışırız, çok para kazanırız dedik. Ne olduğunu sizler de biliyorsunuz...

Memleketin en önde gelen zengini Zati Giderler ne diyor bana?

Ne diyor biliyor musunuz?..

İntihar et Bedri Kak! İntihar et de kurtul!..

Kimi zaman düşünmedim değil, düşündüm. Zati Giderler doğruyu mu söylüyordu acaba? Bereket versin, içimdeki Bedri hemen imda-dıma yetiştii:

“Kendine güveni olmayan, özgüvensiz, miskin biri misin sen! Asla öyle değilsin! Asla öyle değilsin! Sakın ha!.. Son pişmanlık ele geç-mez! Kimsenin umurunda bile olmaz! Bir hiç yüzünden, boşu boşu-na gürler gidersen...” deyince kendime geldim.

Ne var ki şöyle de bir gerçek var ...

Şimdi toplumun gözünde, verdiği sözü tutmamış bir dolandırıcıyım ben! Otuzbinlira borcunu ödeyemediği için, sözünü yediği için doksan gün hapislerde yatan Bedri!

Az önce de söyledim; yine de ne olursa olsun!.. Kim ne derse desin, geceleyin yatağa uzandığım da uyuyup kalıyorum. Türkiye Cumhuriyeti'nin şerefli bir yurttaşıyım! Çalmadım! Çaldırtmadım! Asla kirlenmedim ben!

Evet! Şuna bir itirazım yok! Yüzüme gelip söyleyenleri bile var. Varsın söylesinler hiç aldırılmıyorum. Söylesinler bakalım. Varsın söylesinler. Hiç duymuyorum. Neden mi? Çünkü param yok! O yüzden, Tembel Süleyman'ın Oğlu, Tembel Bedri'yim Ben."

Biçer'in yüzü az kızarır gibi olsa, tedirginlik yaşasa da Bedri Kak'ın yüzüne küçümser gibi bakarak ünledi:

"Yeter Be! Yeter!.. Sabahtan beri konuşup duruyorsun! Şu konuştuğularının karın doyuran bir yanı var mı da konuşuyorsun? Allah adını veriyorum söyleyiver. Boşuna konuşmuyor musun? Şu konuştuğularının hepsi tıvrıvı ... Var mı ele gelen bir yanı? Yok! Kaideli konuşmalar karın doyurmuyor. Boşuna konuşuyorsun. Boş sözler bunlar boş! Züğürt tesellisi. "

Bedri Kak'ın içinde şimşekler çıktığı, yüzünden okunuyordu. Ansızın gök gürleri gibi bağırdı:

"Ramazan Adil Biçer!!

Ben kimim biliyor musun?

Biçer gülerek:

"Bilmiyorum! Söyleyiver de bileyim."

Türkiye Cumhuriyeti'nin şerefli bir yurttaşıyım! Başıma ne gelirse gelsin, dediğim dedik! Çaldığım düdüğüm! Ben o insanım!

Ya siz kimsiniz?..

Hangi ülkenin vatandaşıyız!.. Bunu hiç düşündünüz mü?

Bakmayın çevrenizdeki evet efendimlere! Aramızda çok çok önemli bir fark var."

Biçer sırtarak:

“Ya!.. Öyle mi? Ne farkıymış o!.. “

Bedri Kak:

“Çünkü bu ülkenin yasaları sizi reddediyor!.. “

Biçer kahkahalarla güler:

“Hayret bir şey!.. Bir yaşıma daha girdim. Biz hangi düvelin adamıyız o zaman? “

Bedri Kak gülümseyerek, yavaş yavaş, alay edercesine konuşmayı bağladı:

“Sayın Biçer Siz!.. Bu güzel ülkenin! Türkiye Cumhuriyeti'nin yurttaşlığını kaybetmiş bulunuyorsunuz! Kendi özgür iradenizle, Finifi Cumhuriyeti vatandaşı oldunuz!..

Bunu bilmiyor musunuz yoksa? Biliyorsunuz... biliyorsunuuuz. “

İlk Tanış

Suyu taze hukukçular, akşam akşam yemek sofrasının başında tartışıyorlar. Esmâ Hanım, "Zati Giderler ile tez elden tanışmalıyız, onu kazanmalıyız..." derken Akın Bey, "Hiç acelesi yok. Zengin bir müşterimizin olmasını ben de isterim. Meşhur sözdür. Zengine değ de geç derler. Zengin rüzgarından serinlenirsin de, fazla aceleci olmak doğru değıl. Çok sürmez, Zati Bey bizi arar kanımca. Bedri'ye çok öfkeli. Kız kardeşı Sevil'e dirlik vermediğinden yakınıyor."

Esmâ sözünü kesti:

"Diyorsunuz ki Akın Bey; Sevil Kak sinirlenecek, Bedri'yle yeniden kavga edecek. Bu sırada aklına Zati Bey gelecek. Ona söyleyecek. Zati Bey de bize gelecek öyle mi? Çok uzun bir yürüyüş bu çok. Ay başı yaklaşıyor. Kiraların günü geldi. Diğer borçlarımız da var. Sevgili Akın'ım! Bu borçlar bir an evvel ödenmeyi bekliyor. Sağa sola çekip südüremeyiz. Ay başında kiralar, ardından diğer borçlar... Yarın öğleye doğru Zati Giderler'i arayacağım. Sevil Hanım'ın boşanma konusunu görüşebilir miyiz diyeceğim."

Akın, elindeki çatalı hızlıca önüne koyarken:

"Bu denli aceleci olmayalım canım. Zati Bey zaten arar. Bizim onu aramız yanlışı olur; belki de aklına kuşku bile düşebilir. O yüzden derim, az sabırlı ol! Biraz bekleyelim!"

Esmâ dudaklarını büzerek:

"Tamam cancağızım bekleyelim de, alacaklılar bekler mi? Onlar bizim gibi sabırlı mı? Hele bir ay sonu gelsin, Hanya'yı da, Konya'yı da, o zaman göreceksin?"

Handa kiraları toplayan aksi biri var. Ne zaman görürsem ödüm kopar. Hiç beklemeyelim; yarın Zati Bey'le görüşelim derim ben..."

Telefon araya girdi. Esmâ telefona uzandı:

"Buyurun efendim, Avukat Esmâ. Sizi dinliyorum buyurun!"

Biçer'in kalın ve ürkütücü sesi kulakları tırmalayarak uzayıp giderken, Esmâ'nın yüzünü de bir telaş kaplayınca Akın, kaş göz ederek sordu:

"Arayan kim?"

Esmâ konuşmayı kısa kesmek istiyordu:

"Yarın görüşelim Ramazan Bey! Yarın görüşelim! Yarın görüşelim efendim, yarın görüşelim! Ben Akın Bey'i veriyorum. Lütfen..."

Akın sofranın başından söylenerek kalktı. Telefonu Esmâ'nın elinden hızlıca kapar gibi aldı. "İyi akşamlar Ramazan Bey! Bir şey mi vardı buyurunuz!"

Biçer heyecanlı:

"Devletlim, çok ama çok acil görüşmemiz lazım. Bedri, Zati Giderler'in evine gitmiş. Zati'nin iddiasına göre onu tehdit etmiş. Bir de tokat vurmuş ona... Zati şikayetçiyim diyor. Bedri'yi karakola aldılar. Zati'nin hukuk müşavirleri geldi karakola, iki tane avukatı var. Bizden kimse yok. Bedri çok zor durumda. Siz geldiniz aklıma da... Gelmek istemiyorsanız o başka. Herhalde onu böyle yüzüstü koyamam! Kendim avukat tutacağım onun için. Onu söyleyecektim. Yangınlar Karakolu'na kadar gelir misiniz Devletlim! Durum bildiğiniz gibi değil... Bedri yeniden içeriye girebilir. Sevil'i aradım telefona çıkmadı. Karakolda bekliyoruz. Bedri de çok rica etti. Geliyor musunuz, gelmiyor musunuz? Derekap cevap verin, sizi dinliyorum."

Av. Akın hiç duraksamadan yanıt verdi:

"Hemen geliyorum. Komiser Bey'e söyleyiniz lütfen, şimdi geliyorum."

Çarçabuk hazırlandı ve yola düştü.

Av. Akın, karakolun kapısından içeriye girince, Ramazan Adil Biçer

'le yanında iki kişi ayağa kalkıştılar. Diğer bekleyen 8-10 kişinin Zati Giderler'in adamları olduğu belli oluyordu.

Biçer gülümseyerek:

"Hoş geldiniz Akın Bey, iğerideler. Sizi bekliyorlar."

Av. Akın içeri girdi. Görevliye kimliğini göstererek:

"Ben Av. Akın. Bedri Kak'ı temsil ediyorum."

Bedri de sessizce başıyla onaylayıp evet derken, diğer yanda iki avukat, meraklı bakışlarla onları süzüyordu.

İfadeleri alacak Polis Memuru Bedri'ye dönerek:

"Bedri Kak, sizin vekiliniz de hazır bulunduğuna göre, şimdi ifadelere başlayabiliriz."

Görevli memur, Yakıncı Zati Giderler'e salık verilmesini rica etti. Zati Giderler de korumaları eşliğinde yukarıdan inip gelince, ifadelerin alınmasına başlandı.

Memur Zati Giderler'in kimliğini tesbit etti. Adresini aldı ve sordu:

"Nedir şikayetiniz? "

Yakıncı Zati Giderler, hemen yakınmaya başladı:

"Bedri Kak eniştem olur. Kendisi memleketin en vicdansız, en ... tefecilerinin eline düştü; onların elinde oyuncak oldu. Paraya sıkışınca da gelip beni buluyor, yapmadığını koymuyor. Akşam akşam evime geldi. Beni tehdit etti; para vereceksin ... aksi halde seni yaşatmam dedi. Evdekiler ..."

Memur sözünü kesti:

"Kimler bu tefeciler? Siz tanıyor musunuz? "

Yakıncı Zati:

"En azılısı dışarıda. Poşulu Tefeci lakaplı Ramazan Adil Biçer. Bedri'nin koruyucusu olarak bekliyor. Ona kol kanat geriyor aklınca..."

Zati Giderler'in vekilleri hemen memuru uyarmak istediler:

“Bu söyledikleri tutanağa geçmesin. Zati Bey’in dili sürçtü.”

Av. Akın şiddetle karşı çıktı:

“Sayın Üstadlar usulü biliyorlar; bile bile de yakınıcının ifadesinin alınmasına karışıyorlar. Lütfen yakınıcının söyledikleri aynen tutanağa geçirilsin, Çok rica ediyorum, yakınıcının ifadesine bir kez daha karışılmasın. Aksi halde karakol amirini göreve çağırıyorum Memur Bey! İfade engellenmesin.”

Vekiller arasındaki tartışma dışarıya taşarak büyürken, kapının önünde bekleyen Biçer de olayı öğrenince biçimsizce Zati Giderler’e bakarak, ağır ve kalın sesiyle ifadeyi alan görevli memura:

“Sayın Memur Bey! Zati Giderler’in İfadesinde geçen Ramazan Adil Biçer benim! Gördüğünüz gibi alenen hakarete uğramış bulunuyorum. Zati Giderler’in kendisi hakkında suç duyurusunda bulunuyorum. Sizler de şahit olun. Sayın Av.Akın Yankı benim de vekilimdir. Gereken işlemler hemen yapılsın...”

Karşı yandaki avukatlar:

“Hayır efendim, Sayın Zati Giderler öyle söylemedi! Akın Bey de tanık. Memur Bey de duydu. İki de biliyorlar olanları!”

Av. Akın gülümseyerek:

“Öyle söylemedi de ne dedi pekiyi? Ne söyledi? Memur Bey de dinledi ...”

Olay dallanıp budaklanınca, karşı yandaki Karakol Amiri Başkomiser de geldi ve İfadeyi alan görevli memura bakarak:

“Tamam tamam, nedir konu?”

Görevli memuru ve her iki yanın da vekillerini dinleyince Zati Giderler’e dönerek:

“Beyefendi, siz kayın eniştesiniz. Üzüldüm doğrusu. Üstelik Zati Bey Siz! Memlektin tanınmış anlı şanlı tüccarısınız! Kapatın bunları canım. Barışın gitsin. Kayın eniştesiniz. Hemen barışın hemen barışın... Olur mu canım öyle şey! Doğru değil, hiç doğru değil! Sinirlerinize hakim olunuz.”

Ramazan Adil Biçer de araya giriyordu:

“Sayın Başkomiserim! Bendenizi tanırsınız! Şu memlekette kendi halinde şerefiyle yaşayan, haysiyetli bir tüccarım. Karşınızda duran Zati Beyefendi, don gömlek demedi bana da hakaret etti. Arkadaşlar da duydular. Kendisi hakkında şikayetçiyim. Bu işin arkasını da bırakmak niyetinde değilim. Ben nasıl imansız bir tefeciymişim, hakim önünde hesabını elbette verecek. ”

Zati Giderler ile vekilleri anlaşmaya sıcak bakıyorlardı. Ne varki, Bedri Kak Vekili Av. Akın Yankı'nın bir itirazı vardı:

“Sayın Başkomiserim, biz de barışmaya karşı değiliz de, olay şimdi size aksettirildiği gibi değil. Biz de Zati Giderler hakkında şikayetçiyiz. Bizim de ifademiz alınır, olay aydınlanacak. İfademiz alınır...”

Görevli Başkomiser sesini yükselterek:

“Avukat Akın Bey! Neden pişmiş aşı su katıyorsunuz anlamıyorum? Bakınız, Zati Beyler şikayetçi taraf oldukları halde seslerini çıkarmıyorlar. Bu sefer de sizden şikayet geliyor.”

“Sayın Başkomiserim, bu olayın asıl nedeni; Bedri Kak'a ait yüzbin lira alacağı, Borçlu Zati Giderler tarafından kendisine ödenmemesidir. Zati Bey borcunu ödemediğinden bu olay meydana gelmiştir. Alacağı ödenmediği için, Bedri Bey de borcunu ödeyememiş, bu yüzden 90 gün hapis yatmıştır. Sayın Kak gerçekten zarara uğramıştır. Elimiz de yazılı belgeler var. Zati Giderler aleyhine dava açacağız.”

Baş komiser önce Biçer'e döndü gülümseyerek:

“Allah'ın Adamı! Memleketin en munis tüccarı Giderler Bey mi kaldı mahkemeye vereceğin! Bırak Allah'ını seversen! Tutturmuşsun, mahkeme de mahkeme! Allah aşkına, buna ne gerek var canım? Etle tırnak gibi yakın akrabalar, birbirlerine karşı şikayette bulunuyorlar. Arada Biçer Bey de var. Bana kalırsa Sayın Zati Bey! Siz de ödeyiverin şu parayı canım! Sanki parayı vereceğiniz kişi, yabancı birisi mi de böyle direniyorsunuz! Bedri'nin başına gelenleri az çok hepimiz biliyoruz. Anlı şanlı Giderleri biz, buralarda görmek istemeyiz. Geçen sene ihracatta başarı madalyası verildiğini de biliyoruz şirketinize. Biraz da şu Karayazılı Bedri'yi görerseniz ne olacak canım? İşte karşınızda! Alacağım var da, alacağım var deyip duruyor! Kapatın şu yaramazın ağzını canım! Siz Anlı Şanlı Tüccar Giderler! Bir eniş-

tenizi idare edemiyor musunuz Allah aşkına! Neler oluyor Sayın Zati Bey! Neler oluyor böyle? Yüzbin lirayı ödeyemiyor musunuz? Unutmayın ki, karşı yandaki de sizin kızkardeşiniz!..

Hatırlatmaya gerek var mı bilmiyorum. Hepiniz bilirsiniz; böyle önemsiz görünen olaylar yüzünden çıkar beklenmedik sorunlar! Bırakın birbiriniz hakkında kötü düşünmeyi!"

Başkomiser, Bedri Kak' a doğru gülerek bakarken; Zati Giderler'e yeniden seslendi:

"Ödeyiver şu karayazılınn yüzbin lirasını! Ne olacakmış yani! Batacak mısınız? Cezaevinde çektiklerini gazeteler bile yazdı. Okuyanların yüreği ağzına geldi. Ne olacakmış yani? Karşı yandaki de sizin kızkardeşiniz değil mi? Ödeyiverin de şu adamcağız da bir nefes alsın. Hatta ben derim ki! Sizde böyle bir alacağı bulunmamış olsa bile kızkardeşinizin hatırı var.

Av. Akın Bey'in düşüncesine katılıyorum. Bedri hapiste yattığı için, canı yandığından çıkmış bu olay. Ne yapsın karayazılı... İyice canına doymuş olunca ne yapsın? "

Zati Bey'in vekillerine dönerek:

"Avukat Beyler, sizler ne dersiniz şu teklife! Ben çok rica ediyorum, burada kapatalım bu konuyu. Çünkü taraflar kendi çevremizden bildik tanıdık kimseler. İki yanı da tanıyoruz. Değmez böyle durumlara düşmeye değmez, derim ben! Siz ne dersiniz? "

Karşı yanın avukatları şöyle bir itiraz da bulundular:

"Tamam Başkomiserim olay kapansın. Biz de arzu ediyoruz da Biçer Bey de vazgeçsin şikayetinden. Hiç olmazsa hepsini birlikte, güzellikle bir sonuca bağlayalım..."

Biçer hayır diyecek oldu; Başkomiser elini sallayarak:

"Tamam tamam, öfkeyle ansızın söylenmiş bir söz. Zati Bey usulen bir özür dilesin, olsun bitsin. Daha fazla uzatmayın lütfen bu işi. Siz birbirinizsiniz. Gazeteciler duymasın..."

Şimdi hepiniz bir el sıkışın lütfen. Hemen buradan çıkın, karşıyandaki ünlü Sözkeseñler 'de bir yemek yiyin. Oradan da herkes evine döñsün! İyi akşamlar! İyi akşamlar!.."

Yüzler gülüyordu.

Usulen bir tutanak düzenlendi. Her iki yan da yakınmasından vazgeçti. Zati Bey de Bedri'nin yüz bin lira alacağını ödemeye söz verdi ve tutanağa bu da geçti.

Karakolun ışıkları daha bir canlı ve neşeli mi yanıyordu ne? Gülümseyen yüzler, Sözkeseñler Yemek Evi'ne uğurlandılar.

Alacaklı Biçer, Av.Akın'a gülümseyerek önündeki yemeğe uzanırken, Bedri'yi göstererek:

"Gördünüz olanları! Şu gördüğünüz Akyazılı mı, Karayazılı mı mendebur yaratık, hep böyle artık eksik olaylara karışır, insanın başını derde sokar! O zaman çık çıkabilirsen işin içinden!.. Ayıkla pirincin taşını da göreyim. "

Bedri sesini çıkarmıyor, söylenenlere aldırmadan yemeklerin tadını çıkarıyordu. Gülümseyerek arada bir, "Sabahtan beri ağzıma lokma girmediyi iyi mi ..." diyerek söyleniyordu.

Zati Giderler karşıdan seslendi:

"Yankı Bey, yarın üçte, benim ofiste bekliyorum."

Sonra da sesini yükselterek ve ellerini kaldırarak:

"Afiyet olsun!.. Herkese iyi geceler!.."

Yangınlar Karakolu'nun müşterileri, Sözkeseñler Yemek Evi'nden gülererek ayrıldılar. Güzel bir iş başarmış olmanın sevinciyle...

Av. Ema, Eşi yankı Bey'i sarılarak, okşayarak ve öperek kutluyordu.

"Beni kıskandırıyor önsezilerin! Tebrikler güzel insan! Tebrikler Büyük Üstad Akın Yankı! Bedri'yi hem büyük bir beladan kurtardın, hem de yüzbin lirasını kurtardın! Bunun adına nedenir? Söyle bakalım. "

Akın da sevgiyle Ema'ya sarılırken, Ema onu beklemeden yanıtı kendisi veriyordu:

"Çifte kavrulmuş denir! Çifte kavrulmuş! "

Akın'ın gözleri parlıyordu . "Esmacığım sana yeni haberlerim var! Ne oldu biliyor musun? Yemekten sonra Zati Giderler, oradakilerin de yanında, beni şirkette görmek istediğini söyledi. Yarın öğleden sonra üçte, Giderler Ticaret'de olacağım."

Esmâ elleriyle alkış tutarak:

"İnanıyorum başaracağız! Kesinlikle inanıyorum. Çiley- Yankı Avukatlık Bürosu yaşayacak! Yarın tam vaktinde orada ol. Bakalım ne diyecek Zati Giderler."

Genç Hukukçular, ertesi gün öğleden sonra, saat 15.00'i ipe çektiler. Av. Esmâ, ateşli öpücüklerle uğurladı Akın'ı. "Sevgili Akınım, inanıyorum çok güzel haberlerle döneceksin..."

Akın, tam vaktinde Yangın Han'a ulaştı. Giderler Ticaret, Yangın Han'ın ilk iki katında çalışıyordu. Katlar iç içe. Birinden diğerine, durmadan telaşlı telaşlı gidiş gelişler... O günlerde dışarıya mal gönderilecekti. Onun hazırlığı yapılıyordu.

İçten içe geçilerek, Zati Giderler'e ulaşıldı. Zati Giderler, gerçekten sessiz ve nezaketli görünen biri. Av. Akın'ı görünce sakin sakin konuşmaya başladı:

"Hoş geldiniz Akın Bey, görüşmeyeli nasılsınız? Sizi çok iyi gördüm. Ümidimiz gençlerde ..." diyordu ki sözü yarım kaldı. Av. Akın, Zati Giderler'e yakın bir yerde durayım derken yanlışlıkla, sehpa görevi yapan bir iskemleyle ilişince, iskemle çöküvermişti. Akın, hemen toparlanıp ayağa kalksa da son derece üzgün, kendi kendine söyleniyordu. Başına gelen bu olay, belki çok önemli değildi ama ne de olsa utanmıştı. Yaptığı bu yanlışlık yüzünden Zati Giderler'den özür dilemek zorunda kalmıştı.

Zati Giderler'in kendisi durgun görünüşlü, sakin biri olsa da, içinde bulunduğu ofis, ilk görüşmenin yapıldığı ofisten son derece görkemli görünüyordu. Öyle ki masalar, kanapeler, koltuklar, bilinçlice karıştırılarak yerleştirilmişti. Zati Bey hiç bozuntuya vermedi. Akın'ı önündeki koltuğa buyur etti.

Av. Akın, gülümsemeye çalışarak, haline acıyordu için için... ve içinden sessizce:

“Kendine gel Akın’ım! Ne yapıyorsun sen! Güzel gözlerini sevdiğim para! Kimilerini krallar gibi yaşatırken, kimilerini de ediyorsun, benim gibi maskara.” diyordu.

Akın Bey’in siyah çayı, Zati Bey’in ananas çayı geldi. Ortam sakinleşti. Zati Bey’de beklemeden hemen konuya girdi.

“Sevgili Akın Bey Kardeşim, gördüğünüz Bedri Efendi, ailemizin başına getirmediğimiz komadı. Ne yaparsın, yanında kızkardeşim var, iki de çocuğu var. Neden inkar edeyim, kardeşimin de yanlışları var. Vaktiyle söz dinletemedik. İnat etti, aldı getirdi bu adamı başımıza... Dedim ya, elden gelen bir şey olmayınca biz de bir şey söyleyemedik.

Bunlar beni ikiyüz otuz bin lira zarara soktular. Bunlar dediğim, bizim Enişte Bedri ile Ramazan. Bir gün buraya çıktılar geldiler. Benim de çok yorgun olduğum bir zaman. Allem ettiler kallem ettiler bize, ikiyüzbin liraya Mercedes bir Tır kamyon satın aldıldılar. Bankamla görüştüm. Allah yanında zayı olmasın, karşı tarafta da iki tane yeğenim ve kızkardeşim olunca tamam dedim; imzayı attım. Gıcır gıcır Mercedes Tır kamyonu, Saygıdeğer Eniştemiz Bedri Efendi’nin altına çekiverdim. Ailemizin müşterek malı bahçeli bir evi de kız kardeşime verdik. Burada sen, çocuklarınla ve eşinle ihsan ol dedik. Ailemizin diğer fertleri olsun ben olayım; el gölgemizi hiçbir zaman eksik etmedik. Yeri geldiğinde maddi manevi yardımlarımızı hiç esirgemedik onlardan, sürekli verdik. Buraya kadar anlattıklarım güzel mi? Çok güzel değil mi? Çok çok güzel.

Şimdi Enişte Bedri’nin ne yapması gerekirdi? Kamyonu güzel güzel çalıştırması, hem kendisinin kazanması, hem de beni borçtan kurtarması gerekmez miydi? Var mı söylediğimde bir yanlış taraf? Bizim Enişte Bey ne yaptı? İki gün gitti geldi. Üçüncü gün kamyonu değirmen etti. Aracın her yanı eğiş büğüş oldu. Çok büyük tamir ister dediler. Borç benim üzerimde kaldı.

Önceden birlikte çalıştığımız müşterek hesapta kendisinin ellibeş-altmış bin lira kadar bir alacağı vardı. Ben de ona el koydum. Kendisine dedim ki Enişte Bey, bu borç benim üzerimde kaldı biliyorsun. Sana bu parayı veremem. Sen misin bunu diyen?

Şimdi bizim Enişte Bey diyor ki ben acente ile anlaştım. Borcu yapılandırdım. Kamyonun borcunu taksit taksit ödeyeceğim. Ver be-

nim yüzbin liramı. İyi kardeşim çok güzel de , önce senin alacağın yüzbin lira değil ki vereyim. Üstelik bu paradan başka neyin kaldı. Kız kardeşimizin evini bile Tefeci Biçer'e kaptırdın. Senin neyin var? Hangi parayı nereden kazanıyorsun da borç ödeyebileceksin dedim, parayı vermedim. Anlaşmazlık bu yüzden çıktı aramızda.

Kendisine diyorum ki Sevgili Enişte Bey! Ben seni çok severim ama kendimi daha çok severim. Kurtar beni kefillikten. Vereyim paranı. Öyle değil mi canım?

Seninki ne cevap veriyor biliyor musunuz?

Hayır, hem senin kefilliğin sürüp gidecek, hem de yüzbin lirayı bana ödeyeceksin. İşte bu yüzden takışma sürüp gider. Elinizi vicdanınıza koyun. Şimdi bana söyleyin lütfen Sayın Avukatım; siz söyleyiverin bu işin eğrisini doğrusunu. İki ucu da kirli bir sopa! Neresinden tutayım bunun ben? Kurtarsınlar beni kefillikten. Alsınlar paralarını diyorum. Kurtarsınlar beni kefillikten!

Bir de haline bakmaz kılığına bakmaz, sadece Biçer'in ağzına bakar. Az kazanmaya da razı değil. Biçer ne derse onun dediğini yapar. Hep de zarar eder. Ondan sonra da gelir benim başımda öter. Kendisine söyledim. Kardeşim dedim, benim faydalı olmamı istersen; Biçer denen bu adamla olan ilişkini sona erdireceksin! Açık söylüyorum! Bunu yapmazsa yanıma yaklaşamaz! Benden para pul filan da alamaz. Önce bu kirli işlerden kendisini kurtarması gerek. Biçer denen bu adamın yanından ayrılması gerek. Aksi halde kendisine selam bile vermem, merhaba bile demem."

Konuşma sürerken usulca kapı çalındı. İçeri giren kişi, Zati Bey'in kulağına yavaşça birşeyler fısıldadı. Zati Bey, "Acaba ne yapsam?" diyordu. Başını iki yana çevirdi ve elini kaldırarak:

"Söyleyiniz; lütfen beklesinler. Çayını kahvesini söyleyin. Sıkılmasın, gereken yapılsın."

"Peki efendim... "

"Diyeceğim Avukat Bey, şimdi ben arada kaldım. Yanında Biçer Beyefendi ile bizim Sevgili Enişte'miz, her gün başımızda biter. Bizim parayı vereceksin de vereceksin. Ben de diyorum ki bizim kefillik ne olacak? "

Bu sırada tekrar kapı çalındı. İçeri giren kişi yavaşça:

“Efendim, ısrar ettik. Lütfen bekleyin dedik. Bekleyemeyeceğim diyor... Ayrılmak istiyor.”

Zati Giderler, eliyle de işaret ederek:

“Gelsin içeri. Hazır Akın Bey de burada, onun da düşüncesini alırız.”

İçeriye elinde çantasıyla alkolik görünümlü birisi girdi. Sigara kokusu da, onunla birlikte girdi. Yılışık ve kurnaz gülücükler kaplamıştı suratını.

Zati Bey gülümsemeye çalışarak:

“Hoş geldiniz! Nerelerden beri böyle? “demeye kalmadan adam, kurnaz ve pişkin gülücüklerle hemen masaya yanaştı. Çantasını açtı ve başını kaldırarak:

“Geçen hafta aradım. Çok yoğundunuz; görüşemedik. İhale günü geldi çattı ... “

Zati Bey, anlamlı bakışlar içinde sordu:

“Kaçtan çıkıyor satışa ...”

Okişi:

“En son ikiyüzelli bin liraya kadar artırılabilir. Satıyoruz... Alırsanız müşterisi hazır. İhaleden sonra hemen devri yaparız. Son ikiyüz elli densin. Daha fazla geçilmesin. Ben size söz verdiğim için geldim. “

Zati Bey az düşündü, elindeki kalemle başını kaşır gibi yaparak:

“Avukat Bey, az bir izin verebilecek misiniz? Siz yabancımız değilsiniz.”

Akın bulunduğu yerde toplanarak:

“Ne demek efendim. Buyurunuz görüşünüz. “

O kişi ve yanında Zati Giderler bitişik odaya girdiler.

Sessiz sessiz çalıp duran ve Zati Bey’in kafasında büyük gürültüler çıkardığı belli olan telefon, durmadan ıslık çalar gibi seslenerek,

Zati Bey'den önce Av.Akın'ın yüreğini kaldırıyordu. Zati Bey de bitişik odadan gelerek, arada bir telefona bakıyor; "Beklet... bekle-sin... bekletin." diyor. Kimi zaman da , "Bunları bana neden getir-iyorsunuz anlayamıyorum? Tosun Bey'le görüştürün... Kaya Bey'e yöneltin..." diyordu.

Zati Bey'in Okişi ile görüşmesi bitişik odada sürüp giderken, telefon yeniden çalmaya başlayınca, Zati Bey görüşmeyi bitirdi ve Okişi de yanında geri geidi.

Okişi bekliyordu. Akın da bekliyordu ve anlıyordu. Zati Bey'in için-de fırtınalar esiyordu. Demek ondan benzi durgundu; ondan bezgin görünüyordu.

Zati Bey Okişi'ye:

"Seni akşam, saat sekiz gibi arayacağız haber bekle. "

Okişi, Zati Bey'in eline vardı ve ayrıldı.

Zati Bey de Av. Akın'a dönerek, konuşmasını kaldığı yerden sür-dürdü:

"Diyeceğim Akın Bey, bu kefillik işinden benim kurtulmam gerek. Tamam yüzbin lirayı veriyorum. Beni kefillikten kurtarsınlar. Ne ben onların yüzünü göreyim, ne onlar benim yüzümü.

Karakolda anlaşma tutanağı düzenlenirken avukatların kulağına da yavaşça söyledim. Söylemedim değil söyledim. Benim kefilliğim ne olacak dedim. Adamların ikisi de yavaş... Geç intikal ediyorlar kar-deşim. Beni tınlamadılar bile! Hemen tutanağı bağladılar. Kusura bakmayın, sizin meslekdaşlarınız olunca, gücünüze varmasın da, sizin işiniz olmamış onların umurunda mı? İş işten geçtikten sonra bize niçin söylemedin diyorlar. Ne yapacaksın, ne yapabilirsin? El elin işini bu kadar yapar. "

Av. Akın kendini tutamadı:

"Sayın Zati Bey, Siz Ramazan Bey'e tefeci falan deyince, suçüstü yapılacağınızı bildikleri için, işi uzatmak istemediklerinden ace-le ettiler. Ben de orada olduğum için biliyorum. Meslektaşları çok kutlarım. Çok önemli bir iş yaptılar. Suçlanmaktan kurtardılar sizi. Sorunu büyütmeden önlemek istediler; önleyebildiler de. Biçer si-

zinle barışmasaydı mahkemeye gidecektiniz. Biçer'e alenen hakaret etmekten yargılanacaktınız."

Zati Giderler, Av. Akın'ın yüzüne baktı kaldı. Bir şey de söyleyemeyince konuşma kapandı. Av. Akın da sıkılmıştı. Zati Bey'in işi gerçekten çok zordu; çok çok zordu. Yalnız, yalnız, yalnız; bu sıkışıklığın arasında, içeri girip çıkan fidan boylu bir Ayperi vardı ki göğüsleri dışarı fırlayıverecekmiş gibi salınıyor, insanın içini gıcıkliyordu. Hoş geldiniz diyen endamlı seslenişi; neden saklamalı; Av. Akın'ın da abdestini bozuyordu.

Av. Akın tedirgin ve çok sıkıntılı sesiyle; "Sayın Zati Bey, Bedri Beylerle görüşeyim. Sizi ararım. " diyebildi. Sarsılmıştı; kendinde değildi.

Zati Bey de ayağa kalkarak:

"Akın Bey, tezelden Enişte Bedri ile görüşerek, bu işi bitirivermenizi rica edecektim sizden. Biçer denen Adam, yanar döner biridir. Bakarsınız verdiği sözden cayıverir, yine birbirimize gireriz. İyisi mi bunu uzatmayalım; kısa yoldan bitirelim. Yarın görüşelim olmaz mı? Yarın görüşmek üzere..."

"Görüşmek üzere... "

Av. Akın, kapıya dek uğurlandı. Aşağıda şirketin özel aracı bekliyordu. Süslü elbiseler içindeki sürücü, Akın Bey'i saygıyla selamladı. Ciddi ciddi kapıyı tutuyordu.

Araç hareket ederken sürücü nazikçe sordu:

"İyi günler efendim. Hangi yöne... "

Esmâ'nın da yüzü gülmeye başlamıştı. İçi içine sığmıyordu. Çiley-Yankı Avukatlık Bürosu'nun çalışacağına inanmaya başlamıştı. Değilse sağın solun yardımıyla nereye kadar gidilebilirdi. Akın, büro-nun kapısından içeriye adımını atar atmaz hemen sordu:

"Sevgilim zengin gelmişsindir inşallah!.. Zengin geldin değil mi? Saklama zengin geldin.

Akın, "Hiç para yok..." anlamında ellerini kaldırıncaya; Esmâ yüzünü ekşiterek:

"Neden? "

"Parayı kazanmasına kazanacağız, hem de çok büyük kazanıyoruz da, az daha beklemek gerek. Az daha sabır. Yokuşun başına hemen hemen ulaşmak üzereyiz. İnan doğruyu söylüyorum. Çok kısa süre sonra cebimiz para görecek! Ne olur, inan bana! "

Beklemeden telefona sarıldı:

"Alo! Bedri Kardeşim nasılsın? Sevil Hanım! Çocuklar! İyi günler! Sağlıklar dilerim kardeşim. "

Bedri de keyifli gelen sesiyle:

"Sağ ol Akın Bey! Çok sağ ol biraderim. Biliyorsun ben mahpus damında çok sarsıldım. İmanım gevredi. Evde dinleniyorum. İnanır mısın hiç dışarı çıkmak istemiyor canım. Sürekli uyumaya çalışarak yorgunluk gideriyorum. Bir de cezaevinde çay içmeye alışmışım. Çayı bırakamayınca yine de uykularım kaçıyor, dinlenemiyorum. En kısa sürede görüşmek üzere, tekrar tekrar teşekkür ederim. Sevil Hanımı veriyorum."

Sevil Hanım da keyifli keyifli seslenerek :

"Akın Bey! Allah sizden razı olsun; çoluk çocuğun sevabını aldınız. Ne olur, Ramazan Bıçer'in elinden bir de evimizi kurtarıverin de, sevindirsin bizi. Bizim hayırsız biraderden şu parayı kurtarıverdiniz ya ailecek hepimiz, Allah razı olsun dedik, size dualar ettik. Avukat Hanım'a çok selamlarımı söyleyin. Bir gün ziyaretinize geleceğim. Bedri iyileşsin kendisini toplasın, hemen sizi ziyaret edeceğiz. "

Av. Akın anlamıştı. Bedri de cezaevi yorgunluğu olunca, para işini konuşmanın zamanı değildi. "Bir de Bıçer'i yoklayayım o ne diyecek ... " dedi. Telefonu çevirdi.

Bıçer karşısında:

"Alo sayın Bıçer! Nasılsınız Beyefendi! Ben Av. Akın Yankı! "

Bıçer, yemek mi yiyordu ne? Ağzında lokması hemen gürlledi:

"Ooo !.. Devletlim, hangi rüzgarlar esti de sizi buralara sürükledi

getirdi. Teşekkür ediyorum. Bizim halimiz sana malum! Av. Akın Efendi Hazretleri de olmasa, hem vallahi hem de billahi hiç yalan kırmadan söylüyorum, ortalıkta kokacaktık. Bizim diğer mendebur vekillerin kuyrukları mı kalkar. Onlar sayemiz de zengin oldukları için, alo deyince, sen paradan haber ver diyorlar. Hele bir de geceleyin olursa hizmet, her adımlarına para isteyip dururlar. Para ödenmeden evden çıkmazlar. Sağ ol Devletlim var ol. Bir hizmet mi vardı? Buyur söyle; dinlemek isterim.”

Av. Akın da keyiflice:

“Zati Bey, sizin yüz bin lirayı ödeyecek. Bedri’yi de aradım evde dinleniyor. Halen çıkamamış evden. O yüzden bir şey söylemedim. Yalnız şöyle bir sorun var. Zati Bey der ki, madem yüzbin lirayı alıyorlar, kurtarsınlar beni kefillikten...”

Biçer yeniden gürlüyleyerek yanıt verdi:

“Devletlim, biz alacaklı şirketle anlaştık. Şirket Kara Gözlü Biçer’in adını duyunca hemen kabul etti. Zati Giderler de kimmiş, hemen kaldırırız onun kefaletini dediler. Biz o meymenetsize de bunu söyledik. Ver kardeşim yüz bin liramızı. Senin kefilliğin başına çarpılsın! Biz senin kefilliğini filan istemeyiz dedik. Bizim bu işi çözdüğümüzü görünce, başını kaldırdı. Ellerini ovuşturdu. Belli ki yüzünü vermek istemiyordu. Ben bir düşünüyüm dedi. Sizin de bildiğiniz gibi, Deli Bedri’den tokadı yedi. Ne zaman görüşelim Devletlim? Parayı alalım derim ben...”

Av. Akın, gülümseyen sesiyle:

“Hiç meraklanmayın Biçer Bey. Paranızı cebinizde bilin. O işi ben hallederim. Yarın sabah saat 09.00’da Bedri Bey’le birlikte sizi bekliyorum.”

Biçer, Av. Akın’ı dinleyince:

“De gitti tekin adamsın Akın Yankı! Bunu çok kat’i bir ciddiyetle ve nezaketle söylüyorum Akın Bey! Çok tekin bir adamsın sen! Biçerlerin Avukatsın, Biçer Ailesi’nin vekilisin. Böyle bir bahşış kimseye kısmet olmaz bilesin! Şimdi güleceksin biliyorum da, bunu zamanla anlayacaksın.

Zati denen ağzı geniş herifin sakın lafına kanma! Dediklerine inan-

ma. Bileğilenmiş bıçak gibidir. Adamı doğrar, bir köşeye atıverir. Aman uyanık ol, eline düşme. Durgun durgun bakar! İşine gelmeyi hiç farketmeden cayır cayır yakar! Bunu unutma! Biçer, neden önceden söylemedin deme. Bizim dalağımız dışarda. O bize hiç benzemez. Onun usturası görünmez de, hep açık durur. Denk getirdi mi, adamı doğrayıverir, can evinden vurur.

Bedri'yi de yanıma alırım, yarın birlikte geliriz. Hayırla kal, sevgiyle kal, ömrün çok olsun Devletlim!"

Konuşmaları sabırsızlıkla bekleyen Esmâ:

"Ne diyor seninkiler? "

Akın, ellerini havaya kaldırarak:

"Yaşadıklarının sarsıntısı içindeler. Rahatlayınca elbette gelecekler. Yarını bekleyelim... Yarın Zati Bey kesinlikle orada bulunmamı istedi. Yüzbin lira işini hemen bitirelim dedi. ümitliyim..."

Yarın oldu. Esmâ seviniyordu. "İnanıyorum bu gün cebimize para girecek..."deyip al pembe düşüncelere dalarken, saat tam 09.00'da Biçer ve yanında Bedri Kak, büronun kapısında göründüler. Selam kelimadan sonra hiç beklenmedi. Karar verildi. Av. Akın, Giderler Ticaret'e gönderildi.

Zati Bey Akın'ı güler yüzle karşıladı. Salonda Okışi'de vardı. Bir köşede oturmuş, yılışık yılışık o değilden Av. Akın'ı yukarıdan aşağıya süzüyor, bıyık altından gülüyor, Zati Giderler'i gözlüyordu. Adamın bakışlarını Av. Akın böyle yorumluyordu.

Zati Bey sordu :

"Tamam mıyız Avukat Bey, anlaştık mı? "

"Tamam Zati Bey anlaştık. Hiç merak etmeyiniz. Siz kefil olmaktan kutuluyorsunuz. Yüzbin lirayı veriyorsunuz. Anlaşma tamamdır. "

Zati Bey hemen telefona sarıldı. Gerekenleri söyledi ve Av. Akın Bey'e dönerek:

“Şimdi noter geliyor. Vekaletname tamam olunca yine görüşeceğiz.”

Ayperi’ye yavaşça seslendi:

“Gülbahar, Avukat Bey noteri bekleyecek. ”

Akın, Gülbahar eşliğinde aşağı kata indi. Özenle döşenmiş bir odada konuk edilirken, noterin gelmesi beklenmeye başladı.

Akın’ın karakoldaki davranışlarını bilen Zati Giderler, yanındaki Okişi’yi sepetledi. Hemen gizli odaya geçti. Ekranı açtı. Gülbahar’la Akın’ı merakla izlemeye başladı. Akın, Gülbahar’ın karşısında nasıl bir davranış gösterecekti acaba? Çok merak ediyordu.

Gülbahar çekinerek ve sevecen bakışlarıyla gülücükler fırlatarak Akın’a:

“Avukat Bey, size ne ikram edebilirim, ne alırdınız? ”

“Çay lütfen. ”

Gülbahar, endamlı gülücükler savurarak:

“Ben size taptaze bir az şekerli kahve ikram etmek isterim. Ne dersiniz? “Yüzü de ilkbahar gülleri gibi açılmıştı; iyice gülümsüyordu.

Böyle durumlarda, kimi zaman olur ya beklenmedik bakışlar, beklenmedik insanlar bir araya gelir ya... İşte, nasıl olduysa oldu. Akın bir hoş oldu; ansızın dalıp gitmişti. “Para mı? Şans mı? Çalışmak mı? Zeka mı? Yoksa hepsi mi? “derken, Zati Giderler’i düşünüyordu.

Gülbahar da karşısında, balsarısı gülümseyişler içinde, al beni ! Kokla beni mi diyordu ne? Yoksa, yoksa Akın mı öyle yorumluyordu? derken Gülbahar:

“Evet Akın Bey! Neye karar verdiniz? İsterseniz çay getirsinler! ”

Akın kendine geldi. Gülümsemek istiyordu da nedense içinden gelmedi. “Teşekkür ederim, kahve lütfen. ” diyebildi. Gülbahar’a doğru ciddi ciddi bakmak isterken, Gülbahar da cezvenin içerisindeki kahveyi aheste aheste çemberler çizip duran göğüsleriyle mi karıştırıyordu ne? Yoksa Akın mı öyle görüyordu. Gülbahar hem kahve pişiriyor, hem de sakince ve yeşil yeşil konuşmalarıyla dudaklarını şipirdeterek, sanki Akın’a sevgiler gönderir gibi sesleniyordu. Yoksa Akın’a mı öyle geliyordu?

Akın, Gülbahar'la konuşmayı tam sardıracağı sırada Eşi Esmâ Gelin,hayaline düşüverdi. Elinde kocaman bir sopa! Karşısında duruyordu.Yüzünü ekşiterek ve sopayı sallayarak, "... Haymene! Sopyayı yersin bilmiş ol. "Ekşimiş çehresiyle o da, aheste aheste sopayı sallamasın mı?

Söyleşi sürüp giderken, sessizlikleri delerek yükselen telefon sesi, içeriye dolduran mutlu esintileri dışarıya kovalamaya başlıyordu.

Gülbahar, telefona paylar gibi yanıt verdi:

"Avukat Bey kahvesini içiyor! Beklesin lütfen..."

Bu arada az şekerli kahve ile yanında çikolata ve likör, titreşen çılgın göğüsler ve sakın gülümsemeler eşliğinde Av. Akın'a sunuluyordu.

Akın da için için elinde sopayla karşısında bekleyip duran Esmâ Kız'a seslenmek istiyor, "Geri git Esmacığım! Başımдан çekil de şu kahvemî içeyim ..." diyordu da stajı sırasında tanıdığı Ağır Ceza Mahkemesi Başkanı, yorgun çehresiyle konuşmaya başlayınca, hoşafın tadı kaçtı. "Sen görev başındasın Evlat! Günahdan çekinmeyen alim, elinde meş'ale tutan köre benzer! "Öte yandan Biçer'in Zati Bey hakkında söyledikleri. "Onun usturası açık durur..." dedikleri de aklına düşünce; duraksadı kaldı Akın, yutkunuyordu.

Gülbahar, yemyeşil bahar dallarının gölgelediği masmavi, ışıltılı berrak suların içinden konuşur gibiydi. Akın'a gülücükler gönderiyordu. Ne var ki Akın düşünmüş kalmıştı. Hiç orali değildi. Yapmacık da olsa, en küçük bir tatlı davranış göstermiyordu. Konuşmuyordu bile. Kahvesini elleri titreyerek yudumladı. Bana nanik yapıyorsun! Seni seyretmek istemiyorum ..." diyordu sanki.

Gülbahar da bu duruma için için üzülüyordu. "Neden mest olmadı bana? Neden burnu fırt fırt etmiyor? Neden? Neden? Neden?.. Yoksa çekiciliğimi yitirdim mi ben? Nerede yanlış yaptım? Elini sıkarken yayılıp giden mis gibi kokularla karışık gülücüklerim ... Onu nasıl etkilemez?"

Oysa Akın, başını önüne eğmiş, o ilk günlerindeki gibi Belgrat Ormanlarında, lalelerin arasında Esmâ Kız'la dolaşıyordu.Titreyerek silkinerek ve korkarak Esmâ'ya seslenişi, Esmâ'nın yanıt verışı ... Ansızın başını kaldırdı ve Gülbahar'a seslendi :

“Noter gelmişti değil mi?”

Gülbahar, yaralı ceylanlar gibi, sürmeli sürmeli bakarak:

“Ama kahvenizi bitirmediniz...”

Akın son kez yudumladı kahveyi. Acele acele ayağa kalktı.

“Çok teşekkür ederim.”

Gülbahar, sıcak gülücükler savurarak:

“Noter yetkilisi yukarı katta. Sağdan ilk odada sizi bekliyor.”

Bu İlk karşılaşmayı, gizli odasında kurulu ekranda can kulağıyla dinleyen ve seyreyleyen Zati Giderler de izleme aygıtından gözlerini ayırdı ve ekranı kapattı.

Akın Yankı’yı gözlerinin önüne getirerek, içinden söyleniyordu:

“Yanılmadım! Yanılmadım! Yanılmadım!.. Karakoldaki davranışlarından anlamıştım. Bu çocuk sağlam! Geleceği parlak... Haydi çocuk sınavı kazandın.” diyordu.

Av. Akın hızla merdivenleri tırmanırken, Zati Giderler de telefonda şirketin hukuk işleri yetkilisine seslendi:

“Kaya Bey! Noter hazır. Karşı tarafın yetkili vekili de geldi. O iş hemen halledilsin.”

Av. Akın kendisini bekleyen noter yetkilisiyle selamlaşırken içeriye, dolgun vücutlu, gürbüz mü gürbüz, tosun gibi bakımlı biri girdi. Sağ elini yukarı kaldırır gibi yaparak:

“Avukat Bey, hoş geldiniz, Tosun. Mali işlerden sorumlu Müdür. Nasılsınız? Bize yakınmış işyeriniz. Yakıcılarıdasınız demek...”

“Evet evet, Yakıcılar İş Merkezindeyiz. Eşimle birlikte çalışıyoruz. “derken; keçi sakallı, askılı pantolon giyinmiş, ayaklarında çocuk mezarı gibi ayakkabıları ve boynunda kelebek kravatıyla şişkin suratlı, çıplak kafalı, inadına gülümseyip duran birisi içeriye süzülürdü.

“Üstad hoş geldin! İşveren temsilcisi, Giderler Ticaret Hukuk İşleri Müdürü Kaya Yürütmez!.. Nasılsınız? Gözleriniz ışıltılı...”

Kaya Yürütmez, hiç kapanmadan gülüp duran dudaklarını iyice açarak, gülümsemeyi sürdürürken, bir yandan da Noter Yetkilisi’ni ve Mali İşler Müdürü’nü selamladı ve Noter Yetkilisi’ne yavaşıca :

“Zati Bey’in, Eniştereli Bedri Kak Beyefendi’ye ikiyüzbin liralık bir kefaleti var. Onlar bu kefaleti kaldıracaklar. Karşılığında da yüzbin lira bizden alacaklar. Gerekli belgeler size verildi.”

Av. Akın’a dönerek:

“Tamam mı üstad! Var mı başka bir ekleyeceğimiz? Yok değil mi? “

Av. Akın, “Hayır Üstadım yok! “diyerek yanıt verince; Noter Yetkilisi’ne döndü :

“O zaman siz bunları yazın. Biz de sizi beklerken iki söz edelim.”

Kaya Yürütmez, bulunduğu yerden kalktı. Başsedirde duran koltuğun üzerine kaykılır gibi yerleşti. Sağdan soldan, olmadı orta yoldan, konuşmalar sürdü gitti. Bu arada sözleşme de yazıldı bitti. Mali İşler Müdürü Tosun Bey, eline aldığı sözleşmenin birini büzüşerek saygıyla, çok güler yüzlü Hukuk İşleri Müdürü Kaya Yürütmez’e getirdi. Diğerini de Av. Akın’a uzattı.

Hukuk İşleri Müdürü Kaya Bey, sağ gözüne altın zincirde bağlı merceğini taktı ; kelebek kıravatının altını işaret parmağıyla yoklar gibi yaparak sözleşmeyi okumaya başladı. Bir yandan da Av. Akın Yankı’ya soruyordu:

“Nasıl, mesleği sevebileceğinize inanmaya başladınız mı? “

Tosun Bey’in büzüşük saygısı Av.Akın’a’da bulaşmıştı. Kaya Bey’in heybetli görünüşü ve anlamlı gülüşleri de eklenince, Akın da sanki kendinden korkmaya başlamıştı. Oda büzüşerek Kaya Bey’e yanıt vermeye çalışıyordu:

“Efendim sizlerin de yol göstericiliğinizde, hukuki bilgi ve görgülerimiz gelişirken, mesleğe olan bağlılığımız da artacaktır... “gibi bir şeyler söyleyeyim derken, Ayperi Gülbahar içeriye giriverince yine kendini tutamadı Akın; yüzü kıpkırmızı geçmişti. Gülbahar’a doğru baktı. Onu yavaşıca başıyla selamladı. Kaya Bey de gülümseyerek

ve ayağa kalkar gibi yaparak, sağ elini de uzatarak , Gülbahar'a gülümsedi: "Hoş geldiniz Gülbahar! Şeref verdiniz! Bizim hukuk odalarına pek teşrif buyurmadığınız için, sizi böyle candan karşıladım. Nasılsınız? Ne ikram edelim size? Ne alırsınız? "

Kaya Yürütmez, Gülbahar' dan gözlerini ayırmadan Akın'a seslendi:

"Sayın Meslaktaşım! Sosyal İşler Müdiremiz Gülbahar! "

Av. Akın da, karşıdan karşıya nazik bakışlar fırlatarak, Gülbahar'ı selamladı:

"Az önce tanışmıştık. Merhaba ... Çok memnun oldum. Nasılsınız?"

"Çok teşekkür ederim Akın Bey..."

Kaya Yürütmez, Gülbahar'a doğru ilerleyerek ona yer göstereyim derken, Av. Akın'a doğru başını çevirdi; "Şimdi lütfen , dinlenmeye geçelim. Siz de bu arada, yazılan sözleşmeyi tetkik buyurunuz; sonrasında görüşelim. "

Kaya Yürütmez, Gülbahar'ın karşısında eciş bücüş olmuştu. Tosun Bey gibi kalmıştı. Evet evet, Tosun Bey'den daha da eciş bücüş duruyordu. Yine yerinden kalkar gibi yaparak Gülbahar'ı selamlayarak, "Şirketimizin biricik eniştisi ve aynı zamanda küçücük çilesi, Bedri Kak Beyefendi 'den de böylece kurtulmuş oluyoruz. "

Av. Akın'a doğru baktı ve ünledi:

"Tamam mı Üstad! Sözleşmenin bir eksik yanı var mı?"

Av. Akın Bey de, kendine güvenenlerin sesiyle yanıt verdi:

"Hiçbir eksik yok! Sözleşmeyi imzalıyoruz Üstad! "deyince, Kaya Yürütmez bozuldu. Belli ki onun eciş bücüş ederek, ıkınıp sıkınarak konuşmasını bekliyordu. İçinden dışarıya doğru; "Hım!.. " der gibi yaptı.

Gülbahar'ın karşısında iki hukukçu, sınav verir gibiydiler. Onları gözetleyen Gülbahar, sanki beyaz bir gül; olanların ayırında!..

Gülbahar yavaş yavaş Akın'a doğru yürüdü. Duru, sakin ve gülüm-

seyen bakışlarla Akın'ın elini sıkarken , "Zati Bey karakoldaki başarınızdan söz etmişti..." diyordu.

Giderler'in Hukuk İşleri Müdürü Sayın Kaya Yürütmez, gençleri seyrederken bulunduğu koltuğa yığılıp kalmış, yüzü kül gibi geçmişti.

Av.Akın Bey,yüzbin lira tutarındaki çeki aldı. Çaylar kahveler geldi içildi. Kısacık da olsa; Akın'ın içini hoplatan güler yüzlü sınımsız söyleşi de böylece bitirildi ve geçildi. Av. Akın, "Hoşça kalınız... "sesleriyle, yeni tanışların yeniden elini sıkarken, teşekkürlerini sunuyordu.

Yüzbin liralık çek çantasında, Yakıcılar İş Merkezine doğru yol alırken, karşısında gülümseyip duran banka tabelasını görünce anımsadı. Biçerler, büroda nakit para bekliyordu. Bankaya girdi. Çeki nakde çevirdi. Bankanın kapısından dışarıya adımını atarken, Mavi Gökyüzü'nün sonsuzluğunda, Av. AnılAtabey'in anlamlı konuşmalarını anımsadı:

"Oğlum Akın! Zoru başarmak zorundasın! Çekinme yürü!.. İşıltılı günler seni bekliyor!.. Topla kendini ! Haydi sana kolay gelsin... Haydi sana kolay gelsin! "

Yakıcılar İş Merkezi'nde dört gözle bekleyen Biçer Alacaklıların da yüzleri gülüyordu. Av. Akın'ı karşısında görünce Biçer, sağ elini havaya kaldırarak:

"Ömrün çok olsun Devletlim! İşimizi görüverdin. Size ne kadar teşekkür etsek, hatta ve hatta bir de teşekkürname yazıp elinize versek, yine de azdır.

Nedeni sizce malum!

Bu parayı! Mahkeme yoluyla ancak ve ancak, üç tam senenin sonunda alabilirdik. Ayrıca pişmiş tavuğun başına gelenleri de öğrenirdik, bilirdik.

İşte şu karşınızda gördüğünüz ben! Bu yüzden canımdan bezdim. İnanır mısınız? Bunca senedir alacak kovalarım, hayatım borçlu kovalamakla geldi geçti. Yine de adliye binasından içeriye girdim mi? Ayaklarım geri geri gider. İçime bir ürperti gelir, başlarım korkmaya. Çok korkarım mahkeme kapısından. Oralarda çekilen çile unu-

tulur gibi değil. O yüzden derim. Bizi kısa yoldan alacağımıza kavuşturdunuz. Sağ ol Devletlim. Var ol.

Biçerlerin sayın Avukatı! Elimizi aldın. Derbederliği de geri aldım. Bize hiç birşey sormadan, getirdiğiniz paranın içinden, vekalet ücretinizi çekinmeden alın, gerisi bize kalsın...”

Enişte Bey sorunu çözüldünce, Hukuk İşleri Müdürü Kaya Yürütmez, yanında Sosyal İşler Müdiresi Gülbahar ve Mali İşler’den sorumlu Tosun Bey’le birlikte, önemli bir iş başarmış olmanın verdiği keyifle soluğu Zati Giderler’in yanında aldılar.

Kaya Yürütmez, Av. Akın’ı küçümseyen bir gülümseme eşliğinde konuşmaya başladı:

“Efendim, genç bir meslekdaşımın da yardımlarıyla, Enişte Bey davasını halletmiş bulunuyoruz. Gelmiş geçmiş olsun. Çok hafif bir yara aldınız ama kurtuldunuz. Çok iyi oldu. Bir daha yanınıza gelemez Enişte Bey. Çünkü yüzü tutmaz. Sizin de başınız böylece rahatlamış olur. Evet az bir zarar çektiniz ama başınız da huzura erişmiş oldu. Hayırlısı olsun.”

Kaya Yürütmez teşekkür beklerken, Zati Giderler az sertçe yanıt verdi:

“Olur bunlar Kaya; olağan şeyler. Biliyorsunuz, bizim enişte aslında çok temiz yürekli bir insan. Belki az pımpirikli biri. Hiç serinkanlı yaklaşmaz olaylara da orası ayrıntı. Benim de yorgunluğuma geldi. Tartışmayı iyi yönetemedim. Olaylar çıkırından çıktı. Aile meclisimiz karar vermişti. Kendisine bu para zaten ödenecekti. Ne yapalım ki, bunları yaşayacakmışız, yaşadık. Karşı tarafta yeğenlerim var; kızkardeşim var. Onlardan kopmak doğru olmaz. Hal böyle olunca, bunda da bir hayır vardır diyelim.”

Çaylar kahveler alınırken, Zati Giderler yeniden, karşısındakilerin gözlerine bakarak:

“Av. Akın Bey, umutlu bir geleceğe doğru bakıyor gibi. İleride çok başarılı bir avukat olmaya aday görünüyor. Sizler ne dersiniz bilemem de bu çocuğu benim gözüm tuttu. Davranışları umut veriyor.

Şimdilik kendisine ufak tefek işleri verelim, bir deneyelim. Kendini gösterirse, hukuk işlerine alalım yetiştirelim. “

Hukuk İşleri Müdürü Kaya Yürütmez çok kötü sinirlendi:

“Ne yapıyorsunuz Siz Zati Bey Allah aşkına! Burası kasap dükkanı mı çırak yetiştirecek? Yoksa demirci çırağı mı alıyorsunuz örsü dövecek! Meslekte temayüz etmiş, birikimli, belirli bir sosyal çevresi olan, kendimize yakışan hukukçularla çalışmak isterim ben. Piyasa çok kötü durumda, bildiğiniz gibi değil. Siz ne zannediyorsunuz? İşler çok iyi takip edildiği halde bile şikayette bulunuyorsunuz. Şu anda sürmekte olan 15 davamız var. En küçüğünün kıymeti ellibin lira. Gerisini siz hesabedin. Yeni bir avukat alınacaksa eğer; yetişkin bir hukukçu alınmasında fayda umarım. Üstelik bu arkadaş, bırakın yetişkin olmayı! Mesleğe yeni atmış adımı.

Eskilerin meşhur sözüdür:

Kendisi muhtac-ı himmet bir dede. Nerde kaldı gayrıya himmet ede. Av. Akın Bey’in kendisi yardıma muhtaç ve yetiştirilmek ister. Gözetilmeye ihtiyacı var. İş buyuracaksın, arkasından kendin de gi-deceksin.

Hukuk! Kişilik ve bilgi yönünden yetkin ve yetişkin, davranışlarının ayırdında olan insanların at koşturabildiği bir alandır. O yüzden; yeni yetme kimselerle çalışmak çok zordur. Çok büyük sorumluluk ister... “

Kaya Yürütmez’in beklenmedik çıkışı karşısında Zati Giderler:

“Kaya!.. Neden bu denli sinirleniyorsun! Bu şirkette çalışmaya başladığınız günleri hatırlıyorum da siz işe alınırken, aynı şeyleri o zamanki hukuk müşavirimiz, Rahmetli Seracettin Bey de sizin kakınızda söylemişti. Hiç unutmam. Babam’dan rica ediyordu, ‘Ne yapıyorsunuz siz Beyefendi! Ben zaten işlerin içinde boğulmuşum. Bir de yanıma yardımcı olarak çırak veriyorsunuz. Benim yetişkin bir hukukçuya ihtiyacım var. Prof. Aküstünler bizden cevap bekliyorlar. Bendeniz de sizden ...

Prof. Aküstünler çok sayıda kitaba imza atmış bir insan. Ödeyeceğimiz ücretin de bir kıymeti harbiyesi yok. Bunu siz de biliyorsunuz. Kabul ettiğinizi görünce sevindim. İlk görüşme için ne zaman gel-sinler. Kendilerine bildirelim. Ne dersiniz? ‘ diyerek sizin işe alın-

manıza karşı çıkmıştı. Ben de Paris'ten Monmartre gezintilerini yeni bitirip gelmişim. Sizin anlayacağınız ben de bir çıraktım.

Av. Seracettin Bey, aynen şimdi sizin dediğiniz gibi ısrarlarını sürdürürünce babam; açık ve net sözler söylemişti. Şimdiki gibi anımsarım:

'Sayın Avukat Seracettin Beyefendi!..

Her insan küçükten, küçücükten büyür. Marifet, onu iyi büyütmekte. Alalım yetiştirelim. Faydasını görelim. Kendimizin yetiştirdiği başkadır.' diyerek kestirip atmıştı.

İşte siz! Böyle Kaya Bey oldunuz!..

O zaman babamın konuşmalarını dinleyince, fikrini tam olarak anlayayım dedim. Ona sormak istedim. Babam çok üzülmüştü. Çok sevdiği Seracettin Bey'i kırdığı için hemen kendisinden özür diledi. Sonraları sizin doğum günlerinizden birinde, Seracettin Bey konuşma yaparken bu olaya değinerek , ' O zaman işe alınmasına karşı geldim ama şimdi sağ kolum Kaya Yürütmez!' diyordu. Sizinle iftihar ediyordu. Hatırlıyorsunuz değil mi? "

Zati Bey'i dinleyince, Kaya Yürütmez'in yüzü mosmor olmuştu. Önüne bakıyordu. Gülümsemeye çalışsa da yapamıyordu. Yavaş yavaş konuşmaya başladı:

"Anlıyorum sizi Zati Bey, çok iyi anlıyorum. Siz bu çocuğu işe almayı kafanıza koymuşsunuz. Öyle anlaşılıyor tamam da; şimdiki zaman o zaman değil. Her şey çok çok ilerledi. Dünya çok değişti. O zaman Türkiye Cumhuriyeti'nin bütçesi onbeş-yirmi milyar liraydı. Şimdi dört yüz milyar lirayı aşıyor. Dünya'da her şey baş döndürücü hızla gelişip değişiyor. O yüzden de uyum sağlamak güçleşiyor. Donanımlı insana şiddetle ihtiyaç var. Aksi halde küçük bir yangı; büyük felaketlere yol açabilir.

Geçenlerde tanıştım. Hukuk fakültesi mezunu biri bakkallık yapıyordu. Evet çok doğru söylediniz. Seracettin Bey olayının bir geçmişi de var. Rahmetli babanız bana anlatmıştı. Bir gün yeri gelince size anlatırım. Yine de elbette son kararı siz vereceksiniz de benim söylemek istediğim, o zaman ki yaşanan zaman, şimdi içinde yaşadığımız zaman değil. O zamanlar işten artmaz, dıştan artar deniliyordu. Şimdi ekmek arslan ağzında. Hatta ve hatta şimdi ekmek

arşlanın karnında !.. Alabilene aşk olsun! Her şey kapabilenin elinde kalıyor.”

Zati Bey, sözü Kaya Yürütmez'in ağzından aldı:

“Fakülte yıllarında ne zaman bunalıma düşsem, garip şeyler gelirdi aklıma. Bütün ihtiyaçlarım ziyadesiyle karşılanıyordu. Her şeyim vardı. Yemeklerimi babamın gösterdiği lüks bir restaurant'ta yiyordum. Sol düşüncenin yaygın olduğu günlerdi o günler. Hatta moda olduğu günlerdi diyebilirim. Ben de hali vakti yerinde bir öğrenci olunca, kendimi sorgulamak durumunda kaldığım olurdu. Bu yüzden kimi yollara başvururdum. Bu yollardan birisi de, üniversitenin koca kapısının önünden tam içeriye girerken, aşağıda merdiven basamaklarının dibinde oyalanır, önümden yürüyüp giden en az yirmi yirmibeş kişinin ayaklarının altına bakardım. Kaç kişinin ayakkabısı delik acaba? Kaç kişinin ayakkabısına su giriyor... sayardım. Yirmi yirmibeş kişide, iki kişinin üç kişinin, kimi zaman daha çok kişinin ayakkabılarının altına delik veya pençe çakılı olduğunu görür düşünürdüm. Bu insanların hepsi olmasa bile; kimileri bu travmanın etkisi altında kalmayacak mı? Çektikleri bu sıkıntıyı ömür boyu unutamayanları olmayacak mı? O zaman nasıl doktorluk yapacak, nasıl avukatlık yapacak, nasıl yargıçlık yapacaklar bu insanlar? Nasıl bir eğitimci olacaklar? İlk fırsatı yakaladıklarında, önce ben kendi cebimi doldurmalıyım diye düşünmeyecekler mi? Bu da çok normal değil mi? diye düşünürdüm.

O öğrencilerin ne suçu vardı? Açlık, yokluk, yoksulluk, iliklerine dek işlemişti. Ellerinde olmadan, dünyayı paradan ibaret sanıyorlardı. İleride paraya kavuşunca, karınlarının doyduğunun farkında olmayacaklardı. Olanlar, elbette bu insanların hizmet verdikleri halka olacaktı. Yiğit halkım benim. Bu insanlar sağlık hizmeti verirken, insanları eğitirken, adalet dağıtırken geçmişlerinden gelen bu açlık duygusu onları etkilemeyecek miydi? Yiğit halkım benim! olanlar sana olacak... diyerek, düşünür kalırdım.

Sol düşünceler benim kafama buralardan girdi. Devlet bu insanlara bir yurt açamaz mı? Onları açlıktan kurtaramaz mı? Bu insanların yarınları neden karartılıyor? deyip içime gömülürdüm.

O zamanlar tanıdığım bu ayakkabısı deliklerden kimileri, henüz öğrenciyken sorunlara yenildiler. Üniversite yıllarında eridiler ve tükendiler.

Babamın düşüncesi doğrudu. Her insan küçükten küçücükten büyür. Marifet büyütülmesinde. Bakılıp gözetilmesinde, yetiştirilmesinde.

İşte Avukat Akın Yankı! Bu çocuk gözümüzün önünde. Gözleri çakmak çakmak! Gelecekte ben de varım diyor. O yüzden derim, onu yanımıza alalım, bir deneyelim. Çok değil, altı ay bir yıl kadar deneyelim. Ümit veriyorsa yanımızda çalışsın, yetiştirelim. Bizden ayrılıp gitse bile, memleket çok iyi bir hukukçu kazanmış olur. “

Kaya Yürütmez söz alarak, yeniden konuşmaya başladı:

“Bunları bilmiyor değilim Sayın Zati Bey, bilirim de omuzuma öyle bir yük atıyorsunuz ki!.. Mahkemelerde sürüp giden davalar, şirkette sürüp giden hukuki uyuşmazlıklar, bizi bunaltıyor. Gerçekten kolay değil. “

Zati Giderler sözünü kesti:

“Dostum bana öyle geliyorki siz, az önce söylediğim ayakkabısı deliklerin, halka hizmet verirken yaptıkları savunmayı yapıyorsunuz. Geçmişte yaşadıkları travmaların etkisiyle, onlar da aynı savunmayı yapıyorlar. Ayakkabılarımın altı delik, karnım açıklıktan zil çalarak titreyerek, okuyacağım diye çırpınırken, benimle mi okudun?

Ne acıdır ki o cep, her zaman boştur. Hiçbir zaman dolmayacaktır.

Kaya Yürütmez ısrarla:

“Bunu biliyorum. Sizi de çok iyi anlıyorum. Sosyal yardımlar elbette yapılmalı. Buna karşı olmamız hiç düşünülemez. Siz beni yeterince tanıyorsunuz. Ne var ki deneyim çok çok önemlidir bizim meslekte. Aslında her meslekte öyledir de; bizim meslekte daha da bir ağırlık taşır. Hukuk, aritmetik gibi sayısal önermelerden ziyade, bilgiyle ve görgüyle donatılmış, anında sağlıklı kararlar verebilen kafalar ister. Deneyimden geçmiş insanlar ister. Ne denli açık göz olursa olsun, hatta bilgili de olsun; yine de deneyim şart oluyor.

Eskilerin; şüphesiz bilgi görgüyü yener, dediklerini unutmış değilim. Tamam buraya kadarki doğrudur. Ancak, yine de ben derim ki; deneyim son derece önemlidir ve gereklidir. Deneyimsiz insan, elindeki bıçağı her zaman ete kaçırabilir.

Orada size katılıyorum. Bu yetişkin insanı bulmak da kolay değildir. Onu işe alıp yetiştirmek elbette olabilir ve çok çok önemlidir. Ne var ki bizim baktığımız davalar, çok büyük miktarlarda anlaşmazlıkları içeren davalar olduğu için korkuyorum ben. Yapılabilecek en küçük bir hata, şirkete çok büyük zararlar açabilir.

Karakola gönderdiğim hukukçu arkadaşlar, sizden çok iyi not almışlar. Öyle anlaşılıyor. O arkadaşlarımızı dinledim. Sizin düşüncenizin aksine , doğru karar vermişlerdi. Orada karşılıklı anlaşma yoluna gidilmeseydi. Karakolda hazır bulunanların yanında Ramazan Adil Biçer'e hakarettten, aleyhinize dava açılacaktı. Ertesi gün huzurda hakarettten, gazetelerin baş köşesinde seyreyleyecektik sizi. Başka ne diyebilirim ki elbette karar sizin. Yine de bu arkadaşı, madem şirkete alalım diyorsunuz. Şimdi de karar sizin. "

Zati Giderler konuşmayı sonlandırdı:

"O halde Kaya Bey! Av. Akın Yankı iş başında denensin. Tahsil edilmek üzere kendisine birkaç tane alacak senedi verilsin. Elli altmış bin lirayı geçmeyecek hukuk davaları ile geliver gidiver hukuk işlerine de Akın Yankı baksın. Aşağı katta bir çalışma odası ayrılınsın kendisine. Barutçu Kız'ı da yanına yazman verelim. Altı ay, bir yıl kadar deneyelim. Şimdilik avans olarak kendisine 30.000 lira ödensin. Göstereceği başarı durumuna göre, ileride yeniden bir değerlendirme yapılır."

İlk Ufuk

Giderler Ticaret Hukuk İşleri Müdürü Kaya Yürütmez, Av. Akın Yankı'ya gülümseyerek:

“Sizi beklemeden hemen, imzalıyorum sözleşmeyi. Hayırlı uğurlu olsun. Haydi bakalım! Çok ümitvarız sizden! Sevgili Meslektaşım; gelecek sizinle olsun. “

Muhasebe Müdürü Tosun Bey, sözleşmeyi imzalaması için Av. Akın'a uzatınca, Akın duraksadı. Sözleşme tek bir kağıda yazılmıştı. Akın acaba ne yapmalıydı?

Bütün gücünü topladı ve Tosun Bey'e şöyle dedi:

“Sözleşmenin diğer nüshasını göremiyorum ...”

Yalnız Muhasebe Müdürü Tosun Bey değil, Kaya Yürütmez de şaşırılmıştı. Birbirlerine bakiştılar. Bir an sessizlik... Kaya Bey sessizliği bozdu.

Tosun Bey'e bakarak ünlüyordu:

“Senin karşında bir hukukçu var kardeşim! Hani bu sözleşmenin diğer nüshası? “

Sözleşme tamamlandı. Akın Bey de bir nüshasını aldı ve çantasına koydu. Muhasebe Müdürü Tosun Bey, üç deste halindeki otuzbin lirayı, Av.Akın'ın önüne doğru sürerken, “Otuzbin lira ... İlk avansınız. Vergisi şirketimiz tarafından ödencektir.” diyordu. El sıkıştılar. Av. Akın, tam bir soğukkanlılıkla otuzbin lirayı da çantasına yerleştirdi.

Zati Giderler, durmadan telefonlara yanıt veriyordu. O da; "Tamam mı ..." der gibi baktı. Akın Bey'in elini sıktı. "Hayırlı olsun..." "

Tosun Çerçiciler'e dönerek:

"Sayın Çerçiciler! Avukat Bey'e odasını gösterir misiniz lütfen."

Tosun Bey yine saygıyla büzüşerek ve Zati Giderler'e dönerek:

"Tamam efendim; izninizle..."

Kaya Yürütmez ve Zati Giderler ellerini kaldırdılar; güle güle dediler.

Giderler Ticaret'de 1. Kat, 21 nolu oda, Av. Akın Yankı'nın çalışma odası olarak düzenlenmeye başlanmıştı bile.

Tosun Çerçiciler, çok yükseklerden bakar gibi seslendi:

"Akın Bey siz, yarın bu odada işe başlayacaksınız. Tekrar tebrik ederim, başarılar dilerim."

Av. Akın evin yolunu tutarken, kendini yokladı. Çantasında otuzbin papel titreyip duruyor olsa da, kafası mankafa gibiydi; başı dönüyordu. Karşı yanda görünen taksi durağına doğru hızlı hızlı yol alırken, İçinden söyleniyordu:

"Az sonra kendime gelirim. onuda mı düşüneceğim. Bir an önce eve yetişmeliyim. Olanları Esmacığım'a anlatıverince nasıl sevinecek kimbilir..." diyordu.

Esm Gelin'nin de gözleri yolda kalmıştı. O da Akın'a sevindirici bir haber vermek istiyor, "Acaba çok yorgun mu gelecek... Yoksa sonramı söylesem?" derken kapı çalındı. Karşısındaki Akın' dı. Tamam da, çok yorgun olduğu belli oluyordu. Yüzünün kanı kaçmıştı. Bembeyaz bir çehrede kocaman bir çiban gibi görünüyordu çehresindeki süt yanığı.

Esm gülerek seslendi:

"Bre Sütçü Büzük! Yüzün ne hal böyle! Önceden görmesem bilmesem, şimdi seni tanıyamayacaktım. Ne oldu sana böyle?"

Akın ayaklarını bile çıkarmadan yürüdü gitti koltuğun üzerinde yı-ğıldı kaldı. Esmacık anlamıştı. “Hemen banyoya! Hemen banyoya ...” dedi. Kravatını gevşeltti; boynundan çekti çıkardı. Akın hiç yar-dımcı olamayınca; Esmada korkmaya başladı. Gerçekten tedirgin olmuştu. “Akıncığim, ne oldu sana böyle? “Zar zor, uğraşa uğraşa, Akın’ı soydu ve doğru banyoya... Ilık sular, yavaş yavaş Esmacık’ın ellerinden de süzülerek Akın’ı okşamaya başlayınca, Akın da yavaş yavaş kendine geliyordu. Limonlu ıhlamuru da alınca ne de olsa kendini topladı. Yüzü gülüyordu. Esmaya çantayı gösterdi:

“Haydi aç... aç...”

Esmatikircikli durunca:

“Aç diyorum aç aç...”

Esmaçantayı açtı. Belli etmek istemese de, yine de heyecanlanmıştı. Gözlerine inanamadı. Para destelerini, “Biiir... iki ... üç... dört...” diyerek sayıyor, yine de arkası geliyordu. Tam otuz bin.

Akın’a dönerek :

“Otuzbin lira mı bu?”

“Evet otuz Bin ...” deyince boynuna sarıldı.

O da kulağına usulca fısıldadı:

“Ben hamileyim....”

“Ne ! Hamile misin !..”

“Evet hamileyim. Bu gün doktora gittim...”

Çiley- Yankı çifti o denli mutlu olunca, gece bitmek bilmiyordu. Umutlarla dolu şirin yuva, mutlulukla doldu taşı. Işıkları sabaha değin hiç sönmedi, yandı durdu.

Esmakle Akın sabah sabah sarıldılar birbirlerine yeniden. Hiç durmadılar; canlı ve heyecanlı. Esmada, Çiley- Yankı Hukuk Bürosu’na; Akın da Giderler Ticaret’te hazırlanan yeni odasına koşuyordu.

Av. Esmakendinden emin; umutlarla açtı büronun kapısını. Akın ise tedirgin. Hemen aklına geliveren, Av.Anıl Atabey’in güven ve-

rici sözleri ne denli kulaklarını çınlatsa, mahkemelerde öğrendikleri yoluna ışık tutuyor görünse de içindeki ürperti bir türlü geçmek bilmiyor, onu korkutuyordu. Henüz otobüsten inmiş, Yangın Han'a yaklaşıyorduki, cep telefonu avaz avaz bağırırmaya başladı. Karşısındaki Giderler Ticaret'in yakışıklı sürücüsü Talat:

"Avukatım nerelerdesiniz? Sizi almak için geldim. Bir türlü ulaşamadım. Çok özür dilerim. Cep telefonunuz kapalı, eviniz de kilitli olunca..."

Av. Akın gülümseyerek yanıt verdi:

"Hiç üzölmeyiniz. Ben şu anda Yangın Han'ın önünde bulunuyorum. Çok teşekkür ederim."

Akın Bey asansöre bindi. Olacak bu ya, Gülbahar da asansörün içinde! Karşılıklı günaydınlar... Hayırlı uğurlu olsunlar. Ve Akın Bey'in odasına...

Gülbahar önden yürüdü. Akın için hazırlanan 21 numaranın önünde durdu. Gülümseyerek kapıyı açtı. Özenle döşenmiş; oldukça geniş, aydınlık bir oda.

"Buyurun Akın Bey! Sağlıklar, mutluluklar ve başarılar dileğiyle..." Gözğöze geldiler. Akın yeniden mi sarhoş olmuştu ne? Kafa! Şimdiden olmuştu mankafa. Masanın üzerinde bir kutu çikolata vs... nin yanında, günlük işler defteri de duruyordu.

Akın defteri açtı; ihaleye girilerek taşınmaz satın alınacaktı. İhale saati işaretlenmişti.

İçinden söylendi:

"Evet Akın Yankı! İlk işin ihaleye girmek olacak demek ..."Giderler Ticaret adına gireceği ihaleyi düşünüyorken, çıtıptı neş'eli mi neş'eli bir kızcağız içeriye giriverdi. Kapının çalındığını duymamış mıydı yoksa! Neyse ...

"Efendim Sıla; Sıla Barutçu. Yazman ... Bu odanızı şimdi içeriden kilitliyorum." dedi ve kapıyı arkasından kilitledi. Yan taraftaki kapıyı eliyle işaret ederek; "Buyurunuz... Burası da yazman (sekreter) odası. Daha doğrusu benim odam."

Yazman Sıla, kendi masasındaki telefonların, avukat masasındaki

telefonlarla olan bağlantılarını anlattı. İngilizce ve Arapça konuşabiliyordu Sıla. Açıklamalarını sürdürerek, “Gelen konuklarınızla yapacağınız görüşmeler kayıt altına alınır. Size sadece ben çevirmenlik yapacağım. Hukuk İşleri Müdürlüğü’nün bilgisi ve izni olmadan başka bir çevirmen veya yazman, geçici de olsa çağrılmaz ve sizinle çalışamaz. O yüzden sürekli olarak odamda olacağım. Buyurunuz efendim, yeniden odanıza geçelim.

Sizin odanız ses geçirmez. Burada konuklarınızla rahat rahat konuşabilirsiniz. Hiç beklenmez de; masanızda otururken sağ dizinizi hafifçe yan taraftaki alarm düğmesine dokundurursanız; hem benim önümdeki, hem de ana güvenlik odasındaki alarm aygıtı çalışmaya başlar. “

Sıla duvara gizlenmiş mobilya kapıyı açtı. İçerisine yerleştirilmiş buz dolabında , taze meyve sebzeler, içecekler vs. görülüyordu. “Sizin isteğinize göre en kısa sürede, yiyecek ve içecek hizmeti anında sunulacaktır. İzninizle ben odama çekiliyorum. Teşekkür ederim.”

Av. Akın’ın başı dönüyordu. Masasına geçti. Şimdiden yorgun düşmüştü. Yakalandığı ürperti, sanki kendisinin içini titretiyor, bunun nedenini bir türlü anlayamıyordu.

Kendi kendine sordu:

“Neden korkuyorum ben? Bu ürperti neden? “ derken, kapı çalındı. Hukuk İşleri Müdürü Kaya Yürütmez, Yazman Sıla eşliğinde kapıda görününce, kendini topladı . Ayağa kalkarak, kapıda karşıladı. Gülümsemeye çalışarak sevgiyle, saygıyla seslendi :

“Buyurunuz Üstadım! Hoş geldiniz! “

Kaya Bey yüzündeki anlamlı gülümsemeyi hiç eksik etmeden, Akın’ın elini sıkarak sıkımsız gitti başsedirdeki koltuğa kaykıldı. Yine anlamlı gülücükleri yüzünden eksik etmeden:

“Acele etmenize hiç gerek yok. Yavaş yavaş alışırsınız. Yanınızda sürekli yazman, muhasebeci ve koruma bulunacaktır. Ekibin başkanı ve tek yetkilisi olduğunuzu aklınızdan çıkarmayınız. İmza yetkisi sadece size verilmiştir. Bu insanların hepsi alanında uzmanlaşmış kişilerdir. Aranızdaki resmiyeti bozar da, elinizden ipleri kaçıırırsanız; külünüzü göğe savururlar bilesiniz. “

Akın, Kaya Bey'e doğru başını çevirerek, karşı yanda beklemekte olan Sıla Kız' a seslendi:

“Buyurunuz Üstadım! Ne alırdınız? “

Kaya Bey anason çayını, Akın Bey de siyah çayını söyleyince, Sıla Kız onları başbaşa bıraktı.

Hukuk İşleri Müdürü Kaya Yürütmez de konuşmayı yeniden başlattı:

“İş takvimini gördünüz. Satışa giriyorsunuz. Herşey hazır. Sakin olunuz ve geriden durunuz. Bizim meslekte, çok konuşanlara değer verilmesini her zaman yadırgadım. Hele akçeli işlerde. Fazla konuşmanın yerine, düşünerek konuşmak daha doğrudur. Bunun çok yararını gördüm ben. Şimdi sizin yükümlendiğiniz arsa alım işi, şirketimiz için çok önemlidir. Gerçekten hayati bir konu. Her şeyi sildik. Bütün elemanları değiştirdik. A' dan Z' ye yenilendik. Sizi de bu işlerde görevlendirmeye karar verdik. Az önce de söyledim; yardımcılarınızın hepsi alanında ustalaşmış kişilerdir.

Akın'ın önündeki aygıtın ışığı yanıp sönmeye başlayınca anlaşıldı. Dışarıda bekleyen vardı .

Av. Akın, “Buyursunlar ... “ derken içeriye iki büklüm, zar zor yürüyebilen birisi giriverdi. Hemen elinde getirdiği mobil telefonu acele acele Kaya Bey'e uzatarak:

“Sizi arıyorlar efendim... “

İki Büklüm Adam beklemeden Av. Akın'a döndü ve sağ eli sol göğsünün üzerinde;

“Günaydınlar Efendim!.. Hoşgeldiniz sefalar getirdiniz.”

Kaya Bey bulunduğu yerde suratını ekşiterek, iki büklüm duran kişiye sertçe söylendi. Takılganlık yapmak istediği belli oluyordu:

“Mennan!.. Sabah sabah doğru olmadı bu davranışın. Böyle günaydın mı denir, böyle iyi günler mi dilenir canım!.. “

İkibüklüm Adam, ayaküstü az düşündü. Gülümseyerek Av Akın'a doğru döndü. Belini doğrultmak istiyordu da yapamıyordu . Bu yüzden gülümseyen yüzünü Kaya Bey'e doğru çevirir gibi yaparak:

“Sayın Avukatım! Akın Beyefendi!..

Bendeniz:

Giderler Ticaret çalışanlarından; Hayri Süleyman Oğlu Abdülmen-
nan! İki büklüm gezer gezer, entipüften işler yapar, haller hatırlar
sorarım. Arada bir fal da bakar. Ortalığa neşe saçar; dümenime ba-
karım. Şimdi de size bakarım!..

Avukatım hoş geldiniz! Var mı bir emri aliniz? “

Av. Akın gülümseyerek ve ayağa kalkar gibi yapıp selamlayarak,
alkışlarını sürdürürken:

“Hoş bulduk. Çok teşekkür ederim, sağ olunuz.” diyerek, yanıt ve-
riyordu.

Kaya Yürütmez ise, yığılı durduğu koltuğunda kaykıla kaykıla
gülerken, eliyle de işaret ederek Abdülmennan’a seslendi:

“At şu baklaları orta yere de, Avukat Bey’in taze taze falı görünsün!
Ne bekliyorsun!”

Mennan az düşündü. Cekedinin cebinden çıkardığı bir kesenin ağzı-
nı açtı ve silkeledi. Keseden tek tek düşüp dökülen bakla çekirdekle-
rini masanın üzerine serpiştirdi. Önce Akın Bey’in yüzüne, sonra da
Kaya Bey’e bakarak, kuru bakla çekirdeklerini seyre daldı ve başladı
ağır ağır konuşmaya:

“İyi de, şimdi ben ne diyebilirim. Bu gün bizim çekirdeklerin en gü-
zel günü; onu görebiliyorum. Yalnız, sanki çekirdekler sır saklıyor
gibi ... Nedense çok ketum duruyorlar.”

Mennan yeniden başını kaldırdı ve Akın’ın yüzünde gözlerini gez-
direrek:

“Anlayamıyorum!.. Çelik gibi bir irade! Sevgiyle dolu bir yürek!

Baklaların soruyorlar: İkisi aynı bedende, nasıl ömür geçirecek?
Tam da bilemedim doğrusu. Dedim ya baklalar sır vermiyorlar.
Hayırlısı olsun diyorlar. Ben de bu dileğe katılıyorum. Yeniden hoş
geldiniz Sayın Avukatım !.. Hayırlı olsun!.. diyorum. “

Hayri Süleyman Oğlu Abdülmennan, Av. Akın’ın ve Kaya Bey’in
elini sıktı. Saygıyla selam verdi. Gülümsemeler eşliğinde, odadan
ayrıldı.

Mennan'ın hemen ardından Kaya Bey' de ayağa kalktı. Yapacağı ilk görev için Av. Akın'ı başarı dilekleriyle uğurladı.

Büyükşehirin kenarındaki Zeytinciler Kasabası'nda ,bayındır bölgeye çok yakın bir alanın, devletçe satışı yapılacaktı. Satış herkese açık olduğu gibi yasada gösterilen koşullara uygun şekilde yapılıyordu. Çok sayıda alıcı ihaleye katılmak için, açık artırmanın başlayacağı saati bekliyordu. Giderler Ticaret adına satışa girecek Özel Yetkili Vekil Av. Akın Yankı da, istekliler arasında yerini almıştı.

Satış komisyonu başkanı Okışi, kemali ciddiyetle satışı başlattı.

Açık artırma çok hararetleli geçiyordu. Katılımcılar 200 bin liraya dek arttırdılar. İdarece kesilen 250 bin liraya bile ulaşmamıştı verilen fiyat.

Tellal ikinci kez ünledi:

200 bin lira! Yokmu arttıran! Satıyorum biiir! Satıyorum iki!.. derken Giderler Ticaret Yetkilisi Av. Akın seslendi:

“201 bin lira !..”

Karşı yandaki alıcı:

“210 bin lira.”

Giderler:

“211 bin lira.”

Karşı Yan:

“250 bin lira.”

Arttırma çok kızıştı. Av. Akın, yetki verilen, 250 Bin lira sınırına gelmiş dayanmıştı.

Giderler'de telefon başında, açık arttırmayı izleyen Zati Giderler ve Kaya Yürütmez donup kaldılar. Birbirlerinin yüzüne bakışıyorlar:

“Eyvah! Yetkiyi çok sınırlı tutmuşuz ! “

Zati Giderler sağ elini havaya kaldırarak:

“İşte sözün bittiği yer burası. Dur bakalım ne yapacak? 250 bin yetki verdik. İşte zurnanın son deliği burası. Şimdi karar verme zamanı. Şimdi Akın Yankı'nın karar verme gücü ortaya çıkacak. Az sonra görüp anlayacağız.”

Kaya Yürütmez, Zati Giderler'in yüzüne bakarak:

“Siz istediniz bu çocuğun ihaleye katılmasını. Ben aslında...”

Zati Giderler sözünü kesti:

“Evet Sayın Kaya Yürütmez! Yoksa siz mi gitmeliydiniz? Bunu mu söylemek istiyorsunuz?”

Kaya Yürütmez belli etmek istemese de çok bozulmuştu bu söze:

“Hayır efendim onu demek istemedim.” Zati Giderler'in yüzüne bakarken; açık artırmaya katılanlar nefeslerini tutmuş, Giderler Ticaret Temsilcisi Av. Akın ile karşı yandaki alıcının vereceği kararı bekliyordu. İhale sürecek mi? Yoksa ...

Tellal yeniden ünleyerek:

“250 bin lira!.. Satıyorum Biir!.. Satıyorum ikii!..”

Tam bir sessizlik... Gözler Giderler Ticaret temsilcisi Av. Akın'da. Bu sırada, Okışı de Av. Akın'a doğru anlamlı bakışlar yönelterek , “Yeter!.. Arttırma!..”işaretini verse de ; Akın kabul etmedi ve yıldırım gibi karar verdi:

“Yetkimi 5 bin TL. geçmeliyim. Sonucuna katlanmalı. Böyle karar vermeliyim.” dedi ve hiç beklemeden o da ünledi:

“255 bin!..”

Tellal:

“Satıyorum biir!.. Satıyorum ikiii!.. Saaattım!!..”

Belgeler imzalandı. Giderler Ticaret Anonim Şirketi bayındır bölgenin bitişindeki 86 bin Metrekarelik boş alanın sahibi olmuştu.

Zati Giderler, karşısında bekleyen Gülbahar'a bezgin bezgin bakarak:

“Tosun’la görüşün. O işe Akın Bey bakacak.” diyordu.

Açık artırmanın yapıldığı salondan dışarıya çıkar çıkmaz Av.Akın’ın telefonu çalmaya başladı. Alacaklı Biçer’di arayan:

“Günün aydın olsun Devletlim. Günün aydın olsun. Sizi arayan nerede bulur Devletlim. Araya araya bir hal olduk . Avukat Hanım da ser verdi sır vermedi. Biz orta yerlerde dolaşıp duruyoruz. Sayın Zati Bey Hazretleri ne zaman yüzümüze bakabilir acaba? Bize bir haber uçuruverin de, ne olur görüşelim. Bedri de yanım da! Al, kendisini vereyim.”

Bedri Kak:

“Sayın Avukatım! Güzel İnsan Akın Bey! Sizi candan yürekten kutluyorum. Bizim hayırsız kayınbirader, sizi keşfetmiş anlaşılan. Kendisi hin oğlu hindir. Böyle şeyleri pek bilir. Baktı siz de iş var. Kaçırır mı hiç! Kaçırılmaz! Hemen basmış imzayı. Hayırlı uğurlu olsun. Bizim halimiz size malum. Ne zaman görüşebiliriz? Bizim için de zaman ayırabilecek misiniz acaba? Hayırsız kayınbiradere bir söyle de, tebrike gelelim. Ne dersiniz? Zamanı gelmedi mi? Az daha bekleyelim mi? Sizce uygun görülürse yine de, bizi tebrik için gelmiş kabul edebilirsiniz...”

Akın karşı çıkıyordu:

“Bedri Bey! Ne demek! Çok rica ederim. Bir ara, yerime geçtiğim de, hemen sizi ararım. Buyurunuz ...”

Esmâ da acele acele telefonda; açık artırmayı soruyordu Akın’a:

“Ne yaptınız? Satış bitti mi? İhale kimde kaldı? “

Akın keyifle yanıt verdi:

“Yetkimi beşbin lira aşım ama ihaleyi ben kazandım. İş bitirdim. Taşınmazı satınaldım.”

Akın, “Yetkimi aşım.” deyince Esmâ Kız sinirlenerek:

“Mayınlı arazilerde dolaşmayı çok sevdiğini biliyorum. Yapma böy-

le şeyleri! Başımıza iş açarsın desem de duyan kim! Yine de bildiğini okursun! Yapma!.. Ne olur, bir daha yapma!.. Büroya gelen giden filan olmadı.Yok, dava daraba falan yok. Eksik olmasın; Bizim Dönerci Sami bir iş gönderdi . Amma ne iş! Ne iş! Kafam çok karıştı bir türlü çözemedim. Çok ilginç bir iş. Akşam anlatırım. Şimdi onun üzerinde çalışıyorum. Akşam uzun uzun konuşur tartışırız. Neyse! Kutluyorum başarımlı!.. Kutlarım seni!.. Öperim!.. Akşam görüşmek üzere. Hoşça kal. “

Av. Akın, Giderler Ticaret’e ulaşmadan yolda telefonu yeniden çalmaya başladı. Yine Biçer’di arayan. “Devletlim nerelerde kaldın? Saatler geçiyor aramadın. Mendebur Bedri de yanımda. İkimizde biliyoruz. Siz Giderler Holding’e kapıldınız. Bunu çok iyi biliyoruz. Hiç olmazsa çorbada bizim de tuzumuz olsun. Akın Bey’i tebrik edelim, koltukları kabarsın da! O şeref de, bize ait olsun dedik ama demek ki olmayacak. Hiç kusura bakılmasın. Ne yapalım? Bizi kutlamış kabul et. Yeni vazifeniz hayırlı uğurlu olsun.

Bizim Tuğlacılarla başımız dertte, sıkıntımız çok büyük biliyorsun. O yüzden daha fazla bekleyemeyeceğiz. Mendebur Bedri de yanımda. Gözlerini kırpıştırarak öksüzler gibi bakıp durur. Onun da selamı var. “

Av. Akın duraksamadan yanıt verdi:

“Dostlarım!.. Sağ olunuz, var olunuz!.. Çok teşekkürler ederim. Sizi ziyaretime gelmiş kabul ediyorum. Adliyedeki işlerim çok uzadı. O yüzden arayamadım. Çok özür dilerim . Daha sonra görüşmek üzere, hoşça kalınız.”

Bu sırada Gülbahar içeriye giriverince içi oynadı Akın’ın. Gülbahar, elindeki notu uzatırken gülümseyerek; “Önce Zati Bey’le yemek; ardından ben sizi arayacağım.”

Akın Gülbahar’ın getirdiği nota bir göz attı. Yemek saati yaklaşıyordu. Hiç zaman kalmamıştı. Hemen toparlandı. Zati Giderler’in odasına yollandı.

Zati Giderler Akın’ı görünce bezik bezik gülümseyerek, “İki sokak ileride köşenin başında bizim baba dostumuz Hasan Bey var. İğneyurdu Terzisi. Sizin de gözünüze çarpmıştır. Tabelasında “İğne Yurdu” diye yazar. Çok güzel iş çıkarır Hasan Bey; güzel elbise di-

ker. Ona bir uğrayıver. Gülbahar da söyleyecektir Size. Şimdi buyurun, yemeğe inebiliriz. “

Zati Giderler havadan sudan, kendisinin av merakından söz etti durdu yemekte. Yüksek lisansı Sorbon’da yapmış. Ne olacak bu memleketin hali bile demedi. Sadece yemeklerden söz etti hep; tarhana çorbasından falan... Pırasa yemeğini çok sevdiğini söyledi. Sofradaki semizotunu överek; gözlerinin her zaman semizotu aradığını anlatıyordu. Oysaki Akın, Zati Bey’in açık artırma konusunda kimi şeyler söyleyeceğini, kendisine takdirlerini ve tebriklerini bildireceğini düşünüyordu. Zati Bey hiç oralı olmadı.

Akın da onu sakince dinledi. Kahveler alınırken, “Elimizde bir dosya var. Kaya Bey size getirecek. bir göz atın bakalım... “ diyordu ki lüks mercedesin süslü sürücüsü karşıda görünüyordu. El pençe divan durmuş bekliyordu.

Dönüş yolunda da pek bir şey konuşmadı Zati Bey. Çok yorgun olduğu suratından belli oluyordu. Gülmek ister gibi bakıyor olsa da, güleliyordu.

Av. Akın Zati Bey’in verdiği yemeği, teşekkür yemeği olarak değerlendirdi. İğneyurdu’nda kendisine elbise dikilmesini de ...

Yemek dönüşü Akın, kimi şeyleri zihninden geçirmeye çalışıyordu. İş yerindeki çalışma düzenini anlamaya başlamıştı.

İçinden şöyle diyordu:

“Burada çalışan herkes, kurulmuş bir saat gibi tıkır tıkır tıkır, görevini yapmak için uğraş veriyor. Kendisini bu tıkırtının bir parçası yapmak için çalışıyor. Tıkırtının ahenkli çalışmasını bozmadan, içindeki yerini alıyor. Tıkırtıları duyuyor gibiyim sanki. Dişlilerin arasında sıkışıp kalıp, tıkırtıyı duraklatmamalı ...

Gülbahar da mı öyle... O damı tıkırtının bir parçası yoksa?

Evet! Gerçekten evet!

İyi ki geç kalmadan karar verebildim. Gülbahar da görevini yapıyor. Çok doğaldı bana öyle davranması... “

İçin için güldü. Sanki Esma’ya ünlüyordu:

“Esmal!.. Elinde kocaman bir sopayla, seni karşımda görmeyeyim bir daha!.. Anlıyor musun? Gülbahar sadece görevini yapıyor görmüyor musun? O sadece görevini yapıyor. Sen de, elinde kocaman bir sopayla, başımda bekleyip duruyorsun! Yapma öyle Esmacığım! Durumu görüyorsun. Sinirlerim bozuluyor! “

Av. Akın Yankı, böyle düşünler içinde masasına yerleşeyim derken, önde Sıla Kız, yanında Kaya Yürütmez içeriye giriverdiler.

Kaya Yürütmez, her zamanki haliyle:

“Akın Bey! Çok dalgınsınız belli. Karadeniz’de, fırtınalı bir günde gemileriniz yüzüyor gibi duruyorsunuz. Neler düşünüyorsunuz böyle? Mennan’ı çağırayım da falınıza baksın bari!..”

Elindeki dosyayı göstererek:

“Size bir dosya getirdim. Çok acil incelenmesi gerekiyor...”

Kaya Yürütmez her zamanki yerine kaykılarak oturdu. Altın zincirli tek merceği gözüne taktı. Karşısında bekleyen Sıla’ya seslendi:

“Sıla!.. Bizim kahveleri dursuna söylemeyesin! Kahvelerimiz tezel-den gelsin. “

Akın da heyecanlanmıştı. Neydi acaba dosyanın konusu? Zati Giderler de önemsedğine göre, önemli olmasına çok önemliydi de acaba konusu neydi? Onu merak ediyordu.

Kaya Yürütmez dosyanın kapağını kaldırırken, başını da kaldırarak:

“Av. Akın Yankı!.. Seni tebrik ederim. Çok güzel iş çıkardın. Zati Bey çok memnun oldu. Hele satış anında birden karar verip sorumluluk göstermeniz hepimizi memnun etti. Siz de biliyor ve çok iyi görüyorsunuz ki iş hayatında yaşamak, pay kapmak, kazanmak denen şey, işte böyle bir şey!.. Bazen hiç beklenmedik zaman da verdiğiniz bir kararı, karşınızdakiler yutar ve siz oyunu kazanırsınız. Siz bunu yaptınız ve kazandınız. Hararetle tebrik ediyorum.

Yalnız, unutmayınız ki bazen de böyle kararlar, insanın başına onulmadık dertler açabilir. O yüzden kimi insan korkar. Bana sorarsanız korkmalı ve çekinmeli de ...

Yine de ben derim ki:

Hayatta başarıyı, bilinçli korkaklar kazanırlar. Hemen eklemem gerek: Cesur olmak ve sür'atli karar vermek de, elbette çok çok önemlidir. Zafer, anında karar verebilen cesaretli insanların yüzüne güler. Sizi tekrar tebrik ediyorum genç meslektaşım; tebrikler !..

Şimdi gelelim konumuza:

Efendim, pek bilinmez de, Harunlar İskeleyi'nde sürmekte olan grev, bizim şirketi doğrudan etkilemekte. Çünkü bu yerin sahibi her ne kadar başkaları görünse de , sermaye bize ait. İpler bizim elimizde. Sahibi görünenler emirleri bizden alır. Belki siz de biliyorsunuz . Bu iş yerinde çok uzun süreden beri grev var. Grev uzadıkça , zarar doğmaya başladı. Sendikacılar başımıza iş açacaklar. Size getirdiğim bu dosyada, olup bitenlerin hepsi var. Lütfen önce dosyayı tam olarak okuyup inceleyiniz. Sonra da bana alo deyiniz. O zaman bu mes'eleyi enine boyuna konuşalım, görüşelim. Bir karar verelim. Ne yapmalıyız? Ortaya çıkan durum karşısında ne yapılmalı? Enine boyuna tartışalım.

Kahvelerimiz titreşip durmasın. Köpükleri de sönmek üzere. Kahvelerin sevabını alalım;ben de hemen kalkayım.

Bu konuda sormak istediğiniz bir şey var mı? "

"Üstadım, dosyadan sadece ben mi sorumlu olacağım. Yoksa, birlikte çalışacağımız meslektaşlar olacak mı? "

"Hayır efendim. Bütün sorumluluk size aittir. Biliyorsunuz dosya kasada kilitli durur. Kasanın anahtarı müşterektir. Ben yanınızda olmadan kasayı kullanamazsınız. Masanızın üzerinde açıkta , dosyayı tutmayınız. Okuyunca göreceksiniz. Dosyada çok gizli bilgiler var. O yüzden kasada saklanıyor. Dosyayı buradan dışarı çıkarmak istediğinizde benim haberim olacak. Birlikte karar vereceğiz.Yazman olarak sadece Sıla'yı kullanabilirsiniz. "

Kahveler içildi. Kaya Bey hiç beklemedi; ayrıldı gitti.

Akın yine sıkılmaya ve bunalmaya başlamıştı. Başı dönüyordu. Söylenmeden edemedi: "Belli ki dosya sorunlu ... İnsanın başına iş açabilir. Zaten Kaya Yürütmez de hiç saklamadan açıkça söyledi."

Sıla telefonda:

“Tosun Bey geldiler efendim.”

“Buyursunlar!..”

Tosun Çerçiciler içeriye girerken çok saygılıydı. Durumu görünce Akın da şaşırmadı değil. Az düşünüşe hemen anladı. “Saatin tıkırtısı öyle gerektiriyor...”

Tosun Bey bir zarfın içinden kasa anahtarını çıkardı. Akın’a teslim etti. Elindeki dosyada getirdiği teslim belgesini imzalattı ve usulca selam verdi ayrıldı.

Muhasebeci Tosun’un ardından Akın, anahtarı iki elinin parmakları arasında oynatarak düşünüyor bir karar veremiyordu. “Acaba dosyayı okuyup araştırma yapmaya nereden başlamalı? Nasıl başlamalı? Ne zaman başlamalı? Herkesin gözü bu dosyanın üzerinde olduğuna göre var; bunda bir bit yeniği var. “

Masanın başından kalktı. Odanın içinde yavaş yavaş adımlarken dudaklarında Akın makamında birşeyler geziniyordu. Kasanın anahtarını yeniden zarfın içerisine koydu. Masanın çekmecesine koyayım derken, dizi alarm düğmesine değmiş olacak ki, Sıla hemen içeriye giriverdi. “Bir şeyiniz yok ya !...”Beklemeden ana kumanda odasına telefon etti:

“...Yanlışlık eseri düğmeye basıldı. Özür dileriz.”

Ne var ki, özür telefonu kapanır kapanmaz uzunca boylu, asık suratlı bıyıklı biri; ansızın içeri girince yapılan yanlışlığın ciddiyeti anlaşıldı. Gelenin bakışları , “Böyle yanlışlıklar asla yapılmamalı ! “der gibiydi.

Sıla Kız Akın’a acır gibi gülümseyerek:

“Akın Bey! Bu gün çok yoğunsunuz. Başınız hiç boş kalmadı. Ne alırdınız? Bir kahve iyi gelir sanırım? “Gülümsemeyi sürdürerek onu seyreyliyordu Sıla Kız. Akın’la göz göze gelince yeniden seslendi: “Ne alırdınız? Sosyal İşler Müdiremiz Gülbahar Hanım da size gelecek. Benden haber bekliyor. Başı tenhalaştığında bildirin dedi. “

Elinde değildi ki Akın’ın. Gülbahar adını duyunca yine içi oynadı. Yüzü kızardı birden. Sıla da anlamıştı. “Yok canım hiç önemli değil...” der gibi nazikçe gülümsedi. Akın da içinden Sıla’yı övüyordu. “Çok nazik, kibar bir kız... “

Sıla, yeniden nazikçe gülümseyerek, "Sosyal işlere bilgi sunayım mı ? Yoksa kahveden sonra mı görüşürsünüz. "

Akın hiç beklemeden:

"Sıla Hanım, önce kahvemizi içelim, sonrasında yeni konumuza geçelim. Şimdi bana sade bir kahve lütfen. Çok teşekkür ederim."

Kahvesini yudumlarken, "Hani karar vermiştim. Gülbahar adını duyarken ne oldu birden? "Önündeki ışık yanıp sönmeye başlayınca anlamıştı. Gülbahar arıyor.

Sıla Kız'a seslendi:

"Efendim Sıla! Söyleyiniz gelsin Müdire Hanım."

"Kaya Bey'i bağlıyorum efendim. "deyince kendine geldi.

"Kaya Yürütmez yine yükseklerden seslendi:

"Akın Bey selam! Harunlar İskelesi grev yerinden işçi temsilcisi ve yanında hukuk müşavirinin çok acil görüşme isteği var. Dosyayı incelemeniz gerektiğini bildiğim için ,yarın görüşelim dedim. Bunları bekletmemiz doğru olmaz. Dosya üzerindeki çalışmanız yarına bitebilir mi?"

Av. Akın hiç düşünmeden yanıt verdi:

"Buyursunlar efendim. Yarın saat 10.00 da görüşelim. Saat tam onda görüşme başlasın. Dosyayı akşam evde inceler bitiririm. "

Kaya Yürütmez'in sesi birden değişti:

"O zaman burada kalmanız gerekecek. Dosyayı dışarı çıkarmanız sakıncalı görülüyor."

Av. Akın da aynı tonda yanıt verdi:

"Anlıyorum efendim. O zaman çalışmayı akşam burada sürdürülim. Görüşmek üzere ..."

Kaya Yürütmez yine engel çıkarıyordu:

"Akşam benim başka görüşmelerim olacak. Çalışmanız bitince bana alo dersiniz gelirim; kasayı birlikte kapatırız. Teşekkür ederim. "

Akın, kendi kendine söylenmeden edemedi. “Hayret bir şey! Neden bu denli önem veriliyor bu dosyaya acaba? Bir an önce okumalı ... ”

Çekmeceden dosyayı aldı. Okumaya başlayınca; ilk anda anladı. Kuşkulu ölümler, kimi Giderler Ticaret çalışanları hakkında kuşkulu sözler ve belgeler çok ilginçti. Harunlar İskelesi’ni ele geçirmeye çalışan kimi şirketlerden söz ediliyordu. Giderler Ticaret Hukuk Müşaviri Av. Hasan Aydınse’sin ölümü de bu olayların içinde yerini almış görünüyordu.

Av. Akın boyun bağı ve cekedini çıkardı; kolları sıvadı. Lavaboda yüzünü yıkadı. Av. Anıl Atabey’i arıyordu. Karşısında Av.Anıl Atabey. Selam kelamdan sonra:

“Evet Genç Hukukçumuz sizi dinliyorum buyurunuz. ”

“Üstadım, bir şirketin işçileriyle yapacağı toplu iş görüşmelerinde vekaletini yürüteceğim. Daha doğrusu işçiler grevde olduğu için ben sendikacılarla görüşeceğim. Daha önceleri sizden dinlemiştim. Toplu iş görüşmelerinde strateji ve taktiklerden söz etmişsiniz uzun uzun.O konuda yardımınızı rica edecektim. Şimdiden çok teşekkür ederim.”

“Anlıyorum Akıncığım, çok iyi anlıyorum da ben şu anda evdeyim. Konuyla ilgili dosyalar ve notlarım bürodadır biliyorsunuz. Ancak yarın sabahleyin erkenden , konuyla ilgili hazır notları size belgeğecerden (fax) gönderebilirim.

Bir de önerim olacak:

İş vereni temsil ettiğinize göre gerçekte, işin zor yanı sizde. İleride zor duruma düşmemek için sakın olunuz, kesinlikle doğru bildiklerinizden ayrılmayınız. İş verenin önerilerine uyup, günü kurtarırım derken zorda kalabilirsiniz ona göre... ”

“Saygıdeğer Üstadım inanınız, altın değerindeki yardımlarınızla sadece beni düşündürmekle kalmadınız; yarın elime geçecek notlarınızdan da bir o kadar yararlanacağıma beni yürekten inandırdınız. Size sevgilerimi, saygılarımı, teşekkürlerimi sunuyorum. ”

Av.Akın Bir yandan da Av. Esma’yı arayarak, ona konuyu anlattı. “Toplu sözleşme ve grevle ilgili kitaplığımızda neyimiz varsa hepsini toparla. Eve gelince görüşelim. Akşam görüştüğümüzde olayı ayrıntılı şekilde tartışırız. Selam Şirincan!.. Öperim...”

Dosyanın kapağını kaldırdı. Başladı yutar gibi okumaya. Önemli gördüğü noktaları not alıyor, kendisi için ileride sunum yapabileceği yeni bir dosya hazırlıyordu. Kalın klasörün içinde, enine boyuna düşün cimmastığı yapıyordu. Kendinden geçmiş, baş göz açmadan çalışmasını sürdürürken akşamı bulmuş, Giderler Ticaret'in çalışanları işyerinden ayrılmaya başlamışlardı bile.

Yavaşça kapı çalındı.

Karşısında Sıla:

“Avukat Bey, sizin bu akşamı şirkette geçireceğiniz bildirildi. Mali İşler Müdürü Tosun Çerçiciler, Sosyal İşler Müdiremiz Gülbahar Bozçiçek , özel hizmetliler ve ben şirkette kalıyoruz. Tosun Bey; ola ki yapacağınız çalışmalarda sormak istediğiniz bir şey olursa size bilgi vermek üzere burada kalıyor. Sosyal İşler Müdiremiz Gülbahar Bozçiçek ise şirketin bu geceki yönetiminden sorumlu müdürümüzdür. Diğer kişiler hizmetli olarak çalışacaklar bu akşam. Ben de yazman olarak kalıyorum. Ne zaman isterseniz yazım çalışmalarınızda size yardımcı olacağım. İyi çalışmalar efendim.

İzninizle ayrıca belirtmeliyim; sizce uygun görülüyorsa Müdiremiz Gülbahar Hanım , yemeği saat 19.00 da vermeyi düşünüyorlar. İsteğinize bağlı; yemek saati yeniden ayarlanabilir. Kaya Bey kasa anahtarını Tosun Çerçiciler'e teslim ettiler. Kasanın kilitlenmesi anında bu gece yetkili kişi Tosun Çerçiciler'dir. Sormak istediğiniz bir şey var mı efendim? “

“Çok teşekkür ederim Sıla, çok çok teşekkür ederim. “

Av. Akın, dosyayı okudukça kafasında oluşan soru işaretleri çoğalıyordu. Kısa kısa aldığı notları da kabardıkça kabarıyor , bir yazmana şiddetle ihtiyaç duyuyordu. Yazman dışarıda bekliyordu ama kimi olaylar ve kişilerin bilinmesini sakıncalı gördüğünden, zor da olsa notları kendisi tutuyordu. Acaba Sıla'nın bu olup bitenlerden haberi var mıydı?”

Yarını beklemeli ve yazmanlık işini yeniden görüşmeliyim Kaya Bey'le. Sıla'nın dosya içeriğinden haberi var mı acaba? “

Çalışma ilerledikçe, aklına binbir türlü şey gelmeye başladı. Önündeki ışık yanıp sönmeye başlayınca, telefona baktı .

Arayan Sıla :

“Avukat Bey, Gülbahar Hanım’ı bağlıyorum. “

“Tamam bağlayınız. Teşekkür ederim.”

Gülbahar yeşil yeşil konuşmaya başladı:

“İyi çalışmalar Akın Bey... Nasılsınız...”

“Çok teşekkür ederim. Siz nasılsınız? “

“Sağ olun, çok teşekkür ederim. Yemek saati geldi, hiç sesiniz gelmedi. Çok çalışıyorsunuz belli. Yemek mavi salonda; buyurun sizi bekliyoruz. “

“Çok teşekkür ederim. Az sonra geliyorum. “

Av. Akın yemek salonunda sadece Gülbahar ve Tosun Çerçiciler’i görünce bir an durakladı. Diğer görevliler ayrı yemek yiyorlardı demek. Sesini çıkarmadı.

Gülbahar yüzündeki gülümsemeyi eksik etmeden, “Buyurun, çok dalgınsınız. Şu grev sorunu çözülmeden bu şirkette kimseye rahat yok. Siz elbisenizi de değiştirmemişsiniz. Söyleyecektim, bir türlü görüşemedik. Çok yoğundunuz. Duş alıp uzanabilirsiniz. Orada gerekli şeyler var. Elbisenizi değiştirir, rahatça dinlenebilirsiniz. “

Tosun Çerçiciler de sofranın diğer yanında, “Evet, öyle ...” anlamında Gülbaharı onaylıyordu. Yemekte havadan sudan konuşmalar ve Akın’ın karşısında Gülbahar! Akın hiç çalışmamış gibiydi, dinleniyordu.

Tosun Çerçiciler konuşmalara pek katılmıyor, geriden duruyordu. Sadece, “Akın Bey! Dosyayı inceleyebildiniz mi? “şeklinde gülücüklerle karışık alaylı bir soru yöneltti Akın’a:

“Nasıl buldunuz dosyayı? Şu grev olayından hasarsız kurtulabilecek miyiz? Doğrusu hepimiz çok merak ediyoruz. Karşı tarafla yapılacak toplantıda yarın ben de bulunacağım... “

Akın bir şey söylemedi. Başını eğip doğrultarak, düşünür gibi yaparak geçiştirdi. Yemek sonlanırken de ; “Herkes afiyet olsun. Biraz sonra; Saat 9.30 da sizi toplantıya bekliyorum. Dosyada okuduklarınızla ilgili olarak bilgilerinize baş vuracağım. Şimdiden teşekkür ederim. “

Gülbahar ve Tosun da başlarıyla onayladılar. "Tamam geliriz. 9.30 da buluşalım..."

Akın, Gülbahar'a dönerek:

"Aradığınızı Sıla söyledi bana; ben sizi arayamadım. Çok özür dileirim. Biraz geç oldu ama, hoş karşılayınız lütfen."

Tosun Çerçiciler araya girdi:

"Toplantı için hazırlıklarımı tamamlamam gerek. Saat 9.30 da görüşmek üzere. Herkese afiyet olsun." dedi ve kapıda bekleyen hizmetliye seslendi:

"Kahvemi odam da isterim."

Gülbahar da akın'a doğru gülümseyerek:

"Buyurun Akın Bey, önce size dinlenme odasını göstereyim."

Yukarı kata çıkıldı. Hizmetçi kız onları kapıda karşıladı. "Buyurunuz efendim, hoş geldiniz. Akın Bey, banyo alacak mısınız? Burada giyebileceğiniz birşeyler de var. Banyoyu hazırlayayım mı efendim? Ne dersiniz?" Eksiksiz düzenlenmiş, dayalı döşeli orta boy bir salonda, elbise dolapları ve diğer eşyalar ile banyo ve sauna görülüyordu.

Akın da gülümseyerek ve iç çekerek:

"Çok çok teşekkür ederim. Kabahatin büyüğü bende! Bilmiyordum ki bilseydim, çalışmaya başlamadan önce duşumu alırdım, üstümü değiştirirdim, ondan sonra başlardım çalışmaya da ne yapardım? Dünyanın sonu değil. Başka zaman inşallah. Bu gün faydalanamamış olsak da öğrenmiş, bilmiş olduk."

Gülbahara dönerek, yavaşça seslendi:

"Kahvelerimizi odamda içelim buyurunuz."

Birlikte aşağıya doğru inilirken, yanlış alarm sırasında odasına gelen yüzünün kanı kaçmış Adam, koridorun öteki ucunda, loş ışıkların altında, el kol hareketleri yaparak, karşısındaki görevliye emirler yağdırıyordu.

Yemek dönüşü Akın ile Gülbahar'ı, kapıda karşıladı Sıla Kız. İçeriye girilirken Akın, Gülbahar'a doğru bakarak, Sıla'ya seslendi:

“Kahveyi nasıl içerdiniz? “

“Orta lütfen. “

“Benimki de orta olsun. “

Akın masaya oturmadı. Kaya Bey’in her zamanki koltuğunu Gülbahar’a verirken, kendisi de karşısındaki koltuğa geçti; bakıştılar.

Gülbahar kapalı bir elbise giyinince, daha mı güzel görünüyordu ne?

Akın söyleşiyi başlatmak istedi:

“Hoş geldiniz. Benim yüzümden bu gün çok kişi rahatsız oluyor ama yapabileceğim pek bir şey de yok, elimden bir şey gelmiyor.”

Gülbahar için için gülümseyerek:

“Biz alışkınız. Burada herkes, yeri gelir yirmi dört saat çalışır. Şimdi ne var? Siz, yurt dışına mal yetiştirirken görün bizi. Öyle sıkı çalışılır; üç vardiya çalıştığımız günler olur.

Bakıyorum, siz de yavaş yavaş çevreyi tanımaya başlıyorsunuz. Görüyorum kısa kısa ziyaretler yapıyorsunuz. Çok güzel oluyor. Burada çalışma var, disiplin var ama insanların yüzü gülüyor. Her yıl bilanço bağlandı. Kar belli oldu mu? Maaşlar zamlanır. O yüzden çalışanlar halinden memnun.

Onu söyleyecektim unuttum. Sizi tebrik ederim. Patronun gözü tutmuş demek. Kolay kolay tutmaz kimseyi Zati Giderler. Demek ki sizde onun aradığı bir şeyler var. Güven çok önemli.

İğneyurdu’nda bekleniyorsunuz. Üç takım elbise hazırlanıyor sizin için; kumaşları ayrıldı. Ben seçtim elbiselerin kumaşlarını, bakalım beğenecek misiniz? Başka kumaşlar da var. Siz de bakar beğenirsiniz. Yeniden tebrikler! Çok güzel bir iş başardınız! O arsayı kopardınız. Az önce de söyledim; Zati Giderler sizden çok şeyler bekler görünüyor. Çok büyük önem taşıyan ihaleleri var, alışverişleri var şirketin. Yetkin ve yetişkin hukukçulara gereksinim var. Zati giderler sanki dalma batma yapar gibi davranışlar içinde. Yetişkin ve güvenilir hukukçular arıyordu. Sizin satın aldığınız yer, şimdi tarla görünüyor tapuda ama Okışi’nin söylediğine göre, aslında çok

kıymetli bir yer. Organize sanayi bölgesine katılacağı söyleniyor. Kimileri de toplu konut bölgesi olacak diyorlar. Bitiğişinde 20 dönüm daha ayrı bir arazi de varmış. Konumu gereği o arazi de satın alınan araziye katılacaktı. Başkasına satılamazmış. Anlatılanlara bakılırsa, tarlanın değeri inanılmaz yüksek diyorlar.”

Konuşurken ansızın ayağa kalktı Gülbahar. Yüzündeki gülümsemeyi eksik etmeden Akın’a doğru ilerledi, tam yanına geldi. Akın’ın suratındaki süt yanığına bakmaya başladı.”Kuzum, Siz niçin durduruyorsunuz bunu yüzünüzde? Şimdi tıp ilerledi. Bizim Aziz Hoca bunu hemen alır. Yüzünüz de rahata kavuşur. Tıraş olurken de zahmet çekmezsiniz hem. Aldırın bunu yüzünüzden.”Derken eliyle de dokunmasın mı!..

Akın şaşkın şaşkın söylendi:

“O büzük benim uğurum. Yıllar yıllardır onunla barışık yaşarız . Birbirimizi sever okşarız. O yüzden bana hiç zorluk çıkarmaz tıraş olurken bile... “Pangaltı kavgaları, Bakırköy Akıl hastanesi’nde yaşadıkları geldi aklına... Düşünmeye zaman yoktu. Akın yine de içinden bir şeylerin kopup gittiğini hissetti; sanki kendinden geçiyordu. Gülbahar’ın duru ve sakin sesi, insanın içini gıcıklayan cilveli gülüşüyle, kendini toparlamaya çalışarak, akşam ışıklarının gölgesinde ağır ağır söylemeye çalışıyordu:

“Dediğim gibi Gülbahar. Az önce söylediğim gibi. Yüzümde gördüğünüz o büzük benim uğurumdur. Yıllardır hem o beni, hem de ben onu kollayarak geçişini gidiyoruz.”

Gülbahar elindeki kahve fincanını, önündeki masada duran kırmızı beyaz karanfillerin süslediği vazunun dibine koydu. Yeniden ayağa kalktı. Yürüdü geldi Akın’ın yüzüne elini değdirerek yeniden büzüğe baktı. Onunla oynamaya mı başladı ne... Akın’ı da bir titreme aldı. “Dur !.. Yap ma mı desem? “ diye düşünmeye başladığı bir anda. Gülbahar büzüğü okşar gibi yokluyordu. Yoksa Akın’a mı öyle geliyordu? Her şey an ile göz arasında geçiyorken, Akın bir yandan da tedirgin oluyordu. Sıkıntı basmıştı; bunalıyordu... “Ne olur ne olmaz !.. İyisi mi hemen Esmayı çağırayım ... Esmal!.. Sopyal eline, hemen gel!.. Durma yetiş!..”

Gülbahar geriye dönüp, yerine doğru ilerleyip giderken; yüzü bomboz geçmiş Akın, ne yapacağını iyice şaşırılmıştı; titriyordu. Gülbahar

har yanından uzaklaşınca, titremesi durdu; sakinleşti. Kendini toparlamaya çalışırken yeniden düşünmeye başladı:

“Aman Tanrı’m! Yoksa sesli düşündüm de; ondan mı ayrıldı gitti yanımdan Gülbahar? “Kendi kendine soruyordu: “Her halde sesli düşündüm, ondan uzaklaştı. “

Gülbahar da hiçbirşey yokmuş gibi, sanki hiçbir şey olmamış gibi, habire yerinden sesleniyordu:

“... Aziz Bey’le konuşulsun. O büzük yüzünüzden kaybolsun.”

Gülbahar’ın yumuşacık dokunuşlarıyla elektriklenen Akın, Elinde bir sopayla Esmâ’yı düşününce sakinleşti. Hele bir de Av. Anıl Atabey’in sözleri imdadına yetişince iyice kendine geldi. Ağır Ceza Mahkemesi Başkanı’nun ünlemesine hiç gerek kalmıyordu. “Evlât !.. Günah işlemekten çekinmeyen alim, elinde meş’ale tutan köre benzer!.. “

Av. Akın’ın zihninden geçenler, kendisini son derece tedirgin ediyor, Ağır Ceza mahkemesi Başkanı’na hak vermeden edemiyordu. Gülbahar’ın yüzüne bakarak ve gülümseyerek yavaş yavaş konuşmaya başladı. Ölçerek tartarak konuşmaya çalışıyordu:

“Gülbaharcığım, siz ihracat ithalat yaparken daralıp sıkıldığınızı söylüyorsunuz. Biz avukatlar; üstlendiğimiz her davada kimi zaman bir trajedi, kimi zaman komedi, kimi zaman da bir western ile karşı karşıyayız demektir. Dava sona ererken bir öykü, bir roman, belki de bir destan yazıp imzalarız. Ne varki vekil edenler, çoğu zaman bunun ayırdağında değildir. Kimileri güler geçer, kimileri azil eder, kimileri de bırakın teşekkürü; hakettiğimiz ücreti bile ödemedi ortalıktan kayboluverirler. Biz bunlara hukuk yaşamın şaşkırtıları deriz.

Kimileri benim gibi tez canlı olduklarından, bu şaşkırtıları içinde saklayamazlar. Bu yaşam öpücükleri kahırlar, yüzümdeki o büzüğün içinde toplanırlar ... Orada doğru dursalar bari; hayır! Doğru durmazlar; birbirlerine girer, savaşırlar. İçimdeki savaşlar dışarıya vurunca! Oh Be! Dünya varmış! derim, kendime gelirim de işte o yüzden! Yüzüm de böyle büzüldü kaldı. Görünüp duran o büzük, yaşadığım kahırlardır.

Anlıyorsunuz değil mi?

Sayın Gülbahar Hanımefendi, gösterdiğiniz engin nezaketin altından nasıl kalkacağımı bilemiyorum. Çok nazıksınız. Size çok teşekkür ederim. Teşekkürler ... “

Gülbahar gülümsedi. Ve içinden söylendi:

“Kendinizi ne zannediyorsunuz Siz Akın Beyefendi... Hayır, fazla üstüne varmayayım” deyip düşünmeye çalışırken, yine de kendini tutamadı:

“Sevgili Akın Yankı!.. Sayın Avukat Bey!.. Ben de tam onu söyleyecektim. Sizi çok çok iyi anlıyorum diyecektim. Madem içinizdeki kötü şeyler dışarıya vurmuş. O zaman neden durduruyorsunuz yüzünüzde bunu? Başkaları seyretsin diye mi? Koparıp atınız o birikintiyi yüzünüzden. Neden durup durur o birikinti yüzünüzde? Temizlettirin, atın onu!.. “

Yeniden Akın’a doğru ilerledi. İyice yaklaştı. Can alıcı sevdalı gözlerin aşk dolu, sevgi dolu bakışlarıyla gülerek; “Şu yüzünüzdeki pırlıtlı nur, bu yüzünüze de gelip otursa; kötü mü olur?”

Akın’ın yanıt vermesini beklemeden, “Ben teşekkür ederim, bir şey değil. Ne yaptım ki; size bol şanslar, iyi çalışmalar. Toplantıda görüşmek üzere...”

Av. Akın, Gülbahar’ı kapıya değin uğurladı. Tam kapıda bakıştılar. Sıla da onları selamlar gibi ayağa kalktı kapı açılırken. Gülümsüyordu o da. Sosyal İşler Müdürü ve gecenin de yetkili müdürünün karşısında saygıyla eğilir gibi yaparak, “İyi akşamlar dilerim efendim, iyi akşamlar... “diyordu.

Gülbahar uzaklaşıp giderken Sıla, Av. Akın’ın yüzünde gezdirdi bakışlarını. O da tatlı tatlı cin gibi bakışlar fırlatıyordu Akın’ın yüzüne:

“İyi çalışmalar olsun efendim. İyi akşamlar diliyorum. Tosun Çerçiciler, Saat 9.30 da beni uyarın dedi. Müdire Hanım da gelecekler. Siz notlarınızı kendiniz mi alıyorsunuz. Yazman istemiyor musunuz? “

Av. Akın yanıt verdi:

“Sıla Hanım, şimdi ben dosyayı şöyle bir yüzünden okumaya çalışıyorum. Çok kısa kimi notlar almadım değil, o kadarını ben yapabiliyorum. Çok teşekkür ederim. Yazmaya başlayınca elbette sizden yardım isteyeceğim. Şimdiden teşekkür ederim. “

Sıla da sezinlemişti. “Dosyayı okuyunca korktu çekindi anlaşılan; olayları bilmediğimi düşünüyor. o yüzden yazman istemiyor.” dedi ve Av. Akın’a yeniden seslendi:

“Efendim, yaşı size benzemesin, ağzımızdan yel alsın, Av. Hasan Aydınse’sin başına gelenleri dosyada okudunuz değil mi? Allah kimselere vermesin. Eşi bugün buraya geldi.Yanında iki çocuğuy-la... ZatiBey’le görüştüler. Ne oldu bilmiyorum. Kimi sorunları vardı. Sağ olsun Zati Bey çok ilgi gösteriyor. Adamcağız öldü gitti. Yok, bulunamadı katilleri. Elini kolunu sallayarak ortalıkta dolaş-ıyor. Katiller bulunamadı. Pek bir araştırmanı da yok mu ne? Yeterli bir araştırma da yapılamıyor sanki. Bana öyle geliyor... Hepimiz çok üzgünüz.”

Av. Akın anlamıştı. “Bizim yazman düşündüğümde de akıllı çıktı. Benim dosyadan haberim var. Çekinme, toplantıya beni de çağır. Görüşme tutanağını ben yazayım diyor. Baksana konuşmasına. Her şeyi indirip döküyor...” dedi ve hemen Seslendi:

“Sılacığım ben de onu düşünüyordum. Siz de hazırlıklı olun lütfen. Biliyorsunuz, toplantıya yazman olarak katılacaksınız. Şimdiden teşekkür ederim.”

Saat 9.30 ‘u buluncaya değin Av. Akın, dosyayı yüzeysel de olsa inceleyebilmişti. Kaya Yürütmez’in söylediğinin aksine, dosya-nun enine boyuna incelenebilmesi için uzun bir süre gerekiyordu. Özellikle halen davası görülmekte olan Av. Aydınse dosyası ile grev dosyasının, mahkemedeki asıllarının incelenmesi zorunluluğu vardı. Ayrıca savcılığa yapılan kimi gizli bildirimlerden de (ihbar mektupları) söz edilmekte ise de, bu konuda dosyada bir açıklama bulunmuyordu.

Av. Akın vaktin nasıl geçtiğini bilemeden Saat 9.30 ‘u buldu. Top-lantı başlıyordu.Tosun Çerçiciler, Gülbahar Bozçiçek ve Yazman Sıla Barutçu’nun katılımıyla Av. Akın Toplantıyı başlattı ve beklemeden söze girdi:

“Dostlarım bu grev konusu, sanıldığından da önemli görünüyor. Şimdi izninizle sizlere dağıtacağım kağıtlardaki soruları yazılı şe-kilde cevaplandırmanızı rica edeceğim. Sorular yanıtlanınca, konuş-malara geçilecektir.

Toplantıya katılanlar şaşırdılar. “Avukat ne yapmak istiyor? Neden soruyor bize bu soruları? Aklından geçenler nedir acaba? Elbette çok önemsedği bir şeyler var ki, bizden yazılı yanıt bekliyor.”

Soru kağıtları gözden geçirilmeye başlandı; tam bir sessizlik . Kimse söz almak istemiyor gibiydi. Herkes elindeki soru kağıtlarına bakıyordu.

Tosun Çerçiciler sessizliği bozdu:

“Sayın Akın Bey, bizi sorgulama yetkisinin size verilmediğini iyi biliyorum. Şahsen ben, merak ettiğiniz bazı konular bulunabilir diye burada bulunuyorum. O konularda da bildiğim kadarıyla cevap verebilirim. Ben ne sanığım, ne de zabıt katibiyim. Şirketin muhasebecisiyim. Olup bitenleri nereden bilirim. Benim yaptığım, sizin de bildiğiniz gibi hesap kitap işleri.”

Av. Akın Tosun’un sözünü kesti:

“Tosun Bey, aynı şeyleri söylüyoruz. Ben farklı bir şey istemiyorum ki sizden. Sadece soracağım sorulara yazılı yanıt verin diyorum. Sözlü yanıtlarınızın karşılığını, yazılı şekilde vereceksiniz, hepsi bu.”

Tosun Çerçiciler sinirlenmişti:

“Avukat Bey Allah aşkına! Ben burada sorguya çekilmek için bulunmuyorum! Yazılı cevap filanda verecek değilim size. Yarın bu konuyu Kaya Bey’le de görüşelim. Ben bu akşam burada kalmayadabilirdim. Sadece size yardımım dokunsun diye bekledim. Sorguya çekileceksem, bunu ancak yargıçlar yapabilir. Ben de Giderler Ticaret’in Mali İşler Müdürüyüm biliyorsunuz. Başkan yardımcısı durumundaki bir kişiyi, yazılı cevap ver! diyerek, sorguya çekemezsiniz! Bunu size hatırlatmak isterim. Böyle bir yetkinizin olmadığını çok iyi biliyorsunuz değil mi? “

Av. Akın gülümsemeyi bozmadan:

“Dostlarım, o zaman konuşulacak bir şey kalmamıştır. Toplantıyı kapatıyorum. Hepinize teşekkür ederim. Şimdi evlerimize gidelim.”

Ayağa kalkışıldı. Dosya kasaya kilitlendi. Kimseden ses gelmiyordu. Sadece Gülbahar gülümsedi. Yazman Sıla da öyle. Onların soru kağıtlarında önemli bir soru bulunmuyordu. Sırf Tosun’dan yanıt

alabilmek için onlara soru kağıdı dağıtılmıştı. Durumu onlar da anlamış görünüyordu.

Tosun Çerçiciler'den, şu üç sorunun yanıtı isteniyordu:

Sendika başkanı ve Harunlar İskeleyi Genel Müdürü ile yaptığınız son görüşmede size verilen yazılı belgeyi şirket yetkililerine ulaştırdınız mı? Harunlar iskeleyi'nin geçen yıla ait ticari defterlerinin halen açık durumda oluşunun nedenini açıklayınız. Cumhuriyet Başsavcılığına gönderilen ihbar mektubunda belirtilen kimi yerlere yapılan ödemeler hakkında, bilginiz var mıdır?

Tosun Çerçiciler, kendi kendine söylenerek uzaklaşıp giderken, laf olsun gibisinden geri dönerek "İyi geceler !.. "Herkes iyi geceler!" diyerek ünledi ve gözden kayboldu.

Av. Akın. Gülbahar'ın ve Sıla'nın elini sıktı. Onlara içten teşekkürlerini bildirdi. Hayırlı geceler diledi. Onlar da kimi şeyler söylemek ister gibiydiler. Ne var ki Av. Akın, onları dinlemedi. Yeniden içten teşekkürlerini bildirerek ayrıldı; evin yolunu tuttu. Esmacık, sıcak yuvada dört gözle kendisini bekliyordu.

İlk Senet

Esmâ, akşam yemeğini önemsiz bir iki atıştırma ile savuşturmuş, evdeki kimi dergileri ve gazeteleri karıştırarak ,telefon konuşmaları yaparak ve doğacak bebeğini düşünerek Akın'ın yuvaya dönmesini bekliyordu. Yankıların evinde ışıklar, kör kör yanıyordu. Vakit gece yarısını bulmadan Akın kapıyı çalınca Esmâ, çok heyecanlandı . “Ne oldu? Toplantı neden bu denli kısa sürdü. Yoksa olumsuz bir şey mi var?” diye düşündü. Heyecanla Akın'ın yukarı gelmesini bekledi ve kapıdan girer girmez soruyordu:

“Toplantı yapılmadı mı yoksa? “ derken onun son derece yorgun olduğunu görünce içi titredi. Hemen banyoya koştu. “Akıncığım, banyoyu hazırlıyorum. Ilık bir duş çok iyi gelir. Hemen banyoya... Hemen banyoya gir. “

Akın banyosunu alıp, sabun kokulu örtülere bürününce, hele bir iki yudum da alıverince dili çözüldü. Başladı konuşmaya; konuşuyordu. İyi de Esmâcık aklıktan ölüyordu.

“Akıncığım, sofranın başına oturalım. Hem yiyelim, hem konuşalım. “

Esmâ çarçabuk sofrayı hazırlamaya girişirken, Akın da hazırlandı. Sofra kurulmuştu da ne var ki, Akın'ı uykular basıyordu. Başını bir türlü taşıyamıyordu. Esmâ onun bu halini görünce acı acı gülümsedi. “Ne yapıyorsun Haymeneoğlu Sen!.. Uyuyor musun yoksa? “

Akın kendinden geçmişti; uyuyordu. Onun bu durumunu görünce Esmâ da kendi kendine, “Sözde beyefendiyi bekledik. Yemeği birlikte yiyelim dedik. Şu hale bak. Adamcağız o denli yorulmuş ki

yemek bile yiyemeden kendinden geçti; uyudu kaldı. “diyerek hayıflanıyordu. Dudağını ısırды, o da irkildi kaldı. Oysa Akın uyumayabilseydi neler, neler anlatacaktı. Onun da başından, umulmadık olaylar mı gelip geçmişti ne?

Dönerci Sami, o gün sabah sabah büronun telefonunu çaldırınca, Av. Esmâ çok sevinmişti. “Kesinlikle bir kısmet var. Değilse Dönerci Sami neden arar. Kısmet var kısmet... Sağ olsun Dönerci Sami. Hiç kimseler aramasa da, o bari arar.” diyordu.

Esmâ'nın düşündüğü gibi geliyordu olaylar. Dönerci Sami'nin bir tanıdığıнын kızı, komşunun yeni askerden gelmiş oğlu ile kaçınca, olanlar olmuş. Komşular araya girmiş, gençlerin evlenmesi için elden gelen yapılmıştı. Ne var ki, kızın yaşı on yedi olunca, annesinin ve babasının evlenmeye izin vermesi gerekiyordu. Buraya değin olup bitende pek bir sorun yoktu. Her şey çok da iyi gidiyordu. Nikah hazırlıkları bile başlamıştı da Kız Babası Zeki Efendi, evlenmenin burasında, bir düşün ileri sürüyordu. Tarafları barıştırmak için araya girenlere:

“Sayın komşularım, olanlar olmuş. Ben sizi kırmam. Hem neden hayır diyeyim ki kızım istemiş, bana da başı gülsün demek düşer. Onlar kendi aralarında gelin güvey olduğuna göre bize sadece, hayırlı uğurlu olsun demek düşer. Benim demek istediğim, bizim Felleknaz daha küçük; yarın ne olur ne olmaz... Damat olacak delikanlı başımıza iş açarsa, bir geçimsizlik yaparsa ne yapabilirim ben? O zaman elimden hiçbir şey gelmez. İyisi mi? İpi sağlam tutmalıyım. Onun için derim. Delikanlının babası, her ihtimale karşı bana bir senet versin. Senedi yanıma alacağım. Geçinemedikleri tarihe kadar saklayacağım. Baktım geçiniyorlar, hepinizin gözü önünde yırtıp atacağım. Nasıl? Güzel mi söyledim? Güzel söyledim değil mi? Çok güzel söyledim! Bundan iyisi de can sağlığıdır. Yazıverin ellibin liralık bir senet. Hiç olmazsa bizim de canımız rahat etsin. Kızı küçük yaşta verdik ama, hiç olmazsa elimizde bir garantimiz var densin.

Öyle değil mi canım! Eğri oturalım, dosdoğru konuşalım. Herşeyin bir münasibi yok mu? Elbet var! Öyleyse neden bekleyip duruyoruz komşular? Senet verilsin, çocuklar everilsin...”

Komşular, Kız Babası Zeki Efendi'nin bu zekice teklifi karşısında tutunamadılar. Dudaklarını büzerek düşünceye daldılar ve bir karara vardılar. Delikanlının babasına dediler ki:

“Sayın komşumuz Osman Zombak! Sen oğlan babası olarak, bu kadar zahmete katlanacaksın. Oğlun kızı kaçırmış... Ne yapacaksın? Hiç karşı durma! Veriver senedi çalığı dolan, gör çocukların bu işini. Kolay mı şu zamanda oğlan evlendirmek. Kabul et Zeki Efendi'nin zekice düşüncesini. “

Osman Zombak karşı çıksa da, komşular ağız birliği etmiş gibi ısrar ettiler:

“Gençlerin aralarında bir geçimsizlik doğmaz inşallah. Her ikisi de birbirlerini seviyorlar gençler. Bir de geçimsizlik neyin nesi oluyor. Kabul et, ver karşı tarafa senedini. Gençleri sıkıntıdan kurtar! Bitir onların işini. Değmesinde ne olacakmış canım? Karşı yandaki de senin dünürün. Feleknaz çok gözü kara bir kız! Oğlumuz da babayığit bir delikanlı olunca eşikte bekletmeyelim onları; hemen başgöz edelim. Oğlan babası olarak, sen uyaroğlu olacaksın Osman Zombak.”

Delikanlının Babası Osman Zombak az bir okuyup yazmış, kendine göre oturmuş kalkmış, calgazan mı calgazan, kurnaz biriydi. Gel gör ki altından kaçsa, üstünden kaçsa da Zeki Efendi'nin inadı bir türlü kırılmayınca, komşularının anlamlı düşünlerine hayır diemedi. İstemeyerek de olsa söz verdi. “Tamam sevgili komşularım, tamam! Oğlan bizim, kız bizim. Dügün dernek hepimizin...” dedi ve o da boynunu büktü. Senedi yazdı. Bir zarfın içerisine koydu ve Zeki Efendi'ye verdi.

Çalındı oynandı. Dügün yapıldı. Gençler baş göz oldular. Tamam, buraya değin çok çok güzeldi; hem çok güzel bir düğünleri olmuştu gençlerin de, Delikanlı Zombak'ın gözü dışarıda mıydı ne? Eve gelmemeye başladı.

“Birgün böyle, ikigün böyle olsa bari babacığım! Hergün böyle yapıyor Bizim Zombak ... Sabahlara kadar pencerenin önünde gözlerim yollarda bekliyorum, eve gelmiyor. “diyordu Eşi Feleknaz babasına; iki gözü iki çeşme ağlayarak.

Günler günleri kovalarken, Güzel Gelin Feleknaz'ın yakınmaları da artıyordu. Baba Zeki ne yapsın? O da doluya döküyor almıyor, boşa döküyor dolmuyordu; düşünüp kalmıştı. Zeki Efendi her gün, Feleknaz'ın yakınmalarını dinlerken, kötü kötü düşüncelere dalıyor, içi parçalanıyordu. “Ne yapılabilir acaba?.. “derken aklına geldi. Gömme dolapta, kağıt küreğin arasında bekleyen zarfı aldı.

Şöyle bir yokladı sevdi. Zarfın içerisinde senet vardı. Toparlandı, içinde ümit ışıkları yanıp sönmeye başlayınca sevinerek kendine geldi. "İşte bu günler için aldım bu senedi ben Osman Zombak'tan! Hemen gideyim, bir avukata kavuşayım. Göstereyim gününü Zombaklara!. Onları sıkıştırayım..."

Feleknaz Gelin'le birlikte, vardılar Dönerci Sami'nin yanına. Hoş beşler... Önce karınlar doyuruldu. Dönerci Sami'yle hemhal olunuyordu:

"Ne yapalım? Kime, kimlere çarpılalım. Hangi avukatın kapısını çalalım?" denilince; işte burada; Dönerci Sami yapacağını yaptı:

"Şuracıkta, karşı sokağın içinde çok kafası çalışan, kaleminden kan damlayan iki avukat tanyorum. Çok ünlü şirketlerin avukatlığını yapıyorlar. Siz de bilirsiniz duyarsınız, meşhur ve maruf Giderler Holding'in davalarına bakarlar. İşleri başlarından aşkın. Ben bir telefon edeyim. Değmesinde ne olacak. Alacaklar ücretlerini; yapacaklar görevlerini. Onlar tuttuğunu koparır..."

Sami Usta döner kesmeye ara verdi. Ellerini önlüğüne iyice bir sildi ve hesap aldığı masaya oturdu. Av.Esma'ya telefon ediyordu:

"Esma Hanım hürmetler!.. Nasılsınız ..."

İşte böylece, Dönerci Sami'nin de yardımcılarıyla Zeki Efendi ve yanında Kızı Feleknaz, Yakıcılar İş Merkezi'ni sora sora buldular. İş merkezinin beşinci katındaki 509 nolu büroda, Av. Esma'nın karşısına durdular. Hallerini anlattılar yana yakıla. Delikanlı Zombak'tan şikayetçi oldular.

"Ne yapalım boşanma davası mı açalım..." derken Zeki Efendi hemen davrandı; koynundan çıkardığı zarfı uzattı. Tükenmişlerin garip tavırlarıyla, Av. Esma Çiley'e ağır ağır anlatmaya başladı:

"Avukat Kızım, bunlar bize düğünü yapalım diye imza attırmak isteyen; ne de olsa içime bir korku düştü. Tamam imzayı atarım ama sizden ellibin liralık senet alırım dedim. Ne olur ne olmaz, bir gün lazım olur dedim. Tamam dediler. Senedi verdiler. Bu işler başımıza gelince, amma da oldu ha! Zombaklardan iyi ki bu senedi almışız dedik. İşte şimdi günü geldi. Çok sevindik, çok sevindik. Senedi icraya verelim deriz. Avukat Kızım siz ne dersiniz? Öyle ya! Bunu bilecek olan da, yapacak olan da sizsiniz."

Av. Esmâ, zarfı eline aldı. Gülümseyerek yanıt verdi:

“Neden olmasın? Olur olur! Hem de pek güzel olur...” dedi ve zarfı açtı. Senedi okumaya başladı. Okudu ... okudu. Yetmedi bir daha, bir daha okudu. Senette alacaklının adı Rabbil alemin olarak yazılı bulunuyordu. Evet, evet!.. Avukat Esmâ yanılmıyordu. Evlenen delikanlının Babası Osman Zombak, kurnazlığını göstermiş, kendisini Kız Babası Zeki Çınar’a borçlandıracak yerde, Rabbil alemin’e borçlandırmıştı. Senetteki alacaklının adının yazılacağı yere “Rabbil alemin” diye yazmıştı. Bu senede göre Osman Zombak Rabbil alemin’e (Allah’a) borçlu görünüyordu.

Av. Esmâ senedi okuyunca kendini unutmuş, bir hoş olmuştu. Hiç çekinmedi. Güldü... güldü. Bir yandan da kendini tutamayarak söylenyordu:

“Hayret bir şey!.. Daha neler gelecek bu mesleği yaparken başımıza neler... neler. “deyip acı acı gülerken; Zeki Efendi ile Feleknaz çok şaşırıldılar. “Şimdi gülecek ne var? Ansızın neden gülmeye başladı, neyi anlatmak istiyor Avukat Hanım acaba? Olur şey değil!..” Onlar da hayretler içinde kalmışlar, babasıyla kızının içine kuşku ve korku düşmüştü.

Av. Esmâ, masasındaki yerinden Zeki Efendi’ye doğru eğilerek ve elindeki senedi göstererek, az da ünleyerek, “Zeki Efendi! Bu senet geçersiz! Sizin dünür Osman Zombak!.. Allah’a borç senedi vermiş. Size değil! Bu senedin alacaklısı Rabbil alemin...”

Av. Esmâ, karşısında şaşırılmış halde oturan baba ve kızına bakarken, yine kendini tutamadı. Hiç istemeden yine gülmeye başladı:

“İnsan şaşırıp kalıyor. Neler oluyor şu memlekette! Siz alacağınızı Allah’tan isteyeceksiniz Zeki Amca! Bu senet geçersiz! Osman Zombak, alacaklı yerine sizin adınızı değil, Allah’ın adını yazmış. Şimdi anladınız mı?

Kulakların çınlasın Bedri Kak! Gelin sizi tanıştırayım! Karşınızda Finifi Cumhuriyeti ‘nin aziz bir yurttaşı size el ediyor. Buyurun tanışalım diyor. Adı da Osman Zombak! Gelin sizi tanıştırayım Bedri Kak! Ha Ramazan Adil Biçer, ha Osman Zombak! Ne fark var aralarında sanki; Osman Zombak da bulmuş bir Bedri Kak!”

Akşam akşam evde, mışıl mışıl uyumakta olan Akın'ın başucunda bunları düşünüyordu Esmâ Gelin. Kırgın ve üzgündü. O da esnedi; içini çekti. Kendinden geçmiş, süzgün durumda uyuyup kalan Akın'ı seyrederken gülmek, gülümsemek istiyordu da yapamadı. O da bitkin düşmüştü. Dermanı yoktu. Yorgun, düşünceli ve buruk, koltuğun üzerinde kan uykusuna dalmış Akın'ı seyrediyordu. Akın uyumamış olsaydı, keyifle yemeğini alırken, onun yüzünde bakışlarını gezdirerek sevgilerini sunarken, kahkahalarla gülecek; Rabbil alemin senedini ona ballandıra ballandıra anlatacaktı. Akın'ı da güldüreceğinden ve eğlendireceğinden emindi ama olmadı.

Esmâ kendini yokladı. Çok yorgun ve üzgündü. İçinden söyleniyordu:

“Bir yandan iyiye doğru gidiyoruz derken, diğer yandan ağzımızın tadı mı kaçacak yoksa? “Onun da iştahı kesilmişti. Yemek falan yiyemedi. Akın'ı çeke südüre yatağa götürdü. O da yanına büzüştü yattı.

Sabahleyin duru ezgiler eşliğinde Akın,banyoda keyif süreceğim derken dışarı yayılan sesler, evin hanımefendisini de uyandırdı. Esmâ yatağında doğruldu, esniyordu. Akşamı düşündü bir an. Ne de olsa üzüntülüydü. Başladı ünlemeye:

“Haymene!.. Akşam neydi öyle? Dün ne yaptınız Allah aşkına! Karadeniz'de batmakta olan gemiyi kurtarma görevini size mi verdiler yoksa? Aaa !.. Bu kadarı da fazla! Biraz az çalış, az! Gönül eğleyelim biraz deyivereceğim de nerde? Akşam yemeğini bile yiyemedik; aç acına yatağa girdik. Kendi kendime düşündüm de; ne olacak bizim bu halimiz?”

Akın'ın dudaklarında bir ıslık, elindeki havluyla kurulanmaya çalışırken:

“Günaydınlar Cançıçeğim!.. Günaydın !.. Ne varmış halimizde? Akşam için çok, özür dilerim canım! Çok özür dilerim. Çayımız demleniyor! Kahvaltımız hazır! Nar gibi domatesle beyaz peynir, yanında zeytin ezmesiyle tereyağ ve kızarmış ekmekler, Sizi bekliyor Şirincan! “

Esmâ hemen hazırlandı. Kalan sofrâ işlerini de o kotardı. Sabah kahvaltısı başlıyordu. Gün onlarındı. Yüzler gülmek gülümsemek istiyor, umut dolu; sevgi dolu bakışlara, masada serili duran lezzetler de lezzet katıyordu. Pencereden süzülüp gelen yeni günün aydınlığında, mutluluk ve umut rüzgarları, genç hukukçuların gülümseyen yüzlerine doğru esiyordu.

Akın, elindeki ekmek dilimine tereyağı sürerken tıs tıs gülerek:

“Esmâciğim, akşam ansızın kendimden geçmişim. İnanır mısın?.. Öyle yorgun falanda değildim. Yeni bir iş, yeni bir dünya var başımda; ne yaparsın? Çevreyi tanıyacağım derken bile, yoruluyorum. “

Esmâ elini ağzına gölge yaparak:

“Bu yorgunluk, tanışma yorgunluğuna hiç benzemiyor Haymene. Sen; de gitti yorulmuşsun. Ne yapıyorsunuz Giderler Ticaret’te öyle? Akşamlara değin kök mü söktürüyorlar size yoksa? “

Başıyla onaylıyordu Akın:

“Evet yanılmadınız Şirincan, aynen söylediğiniz gibi. Elime bir dosya verdiler, çık çıkabilirsen içinden. Akşamki toplantı başlamadan bitti. İnsanlar sorgulanmak istemiyor. Ortam kuşkulu. Herkes birbirinden çekiniyor olunca araştırma yapmak çok zor. İlgilisine bir iki soru yönelteyim dedim. Hemen reddedildim.”

Esmâ, elindeki kızarmış ekmekle konuşur gibi yaparak:

“Siz de bu denli tabandan kavramayın canım. Ön hazırlık diye bir şey var. Araştırmaya başlanırken önce bir yoklama çekilir. İngilizlerin tünel kazdığı gibi; önce küçücük bir delik açarak başlayacaksınız; öyle hemen üzerine çullanmayacaksınız işin. Baktın ki iyi gidiyor, o zaman genişleteceksin kazıyı. Sen öyle yapmıyorsun demek; Alman usulü kazıyorsun tüneli. Cepheyi geniş tutunca da yorulursun Haymeneli. “

Akın sözünü kesti:

“Doğru söyledin omuzdaşım. Çok doğru söylüyorsun da, bu çalışmayı Alman usulü yapmam gerek. Dosyada bana ışık tutacak yeterli bilgi ve belge var. O yüzden cepheyi geniş tuttum. Üstelik zaman çok dar, hiç vaktim yok. Yarın sendikacılar gelecekler. Onlarla

yapılacak görüşmede işvereni temsil ediyorum. O yüzden bu güne değin olup bitenleri, ana hatlarıyla da olsa öğreneyim diyorum. Av. Anıl Bey'i aradım. Ondan kimi bilgileri sordum. Sabah erkenden göndereceğini söyledi sağ olsun. Şirincan, her şey yoluna girecek, çok umutluyum. "

Söyleşi tatlanırken kapının zili çaldı. Giderlerin süslü sürücüsü Talat, mavi mersedesi kapıya çekmiş, Akın'ı bekliyordu.

Akın hemen toparlandı. Esmâ'ya sevgiyle baktı; sarıldılar. "Hoşça kal Şirincan; hoşça kal omuzdaşım. Seni çok seviyorum ... " Genç Hukukçular düşünceli ayrıldılar. Ne de olsa geleceğe kuşkuyla bakar gibi mi; yoksa yeni günlere, yeni dünyalara doğru yelken açmak ister gibi mi? Her nedense düşünceli görünüyordu suratlar.

Süslü Sürücü Talat, saygıyla sevgiyle aracın kapısını açarken gülümseyerek elpençe:

"Günaydınlar Sayın Avukatım. Ne olur kusurumu bağışlayın. Zati Bey sizinle çok acele görüşmek ister. Doğrudan bana gelsin. Çok acele bekliyorum deyince bekleyemedim. O yüzden zile bastım. Değilse benim için hiç önemli değil ne olacak; aşağıya inmenizi bekledim. "

Süslü Talat'ı dinleyince belli etmek istemese de, aklına binbir türlü şey geldi Akın'ın. Ne vardı acaba? Sürücüye sormak da işine gelmeyince sadece, "Dikkatli olun Talat Bey; yavaş yavaş gidelim. Zaten az bir yolumuz var. Acele işe şeytan karışır biliyorsunuz. Aracın hızını keselim." diyebilirdi.

Yangın Han'ın kapısından girerken, görevli yolunu kesti:

"Efendim yukarıda Zati Beyler sizi bekliyor. İzninizle hemen gidelim. "

Neyse ki Yazman Sıla Barutçu da, yoluna çıkmıştı. Av. Anıl'ın gönderilerini söyleyecekti. Akın, çantasını ona verdi. Çevreyi selamlayarak, hiç beklemeden Zati Bey'in odasına girdi.

Zati Giderler çok soğuk karşıladı Akın'ı. Karşıda bekleyen Kaya Yürütmez'le Tosun Çerçiciler'in yüzünden düşen bin parça...

Zati Bey, yorgun çehresini ekşiterek:

“Buyurun Akın Bey, günaydınlar! Akşam Tosun Bey’i üzen sorular sormuşsunuz kendisine. Neden bu soruları sormak gereğini duydu-
nuz? Anlatır mısınız?”

Av.Akın gülümseyerek ortamı yumuşatmak ister gibi seslendi:

“Önce herkese iyi sabahlar diliyorum efendim. İyi sabahlar.

Sorunuza gelince :

Bana verilen dosyayı incelerken gördüm ki sağlıklı bir sonuca varı-
labilmesi için, Sayın Tosun Çerçiciler’in aydınlatıcı bilgiler vermesi
gerek. Çünkü, sadece Tosun Bey biliyor bu konuları. O yüzden yö-
neltim kendisine yazılı soruları. Kendileri de yanıt vermeyi şiddetle
reddettiler, bilgi vermek istemediler.

Sözgelimi:

Harunlar iskelesi’nde yapılan son toplantıda düzenlenen bir tuta-
nak var. Bu tutanak Sayın Çerçiciler’e teslim edildiği halde dosyada
göremedim. Kaldığı diğer sorduğum sorular da muhasebenin bilgi-
sinde olan konuları içeriyor. Ticari defterler, yıl sonu geçtiği halde
neden kapatılmamıştır? Grev kırmak için kimi kişilere yasa dışı öde-
me yapılıp yapılmadığını da sadece muhasebe bilebilir; öyle değil
mi?

Tosun Bey, şirketin muhasebe müdürü olunca, doğrudan kendisin-
den öğrenmeyi uygun buldum. Avukatın öldürülmesindeki sır per-
desinin aralanması ve grev konusunda olumlu bir sonuca ulaşılması
kanımca; bu sorulara verilecek yanıtlar ışığında mümkün olacaktır.
Bu bilgileri o yüzden Muhasebe Müdürümüz Sayın Tosun Bey’den
rica etmiştim.”

Kaya Yürütmez tedirgin:

“İyi de Sevgili Dostum, ben size söylemedim mi ? Siz dosyayı önce
bir okuyunuz. Sonrasını tartışırız demedim mi? “

Av. Akın:

“Üstadım beni bağışlayınız. Bu gün sendikacılarla yapılacak top lan-
tıda, önceden bilip öğrenmediğim bir konuyu nasıl tartışabilirim?
Konuyu çok iyi bilmeliydim ki karşı yanla tartışabileyim. Kaldı ki
siz, Tosun Bey akşam sizinle olacak; istediğiniz bilgileri ondan alab-
lirsiniz demiştiniz. “

Tosun Çerçiciler bulunduğu yerden hışımına bağırdı:

“Siz benim amirim misiniz? Memurum mu? Bana bu soruları nasıl sorabiliyorsunuz? Dün bir bu gün iki bile değil. Henüz yeni işe başladınız. Hemen arkasından bana suç atıyorsunuz! Bu olayların nasıl başladığını, nasıl bittiğini biliyor musunuz? Öğrenmeye çalışıyorum diyeceksiniz de, öyle başkalarının üzerine suç atarak öğrenme olmaz. Hem burada açık konuşmakta yarar umarım. Bana böyle bir soruyu ancak ve ancak, bu işletmenin sahibi ve tek yetkilisi Sayın Zati Giderler sorabilir. Kaya Bey de soramaz! Başka bilmem kim de soramaz!”

Kaya Yürütmez, Tosun’un yüzüne bakarak:

“Durun bir dakika!.. Ne oluyor Tosuncuğum!.. Ne yapıyoruz? Ortayerde olmuş bitmiş bir şey var gibi konuşuyorsunuz. Sakin olunuz lütfen ... Sakin olunuz.”

Sonra da Akın’a dönerek:

“Akın Bey! Gördünüz mü olanları? Herşey arapsaçına döndü. Benimle konuşmuş olsaydınız ki işin doğrusu da buydu zaten. O zaman çok doğru olurdu. Neden? Çünkü Hukuk İşleri Müdürü olarak sizin muhatabınız benim de ondan. Bunları benimle konuşmalıydınız. Dosyayı önünüze koyarken açık açık söylemişim. Önce bir okuyunuz; sonrasında görüşelim demişim. Öyle mi?”

Zati Giderler ansızın söze girdi:

“Akın Bey, size çok teşekkür ederim. Bu görüşmeyi burda keselim. Siz odanıza buyurun. Bu konuyu daha sonra görüşelim.”

Av. Akın sessizce odasının yolunu tutarken, kendi kendine söylüyordu:

“Hayret bir şey! Olanlara bir anlam veremiyorum. Kaya Yürütmez’in konuşmaları neydi öyle? Sanki Tosun Çerçiciler’e kimi şeyleri sormakla hata etmişim gibi konuşuyor. Şimdilik yapabileceğim bir şey olmadığına göre, geriye bekleyip görmek kalıyor. Sendikacılarla yapılacak toplantıya hazırlıksız girilecek ...”

Av. Akın toplantıdan ayrılır ayrılmaz Zati Giderler, Kaya Yürütmez’le Tosun Çerçiciler’i karşısına aldı. Açtı ağzını, yumdu gözünü:

“Harunlar İskelesi grevinde yanlış şeyler yapıldığını biliyordum da, işlerin bu denli kötü gittiğini hiç düşünmemiştim. Av. Akın doğru söylüyor. Akşam dosyayı okuyunca o da görmüş yapılan yanlışlığı ki Tosun’dan bazı şeyleri öğrenirim düşüncesiyle sorular sormuş. Ne yapacaktı pekiyi? Sorup öğrenmesin mi? Neden çekiniyorsunuz?”

Kaya Bey! Sendikacılarla yapılacak toplantıya sizin girmeniz gerekiyor. Akın da yanınızda olacak. Görüşmeleri siz yürüteceksiniz. Av. Akın sadece gözlemci olarak katılıyor toplantıya. Şimdi buyurun, hazırlığınızı yapın lütfen. “

Kaya Yürütmez toplantıdan ayrılırken Zati Giderler, Tosun Çerçiciler’e yakınındaki koltuğu göstererek ve gülümseyerek seslendi:

“Tosun Bey, şöyle bana doğru yaklaşır mısınız? Ne alırsınız? Ne içelim?”

Tosun’a ince ince sorular sormaya başladı:

“Tosuncuğum, görüyorsun yeni avukat sandığımızdan da çetin çıktı. Kafası çalışıyor. Akşam sorduğu sorular benim de kafamı kurcalamadı değil. Ne demek istiyor bu çocuk? Gerçekten de sorduğu soruların yanıtını ancak muhasebe bilebilir; öyle değil mi?”

Zati Giderler sözün burasında duraksadı. Az düşününce duramadı. Başladı yeniden soru sorar gibi konuşmaya:

“Tosun Bey, sözgelimi size teslim edildiği söylenen şu tutanak olayı. Benim hiç haberim yok. Kaya da bir şey söylemedi. Oysa, böyle şeyleri benim bilmem gerekmez miydi? Bu denli can alıcı bir şey, neden bana söylenmedi. Çok merak ettim doğrusu. “

“Zati Bey, olay size yanlış aktarılıyor. Daha doğrusu Akın Bey olayın doğrusunu bilmediği için size yanlış şeyler söylüyor. Sanki çok önemli bir şey varmış gibi orta yere sürüyor. Onunla da kalmayarak beni sorguya çekmek istedi. O tutanakta sizin bilmenizi gerektirecek önemde bir şey olsa, ben size bildirmez miydim? Bu güne kadar neyi sakladım sizden de onu bildirmeyeceğim. Lütfen söyleyiniz, neyi gizledim sizden? Ben bu şirketin muhasebecisiyim. Kendime göre ilkelerim var. Siz de takdir buyurursunuz ki gerekli gereksiz her şey patrona intikal ettirilirse, bu doğru olur mu? O yüzden anlatmadım size tutanak tutulduğunu.

Sendikacılar dediler ki, 'Sayın Zati Giderler'in de katıldığı bir toplantı yapalım. O toplantıda bu konuları Zati Bey'in katılımıyla yeniden, enine boyuna tartışalım. '

Görüşmeler belli bir kıvama gelmişti. Tam olgunlaştıralım derken, onlar bunu savaştırmak ister gibi sizinle toplantı yapılmasını teklif etti. Zati Bey'in toplantılara katılmasını istiyoruz... dediler. Ne derece doğru bir şeydi bu? Kaya Bey de, ben de karşı tarafa aynen şöyle söyledik:

Arkadaşlar, siz de çok iyi biliyorsunuz ki bizler, işveren vekili olarak buradayız. Görüşmeler tamamlansın, anlaşalım, el sıkışalım; o zaman yapılsın bu toplantı dedik. Rahmetli Av.Hasan Aydın ses sağ olsaydı o size olanları çok çok iyi anlatırdı. Dediğim gibi, önce bir el sıkışalım, o zaman patronumuz da katılır toplantıya dedik. O yüzden söylenmedi size bu toplantının yapılacağı. Görüşmeler bitince zaten söyleyecektik. "

Zati Giderler:

"Tutanağı görebilir miyim? Hemen bana getiriniz lütfen."

Tosun Çerçiciler:

"Hemen şimdi mi? "

"Evet evet, hemen şimdi . Sizi burada bekliyorum. "Kendisi de ayağa kalktı. Av. Akın'ın odasına doğru yöneldi.

Av. Akın da acele acele sendikacılarla yapılacak toplantıya hazırlanıyordu. Akşamdan aldığı notları ve Av. Anıl Atabey'in gönderdiği bilgi notlarını gözden geçirerek; karşılaşılabileceği sorulara verilecek yanıtları ve sorulacak soruları hazırlıyordu.

Kapı çalınınca başını çevirdi. Ne de olsa şaşırmişti. Hemen ayağa kalktı. Kapıya doğru ilerledi . İçeriye giren Zati Bey'di. Zati Bey, sağ elini havaya kaldırarak ve gülümseyerek ünledi:

"Kolay gelsin Av.Yankı! Ne yapıyorsunuz? Baş göz açmadan harıl harıl ne çalışıyorsunuz? "

Av. Akın gülümseyerek:

"Efendim, biliyorsunuz az sonra toplantı başlayacak. O konuda akşamdan aldığım notlarımı gözden geçiriyordum."

Zati Giderler, sağ elini havaya kaldırarak:

“O zaman siz hazır olduğunuza göre haydi bakalım; toplantıya ikimiz birlikte katılalım. Ne istiyormuş bu işçiler, ilk elden öğrenelim bilelim.”

Kaya Yürütmez’in her zaman kaykılarak oturduğu koltuğa Zati Bey, düzgünce ilişir gibi oturdu. Kaya Bey gibi kaykılmıyordu. Hiç beklemeden Av. Akına sordu:

“Nasıl buldunuz işletmeyi? Çalışma yöntemimizi nasıl buluyorsunuz?”

Av. Akın az duraksadı; konuşmaya başladı:

“Efendim, sizin de çok iyi bildiğiniz gibi, geniş bir çalışma alanı var işletmenin. Çok kısa sürede tanıyıp bir yargıya varmak olanaksız. Görebildiğim bilebildiğim kadarıyla, yetişkin bir kadronuz var. Hepsi de konusunda uzman arkadaşlar. Yine de, böyle yetişkin bir çalışma ordusunu yönetmek kolay olmasa gerek.”

Kapı çalınınca konuşma kesildi. Yazman sıra Barutçu içeri girdi:

“Efendim Tosun Bey geldi; sizinle görüşmek ister. “

Zati Giderler:

“Odama gitsinler; hemen geliyorum. “

Av. Akın’a dönerek:

“Çalıştırdığımız insanlar ne denli yetişkin olursa olsun, yine de sizin işinizi siz gibi değil, bir başkası gibi görüyor ve yapıyor. Bu işin doğasında bu var. O yüzden söylüyorum; disiplin ön koşul. Çalışmalarımız ilkeli olmalı. Kanunsuz, kuralsız, sistemsiz çalışan kurumlar sağlıklı kalmaz; bir gün batır gider. Bunları hep söylerim de, son kertede işinizi yürütenler başkaları. Onlar da başka bir kişi, bağımsız birer kafa olunca kimi kopmalar olmuyor değil oluyor. Az önce toplantıda söyledikleriniz çok önemliydi. Size çok teşekkür ederim. Sendikacıları bir de ben dinleyeyim.

Grev sürüp gidiyor. Şirket hisselerinin borsa değeri hızla düşmekte. Ödemelerimiz artıyor. Bu gidişe bir son verilmesi gerek. Saat,10.30 ‘da toplantı salonuna birlikte gidelim. “

İki eliyle dizlerine vurarak, hemen ayağa kalktı:

“Ben kalkıyorum. Toplantıda görüşmek üzere...”

Zati Giderler Av. Akın'ın odasından ayrılırken Tosun Çerçicileri Sıla Barutçu ile sohbete dalmış görünce seslendi:

“Tosun Bey! Odaya gitmediniz mi? Burada mı bekliyordunuz? O zaman buyurun burada görüşelim. Hem Akın Bey de bilgilendirilmiş olur.”

Yeniden Av. Akın'ın odasına girildi. Zati Giderler, Tosun Çerçicileri'nden elinden sendikacılarla yapılmış bulunan toplantı tutanağını aldı. Yavaş yavaş okumaya başladı. Tutanağı okuyup bitirince düşündü kaldı. Tam bir sessizlik. Tosun Çerçicileri'nin yüzüne bakıyordu:

“Tosuncuğum siz, sendikacılara ne söz verdiniz?”

“Ne sözü vermişiz Zati Bey? Hiçbir söz vermedik. Kimseye bir söz verilmemiştir.”

Zati Giderler tutanağı seslice okumaya başladı:

“... Yönetim kurulumuzun Başkanı Zati Giderler'e, Sendika temsilcilerinin önerisi anlatılarak, Sayın Zati Giderler'in katılımıyla toplantı yapılıp yapılamayacağı, ve toplantı tarihi konusunda sendikaya bilgi verilecektir...”

Tosun Çerçicileri'e seslendi:

“Bana niçin sorulmadı sendikacıların toplantı isteği?”

Tosun Çerçicileri:

“Zati Bey ütfen! Orada bulunan sadece ben değilim. Kaya Bey böyle bir toplantı yapılmasına gerek yok diyerek, şiddetle karşı çıktı. Benim düşünceme göre de sizin toplantıya katılmanız yanlıştı.”

Zati Giderler çileden çıkmıştı:

“Rahmetli Hasan Bey ne dedi bu duruma karşı? Avukat olarak onun fikri neydi? O hiçbir şey söylemedi mi?”

Tosun Çerçicileri de son derece heyecanlanmış görünüyordu. Yavaşça seslendi ve usul usul konuşmaya başladı. Bir yandan da, yüzünde

dumnut dumnut birikmiş terini silerek :

“Ben nihayetinde muhasebeciyim Zati Bey. Böyle durumlarda söz, Kaya Bey’ dedir. Kendisi size daha açıklayıcı bilgi sunacaktır. “

Zati Giderler Av.Akın’a dönerek:

“Akın Bey, Sıla’ya söyleyin lütfen. Çok acele Kaya Bey’i bekliyorum.”

Çok geçmedi Kaya Yürütmez içeriye girerken Zati Giderler karşıdan seslendi:

“Hoş Geldin Kaya !.. “

Kaya Yürütmez de sanki şafak atmış gibiydi:

“Hoş bulduk, neler oluyor burada? Palas pandıras beni çağırtnmışsınız, hayır mı? “

Zati Giderler, az yükseklerden, alay eder gibi konuşmaya başladı:

“Kaya Bey! Sizinle kaç yıldır birlikte çalışıyoruz biz? “

“Ne demek istiyorsunuz Zati Bey? Süalinizden bir şey anlayamadım. “

Zati Giderler, Muhabeci Tosun’un getirdiği tutanağı Kaya Yürütmez’in önüne koyarak:

“Tutanağın altında sizin adınız yazılı. Altında imzanız var. Doğru mu ? “

Kaya Yürütmez duraksayınca, Zati giderler üsteledi:

“Tutanağın altındaki imza size mi ait Kaya Bey? “

Kaya Yürütmez, tutanağı okumaya başlayınca anlamıştı. Yavaşça seslendi:

“Evet imza bana ait. Bir şey mi oldu? “

Zati Giderler sinirlinmişti:

“Toplantılara katılmam konusunda sendika temsilcileriyle anlaşmaya varıyorsunuz. Bana haber vermiyorsunuz neden? “

Kaya Yürütmez'in suratı asılmıştı. Gülümsemeye çalışarak:

"Bizi sendikacılarla toplantı yapmamız için siz yetkili kıldınız. Biz de yetkimizi kullandık. Sizin toplantılara katılmanızı uygun bulmadık; hepsi bu kadar. Var mı başka bir diyeceğiniz?"

Zati Giderler acı acı gülümseyerek:

"Olayın Zati Giderler'e duyurulacağını imza altına aldığınız halde, neden bana haber vermediniz? Rahmetli Hasan Bey de sizin gibi mi düşünüyordu?"

Kaya Yürütmez daha da sinirlenmişti:

"Hasan Bey bu dünyadan göçtü gitti. Varsa bir suçu ve günahı, onunla birlikte gitti. Aramızda bulunmadığına göre, o konuda bir şey söylemem doğru olmaz sanırım. İşveren adına görüşmeleri sürdüren vekiller olarak, size sadece şunu söyleyebilirim ki: Sendikacılarla yaptığımız toplantılara katılmanızı şimdilik kaydıyla uygun bulmadık."

Zati Giderler tırk diye güldü. Ve hemen soruyordu:

"Yanlış değil mi bu düşünce?"

Kaya Yürütmez dikleşerek:

"Hayır, hiç yanlış değil! Siz söyleyin neresi yanlış?"

Zati Giderler üsteleyerek:

"Bana sorulmadan, Zati Giderler toplantıya katılmayacaktır demek ne demek? Karşı tarafı yanıltmış olmuyor musunuz? Sürüp giden grevin, işletmeye neye malolduğunu biliyorsunuz. Durumu bana anlatmış olsaydınız, bir değerlendirme yapar; belki de toplantıya katılırdım. Karşı yanla bir anlaşmaya varılabilirdi. Borsada şirket hisseleri her gün değer kaybediyor. Her gün zarar ediyoruz. Durumumuz günden güne güçleşiyor ve grev sürüyor. Biz de sıradan görüşmeler yaparak, bu sorunu çözeceğimizi sanıyoruz; doğru mu, değil mi?"

Kaya Yürütmez sınırlarına hakim olmaya çalışarak; yavaş yavaş seslendi:

"Zati Bey! Bu saçlarımı ben bu iş yerinde ağarttım. Bu işletmenin bu

günlere gelmesinde, bu şekilde büyümesinde benim ve arkadaşlarımın alın teri var, göz nuru var. Boşuna harcanmadı geçen yıllar. Bunu siz de kabul edersiniz sanırım. Şirketin bilançosu belli. Bu gün asgari ücretle iş arayan sayısız kişi varken, bol keseden nasıl zam verebiliriz. Bu işletmenin çalışanlarının tamamı, hakettikleri ücreti ziyadesiyle alıyor. İstedikleri ölçüde zammı da zaten vermiş bulunmaktayız. Elbet görüşmelere siz de katılabilirsiniz ama şimdi değil. Onun da yeri ve zamanı var.

Şirket hisselerinin değer kaybetmesine gelince bunlar göreceli şeyler. Belki bu gün hisseler düşer gibi görünüyor ama, yarın toplu iş sözleşmesi imzalanınca yine yükselecektir. Oysa ki işçiye verilecek sadece bir puanlık bir zam, işletmeye kaç liraya mal olacaktır? Bunu düşünebiliyor musunuz? Tam sona yaklaşmışken; biz dışı dış uğraş verirken, sizin görüşmelere katılmanız nasıl doğru olabilirdi? Madem bu kadar isteklisiniz. Şu anda vakit geçmiş değil. Buyurun görüşmeleri kendiniz yürütün! Değişen ne var ki! Vakit geçmiş değil. Girin toplantıya! Ne söyleyecekseniz söyleyin! Nasıl bir karar verecekseniz de verin. Tamam! Söz sizin buyurun! Ne kadar zam verecekseniz verin! Ben toplantıya katılmıyorum.”

Zati Giderler sesini yükselterek:

“Bu güne değin uğradığımız zararı unutup gibisiniz. Sırtımızdan kimbilir kimleri zengin ettik? Çok büyük zarar ettik. Bu zarar ne olacak? “

Kaya Yürütmez de aynı heyecan içinde yanıt verdi:

“Biz mi zarara uğratıyoruz işletmeyi? Açık söyleyiniz! Bizim yüzümüzden mi zarar ediyor Harunlar! Buyurun katılın görüşmelere de neticeyi o zaman tartışalım. İşveren tarafı olarak bize göre verilmesi gereken hakların tümü işçilere verilmiştir. Daha fazlası iflasa kadar götürür; bilesiniz.”

Kaya Yürütmez başka bir şey söylemeden toplantıyı terkederken, Tosun Çerçiciler de izin isteyerek, sessizce ayrıldı. Zati Giderler, gidenlerin arkasından bakakalmıştı.

İlk Kapkara

Anadolu Yarımadası, Akdeniz' in berrak sularına kucak açayım derken doğruluverince pırıltılı ışıklarla karışık beyaz köpüklü mavi sular, onu seyre dalmışlar. Yün beyazı bulutların içinden gülümseyip duran al yeşil tepelerin görkemli görünüşü onları büyülemiş. Bu güzelliğe kıymak olur mu hiç ? İçerilere doğru girmeyelim, onu acıtmayalım; sadece kucaklayalım sevelim o bize yeter demişler. İşte o yüzden mi neden? Akdeniz'in köpüklü berrak suları, uğultulu türküler söyleyerek kıyılara yaklaşır da, içerilere doğru girmezler. Sadece, al yeşil tepelerin güzellikleriyle söyleşerek inip gelen yaşam pınarlarının dökülüp gelmesini bekler.

Beyaz Deniz'in bu inanılmaz güzellikteki davranışını yarımada unuttur mu hiç ? Unutmaz, unutamaz. Onun rengarenk adacıklarla süslü koluna el eder; hiç çekinme gir koynuma! Gel!.. Gir koynuma!.. der. İşte o yüzden mi neden? Mavi Ege, ışıltılı bakışlarla gülümser de gülümser. Masmavi berrak sularıyla, kıyıları seve seve, okşaya okşaya, içerilere doğru girer gider. Güneşli toprakları dantel gibi örer işler. Işıltılı Mavi Ege, içerilere doğru girip gideyim derken, hiç eli boş olur mu? Heybesinden çıkardığı bereketleri, güzellikleri, mutlulukları; kendisini hasretle kucaklayan güneşli topraklara serper de serper. İşte o yüzden mi neden; eteklerinden yağ akan dağlar, arıların vızıldaşıp durduğu bereketli ovalar buradadır. Suların içinde deniz kızı gibi dansedip duran limanlar ve iskeleler buradadır. Umutlu bakışların süslediği güler yüzler buradadır. Buraları yurt tutmuşlar, buralarda yaşarlar. Al yeşil dağlardan kopup gelen poyrazların imbatlara kavuşmasını, buraların insanları içinde duyar.

Mavi Ege'nin göz alıcı kıvrımlarının kuytu bir köşesinde, sessizce gülümseyerek herkeslere el sallayıp duran, yeşil koruluklar içinde Zeytinciler Kasabası var. Bembeyaz kırmızı şapkalı evleri, masmavi berrak suların içine uzanmış iskelesiyle küçük, sevimli mi sevimli, şirin bir ilçe. O da imbatların, yeşil dağların poyrazlarıyla sürüp giden anlamlı söyleşilerini mutluluk içinde dinleyip dururken, son günlerde ağzının tadı kaçmaya mı başladı ne?

Zeytinciler'in az kuzeyinde, mavi denizin yeşilliklerin içine girip gittiği kuytu bir yerde Harunlar iskelesi var. Burada, yörenin en nadide sebzesini meyvelerini işleyip duran, bembeyaz yüzlü , kara şapkalı fabrika binaları, yeşillikler arasından yorgun gülümseyişlerle sizi esenler, size göz kırpar.

Bu günlerde, Harunlar İskelesi'nin güngörmüş binalarında grevler, yürüyüşler, kavgalar dövüşler olmaya başladı. Şirin Zeytinciler'in de güler yüzü solmaya sararmaya başladı. Emekle sermayenin aylardır sürüp giden anlaşmazlığı bir türlü bitmek bilmiyor.

Görenler duyanlar, kaygıyla soruyor:

“Neden sürüp gidiyor Harunlar'da bu olaylar?”

Harunlar İskelesi de başını kaldırıp ünlemek istese de duyan kim?

“Yeter! Beni canımdan bezdirdiniz! Ne olur bir araya geliniz! Ay gibi, Güneş gibi görünüp durur. Kim haklıdır, kim haksızdır bilinip durur. Bu kavgalar neden?”

Dönüp bakan var mı? Yok! İşte o yüzden Harunlar İskelesi'nin gözleri yaşlıdır. Harunlar İskelesi yaşlıdır; ağlar durur da gören kim, duyan kim? Postalları pençeli karayazgılılar, oradan oraya koşuşup duruyorlar.

Harunlar İskelesi'nde grev var!..

Burada, Şehzadeler Dağı'nın dibindeki kuytu bir köşede, Giderler Ticaret'in Çırçır fabrikaları var. Yörenin meyvesini sebzesini işleyen birbiriyle bütünleşmiş kuruluşlar. Harunlar İskelesi buradan yönetiliyor. Harunlar'ın söz kesenleri de buradalar.

Sabahın erken saatlerinde ve ikinci vaktinde; bu kuytu köşenin her yanında karınca gibi insan kaynaşır. Özel araçlar, yük arabaları, otobüsler, vızıltaşır da vızıltaşır. Ne zaman akşam sekiz oldu; Bu

koca harmanyeri ıssızlaşır da ıssızlaşır. Gecenin bir yarısı, fabrikanın yönetim yerinde bu ıssızlığın içinde üç kişi durmadan tartışır da tartışır. Giderler Ticaret'in İşveren Vekilleri Kaya Yürütmez, Tosun Çerçiciler ve Av.Hasan Aydınşes.

Kaya Yürütmez, bulunduğu yerden yavaşça ayağa kalkar. Elleri cebinde, düşünene... düşünene, volta atmaya başlar. Gider gelir, gelir gider, karşısındakiler ses çıkarmazlar. Sonunda Avukat Hasan Aydınşes dayanamaz:

"Üstadım, sıkıntınızı anlamıyor değiliz. İşçilerin istediği zammı verecektiniz. Neden anlaşmazlığı sürdürüyoruz anlamıyorum. Üstelik işverenin, elimizde yazılı yetki belgesi de var. Yine de siz bir türlü anlaşmaya yanaşmıyorsunuz! Şimdi biz bunun adına ne diyelim? Lütfen siz söyleyiniz ne diyelim? Saygıdeğer Üstadım, lütfen! Bu görüşme böyle sürüp gitmemeli. Yarından tezi yok, görüşme bitirilmeli."

Kaya Yürütmez:

"Hasan! Ben de senin ne demek istediğini bir türlü anlamıyorum. Evveleminde sana şunu diyorum. Ayağının olmadığı yere başını sokma! Duydun mu ne söyledim ben! Ayağının olmadığı yere başını sokmak istiyorsun ki bizim meslekte buna cahillik denir. Bilmediğin konuda ders vermeye kalkışıyorsun. Her şeyden önce bu davranışın benim bilgime, tecrübeme ve bu şirkete verdiğim bunca emeğe karşı saygısızlıktır!..

Söylediklerimi bir kenara koyduktan sonra , muhasebeciye soralım:

Tosun! İşçilerin istediği zam verildiğinde, bilanço durumu ne gösterir? Zarar mı gösterir, kar mı? Bunu bize hemen söylemeni isterim."

Bir sessizlik oldu. Tosun Çerçiciler konuşamıyordu.

Kaya Yürütmez:

"Tosuncuğum! Dilini mi yuttun! Neden konuşmuyorsun? Açık açık soruyorum. Biz işçiye bu zammı verdiğimiz de Harunlar; kara doğru mu gider, yoksa zarar mı eder?

Aydınşes söze karıştı:

"Kaya Bey, İşveren bu hesabı kendisi yapmış. Bize de bu zammı ve-

rebilirsiniz diye yetki verdi, görev verdi. Şu gecenin altında bunun nesini tartışıyoruz ? Bence siz her şeyden önce kendinizi çıkmaza sokuyorsunuz. Grev sürüyor. Açık büyüyor. Asıl o zaman içinden çıkılmaz hale gelecek durumumuz. “

Kaya Yürütmez:

“Hasan! Az önce söyledim. Sana sus! dedim, yine susmuyorsun! Çocuk değilsin ki ağzına iki vurayım da seni susturayım. “

Av. Aydınşes son derece sinirlendi:

“Bana bakın Beyefendi! Çok fazla üstüme geliyorsunuz. Haddinizi bilin! Dışarıda sizin hakkınızda söylenenler diz boyu! Bunu biliyorsunuz değil mi? Grevi uzatarak, şirket hisselerinin değer yitirmesini...”

“Kim söylüyor bunları? Bana Bak!.. Ben bunu söyleyen adamın ağzını yırtarım. Bu düzenbazlıklar hep senin başının altından çıkıyor biliyorum. Sendika Başkanı Vehbi Sorkun’la fakülte yıllarından beri çok yakın arkadaşlığınız olduğunu biliyoruz. Benim alnım açık! Bu sorun çözülecektir. Öyle veya böyle! Bu sorunu çözeceğim! Bana yapılan bu iftiraların da hesabını soracağım. Bunu kafana sok! “

Av. Aydınşes daha da sinirlenmişti:

“Beni tehdit mi ediyorsunuz ? Elinizden geleni ardınıza koymayın! Zaten sizin gibilerin yanında çalışılmaz. Bunu söylemişlerdi de bir türlü inanmak istemedim. Kendim göreyim dedim.”

Kaya Yürütmez, eliyle kapıyı göstererek:

“Çık dışarı! “

Av. Aydınşes ayağa kalkarak:

“Eğer istiyorsanız buyurun siz çıkın! “

Tosun Çerçiciler araya girmiş olsa da; yanları sakinleştiremedi. Bu arada Kaya Yürütmez güvenliğe ünledi:

“Güvenlik!.. Çabuk buraya gelin! Atın bu iti buradan! “

Av. Hasan Aydınşes kendini gemleyemedi. Önünde duran kitabı fırlatınca olanlar oldu. Kaya Yürütmez’in gözlüğü kırılmış gözünün önü morarmıştı. “

Kaya Yürütmez hışımla bağırdı :

“Sen!! Bu yaptığını hayatınla ödeyeceksin! Bunu iyi bil. Başka hiçbir şey söylemiyorum.”

Hasan Aydınşes susuyor, ne söyleyeceğini bilemiyordu. korumaların ısrarıyla hızla olay yerinden ayrıldı. Dışarıya çıktı. Derin nefes alıp verdi. Bir karara varamamıştı. “Şimdi, şu gecenin altında ne yapmam gerekir...” derken otomobilinin başında buluyordu kendini. Hiç beklemedi. Hemen direksiyona geçti ve yola düştü. Eve gitmeye karar vermişti.

Vakit gece yarısına doğru yaklaşıyorken, otomobilin içinden, ışıkların yarıp geçtiği zifiri karanlıklara dalıp giderken, Av. Hasan Aydınşes düşünüyordu. Hukuk Fakültesi’nde araştırma görevlisi olarak kalmalı mıydı yoksa? Bilimle uğraşmak, doğruları düşünmek ve bilgi üretmek tamam da alınan ücret yeterli olmayınca, çok sevdiği bu görevinden ayrılmak zorunda kalmıştı. Birlikte çalıştığı Profesör ayrılma kararını duyunca:

“Gerçekten çok üzıldüm Aydınşes, herşey para demek değildir. Bunu siz de biliyorsunuz. Ayrılmayın görevinizden. Çok kararlı olsanız bile, bu kararınızı birkaç gün erteleyerek düşünmenizde yarar var. Sizin de çok iyi bildiğiniz gibi, üniversiteler bu kadroları kolay kolay açmıyor...”

Aydınşes’in kararlı tutumunu görünce, “Yeni yaşamınızda başarılar dilerim. Olur ya, geri dönmek isterseniz hiç çekinmeyin, beni arayın...”

Gecenin bir yarısı karanlıkların içinden, yoldan gelip geçenleri seyreyleyip duran yeşil çamların aydınlık gölgesinde, otomobil ağır ağır yol alırken, Av. Aydınşes dalıp gitmişti. Koyu koyu düşünüyordu. Bu koşullarda Giderler işyerinde çalışamazdı. Kaya Yürütmez, iş yerinde tam yetkili görünüyordu. Kendisi çok yeni olunca onunla savaşa girse bile koşullar, Yürütmez! diyordu. Ne yapmalıydı acaba? Kolay mı hemen sıfırdan büro açabilmek? Eşi ve iki çocuğuyla annesini geçindiriyordu.

Av. Aydınşes’in Giderler Ticaret’te aldığı ikinci görevi oluyordu Harunlar iskelesi grevi. Kaya Yürütmez’in yanında Tosun Çerçiciler gibi işvereni temsilen toplu sözleşme görüşmelerini yürütüyordu.

Birinci işinde gerçekten başarılı olmuştu.Karşı tarafın tehditlerine pabuç bırakmamış, şirketin önemli miktardaki alacağını haciz yoluyla kurtarmıştı. Bu başarısı ona, Harunlar İskeleye grevinde işveren adına toplu iş sözleşmesini yürüten üçlü komitede işveren vekilliği görevini getirmişti.

Düşünüyordu da serbest avukatlık gerçekten doğasıyla pek bağdaşmıyor muydu ne? Çok yorgun düşmüştü. Kendini dinledi. Bitkin görünüyordu. Henüz işin başında olmasına karşın, sınırları son derece bozulmuştu. Kaya Yürütmez olayında yaşadığı gibi, kimi olaylar karşısında kendisini gemleyemiyordu. Bunun sonucu da çekilmez oluyordu. Yaşça büyük, meslekte deneyimi de olan Kaya Yürütmez'e, daha saygılı davranması mı gerekirdi acaba? Bunu bilemiyordu. Ne varki Kaya Bey, açık açık suçlamada bulunuyordu. Tartışma sırasında bir de hakarete uğrayınca olanlar olmuş, tutamamıştı kendini . Oysa, işçilerle ücret anlaşmazlığı ortaya çıkar çıkmaz, yakın arkadaşı Sendika Başkanı Vehbi Sorkun'la görüşmeyi kesmişti. Kaya Bey, bu durumu çok iyi bildiği halde, yine de suçlama da bulununca , kendine hakim olamamıştı. Ardından bir de hakaret...

Otomobil ağır ağır yol alırken, içindeki Aydınşes usul usul sesleniyordu:

“Yanlış mı yaptım acaba ?

Hayır! Asla!

Mertlik, şeref ve ün; namuslu insanın aydınlık yüzüdür. Daha başka ne yapabilirdim ki...

Ne mi yapabilirdin ? Çok sabırsızsın Aydınşes ! İnsanların eksiğini hemen yüzüne vuruyorsun. Sabırlı ol bakalım. Yeri gelince sırasında konuşursun. Daha serinkanlı olmalı; daha sorumlu davranmalıydın. Doğru zamanda ve doğru yerde göstermelisin kendini ! Kaya Yürütmez'in seni çekemediğini biliyorsun! Gecenin altında, onu niçin kıskırtıyorsun? Çok dikkatli olmalıydın çok! Kurt kapanını kendi ellerinle kurdun! Kaya Yürütmez'in gücünü bilmiyor musun? Ona neden yalnız başına ve yalnız bir yerde hücum ediyorsun! Kaya Yürütmez'in gücünün ayırında olmalıydın,

Eyvah! İş işten geçti mi yoksa? Ne yapayım ki, bir anda kendimi unuttum. Ah! Öfke!.. Öfke aklın düşmanıdır. Doğru, çok doğru da;

bu meslek sinirlerimi felç etti, beni çok yordu. Kitabı fırlatmam çok yanlış oldu. Çok yanlış oldu. Çok yanlış oldu. Tartışmayı yönetemedim.

Hayır Aydınşes hayır! Hayır! Sen haklısın! Kaya yürütmez kendisine yakışanı yapmadı. Üzülme. Kararmış aydınlıkların içinde yürüyor olsan da tasalanma! Güneş yine doğacak. Bu günler geçecek. Doğru yoldasın. Doğruları söyledin sen. Zati Giderler hem yazılı yetki verdi; hem de açık açık söyledi. Kaya Yürütmez görevini kötüye kullanıyor. Seni de suça ortak etmek istedi. Sen haklısın Aydınşes! Sen haklıydın Aydınşes! Hiç üzülme Aydınşes...”

Av. Hasan Aydınşes’in otomobili, karanlık gölgelerin içinden Yavaş yavaş ilerliyor, kendisine seslenen yeşil çamların ünlemesini Aydınşes duyuyordu. Sonunda olanlar oldu:

“Ummanlara daldın! Kurt kapanı var önünde Aydınşes! Kurt kapanına doğru gidiyorsun!.. Neden yavaş yavaş sürüyorsun otomobili? Neden gecenin bir yarısı tek başına karanlıkların içinden gidiyorsun? Madem gecenin zifiri karanlığında yapayalnız yola düştün! Neden yürümüyorsun?”

Otomobil tam Alpar Yokuşu’na sarmak üzereydi ki o ne!.. Bir silah sesi duyuldu. Arkasından birbirini ardısına gelen kurşun yağmuru... Uzaktan ateş ediliyordu. Gaza basıp kurtulmayı denese de çok geç kalmıştı. Çapraz ateş başlamıştı. Her yandan kurşun yağıyordu. Otomobil yoldan çıktı ve şarampola kayd. Aydınşes’in cansız bedeni otomobilin direksiyon simidine abanıp kalmıştı.

Av. Aydınşes’in ölümü Harunlar İskelesi çalışanlarından kimilerini telaşlandırır da, Kaya Yürütmez ve Tosun Çerçiciler o saatlerde henüz iskelede bulduklarını savundular. Tanıkları da olunca, yapılacak bir şey yoktu. Gözaltından kurtuldular. Olay nedeniyle şirkette koruma sayısı artırıldı. İkidebir polis, kimi kişileri karakola çağırınca huzursuzluk içten içe büyümeye başladı.

Av. Akın Yankı da huzursuz olanların başında geliyor; “... Demek ki Kaya yürütmez’le arası açılan yok oluyor.” diye düşünüyordu.

Bir öğle yemeğinde kahveler yudumlanırken Gülbahar, Akın'a sokularak, "Kimi olayların tanığı oldum ben. Nedense çok merak ediyorum. Olup bitenlerden sonra güvenip de kimselere açıklamıyorum. Bir gün akşam nöbetinde aşağı koridorda yürüyorum. Korumaların odasından gelen sese kulak misafiri oldum ve çok şaşırđım. Güvenlikçilerden birisi, Kaya Bey'e çıkışarak, 'Öde şu parayı!' deyip bağıırıyordu. Şaşırđım kaldım. Bir sonuca varamadım. Neyin nesiydi bu? Bir anlam veremedim. Aklım takılı kaldı. Ne yapılabilir? Nasıl yapmak gerekir? Ona da bir türlü karar veremedim."

Av. Akın sordu :

"Kaya Bey ne söylüyordu? "

Gülbahar silkinerek yanıt verdi:

"Ne söylediğini tam olarak anlayamasam da Kaya Bey, ben öyle söylemedim... gibi bir şeyler anlatıyordu herhalde. Tam da duyamadım. Çok tehlikeli bir ortamda hissedince kendimi. Bekleyemedim, hemen uzaklaştım. Bu iş yoğunluğunun arasında bir de kimi böyle olaylar doğmaya başladı işletmede. Öyle olunca insan ne yapacağına, kime güveneceğine bir karar veremiyor. Zati Bey'e söylesem mi yoksa, söylemesem mi diyerek, günlerdir düşünüp duruyorum. Doğruyu söylemem gerekirse, olay benden duyulmuş olacağı için, korkular dolduruyor içimi. Ne yapacağımı bilemiyorum..."

İlk Aydınlık

Başta Zati Giderler, yanında Av. Akın Yankı ve diğer yardımcıları toplantı salonuna girerken, İşçi temsilcileri de toplu iş özleşmesi görüşmeleri için salondaki yerlerini almışlardı. Zati Giderleri karşılarında görüverince, hepsi birlikte ayağa kalkıştılar. Kısa bir dostlaşmadan sonra, Sendika Başkanı heyecanlı bir konuşmayla konuya girdi. Salonda çıt yok. Herkes tek nefes onu dinlemeye başladı.

“Sayın Zati Beyefendi!..

Sizin her zaman, işçiden yana olduğunuzu, emeğin sesine kulak verdiğinizi bilmiyor değiliz. Rahmetli babanızın, “Emeğin hakkını vermeden gidersem; gözlerim açık gider. Ne kazanırsam kazanayım hiç önemli değil. O kazançtan bana bir hayır gelmez. Benim işletmelerimde emek her zaman hakkını almalı, çalışanların yüzü gülmeli...” dediğini hiç unutmadık.

Bunu bildiğimiz içindir ki her toplantıda, sizinle yüz yüze konuşmayı yeğledik. Sorunlarımızı doğrudan size aktaralım istedik ama, bu isteğimizi işveren vekillerine bir türlü anlatamadık. Ekmek yediğimiz kapının günlerdir kapalı kalması ve zarara uğraması inanınız en az sizin kadar bizleri de düşündürmekte ve üzmektedir. Sonuçta işveren olarak, işletmeyi bir şekilde devreder veya kapatır; ne yapar yapar, sorunu kendi yönünüzden bir şekilde çözersiniz. Ancak olan çalışanlara olur. Biz bunun bilincindeyiz ve görüşmelerimizde de hep çözümden yana olduk.

Ne var ki işveren adına görüşmeyi sürdüren yetkililer, uzlaşmaya giden yolları kapatıyor gibiydiler. İşveren Vekillerinin bu tutumu, tüm çalışanları yürekten yaralamıştır. Sizi karşımızda görmekle

duyduğumuz sevinç ve mutluluğu saklamaya ne gerek. Toplantıya katılmakla şeref verdiniz. Hoş geldiniz. Çok teşekkür ederiz. “

İşçi Temsilcisini dinleyen Zati Giderler’in de içi ısındı. Yüzler gülüyor. İnsanlar kendisiyle görüşüp konuşmaktan mutluluk duyacağını söylüyordu. Bu düşünle, o da seslendi:

“Değerli Arkadaşlar!.. Bu toplantıya katılmaktan ben de çok memnun oldum. Bu anlaşmazlığın sona erdirilmesi iki tarafın da yararına olduğuna göre, neyi bekliyoruz o zaman? Bu sorun hemen çözülmeli. Harunlar İşletmelerinin defteri kitabı açık. Ne kazandığı sizce biliniyor. Toplu görüşmede anlaşma sağlanamayan konuları , Sayın Akın Yankı bize açıklasın. Bir itirazınız varsa, siz de söyleyin. Tutanak düzenlensin. Uzlaşma yoluna gidelim. Orta yol neyse onu bulmalıyız. Bu anlaşmazlığın daha fazla uzamasına gerek yok. Zaman iki tarafın da aleyhine işliyor. Bunu siz de kabul ediyorsunuz. O halde ne bekliyoruz? Niçin duruyoruz? Anlaşma sağlansın, herkes işinin başına! Bu anlaşmazlık daha fazla sürüncemede kalmasın. Sizlerin de aynı düşüncede olduğunuzu anlıyorum. Hiç beklemeyelim. Bu sorunun çözülmesi için katkı sunmaya hazır olalım.”

Sendika Temsilcisi ayağa kalkarak:

“Biz de bunu istiyoruz Sayın Zati Bey! “

Av. Akın söz aldı:

“Sendika ile işveren arasındaki ana uyuşmazlık şudur:

Sendika, yıllık enflasyonun sekiz puan üzerinde zam yapılıns ücretlere, derken işveren tarafı iki puan ek zam önerisinde bulunuyor. Çocuk yuvası (kreş) yapılması dışındaki sosyal hakların tümü kabul edilmiş.”

Zati Giderler sendikacılara dönerek:

“Eklenecek başka bir şey var mı? “

Sendikacılar:

“Hayır efendim. Akın Bey açıkladılar. Bunun dışında bir anlaşmazlık yok aramızda. “

Zati Giderler ellerini çırparak ve gülümseyerek:

“Bir tutanak düzenlensin ve hemen imzalsın. Bu sorun daha fazla uzatılmasın. “

Az düşündü ve İç çekerek konuşmayı sürdürdü:

“Dostlarım! Öyle anlıyorum ki , bu anlaşmazlık gereksiz yere uzamış. Siz de görüyorsunuz biliyorsunuz. Uzun bir süredir iskelemizde yükleme - boşaltma işi yapılamıyor.

Şimdi ben derim ki ilk altı ay için yüzde iki , sonraki altı ay için de iki olmak üzere enflasyonun üzerinde, ücretlere yüzde dörtzam yapalım. Elli küçüğün barınacağı büyüklükte bir çocuk yuvasını da, ikinci yılın sonuna dek çalışmaya açalım. Bu anlaşmazlığı böylece kapatım. Ne dersiniz? “

Kısa bir aranın ardından toplantı yeniden başlarken, sendikacıların yüzü gültüyordu .

Sendika Temsilcisi söz alarak:

“Sayın Zati Bey, işçi kardeşlerimizin geleceğini düşünerek ücretlere verilen ek zammı kabul ediyoruz. Ancak, bir çocuk yuvasının yokluğu, çalışanlar için çok büyük sorun. Bu konuda çok sıkıntı çekiliyor. Halen iş yerimizin çok yakınında, işlevsiz bekleyip duran boş bir bina var biliyorsunuz. Bu binada onarım yapılarak, kısa süre içerisinde çocuk yuvası olarak hizmete sokulmasında bir sakınca var mıdır, bunu bilemiyoruz. Sizce bir engel yoksa, çok az bir harcama yapılarak, bu sorun da halledilebilir.”

Zati Giderler:

“Neden olmasın? Olur. Hiç beklenmeden onarım başlatılsın. Çok iyi bir teklif. Yeni bina yapılmasına da gerek kalmayacaktır böylece. Çok iyi bir onarım sonucunda, kısa yoldan amaca ulaşılacaktır. En geç birinci yılın sonunda bu isteğiniz de yerine getirilmiş olacaktır. Bundan emin olabilirsiniz. Uzlaşma tutanağına böylece yazılsın. “

Sendika Temsilcisi, arkadaşlarıyla görüşme yapabilmek için yeniden izin isteyince, toplantıya ikinci kez ara verildi.

Görüşme açılırken Sendika Temsilcisi:

“Sayın Zati giderler, Sayın İşverenimiz!

Harunlar İskelesi'nde bu güne değin sürmüş bulunan grevin sorumlusu kesinlikle biz çalışanlar değiliz. Ne var ki yeniden geriye dönüp tartışma yaratmak da doğru olmasa gerek. İşveren vekilleri ile son toplantıda aramızda düzenlenen ve sizin, kesinlikle görüşmelere katılmanızı sağlayan tutanak sayesinde, görüldüğü gibi uzlaşmaya varmamız sağlandı. Gecikmeyle de olsa bu sorunun çözülmüş olması, biz çalışanları ziyadesiyle memnun eylemiştir.

Sayın İşverenimiz, gösterdiğiniz ilgiye çok teşekkür ederiz..."

Zati Giderler de çok memnun:

"Biz de çok teşekkür ederiz. Her iki taraf için de hayırlı uğurlu olsun. Umarım ve dilerim, bu anlaşmamız işletmemize çalışma barışını yeniden getirecek, tüm çalışanların yüzleri gülecektir. Bu umutlarla Harunlar İskelesi çalışanlarına , onların aile bireylerine sağlıklar, başarılar ve mutluluklar dilerim..."

Harunlar İskelesi'inde sürüp giden grev sonlanınca işyerinde bayram havası esmeye başladı. Şirket hisseleri Borsa İstanbul'da tavan yapıyor, bir gün içinde yüzde beş değer kazanıyordu.

Yeni toplu iş sözleşmesini kutlamak için verilen yemekte Sendika Başkanı Vehbi Sorkun, işçiler adına yaptığı konuşmada:

"Değerli Konuklar!.. Sevgili Arkadaşlarım!..

Bu akşam burada, huzur ve güven içinde, bu sofranın başında toplanabilmemizi İşverenimiz Sayın Zati Giderler'e borçluyuz. Çok uzun süredir Sayın Zati Giderler'in toplu sözleşme görüşmelerine katılması dileğini ısrarla bildirmemize karşın; kendilerine ulaşma olanağını bir türlü bulamamıştık. En sonunda nasıl olduysa oldu, Sayın Zati Bey'in yüzünü görebildik. Aynen düşündüğümüz gibi oldu. Sayın Zati Giderler görüşmelere katılınca anlaşma sağlandı. Grev sona erdi. Gönül isterdi ki, bu anlaşma çok önceden yapılabilsin. Gösterdiği bu anlayış için İşverenimiz Sayın Zati Giderler'e , Harunlar İskelesi çalışanları adına teşekkürü borç bilirim.

Emeğin haklarına saygı duyanları, emekçiler çok iyi tanurlar ve unutmazlar. Biz de çalışanlar olarak, Harunlar İskelesi'ndeki gö-

revlerimizi her zaman olduğu gibi, elden gelen özveriyle yapmaya ve başarmaya çalışacağız. Sayın Giderler'in bize olan güvenini asla boşa çıkarmayacağız.

Teşekkürler ... Sağlıklar ve afiyetlerle !..”

Zati Giderler de içtenlikle seslenerek:

“Arkadaşlar !.. Bizim yaşadığımız coğrafya zor bir coğrafya. Boşa harcanacak bir tek saniyemiz yok. Bizde de Dünya'nın gelişmiş ülkelerinde olduğu gibi para ve emek, tam bir uyum içinde harman olmalı. Toplu iş görüşmelerinde bile, biri diğerini kollamalı. İşletmelerimiz ancak ve ancak o zaman verimli çalışabilir. Eğer bunu başarabilirsek işte ozaman; çağdaş bir demokrasi, zengin bir maliye, güçlü bir ordu !.. var olur bu ülkede. İnsanlarımız o zaman tam bir gönence içinde yaşayabilir.

Başka Türkiye yok!.. İşçisiyle, işvereniyle, hepimiz el ele verip, var gücümüzle çalışmak zorundayız. Harunlar İskelesi'nde de bunu başaracağız, başarmalıyız. Bu umutlarla Sağlıklar diliyorum!.. Başarılar diliyorum!.. Afiyetler olsun!.. “

Gözler, Kaya Yürütmez ile Tosun Çerçiciler'i arıyordu. Her ikisinin koltukları da boş duruyordu. Yerli yersiz fısıldaşmalar başladı. “Nerede kaldılar ? Yoksa gelmeyecekler mi? “

Kuşkulu bakışlar ve fısıldaşmalar sürüp giderken; Zati Giderler'in sakin ve gürültüsüz seslenişiyile herkes kulak kesildi ; bakışmaya başladı. Zati Giderler sakince seslendi:

“Sevgili Dostlar!..

İşçisiyle işvereniyle, Hayri Süleymanoğlu Abdülmennan'ıyla biz! Bir aileyiz!.. Kaynayan çorbada kimimizin tuzu, kimimizin biberi var. Hepiniz bilirsiniz!.. Sayın Mennan da en zor anlarımızda, gülen yüzü ve dile gelen baklalarıyla halimizi söyler durur; ortalığa neşe saçar. Kendisini dinlemek ister miyiz? “ deyince, bir alkış tufanı koptu. Gülen yüzüyle anlamlı sözler ve esenlikler savuran Hayri Süleymanoğlu Abdülmennan'ı arıyordu gözler ama Abdülmennan ortalıkta yoktu.

Alkışlar sürüp giderken, başında kırmızı kalpak, omuzunda yeşil bir şal ve bembeyaz bir sakalın süslemeye çalıştığı, etekleri yerlerde

sürünen kahverengi bir entari içinde işletmenin ünlü güldürücüsü karşıda görüldü. Özenlice hazırlanmıştı. Yemek evinin arka kapısından içeriye süzülüyordu. İki büklüm durduğundan, başını kaldıramadan, ellerini kaldırarak herkesi selamladı. Sanki gülen yüzünü de gösteriyor gibiydi elleriyle.

Abdülmennan, duygular ve coşkularla karışık sahne ışıklarının süslediği entarisinin cebinden bir kese çıkardı usulca. Yavaş yavaş silkeledi. Bakla çekirdekleri de kesenin içinden, gösteriye çıkan sanatçılar gibi tane tane dökülerek, önündeki masada yerlerini aldılar.

Çok heyecanlıydı Mennan. İçi içine sığmıyordu. Ne demeliydi acaba? Onu düşünüyordu. Böyle durumlarda içtenlikli konuşurdu hep. Yüreğinden kopup gelenleri söylerdi.

Bakınca görüverdi. Dans edip gülümseyerek, sevinçle el ederek, ona göz kırpıyordu baklaları. “Tam şimdi sırası!.. Söyleyiver, haydi söyle!..” diye sesleniyor gibiydiler. Baklaların bu halini görünce, Mennan’ın da içi açıldı. Baklaları parmaklarıyla okşar gibi yaparak, başladı sakın sakın tek tek seslenmeye:

“Aziz Dostlarım! Hepinizi sevgiyle saygıyla selamlarım!”

Önüne bakarak ünlemeyi sürdürdü:

“Baklalarım! Baklalarım!

Bu seçkin topluluğa ne diyelim şimdi biz? Nasıl bir gösteri sunalım?

Evet Dostlarım!

İşçi ekmek ister, patron da para! Şimdi ne söylesin Mennan kulunuz! Ne söyleyebilir garip fakara! Yalnız şunu bilir, şunu söylerim! Emegün gücüyle çoğalır para!

Para belki sinirlenecek; emek de kim miş! Hiç canımı sıkmayın! Bana kimse karışamaz! Keyfimin kahyasıyım! Nasıl istersem öyle çoğalırım diyecek; sağa sola laf atıp, bağırıp ünleyecek de bunu duyan emek yerinde durur mu hiç!

O da karşı çıkacak:

Beni hiç görmezden gelme! Söylediklerin hikaye! Olamaz öyle bir şey! Kal kendi başına da, o zaman göreyim seni. Bir elin nesi var?

Yetişin! Yoruldum! Yardım eden yok mu? Diyen cılız sesi var! Emegin hakkını ver de o zaman kazancından hayır bekle. Sararmış kuru yüzün, kalbinin derinliklerinden bakışıp duran ateşli iki gözün haklarını unutursan , başlarsın küçülmeye. Kör inadı sürdürürsen sonu nereye varır bunun? Onu da iyi düşün! O da senin sorunun!

Araya girseniz; yapmayın etmeyin durun deseniz. Paraya sorsanız, kuvvet benim der. Emek baş kaldırır, haklarımı ver. Aralarındaki cinderleşme böylece sürer gider. İşletme zarar eder. Para başlar azalmaya. Patron başlar söylenmeye ... Emek başlar düşünmeye. Öyle bir an gelir ki... "deyip konuşmayı sürdürürken; dışarıdan gelen silah sesleriyle salon taş kesildi birden. Güldürücü Abdülmennan birden susmuş, silah seslerini duyan herkes yerinde donup kalmıştı.

Sonradan anlaşıldı ki, Tosun Çerçiciler ile Kaya Yürütmez'e, toplantı salonunun kapısına yaklaştıkları sırada, tabancayla ateş edilmişti. Tosun Çerçiciler bacağundan vurulmuş, Kaya Yürütmez yara almadan kurtulmuştu. Salon boşaldı. Orada bulunanlar dışarıya koşuştular. Tosun Çerçiciler ve Kaya Yürütmez'e neden ateş edildi? Acaba ne var? Kimse bir karar veremiyordu.

Cankurtaran, Tosun Çerçicileri hastaneye yetiştirirken, olay yerinden uzaklaşıp giden bir kişinin yakalandığı duyuldu. Herkes merak içinde kalmıştı.

Neden sonra kulaktan kulağa yayılmaya başladı. Giderler Ticaret'te çalışan koruma görevlilerinden birisiydi yakalanan. Onun verdiği bilgiler üzerine Kaya Yürütmez ve Tosun Çerçiciler de göz altına alındılar. Bu kişinin anlattıklarına göre Avukat Hasan Aydınse's'in ölümünden Kaya Yürütmez ve Tosun Çerçiciler sorumluydular.

Hem Tosun Çerçiciler, Hem de Kaya Yürütmez yapılan suçlamaları şiddetle reddediyor olsalar da yakalanan kişi ısrarla; her ikisini de suçlayınca ve isimlerini bildirdiği kimi kişilerde yakalanamayınca mahkemece tutuklandılar.

Olay içinden çıkılmaz hale gelmişti. Kaya Yürütmez ve Tosun Çerçiciler için cezaevi günleri başlıyordu. Mahkemeler... Mahkemeler. Bitmek tükenmek bilmeyen soruşturmalar ve duruşmalar onları bekliyordu.

İlk Müşteri

Öğle yemeği sırasında Gülbahar, birden Akın'a gülümseyerek göz kırptı; "Unutmadan hemen söyleyeyim, Dubai'den müşteri çıktı senin arsaya. Şu dakikalarda Dubai'den arayacaklar bilesin. Kuvvetle sezinledim. Zati Bey de size gönderecek dosyayı. Ben öyle sezinledim. Haydi haydi şirketin hukuk İşleri Müdürü olacaksın gibi görünüyor. Hazırlıklı ol. Kaya Yürütmez'in belini kırdın. Çok fazla dayanamayacak; öyle görünüyor. Son kurşunlanma olayı onu gözden düşürdü. Kurşunlatanları yakında bulurlar inanıyorum. Zati Giderler'i geçen gün Ankara dönüşünde konuşurken duydum ; çok umutluydu. Çok yakında çözülür bu olay diyordu. Emniyet son derece titiz çalışıyor, canını sıkma kısa süre içinde olay çözülür demişler. Tosun Çerçiciler'i bilmem de o da Kaya Bey hakkında iyi düşünüyor. Kaya Bey ne zaman salıverilir belli olmaz. Henüz yargılama bile başlamadı. Gelen dosyaları bekletmeyin, doğrudan Akın Bey'e gönderin dediğini kulaklarımla duydum.

Zati Bey'in düşüncesine karşı çıkanlar oldu. Hukuk İşleri diye geliyor evraklar. Nasıl çevirebiliriz? Av.Akın Hukuk işlerinde değil ki görevi ayrı, odası ayrı. O zaman her şey arap saçına döner. Gelen postayı önce Kaya Bey okur. Avukatlar arasında dağıtımı o yapardı. deyince Zati Bey çok sinirlendi. Çabuk bir yazı çıkarın lütfen!.. Dağıtımı Av. Akın Bey yapsın. Kendisine de ayrı bir yazı çıkarın deyiverdi.

Yıldızınız parlamaya başladı Akın bey! Biliyordunuz da, neden söylemediniz demeyin! Bakın! Şimdiden kulağınıza koyuyorum bilesiniz."

Av. Akın, ne denli saklamaya çalışsa da, kendisiyle ilgili haberleri Gülbahar'ın ballandıra ballandıra anlatması çok hoşuna gitmişti.

İçinden söylendi :

“Nereden, nereye!.. Kaya Yürütmez şimdi gelsin karşıma da, yine kaykılarak oturabilsin ...”

Kahve keyfi sırasında, Gülbahar yeniden uyardı:

“Yavrucuğum hemen odanıza, hemen odanıza koşun! Vakit geldi geçiyor. Dubai'den arayacaklar. Zati Bey de sizi arayacak! Yerinizde bulunmalısınız .

Av. Akın Yankı, şirketteki odasına girerken masasında kişiye özel notu görünce heyecanlandı. “Konu neydi acaba? “Yeni satın alınan taşınmazla ilgili ayrıntılı bilgiler içeren bir dosya kendisini bekliyordu. Şu dakikalarda, Dubai 'den Taci Bardia arayacak, ona taşınmazla ilgili bilgi verilecekti.

Sıla Kız acele acele:

“Zati Bey'i bağıyorum efendim. “

Zati Giderler:

“Akın Bey, Dubaili Taciler bizimle çalışırlar. Mali durumları çok iyi. Yeni satın aldığımız yeri üçyüzden aşağı verme. Yavaş yavaş konuş. Sakin ol. İmara girerse bir milyar dolardan aşağı etmez dersin. Şimdi yüzelli milyon dolarını peşin versin. Kalan yüz elliyi de tapuda versin. Telefonda açık açık söyle: Ufak tefek bir iki kılçıklı işi var taşınmazın. Temizleyelim sizi çağıralım... İmar durumunuda halledelim. Yalnız o zaman fiyat çok çok yükselir. Şimdiden bağlamanızda sizin için çok büyük yarar var. Hangisini tercih ederseniz ediniz, biz ikisine de varız, dersiniz. “

Hemen arkasından Sıla Kız yeniden seslendi:

“Dubai'den Taci Bardia karşınızda. Konuşmanız kayıt altına alınıyor.”

Bu sırada Zati Bey'de yavaşça içeriye süzüldü. Elinde çantası, toplantı masasına doğru yaklaşırken Akın'a da eliyle işaret etti:

“Buraya bak!.. “

Bir kağıda büyük harflerle yazdı:

“Ben burada değilim!.. Konuşmalarınızı ona göre yapın...”

Anlaştılar ve el sıkıştılar. Toplantı masasında bekleyen mikrofon açıldı.

Bardia İngilizce olarak, makineli tüfekten çıkar gibi konuşmaya başladı. Gülümseyerek konuştuğu belli oluyordu. Sıla Kız Arapça’yı da iyi konuşunca; sonra da çevirdiler Arapça’ya ...

Doğaçlama çeviriyi dinlerken, Akın’ın kafası “Tın !.. “etti. Hem de nerelere gitti. Gerçi, suçlu kendisi değildi. Orta ve lise yıllarında yabancı dil öğrenmeyi aklına koymuştu da bir türlü beceremedi. Kendi kendine çalışmakla da olmuyordu, uygulama kesinlikle zorunluydu bir yabancı dili öğrenmek için. Pat çat konuşabilmek yetmiyordu böyle durumlarda. Yabancı dili çok iyi konuşanlar bile çoğu zaman yeminli çevirmen kullanıyordu . Kimi arkadaşları yazları yurt dışına çıkarak bu eksikliklerini gidermişlerdi. Nedense, Akın Yankı bir türlü çözememişti yabancı dil sorununu. Acı gerçek, işte şimdi karşısında dikiliyordu. “... Nasıl yapmalı acaba ? Ne yapmalı da bir yabancı dili öğrenmeli? Evet ulusal dili çok iyi konuşup yazmak ön koşuldu ama bugünkü günümüzde bir avukatın hiç olmazsa bir yabancı dili kesinlikle bilmesi de gerek...” diye düşündü. Kendini sorumlu hissediyordu. Ne çare, sabahtan akşama, baş göz açmadan çalışması gerekiyordu. “Yine de bir yolunu bulup öğrenmek varken, neden beklemeli ...”

Hesaplaşma sürüp giderken Sıla Kız, Akın’la Bardia arasında karşılıklı konuşmayı başlattı:

“Merhaba Sayın Yankı!.. Ben Bardia!.. Taci Bardia Dobey’den (Dubai) arıyorum. Nasılsınız?

Av. Akın yanıt verdi:

“Teşekkür ederim Sayın Bardia. Çok teşekkür ederim. Sizler nasılsınız? “

“Teşekkür ederim, çok teşekkür ederim. Yankı Bey, Sayın Giderler’e ulaşamıyorum. O yüzden telefonu size yönlendirdiler. Ne oldu şu arsa işi? Bir türlü sonuç alınmadı. Ne zaman alıyoruz tapuyu? “

“Tapu hazır. Hemen devredebiliriz. “

“Fiyat nerelerde?”

“Sayın Bardia tapudaki haliyle şimdi satın almak istiyorsanız, üçyüz Milyon USD (Amerikan doları).İmarlı şekilde teslim edilsin diyor-
sanız, şimdi ön anlaşmayı yaparız. Sadece yüzelli Milyon alınır, geri kalanı imarlı şekilde tapuda devir anında ödenir.”

“Sayın Avukat! İmar sorunu çözülünce ödeme yapılırsa ne dersiniz. Yürütmez Beyefendi bize, imar sorununun daha ehven bir fiyatla hallolacağını söylemişti. “

“Sayın Bardia! Satışın imar sorununun çözülmesinden sonra yapılması halinde siz de kabul edersiniz ki; fiyat yükselir. Taşınmazı şu anda satınalmak isteyen başkaları da var. Sizinle görüşme halinde olmamız nedeniyle, diğer isteklilere arsanın satışta olduğunu bildiriyoruz. Bekleyin diyoruz. Bu bilgiyi Beyefendi’ye lütfen iletmenizi rica ediyoruz.”

“Türkiye saatiyle sizi 16.00 da arayacağız. Bu konuyu ayrıntılı bir şekilde görüşelim. Dobey’den selamlar. Hoşça kalınız. “

“Türkiye’den selamlar saygılar. Hoşça kalınız. Saat 16 .00 da görüşmek üzere.”

Av. Akın telefonu kapatırken şaşkınlığını belli etmek istemese de, Zati Giderler odadan ayrılınca, kendi kendine söylenmeden edemiyordu:

“Akıl sır ermiyor doğrusu. Halk yararı için değil de, birilerinin yararı için bu tarlayı nasıl imara açabilecekler? Şaşılacak bir şey! İkiyüz ellibeşbin liraya al, üçyüz milyon dolara sat! Buna akıl sır erer mi? Bize göre olamaz! Yapılamaz böyle bir şey de; elin oğlu hem yapıyor, hem ileri bile gidiyor.

Zati Bey nasıl kuruyor bu düzeni acaba? Okışı geliyor. İşareti veriyor. Açık arttırmaya giriliyor. Her şey tamam! İkiyüzellibeş bin liraya alınan tarla, üçyüz milyon dolara satılıyor! Olacak şey mi şu! Demek ki olabiliyor. Kulakların çınlasın Bedri Kak! Türkiye Cumhuriyeti yurttaşlığından çıkar da, Finifi Cumhuriyeti’nin yurttaşı olursanız o zaman; ikiyüzellibeş bin liralık tarlayı , üçyüz milyon dolara da satarsınız. Yeter ki Finifi Cumhuriyeti’nin yurttaşı olun. Vallahi pes doğrusu...”

Av. Akın böyle düşünüp dururken, Sıla Kız yeniden uyardı:

“Zati Bey sizi bekliyor.”

Akın merak içinde kalmıştı. Niçin çağırıyor Zati Bey acaba? Henüz yeni görüşmüşlerdi. Yeni bir durum mu vardı yoksa? “diyerek içeriye girince kimi görsün. Zati Bey’in yanında yine Okişi vardı. Teslim bayrağını çekmiş, yılık yılık oturuyordu. Akın, anlamıştı. “Yine bir Ali-Cengiz oyunu var ortada ama, konusu ne olaki? Yine bir yolsuz iş var demek. Başka ne için gelir Okişi .”

Zati Bey, süzgün ve sararmış çehresiyle gülümsedi;

“Buyurunuz Akın Bey, lütfen şöyle buyurunuz.”

Yakınındaki koltuğu gösterdi ve Okişi’ye dönerek:

“Yeni Hukuk İşleri Başmüsavirimiz. Diğer hukuk müşavirlerimizi Akın Bey’in emrine verdim. Kaya Bey bu güne dek yönetti. Eee... artık ne de olsa yaşı da ilerledi. Rahmetli babamın döneminden beri bizde çalışır. Bu günlere geldik. Şükür aramızda bir dedikodu olmadan da, hesabı kapattık. İnşallah şu derdi başından savabilirse; cezaevinden kurtulur gelirse; bundan sonra isterse köşesinde oturur, istemediğinde; gelir yanımızda durur. Bakalım gelecek günler ne gösterecek.

Muhasebeyi de yeniledim. Tosun Bey de başına gelenlerden sonra emekliliğini istedi. Ona da teşekkürlerimi sundum. İnşallah o da kurtulur, serbest kalır. Yeni yaşamında sağlıklar diledim. Birkaç güne kadar, yavaş yavaş ikisinin de şirketle ilişkileri kesilmiş olacak. Biz de böylece işletmede yeni bir kadro kurmaya çalışıyoruz. Sizin anlayacağınız kan tazeliyoruz.

Şimdi gelelim konumuza:

Bildiğiniz gibi, tarla imara açılabilirse içine yeni iş merkezi yapılabilecek. Değeri çok çok fazla artacak. Hem üç cepmeli ve yol üstü. Şimdi böyle bir arsayı bulabilmek hayal. Dubaili almazsa almasın. Babamızın oğluna satarız. Yeterki imarını alabilelim. Dubaililer imarlı şekilde satınalmak istiyorlar. İmarını çıkartın öyle satın alalım diyorlar. Şimdi bütün iş size düşüyor. Ne zaman istiyorsanız bir milyon dolar emrinize amade. Bedestendeki yerinden parayı teslim alacaksınız. Beni arayıp bulmanıza gerek yok. Akın Bey var karşı-

nızda. Gerektiğinde o benimle görüşür konuşur. Ne siz bana geldiniz, ne de ben sizi gördüm. Akın Bey'i zaten tanımıyorsunuz.

Okişi yılışık yılışık dursa da, yine de kendine güvenli konuşuyor, sanki ihaledeki Okişi değilmiş gibi duruyordu. Oturuşu duruşu yine yılışık yılışıkta da, konuşması sanki bu dünya bana vız gelir havasındaydı. Kendine özgü mimiklerle başladı konuşmaya:

"İşiniz tamam. Yeni plan genişletilmesi hemen yapılıyor. İmar planı haritasını yarın bitiriyorlar. Sizin araziyi de içine katıyorlar. Zaten harita çizildi bitti mi, sizin araziyi ayıracak değerler ya... Sizin tarlanın hatırına, yanındaki iki parça arazi de imara girmiş oluyor. Alın size ikinci bir katmerli kazanç. Bunu da bilmenizi isteriz."

Okişi Çantasını açtı, alan krokisini yere serdi ve başladı anlatmaya. Kurşun kalemle tarayarak, "Şu gösterdiğim yer, bir dul kadınla oğlunun. Diğeri de, yiyecek ekmeğe muhtaç birisinin. Adreslerini size vereceğim. Hiç zaman geçirmeden, o değilden adamınızı gönderin. Mühendis çizimi tamamlayıp, yeni haritayı teslim etmeden bu iki yeri de satın alın, kapatın. Bu iki parça yerin komisyonunu da ayrıca ödeyeceksiniz. Bunu da bildirmiş olayım. Yarın Bedesten'e gider bir milyon doları alırım Tamam da, üstü ne zaman? Onu da duymak isterim. Tarlanın bitişiğindeki yirmi dönümlük kısım hiçbir engel çıkarılmadan size satılıyor. Şimdi o yirmi dönümlük kısım da imara girdiği için, ayrıca beşyüzbin dolar daha ödeyeceksiniz. Biliyorsunuz değil mi? Yoksa size söylenmedi mi? Şimdi de ayrıca ve açıkça bildirmiş oluyorum."

Zati Giderler, başıyla onayladı; bezgin bezgin gülererek:

"Haberim var biliyorum. Araziler ne zaman imara girdi, ne zaman imarı tamamdır dendi. Resmiyete işlendi. Bana hiç gelmeyin lütfen. Gereken talimat anında verilmiştir. Bedesten'e gidin, paranızı oradan alın. Bir daha da görüşmeyelim. Benim adıma bu işleri yürüten mutlak vekilim var. Sayın Akın Yankı var. Sizin isteklerinizin tamamını o, anında halleder. Yeterki siz imar problemini bir an evvel çözün!.. Bir an evvel diyorum çünkü! Benim de ona göre planım, programım var. Bu paraları nasıl veriyorum. Nereden veriyorum, hiç düşündünüz mü? İleride hiçbir şekilde problem duymak ve görmek istemem. Başağa'ya bunu iletin lütfen, özellikle iletin. Reis Zati, gerçekten çok sıkıntı içinde kaldı. Bu işin daha fazla uzayıp gitme-

sini istemiyor... deyin. Şimdiden size ısrarla söylemiş oluyorum; Başağa'ya bildirmiş oluyorum... ona göre! "

Okişi , kendine güvenenlerin duruşuyla başını salladı ve yavaşça:

"Tamam , bizim yönümüzden sorun doğmaz. Hoşça kalın." derken, Av. Akın'ın yüzüne bakmadı bile. Akın da şaşırmişti. "Hayret bir şey! Biz İn miyiz, yoksa Cin mi? Adam yüzümüze bile bakmadı. Sanki finifi Cumhuriyeti'ni ben temsil ediyorum der gibi davrandı. İnsanlığın böylesine de pes doğrusu!" diyerken içinden; Zati Giderler'in seslenmesiyle kendine geldi.

Zati Giderler ne denli gülmek, gülümsemek istese; yine de yüzüne bir türlü yakışmıyordu. O yine de gülmeye çalışarak, hemen söze girdi:

"Akın Bey! Senin Dubaililer saat 16.00'yı bekleyemediler. Özel telefonumdan az önce Baba Tacı beni aradı. Fiyatta anlaştık. Tarlayı Tacı'ye sattım. Bunlar imarı çıkarabilirlerse, çok yüklü para alacağız. O zaman piyasada anılır, adı belli holdinglerden birisi olacaktır. Bunu çok iyi bilmelisiniz ve ona göre çalışmalısınız. Bu şirket büyüyecek. Duruverirsek geri geri gideriz. Sonunda da kaybederiz. Bunu aklımızdan hiçbir zaman çekmeyelim. Şimdi odanıza çekilebilirsiniz. Akşam yemekteyiz. Yine görüşeceğiz.

Akın fiyatı öğrenmek istediye de, ne olur ne olmaz, şimdi fiyat sormanın sırası değil ... dedi ve sesini çıkarmadı. Zati Giderler'e teşekkür edip ayrılırken, neye uğradığını bilemeden düşünüp kalmıştı. Sanki şamar yemiş gibiydi. Beyni uyuşmuştu. Düşüne düşüne odasına geldi. Ne yapacağını bilemez halde, masasında başını iki elinin arasına aldı. Kendinden geçmişti. Ne olacak bu memleketin hali? diyor, durmadan içinden söyleniyordu:

"Demek ki, bu ülkede para kazanmak denen şey! Kesinlikle böyle bir şey! Ne var bunda? Yalan söylemekten daha kolay aslında. Süslü Gülbahar'lar da var yanibaşında... Yüzümüzdeki süt yanığiyla biz de ortalıkta dolaşp duruyoruz, bunlara alet oluyoruz. Finifi Cumhuriyeti'nin yurttaşlarına para kazandırıyoruz!'Bu güne değin hep fukaraların yanında durdun! Ne kazandın oğlum! Bir de zenginlerin yanına dikil de o zaman gör...' diyordun Esmâ Kız Sen de o kişilik yok bende! Olamaz da! Okişileri, Zati Giderler'in yanında görünürken,içim burkuluyor birden.

Şimdi de tarlayı imarlı arsa yapacaklar! Belki de bir anda, üçyüz milyon doları kazanacaklar. Kimbilir belki de alacakları para çok çok daha fazladır. Demek, "Partiyi vuracaklar!" Hayret! İnsanın bir türlü inanası gelmiyor. Aklın alacağı bir şey değil doğrusu ...

Peki! Burada gerçek Okişi kim? Aslında Zati Giderler değil mi Okişi?

Çok doğru düşündün Akın! Vallahi dosdoğru düşündün! Hani Zati Bey yurt dışında da okumuştur. Üniversitede okuyan ayakkabısı delik çocuklara acıyordu. Öztürkçe konuşuyordu. Pekala, tamam da neden böyle oldu? Üstelik milyonlarca Türk lirası değerinde malvarlığı da var. Böyle olduğu halde bu insanlar, neden Finifi Cumhuriyeti'nin yurttaşlığına tapar. Güzelim Türkiye Cumhuriyeti yurttaşlığından neden çıkıyor bu insanlar? Kurulu düzende mi suç, yoksa Zati Beylerde mi?.. Var, bir çarpıklık kesinlikle var...

Sevgili Akın Yankı! Az biraz sabret bakalım. Olayın aslını esasını kademe kademe yaşayarak öğreneceksin. Bu arada uyanık olmalısın. Elin püsküllü belasını başına sarmamalısın. Ne olur, ne olmaz. Uyanık olmalısın...

Acaba, sistem düzgün çalışmış olsaydı; haritayı çizen mühendis çizimi eğri yapabilir miydi? Zati Bey Dubaili Tacı'ye satışı gerçekleştirebilir miydi? Neresinden bakılırsa bakılsın; demek ki bu ülkede sistem çalışmıyor? Bu bi' gerçek! Hal böyle olduğuna göre, bu düzensizlikler sürüp gidecek öyle mi? Finifi Cumhuriyeti palazlanıp gidecek öyle mi?

Sevgili Akın'ım hiç ümitsizliğe kapılma! Ayrıca yüzündeki süt yanığıyla boyundan büyük işlere karışıp, ortalıkta sersem tavuklar gibi dolaşıp durma! Nedir ne değildir, neresi nereye varacak bekle bakalım. Hiç acele etme! Sonucu gör...

Akın kendinden geçmiş, aklı ta nerelere gitmişti. "Türk..." diye güldü. Ortaokulda Fizik Öğretmeni Hasan Bey deney yaptığı sırada, mercimek tanesi kadar civa kaydı ve yere döküldü. Hasan Bey ne yaptı etti, akışkan civa damlasını yerinden aldı ve deneyde kullandı. Çocuklara dönerek şöyle seslendi:

"İyi düşünün, şu anda Türkiye'de binlerce deney yapılıyor. Her deneyde bir gram civa boşa giderilmiş olsa, doğacak zararı varın bir

hesap edin derken deney yapmaya ara verdi. "Akın Yankı, tebeşiri eline al, bu israf sonucu uğrayacağımız zararı bir hesaplayalım..."

Akın bir anda başını kaldırdı. İçi titriyordu. Kendini tutamadı. Çevresine bakındı. Ses seste bağırıp ünlemek geliyordu içinden; "Sevgili Hocam!..Sizin civa hesapları hayal oldu hayal! Şimdi Finifi Cumhuriyeti var. Binlerce Türkiye Cumhuriyeti yurttaşının gıdım gıdım toplayıp biriktirdiklerini, sadece bir Finifi yurttaşı, bir anda çarpıp götürüyor. Sizin civa öyküsü masal oluyor, masal!..

Kulakların çınlasın Anıl Atabey, kulakların çınlasın!.. "Yurdunu, ulusunu , tarihini tanıyan, bilen ve seven; ulusal dilini çok güzel konuşan ve yazan, çağdaş eğitim görmüş, donanımlı yurttaşların özgün cumhuriyetini kurmaktır hedefimiz..." diyorsun da nasıl başarabileceğiz bunu? Sistem yanlış yapanları bulup çıkarsa da bir eleyebilse; ikiyüzellibeş bin liralık hazine yerinin değeri milyon dolarlara fırlayabilir miydi? Bunu çok iyi düşünmek gerek.

Var, yanlış giden birşeylerin olduğu kesin. Pekiyi Sevgili Akın'ım, sen neden bu yanlışlıkların içindesin? Sen ne arıyorsun, neden alet oluyorsun bu düzenbazlıklara! Hani; insan yaşamında gerçekten ve şereften üstün bir şey yoktur diyordun!.. Ne oldu sana!.. Yeşil dolarların yeşilliği mi girdi yoksa kanına?

Av. Akın Yankı!.. Yüzüstü kaymaya başladın haberin olsun. Çok iyi düşün!.. Ne yapman gerek bu durumda senin? Ne yapabilirsin?

Olanlar herkesin gözünün önünde. İftira mı ediyorsun sanki!.. Doğruları düşünüyorsun. Kaldı ki basit olanlar iftira eder. Sen asla basit biri değilsin. İkiyüz- elli- beş- bin liralık tarla, olacak en az üçyüz milyon dolarlık arsa!.. O zaman hemen karakola koş. İlgili yerlere şikayete git! Gerçekleri halka anlat.Tamam, orası öyle de! Ne geçecek eline? Olmaz! Olamaz! Derhal sesin kısılır. Kaldı ki aciz olanlar şikayet eder. Sen aciz biri misin?

O halde ne yapmak gerek?

Finifi Cumhuriyeti durmadan genişler ve büyür giderse, ne olur Türkiye Cumhuriyeti'nin hali? Bu işten çekilip uzaklaşayım. Bana yakışan bu değil mi? Yoksa ben de olacağım, bir Finifi Cumhuriyeti vatandaşı!.. Asla ve asla olamaz böyle bir şey! Asla ve asla olamaz! Giderler'in Hukuk İşleri Müşavirliği'nden çekilmeliyim. Kendi bü-

roma dönmeliyim. Bu işler bana göre değil! Ettiğim yeminden ve sözümünden asla dönmemeliyim.

Çok doğru söyledin Bedri Kak! Çok çok doğru söyledin! Bu memlekette bir de Finifi Cumhuriyeti yaşıyor. Bir de Finifi Cumhuriyeti var!

Akın yeniden kendinden geçince, kahkahalarla gülmeye başladı. Bir yandan da çocukluğunda severek oynadığı Finifi Oyunu'nu mırıldanıyordu:

Finifi! Findalifi! Hada (haydi) lök! Yaz dane! Yaz bir tök!

Finifi söylemi, Güldürücü Abdulmennan'ın diline düşer de durur mu hiç! Başında kırmızı kalpak, omuzunda beyaz bir şal, derin çizgilere karışarak durulmuş dinlenmiş çehresiyle, iki büklüm sahneye çıkar, bakla kesesini silkeleyerek, bakla çekirdeklerine bakar bakar, başlardı ünlemeye:

“Her yan karardı kaldı! Haklar mahşere kaldı! Adalet cüceleşti! İnsan göklere ağdı! Finifi findalifi, Finifi findalifi. “

Abdulmennan Gökyüzü'nün sonsuzluklarına dalar gibi başını kaldırmak ister ve yakarıшта bulunurken; onun bu halini gören bizler, Güldürücü yine coştı ... diyerek, gülüp geçeriz de, bravo Güldürücü'ye! Şaka maka çok güzel gösteriler sergilemekte. Bana beni anlatıyor.

Oysa herkesin bir yaşam öyküsü yok mu?

İçimizden benim gibi kimileri, yaşamın engin derinliklerinde tutunmaya çalışırken, belki de süt kazanından çırpınıp gelen kaynar süt çarptı yüzlerine. Bir fırtına, bir tayfun, bir kasırga kesti yollarını. Belki de anadan öyle doğdular kimbilir; bulamadılar engelsiz yaşamın yollarını.”

Av. Akın böyle düşünüp dururken, Eşi Esmâ da akşam yemeği için hazırlanıp gelmiş. Sıla Kız'ı selamlayarak, usulca içeriye Akın'ın yanına süzülürmüşü. Akın'ı perişan durumda görünce,yavaş yavaş sever gibi, sevişir gibi usul usul seslendi:

“Yine ummanlara dalmışsın Haymene, bu ne hal böyle? Az toparlan kendine gel de bana bir söyle. Olayların bu denli etkisi altında kal-

mamalısın. Baş Hukuk Müşaviri Sayın Akın Bey, kendine gel. Böyle başmüsavirlik olmaz. Bir holding müşavirine, böyle dalgın hareketler iyi gelmez. Bunu sen de biliyorsun. Kendini toparla ... Kaldır başını dik tut! Alık alık bakınyorsun. Ne bu halin böyle! Hiç olmuyor, hiç olmuyor! Kurşun yemiş gibisin.”

Av. Akın, yavaş yavaş başını kaldırarak gülümsedi:

“Hoş geldin Esmacığım, hoş geldin!.. Gerçekten çok dalmışım. İçeriye girdiğini bile farkedemedim. Nasılsın? Aaa! Çok da güzel giymişsin! Yemekte bir numara olacaksın! Güzellere ne yakışmaz! Benim güzel Esmam, canım karıcığım! Ne alırsın, ne ikram edebilirim Büyük Hanfendi’ye!”

Yerinden kalktı. Esmaya çikolata servisi yaparken, ansızın başını çevirdi ve gülerek seslendi:

“İlk temyiz duruşması! İlk Ankara çıkarması!.. Doğru mu söyledim? Öyle mi değil mi! Nasıl geçti acaba Sayın Vekilimizin temyiz duruşması? Ben de hararetle senden haber bekliyordum Esmam! İnanır mısın? Çok merak ediyordum Yargıtay’daki ilk duruşmanı.”

Esmam çikolatayı ağzında dolandırır gibi yaparak; “Akıncığım, şimdi gözüme girmiş durumdasın. On numara veriyorum sana! Öyle anlaşılıyor ki çok başarılı bir hukuk müşaviri olacaksın. Buna gerçekten inanmaya başladım. Sen neymişsin de görememişiz, bilememişiz biz! Dün bir, bugün iki bile değil! Hemen birinci hukuk müşaviri oluvermek. Bunlar, gerçekten çok önemli ve yüz güldürücü başarılar! Aksini kim iddia edebilir? O yüzden derim; Sayın Av. Akın Yankı Siz! Mesleğimizin merdiven basamaklarında emin adımlarla olmasa bile, çok hızlı ilerlemektesiniz! Candan yürekten tebrikler ve sevgilerle...”

Esmam, yüzündeki aydınlık gülümsemeye konuşmayı sürdürdü:

“İlk temyiz anılarına gelince; Şimdi burası yeri değil. Akşam afiyetle yemeğimizi yiyelim. Evimize dönünce, Ankara anılarımı indirip dökeceğim. O zaman bir güzel halleşelim. Şimdi yeri ve zamanı değil. Hoş buldum Yiğidim seni! Sefa buldum! deyip, burada keseyim.”

Çikolatalı söyleşinin tadına varılırken, uyarı ışığı masada yanıp sönmeye başladı .

Sıla Kız duru sesiyle nazikçe sesleniyordu:

“Muhasebeci içeri girmek için bekliyor.”

Av. Akın hemen yanıt verdi:

“Buyursun gelsin.”

İçeriye saygıyla ve sevgiyle uzanıveren muhasebe görevlisi:

“Sayın Başmüsavirim, konuğunuz da varmış. Rahatsız etmiş olmu-yorum ya! Kasayı kapatacağım da Efendim, o nedenle erken gel-dim.”

Elindeki çantayı açtı. İçinden onbin dolarlık desteler halinde ikiyüz bin dolar çıkardı. Dolar destelerini Av. Akın’ın önüne koyarken , Esmâ Gelin ayın beyin olmuştu. Ağzının suyunu akıtarak bakıyor. Başımıza Zati kuşu mu kondu yoksa? “diyordu.

Muhasebe görevlisi, para alındı belgesini imzalaması için usulca Av. Akın’ın önüne sürdü ve diğer elindeki kalemi uzatarak yavaşça:

“İkiyüzbin dolar, Efendim.”

Av. Akın bir an sendelese de, sesini çıkaramadı ve belgeyi imzaladı. Muhasebeci yeniden elini sıktı. “Yeni görevinizi kutluyorum. Hayırlı uğurlu olmasını diliyorum. Sağlıkla kalın. Kasayı kapatmam gerek. O yüzden, Siz’den izin rica ediyorum; Efendim.” diyerek ayrılıp giderken, Esmâ Gelin de bulunduğu yerden şaşkın şaşkın Akın’ın yüzüne bakıyordu.

Muhasebeci dışarıya çıkar çıkmaz bulunduğu yerden fırladı ve birden Akın’ın boynuna sarıldı. “Sen ney mişsin Haymene! Biz farkında olmamışız. Sen ney mişsin! İkiyüzbin dolar dostlar! İkiyüzbin dolar kazanmışız da haberimiz yok. Allah’ım! Sen aklımı bana bağışla yarabbim! Bu günleri de görecekmışız.”

İki elini karnına okşar gibi vurarak:

“Baban sen doğmadan milyonlar kazanacak! Dünya’ya milyoner olarak doğacaksın... Şu Güzel Allah’ımın işine bak. Birden veriverdiği kismete bak! Çocuğum dünyaya milyoner doğacak!”

Esmâ, İki eliyle yüzünü kapatarak durmadan mırıldanıyordu:

“Yarabbi şükürler olsun. Bu günleri de görecekmışiz ...” İkiyüzbin doları deste deste çantasına doldururken, av. Akın da onun bu halini, Zati Giderler’in çehresiyle seyreyliyordu. Derin bir nefes verirken içinden; “Şimdi ne yapabilirim ben? Çok çok iyi düşünmeliyim?” dedi ve gülümsemeye çalışarak; “Ne yapıyorsun Esmâ? Bu hareketini gören de, hiç mi para görmemiş ... diyecek. “

Av. Esmâ Dolar destelerini çantasına iyice yerleştirmeye çalışıyor, bir yandanda Akın’a laf yetiştiriyordu:

“Allah aşkına! Sanki sen gördün mü? Sen gördün mü bu kadar parayı bir arada da Konuşuyorsun Hay Büzük!.. Şansımız yaver gitti . Allahımıza şükredelim. Biz dolar destesini nerede görelim. Biçer’le tanışmasaydık, Rabbil alemin’e verilen bono senetlerinin arkasında koşturmaktan başka ne yapabilecektik? Temyiz davasının duruşmasında az kalsın çıldıracaktım. Kendimi zor tuttum. Evde sana uzun uzun anlatırım. Az önce beni Allah mı söyletti ne? Ramazan Adil Biçer’i tanıyınca, şansımız da açılıverdi. Polis karakolundaki davranışlarıyla Zati Giderler’in gözüne girmemiş olsaydın. Şimdi ikimizde Yakıcılar İş Merkezi’nin beşinci katındaki 509 numaralı odada, ihtiyar hindiler gibi düşünüyor olacaktık. Görüyorsun, Biçer Davası aldı bizi nerelere kadar getirdi. Allah’ın izniyle daha nerelere kadar da götüreceğ inşallah.”

Akın’ın üzgün üzgün kendisine baktığını görünce, kahkahayı patlattı:

“Alık alık neden bakıyorsun öyle? Ne oluyor sana? Topla kendini! Topla kendini!.. Az sonra yemek masasına böyle mi oturacaksın Haymene!.. “derken lafı ağzında kaldı. Bir içim su Gülbahar içeriye giriverdi. Alımlı mı alımlı; endamlı dilber Gülbahar!..

Esmâ Gelin olduğu yerde donup kalmış, yine ayın beyin olmuştu. Akın’ın yüzüne kızgın kızgın bakmaya başladı. Elinde değildi. “Ne arar bu kadın, bu dar vakitte burada Haymeneli! Şimdi buna ne demeli? Hele bir eve dönelim!.. O zaman görüşürüz...” diyerek, bağırarak geliyordu içinden de düşünürünce, yine de hemen kendine geldi.

“Merhaba Gülbaharcığım nasılsınız? “

Gülbahar çok yükseklerden bakarak, “Hoş geldiniz! Maşallah sizi

çok iyi gördüm. Ankara yolculuğu dokunmamış. Sevindim doğrusu! Yargıtay'daki duruşmanızın çok iyi geçtiği anlaşılıyor. İnanınız çok sevindim. Tekrar hoş geldiniz diyorum ve Akın Bey'e dönüyorum.

Efendim!

Yemekte Zati Bey'in sağ tarafındasınız. Karşınızda ünlü ihracatçılardan Beşiroğulları var. Sinemadan, tiyatrodan ve tarihten konuşmayı sever. Arada bir spordan, sporculardan ve Dünya spor tarihinden de konuşur. Kendisi basketbolcudur. Sizinle tanışmayı çok istediler. Esmâ Hanım da Bayan Giderler'in sağ yanında olacaklar. Banyo ve sauna açık. Hizmetliler sizi bekliyor. Şimdiden afiyet olsun derim. Yemekte görüşelim."

Esmâ Sıla Kız'ın konuğu olurken, Akın banyosunu aldı. Hazırlığını tamamladı. Bu arada Sıla Kız da hazırlandı. İki dirhem bir çekirdek; yemek evinin yolu tutuldu.

Gelen giden, tanıdık, çoğu tanımadık çehrelerle karşılaşılınca, Esmâ-Akın Çifti ne de olsa tatlı bir heyecan içindeydiler. Sosyal İşler Müdiresi Gülbahar'ın ansızın karşısına çıkivermesi, "Buyurunuz, lütfen, buyurunuz! Şu yandan efendim..." diyerek seslenmesiyle toparlandılar.

Gülbahar yeniden yavaşça seslenerek, "Sizi ünlü ihracatçılarımızdan, bu gecenin onur konuğu Sayın Beşiroğulları çifti ile tanıştırmak istiyorum." deyince Esmâ ve Akın, o yöne doğru bakiştılar. Tam karşı masada elindeki bardaktan içeceğini yudumlayan, beyaz saçlı, orta boylu, ciddi görünümlü birini göstererek, "Buyurunuz ... Sayın Vedat Beşiroğulları ve Sayın Eşleri Sakine Hanımefendi'yle tanışıyorsunuz. "

Beşiroğulları ve Eşi Sakine Hanım, ciddiyetlerini bozmadan el sıkıştılar, sadece selamlaştılar, "Yemekte görüşürüz ... " gibi birşeyler söylediler.

Esmâ ve Akın, Gülbahar eşliğinde kimi masalarda yemeğe geçmeyi bekleyen çiftlerle de tanıştırdılar.

Akın sağ elini kaldırarak, "Bir dakika lütfen Gülbahar; Sayın Beşiroğulları'nın basketbolcu olduğunu söylemişsiniz. Yanılmadım değil mi? İyi de bu adam neredeyse orta boylu bile değil; tıknaz birisi. Nasıl basketbolcu olmuş şaşırımdı doğrusu. "

Gülbahar Akın'ın yüzüne bakarak, her zamanki gibi ballandıra ballandıra konuşmaya başladı. Esmâ'nın orada bulunduğunu unuttu mu ne? Bilerek mi yapıyordu yoksa? Akın'nın gözlerinin içine bakarak gülümsüyordu. Anlatmaya başladı:

“Duyunca ben de garipsemişim ama gerçekten basketbolcudur. Halen bu yaşta kendi çapında, arada bir de olsa; basketbol oynamayı sürdürüyor. Kimi maçlara bizi de çağırır. Çok güzel oynar basketbolu. Hem de orta sahadan inanılmaz kaçışlar yaparken; bir yandan da hiç durmaz bağırır, kendisine pas ister. Boyu uzasın diye babası özendirmiş basketbola.”

Esmâ da söze girmek istediğini bildirir gibi bakınca Gülbahar, “Buyurun Esmâ Hanım, bir şey mi söyleyecektiniz?”

Esmâ hemen söze girerek: “Evet evet, ben de Sakine Hanım'ın davranışını çok yadırgadım doğrusu. Çok geriden duruyordu. Sanki parmak ucuyla sıkıyordu elimi. Bu denli ciddiyet de neymiş canım. Davranışlarında bir geridenlik var. Anlaşılan çok soğuk insanlar.”

Gülbahar gülererek yanıt verdi:

“Erken karar veriyorsunuz derim. Az bekleyiniz lütfen. Yakından tanıyınca, umarım kararınız değişecektir. Özellikle Sakine Hanım, çok dilbezektir.”

Yemek salonuna girelim derken Esmâ ve Akın, Beşiroğulları Çifti'ni hemen yanibaşlarında görüverince bakiştılar, gülümsediler ve birlikte yürüdüler.

Yapmacık gülücükler ve süzgül bakışlar eşliğinde selamlaşmalar ve afiyet olsun dilekleriyle yemek başladı. Akın ve Esmâ'nın tedirginliği Vedat Beşiroğulları'nın gözünden kaçmayınca, elinde çatal ve bıçak önündeki yemeğe bakarak seslendi:

“Akın Bey! Sizi çok iyi gördüm. Afiyet olsun. Yeni iş yerinize alışabildiniz mi?”

Akın kendinden beklenmeyecek bir yanıt verdi:

“Ne tanışması Beyefendi? İşten başımızı alabiliyor muyuz ki, tanış olalım. Aslında tanışmak için zaman ayırmaya da gerek kalmıyor. Hem çalışma hem tanışma birlikte yürüyor.”

Beşiroğulları gülümsemeyi sürdürerek:

“Kolay değil ne de olsa. Kaya Bey de vazifeden çekilince hiç kolay değil.”

Zati Giderler de söze karıştı:

“Bu görevinizde çok yenisiniz Akın Bey. Biriken işleri bitirmelisiniz. Rahatlama ondan sonra gelecektir. 1. Hukuk Müşaviri oldunuz; kolay değil.”

Vedat Bey’e gülümseyerek:

“Giderler’de avukatlık yapıyorsunuz kolay mı?”

Akın anlamıştı. Yemekte gitmeyecek, yavan bir konuşma yapmıştı. Beşiroğulları imdadına yetişti. Zati Giderler’e doğru gülümseyerek, “Bizim o tarafların insanı açık sözlü olur. Neden diye sorarsanız biz, keklik sesi dinlemiş, kekik çayı içmişiz!..”

Akın’ın ansızın başını kaldırarak, “Demek siz de bizim yöredensiniz...” der gibi baktığını görünce, Beşiroğulları elindeki çatal bıçağı bırakarak; sesini de yükselterek:

“Torosların Akdeniz’e yakın yüzünde yaşayanlar ne denizi, ne de kara toprağı; ikisini de küstürmek istemezler. Deniz gibi pırl pırl bembeyaz apaçık konuşurken, az da kara gibi tok konuşurlar. Oğuz Boyları... Avşar Oymakları, Haymene Yörükleri; Taşeli Yaylası’nı geçip, Teke Yarımadası’nın batı ucuna doğru yol alırken; Beyaz Deniz’in ışıltıları içinde ve Torosların soğuk tenli karları üzerinde yürüdüklerinden, kardelenler gibidirler; doyurucu konuşurlar.

Ne dersiniz Akın Bey! Doğru mu dediklerim. Yoksa yanlış mı söyledim?”

Akın, başıyla onaylayarak:

“Teşekkür ederim Vedat Bey. Çok teşekkür ederim.”

Zati giderler yeniden söze girerek:

“Haberiniz olsun Vedat Bey! Araziyi üçyüzelli milyona veriyorum! Yabancıya gitmesin. Yarın bir gün imarı çıkacak. Size de söylemiş olayım. Sonra bize neden duyurmadınız demeyin. Bildiğiniz gibi yapacağımız yeni yatırım için nakit gerekli. Değilse böyle bir mülk

elden çıkarılır mı? Çıkarılmaz; bunu biliyoruz da, olmuyor işte! Harç aldırır, borç sattırır hesabı; sevdi gitmeyince sevdi gelmiyor. Başka çaremiz de yok. Akın Bey'in yorgunluğu da biraz o yüzden. Arazinin konumunu imar durumunu, değerini Akın Bey çok iyi biliyor. Bu işle sadece o ilgileniyor. Arzu edilirse, şimdi hemen yeterli bilgiyi verebilir.”

Beşiroğulları sağ yanındaki yardımcısına dönerek:

“Not alınız. Bu konuyu bir ara Zati Bey'le görüşelim. Görüşme gün ve saati kararlaştırılsın. Biz de bu arada hesap kitap edelim, bankalarla görüşelim. Kredi durumlarını iyice bir araştıralım. Ortakla da konuşalım.”

Zati Giderler de, tamam der gibi başıyla onaylıyordu. Konuşmalar duruldu. İş görüşmesi sonlanınca, konuşmanın yerini çatal bıçak tıkrıtları alıyordu.

Esmâ, patron hanımlarıyla söyleşiyi sardırmuş, arada bir kahkahalar atarak yemeğin hakkını verirken, Zati Bey'in sağ kolu Av. Akın, renkten renge giriyor, koyu koyu düşünüyordu. Ekmekten aştan kesilmişti. Lokmaları yutamıyordu. Özür dileyerek tuvalete gitti. Yüzünü yıkadı kendini toplamaya çalışıyor, bir türlü yapamıyordu; düşünüyordu:

“255 bin liralık tarla belki de, 350 milyon dolara satılacak. Aslan Akın'ım kazancın böylesine ne demeli? İnsanlar böyle zengin oluyorlar demek. Buraya kadarı anlaşılıyor da acaba ötesini nasıl söylemeli? Bu işin içinde yolsuzluk var ey ahali! Haklarınıza sahip çıkın! diyerek ünlemeli de nasıl?.. Kolay mı? Zor, hem de çok zor.

İnsan yaşamında, gerçekten ve şereften üstünü yoktur diyen Akın Yankı! Sen; bu yolsuzluğun içinde olmamalısın!.. Olmamalısın! Olmamalısın.

Şimdi söz sırası sende!.. Söyleyebileceksen haydi söyleyiver de herkes duysun! Ey Halkım!.. 255 bin liralık tarlayı, aydırdık, kaydurdık, 350 milyon dolara saydırdık deyiver de duysunlar !.. Hele bir de imar sorunu çözülmüşse, kimbilir kaçta satılacak.

Sayın Akın Yankı !.. Böyle gelmiş, böyle gitmez! 200 bin doları Esmâ çantasından çıkarıp geri versin. Akın da Giderler Ticaretin Başhuk Müşavirliği'nden ayrılıversin.

Bu iş bu kadar basit. Var mısın? Yapabiliyor musun?..

Olmuyor değil mi ?.. Vah !.. Yazıklar olsun !..”

Yemekten sonra, hanımlar beyler cümbür cemaat oyun salonuna geçtiler. Hafif müzik sesi ve hafiften hafiften yayılıp giden kırık mırıldanmalar eşliğinde, kimisi papazkaçtı, kimileri iskambil, kimileri bezik oynuyor. Poker oynayanları da var. Ayakta söyleşenler de neyin nesi?

Zati Bey’le Beşiroğulları ve yazmanı da bir köşeye çekilmişler, memleket meselelerini konuşuyorlar. Hiç esasa girmiyorlar. Laf olsun kabildinden boş sözler. “Falanca vekil, gerçekten gözü açık biri, vallahi helal olsun. Seninkinde iş yok canım. Önümüzdeki dönem rüyasında görsün milletvekilliğini. Zaten kimseden bir kez daha destek almaz...”

Söz dönüp dolaşıp gelince Beşiroğulları:

“Bu ülke bölünmez, bölünemez. Aynı kültürle hemhal olduk. Aramızda sevgi bağları var. Çok güçlüdür bu bağlar.

Kaçkar Dağları’nın tepesinden Fadime seslenir:

Neredesin uşağım!...

Temel Antalya’dan ses verir:

Buradayım Fadime!..

Ali, Cilo Dağları’nın Reşko Tepesi’nden üzü yettiğince Çağırır:

Sevgiiii!.. Neredesin?.. Seni Çok özledim!...

Sevgi Edirne’den ses verir:

Ben de çok özledim!.. Seni bekliyorum!..

Yalnız burada, bir önemli gerçeği kesinlikle kabul etmek gerek. Üretmeden tüketmek yanlış oluyor kardeşim. Tasarruf (tutum) çok önemli. Kredi kartımızdaki paranın bankanın parası olduğunu unuttarak, hız kesmeden harcıyoruz. Dibe vurunca da; başlıyoruz yandı anam türküsünü çığırmaya. Bunları yaşadık, gördük, öğrendik ama yine de yanlıştan dönemiyoruz.

O yüzden derim;

Devletin rolünü azaltan; ticareti , rekabet kültürünü ve girişimciliği destekleyen politikalar vakit geçirilmeden uygulamaya konulmalı. Demokratik sistem, tam anlamıyla yaşama geçirilmeli. Hoşgörü, başkalarının hakkına saygı çok önemli. Benim insanım demokrasi kültürünü özümsemeli ...”

Bu arada mide ağrısı bir türlü dinmeyince, Av . Akın yerinde duramıyor, ikide bir tuvaletin yolunu tutuyordu. Onun bu durumunu gören Beşiroğulları garsonu çağırdı ve Av. Akın’a dönerek :

“Akın Bey size büyük bardakta nane limon kaynatıp getirsinler. Çok iyi gelecektir. Bilsydim midenizin ağrıdığını, onun özel ilacı var. Hemen verirdim iyileşirdiniz ama, o fırsatı kaçırdık. şimdi sırası değil. Size nane limon çok iyi gelecektir...”

Saatler ilerleyince, Giderler Ticaret’in konukları, gelecek yemeklerde buluşmak üzere birbirlerine iyi dileklerde bulundular. Geleceğin güzel dünyalarında buluşulmak üzere akşam sonlandırıldı.

Esmâ -Akın Çifti de evlerinin yolunu tutmuşlardı da ne var ki Akın’ın ağzının tadı yoktu. Oysa ki Esmâ, çantasında ikiyüzbin dolar ve çakırkef bir kafa ile durmadan konuşuyor, konuşuyor; bir an önce yuvaya ulaşmak ve Akın’la doyasıya sevişmek istiyordu. Kapıdan içeri girer girmez Esmâ, elektrik düğmesine basverince; Akın’ın simsiyah geçmiş suratını görünce dondu kaldı. İki eliyle Akın’ın yüzünü okşayarak, Yediveren gülleri gibi açılmış bir yüz ve gülen gözlerle Akın’ın gözlerinin içine bakıyordu. Soğuk ve sert dudaklarını uzun uzun öptü Akın’ın. Ellerini onun yüzünden ayırmadan , gözlerinin içine bakarak ve gülümsemeye çalışarak:

“Aslan Haymenem benim! Bu günlere gelebileceğimizi hayal bile edemezdim.”

Akın’ın suskunluğu sürünce:

“Sevgilim, neden kös kös bakıyorsun? Neden hiç konuşmuyorsun? Karşında Şirincan konuşuyor değil mi? Hiç anlamıyorum doğrusu! Bu güzel akşamı zehir mi etmek istiyorsun?”

Akın kendine geldi. Gülümseyerek seslendi:

“Çok yorgunum Şirincan. Bildiğin gibi değil. İnanılmaz bir yorgunluk çöktü üzerime. Az kalsın yemekte bayılıp düşecektim. Bir sıkıntı var üzerimde. “

Esmanın gülen yüzü birden soldu. Kendini tutamıyordu. Başladı bağırma. Kollarını da sallayarak, saçını başını yolmaya...

“Felekten bir gün çalalım dedik!.. Şu yediğin halta bak!.. Ne var!.. Ne olmuş da şu güzelliği zehir ediyorsun!.. Anlamıyorum seni? Şu üzeri yüklü eşini, ecelinden önce öldürmek mi istiyorsun? Asıl yorgun olan benim!.. Ankara’dan gelmişim. Ayağımın tozuyla Başhukuk Müşavirimizin yemeğine katılmışım. Yine de beni düşünmüyorsun! Teşekkürle karşılayacak yerde, üzerime geliyorsun. Özveri denen bir şey var! Bunu pekala biliyorsun!

Esmâ! Yolculuk nasıl geçti? Duruşma nasıl geçti? Sağlığın nasıl? diyecek yerde; Karadeniz’de gemilerin batmış gibi düşünüyorsun. Sanki karşımda duran Akın değilde...

Neyin var Akın? Çekinmeden dosdoğru söyle bana! Hiç çekinmeden söyle! Seni çok iyi tanırım. Yanlış giden birşeyler mi var? Anlat bana ne olursun, anlat!.. Yoksa ben de olduğum yere yığılıp kalacağım. “

Akın, Esmâ’nın yüzüne boş boş bakıyor, konuşmak istemiyordu. “Üzerime gelme Şirincan, çok yorgunum dedim ya, duymadın mı? “diyebildi. Elbise dolabına doğru ilerledi. Yorgun yorgun üstünü değiştirdi. Geceliğini giydi. Elini yüzünü yıkadı. Yüzünü kurulamaya çalışırken Esmâ yeniden ünledi:

“Ne var sanki!.. Ne var! Bu gün en güzel günümüz! Bu gece en güzel gecemiz derken! Şu içine düştüğümüz duruma bak ! Vallahi şimdi çıldıracağım ben! Çıldırıyor geliyor içimden! Pencereyi açacağım! Ey ahali!.. Duyduk duymadık demeyin!.. Burada erik gözlü, cicik suratlı bir adam!.. Kös kös bakınıp durur! Delirdi mi ne? Allah’ım başıma hayır getir! Ne yapayım ben? “

Başını çevirince, Akın’ı havluyu yüzüne tutmuş, hıçkırığa hıçkırığa ağlıyor görünce içi acıdı. Çok şaşırmişti. Olduğu yerde dondu kaldı. Hiç seslenmedi. “ ... ağlasın, boşalsın. “ dedi. Bekledi... bekledi. Akın da çok üzülmüştü olanlara, Esmâ’nın durumuna çok çok üzülmüştü

de bir türlü toparlayamayınca kendini... Elinde değildi. İçi kalkmıştı. Esmannın çantasında duran dolar desteleri sanki fırtınada uçuşan kağıtlar gibi midesinde uçuşuyordu. Banyodan bir türlü dışarıya çıkıp gelemiyordu. Esmâ da kapının dışında, tam karşısında bekliyor, onu seyreyliyordu.

“Benim düşündüğümde de beter bir olay yaşamış demek. Çok sarılmış. Bir türlü kendine gelemedi.” diyordu. O da korkmaya başladı. Çok üzgündü; gerçekten şaşırılmıştı.

Kendi kendine söylendi:

“Var, çok önemli bir şey var demek ... “Hemen banyoya girdi. Akın’ın koltuğuna girdi. “Ne oldu oğlum sana! Geçmiş olsun. Ne oldu? Ne olur söyleyiver! Söyle bana ... “

Durmadan Konuşarak, Akın’ı evin salonuna değin götürdü. Üçlü kanepenin üzerine ikisi birlikte yığıldılar. Esmâ’nın bir eli Akın’ın omuzunda:

“Bir şey içmek ister misin? Nane limon kaynatayım mı sana? Yoksa bir sakinleştirici mi alırsın? Ne dersin? “Hemen banyoya koştu. Yeniden kuru bir havlu getirdi. Akın’ın yaşlı gözlerini sildi. İkisinden de uzun uzun öptü.

“Ne oldu sana Haymene? Söylemeyecek misin bana? Oğlum senin baş doktorun ben değil miyim? Anlatıver başına gelenleri? Anlatıver... Esilirsin, kendine gelirsin. “

Esmâ konuşurken Akın’ın da içi parçalanıyordu. Onu son derece üzdüğünü biliyordu. Elinde değildi. Şaşkındı. Ninesinin dediğiyle, iki arada bir derede kalmıştı.

Aksaçlı Hayme nine içinden sesleniyordu:

“Vay benim Güzel Akınım, Aslan Akınım, Pehlivan Akınım vay! Biz seni hırsızlık yapasın diye mi okuttuk? Koyunların yününü sana, dolandırıcılık yapasın, onun bunun kulu kölesi olasın diye mi gönderdik? Sana Yiğit Akın’ım diyemiyecek miyim yoksa ben? Yüzündeki süt yanığından da mı utanmıyorsun? Güzel Evladım! Kendine gel! Üzülme... Kıyamam sana! İyi düşün ... doğru yolu bulacaksın . Allah doğruların yardımcısıdır. Üzülme yavrum. Sadece iyi düşün.” diyordu.

Akın, elindeki nane limonu yavaş yavaş yudumlamaya çalışırken, Esmâ da omuzuna başını yaslamış, kuşbakişî onu seyreyliyordu. Gülerek, gülümseyerek... Hiçbirşey sormadan, konuşmadan.

Esmâ, bir yandan da çantasında bekleyip duran ikiyüz bin doları düşünüyordu. "Hemen bozdurup faizemi yatırsam, yoksa borsaya girip hisse senedi mi alsam?" Gazetede okuduğu bir ekonomistin düşüncesini anımsadı. "Tam yerinden bulunup da bir taşınmaz alınrsa, Türkiye gibi ülkeler için en iyi yatırım olur."

Yavaşça Akın'a seslendi:

"Sevgilim dolarları ne yapalım? Altın mı alalım? Yoksa şöyle, tam yerinden bir arsa mı, işyeri mi? Borsaya mı girelim? Yoksa faize mi yatıralım? Ben düşündüm de ..."

Akın patladı:

"Esmâ! O para bizim değil!.. Rüşvete aracılık yapmam için verildi bana o para. Avukatlık yaptığım için değil. Rüşvet parasını Giderler adına karşı tarafa götürmem için, onlarla görüşmeler yapmam için veriliyor. Yasadaki anlamıyla rüşvete aracılık yapmanın karşılığı olarak veriliyor. Şimdi anladın mı? Neden bu denli üzülüyorum!.. Şimdi anladın mı?"

Acaba diyorum, yargıçlık sınavlarına mı girseydik ikimiz de? Hani Beykoz Korusu'nda, dev ağaçların altında rastladığımız yanık sesli adam, ne demişti ikimize:

'Yapabiliyorsanız gidin yargıçlığa ... Avukatlık mesleği çok daha yorucudur. Sadece savunman olmanız yetmez; iş alabilmeniz de gerekli. Toplumun yaşadığı çalkantılar, doğrudan savunmaya çarpar. Oysa savunmasızdır savunmanlar. İşiniz olmayınca, veya kararmış davalara bakınca ne yaparsanız yapın, kim olursanız olun, yaşamınız da kararmaya başlar...' dediğini anımsıyorsun değil mi? O adamcağzın yanık yüzü, ak saçlarıyla karşımda...

Ne bileyim? Yargıçlık başvururusunda bulunmayarak yanlış mı yaptık bilemiyorum ki? Ne yapmalıydık acaba? Gerçekten şaşkın durumdayım. Simsiyah, kapkara vıcık vıcık bir çamurun içine batmış bir haldeyim. Görevim yeni başlıyor. Rüşvete aracılık yapacağım. Avukatlık maskesi altında, karşı tarafla görüşmeler yapacağım. Anlaşma sağlanınca da; rüşvet paralarını patronundan alacağım,

Bedesten’de karşı tarafa ulaştıracağım. Bunun neresi avukatlık? Doğrudan doğruya rüşvete aracılık... Dul kadınla oğlunu, onların zavallı komşusunu tuzağa düşürüp, tarlalarını yok pahasına ellerinden alacağım ve karşılığında para kazanacağım. Bunun adına para kazanmak denirse. “Düşünceliydi. Önüne bakıyordu. Dalıp gitmişti. Hayme Ninesi geldi gözlerinin önüne. Yanında Vızvız Amca da var!.. “Sen ne yapıyorsun Akın, Yazıklar olsun!..” der gibi; dik dik bakıyorlar.

Esmâ’nın da içi yanmaya başlamıştı. Akın’ın yüreğinden kopup gelen serzenişleri, onu da korkutmaya başlamıştı. Nereye gidiyoruz biz? Yoksa Akın... Evet, Akın doğru söylüyor olabilirse de bana göre doğru düşünmüyor. Onun ne sorumluluğu olacak? Biri diğere para gönderiyor. Şu parayı, şu kişiye iletivereceksin ... diyor. Neresi aracılık bunun? Aracılık denen şey başka bir şey değil mi? Dul kadınların arazisini de parasını ödeyip alacak! Pazarlık diye bir şey var! Herkes gözünü açık tutsun aldanmasın kardeşim...” dedi ve hemen saldırıya geçti:

“Güzel Akın’ım!.. Sevgili Eşim Benim!.. Canım!.. Güzel insan Akın Yankı!.. Senin soyun tükendi!.. Bu memlekette!.. Artık senin gibiler yok!.. Sarı öküzden dem vurarak deprem yaratmak istiyorsun da; artık senin gibilerin esamesi bile okunmuyor. Koskocaman bir işletmenin emrinde, rastlantı sonucu göreve gelmiş bir avukatsın. Sana ne elin rüşvet alıp verdiği! Neyine gerek patronun alacak verecek söylediği! Birisi alışveriş yapmış para almış; diğeri alışverişe su salmış! Sana ne! Bana ne! Bize ne!

Yalnız çok yorgunsun orası belli oluyor. Yakın dostumuz Psikolog Mükkerrem’le görüşelim. Tezelden senin bu hallerini ona bir söyleyelim. Aklından zorun mu var; yoksa başımıza gelecek önemli bir durum mu var? Öğrenelim bilelim. Hiç durmayalım, Şeker Mükkerrem’e gidelim.

Akın’ın sarsıntı geçirdiği bakışlarından anlaşılıyordu. Esmâ, onun üstüne gitmek istemedi. Konuyu değiştirmek istedi:

“İyi de Haymene! Yargıtay’da duruşma nasıl geçti? Duruşmada neler yaşadınız? diye soracak yerde, aldığımız üç kuruş (!) paranın yasını tutuyorsun! Yargıtay’daki duruşma nasıl geçti Esmâ? diye, ağzını açıp da hiç sormuyorsun! Yanlış mıym?

Şimdi gelelim zurnanın zırtına!.. Efendi para kazanmış da onu ağlıyor bana! Gel bir de Esmâ'yı dinle de ozaman hak vereyim, o zaman sevgilim diyeyim sana!..

Efendim! Sizin de bilgilerinizde, Davacı Şermin Hanım'la birlikte, akşam uçağıyla Ankara'ya ulaştık. Çok yorulmuştuk. Banyomuzu aldık uzandık. Ertesi gün saat 10.00'da duruşma olunca ben dosyayı açtım. Diyeceklerimi şöylece bir gözden geçirdim. Bu dosya bize, diğer avukattan gelen bir dosya biliyorsun. Kadıncağыз nikahsız yaşadığı eşinden tazminat istiyor. Kanun nikahsız evlilikleri önlemek için, nikahsız yaşayan kadına hiçbir hak tanımamış. Çok katı bir hüküm de olsa, bu kanun sayesinde neredeyse nikahsız evlilikler de kalmamış. Buraya kadarını sen de biliyorsun.

İşte ben, bu yüzden duruşmada,yargıçların karşısında konuşmaya başlarken dedim ki:

Sayın Başkanım , Medeni Kanunumuzun kabulüyle ülkemiz de bir uygarlık ateşi yakılmıştır. Kadın hakları yasaların koruması altına alınmıştır. Der demez şimşir suratlı, ciddi ciddi uyuyor gibi duran bir yargıç; türk diye gülmesin mi!.. Diğer yargıçlar ve mahkeme başkanı hiç renk vermeden dinleseler de, bana olanlar olmuştu. Dilim dolaştı. Ne söyleyeceğimi bilemedim. Sözcükleri ağzımda iki geveledim. Bu arada Şermin Hanım imdadıma yetişti. O da söz aldı. Başkan seslenmedi. O da sözcükleri iki geveledi. Böylece duruşma bitti. Sonucu tam bir bozgun ... Kızılay'a indik. Yemek yiyelim dedik . Boğazımızdan bir şey geçmedi. Birer soğuk su içtik. Ve dönüş uçağına bindik!

Tam geldim. Seni ziyaret ettim. 200 bin dolar elimize geliverince, aklım üstüme geldi. Akşam yemeğinin de hakkını verdim de şu ağlamalarınla bir çuval inciri b.k ettin. Yeniden içim karardı kaldı. Allah senin cezanı versin!.. desem bana zarar. Vermesin vermesin. İşte hepsi bu kadar. "

Akın küşüm, küşüm seslendi:

"Bana neden kahrediyorsun? Ben kendi yaptığım yanlışlara, içine düştüğüm durumlara ağlarım. Sana var mı bir zararım? Benim Saygıdeğer Eşim Esmâ Hanımefendi olduğunuza göre, o kadar rahatsızlık size de gelecek elbet. "

Esmâ, Akın'ın kafasında yanıp sönen yakıcı sorulardan uzaklaşmasını istediğinden, ona can alıcı bir soruyla seslenmek istedi:

“Akıncığım! Sana çok, ama çok önemli bir şey söyleyeceğim. Yarından sonraki ilk duruşmada bizim alacak davasının yargıcını reddedeceğim bilesin. Sonra bana niçin söylemedin demeyesin. Sadece yarın için Üstat Atabey'den söz aldım. Ona gideceğim. Düşüncesini alacağım. Bakalım o ne söyleyecek... Durumu açık seçik ortaya koyacağım; ona anlatacağım.

Dava süresinde açılmamış efendim. Yıllanma (Zaman aşımı) var dediğim halde; Sayın Yargıç, bu istem hakkında kendisi karar vermesi gerekirken: “Davanın niteliği gereği, zamanaşımına uğrayıp uğramadığı, bilirkişiden görüş alınmak suretiyle saptanacaktır... dedi. Ve dosyayı bilirkişiye gönderdi. Oysa ki süresinde açılmamış bulunan davayı, esasa girmeden reddetmesi gerekirdi.”

Akın; “Git başımdan! Ne halin varsa gör! “ anlamında elini sallayarak; “Sana en doyurucu yanıtı Üstad Anıl Atabey verecektir... “ gibi bir şeyler söyledi. Yerinde duramadı. Yavaş yavaş yatak odasının yolunu tuttu.

Esmâ arkasından ünledi:

“İyi geceler demek yok mu Sürmelim! İyi geceler dilemek yok mu? “

Akın yatağa girmişti bile.

Av. Esmâ saat tam 10.00 'da; adliye binasının baro odasında Av. Anıl Atabey'i bekliyordu. Anıl Atabey, saatinde geldi ve hal hatırdan sonra Av. Esmâ da konuşmaya başladı. Sözcükler makineli tüfekten çıkar gibi dökülüp saçılmaya, birbiriyle çelişen düşünceler yığını ve ağlamaklı bir çehre. Durmadan konuşuyor, elinde olmadan mahkemeyi, yasaları, tüm toplumu suçlamak isterken, tükenmişliğini ele veriyordu.

Av. Esmâ konuşmasını sürdürerek:

“Üstadım, gördüğünüz gibi çok yorgunum. Kendime yetemez oldum.”Hemen hemende kalmıştı. Neredeyse ağlayacaktı.

Av. Anıl Atabey de çok üzölmüştü Esmâ'nın durumuna. Hiç belli etmek istemedi:

“Ne yapıyorsun sen Esmâ? Kendine güvenli, sapasağlam, cıvıl cıvıl, ceylan gibi kız, sabah sabah neler söylüyor. Kendine gel Evlat! Neymiş? Dava uzun sürecekmiş! Süreirse sürsün kızım! Sanki yargıç reddedilince sürmeyecek mi? O zaman daha da uzun sürecek! Dünyanın sonu mu geldi? Öncelikle hemen söyleyeyim; bu kafayla değil yargıç reddetmek, rastgele bir dilekçe bile yazılmaz. Bir iki gün tatille çık. Kendine zaman ayır. Ondan sonra görüürüz.

Ne yapıyor bizim sevgili damadımız? Kızımı ne hale düşürmüş böyle? Telefon açacağım o kerataya! Kendisini iyice bir haşlayacağım.”

Av. Esmâ üsteledi:

“Anıl Hocam, ben kararlıyım. Beklemek niyetinde değilim. Çünkü süre yok. Davanın sürüncemede kalacağını düşündükçe, cinler tepeme üşüşüyor. İnanır mısınız? Çok zoruma gidiyor. Çok üzülüyorum. Ne olur, benden yardımınızı esirgemeyin. Çünkü gerçekten kararlıyım; Sayın Hakim'i reddedeceğim. Lütfen; bana yardımcı olmanızı beklerim.”

Av. Atabey, Esmâ'nın kararlı halini görünce; sessizce başını eğdi. Az durdu, sessizce bekledi. Düşünümüyordu ne? Yoksa düşünür gibi mi yaptı bilinmez? Ağır ağır, düşünceli düşünceli konuşmaya başladı. Çehresini bir tedirginlik kaplamıştı. “Güleyim mi? Ağlayayım mı? Ne yapayım, ne söylemeliyim şimdi ben?..”

Av. Atabey söze şöyle girdi:

“Yargıcın reddi konusuna gelince:

Bak Evladım! Şimdi burası hiç yeri değil de madem ki ısrar ediyorsun, o halde söyleyeceğim. Size her zaman derim. Acele etmeyin. Sabırlı olun. Sabır, erdemin kardeşidir. Davalara iyi hazırlanın. Verdiğiniz kararlar üzerinde tekrar tekrar düşünün. Sonunda zarar gören yine siz olursunuz. Bunu sizlere her zaman söylerim. Ne var ki sevgili gençler bu düşüncemi, çoğu kez es geçerler.

Yasayı iyi incele; yüzde doksan dokuz, yargıç sizin ret talebinizi kabul etmez. Dosya diğer yargıça gider. Ret talebinizi o yargıç inceler. Kaldı ki, yine de o yargıcın sizin ret isteğinizi kabul etmesi çok

zordur zor. İsteminizi kabul etmesi çok şüphelidir. Nedenini tartışacak değilim. Sadece yasayı iyi incele... göreceksin. Dava süresinde değilse zaten bir duruşma sonra, bilirkişi raporunu verince gerçek ortaya çıkacaktır.”

Beklemediği yanıtı alınca Esmâ sinirlenmişti:

“Ama Efendim biz, karşı yanda yanıp tutuşurken Hakim, duruşmaya hazırlıksız geliyor. Dava dosyası, duruşmada inceleniyor. Davalar hep bu yüzden sürüp gidiyor. Öyle değil mi? “

Üstad Atabey:

“Esmâ, Kızım, Evladım, yargıcı bir de şöyle düşünün bakalım ne diyeceksiniz. Yine reddederdim diyorsanız; o zaman bir şey söyleyemem. Demek ki kararlısınız.

Ben size diyorum ki; Sevgili Esmâ!.. Güzel Kızım, Sevgili Avukat Hanım;

Çok iyi bildiğiniz gibi Yargıç, Yüce Türk Ulusu adına veriyor kararlarını. Yüce Türk Ulusu'nun manevi kişiliğini temsil ediyor kürsüde.

Türkiye Cumhuriyeti yurttaşlarının tümünün kutlu yanını al ve birleştir; tek bir bütün yap. Biz buna manevi kişilik diyoruz biliyorsunuz.

Yine çok iyi bilindiği gibi, adli kıyafetlerde gördüğünüz defne yaprağı bilgeliği simgeler. Giydiğimiz cübbelerin yeşil kısmı hukuk davalarını, kırmızı kısmı ceza davalarını, siyah rengi yasaların otoritesini, sarı rengi ise adalete hizmet eden mesleğin önem ve ağırlığını simgeler. Adalet hizmeti bir kamu hizmeti olduğundan giydiğimiz cübbenin cepleri, bağımsız olduğundan düğmeleri yoktur.

İşte bu nedenlerle diyorum ki;

Kapkara, acıyeşil, kankırmızı bir dünyanın içinden, kalbi nur dolu, onur dolu, sürur dolu bir Ulu Bilge'nin yerinden, yargıç bizi dinliyorsa kürsüde; konuşurken de yazarken de bir savunman olarak, ona saygı borcumuz var. İyiliğin, dürüstlüğün, çalışkanlığın, cesaretin ve mutlak adaletin gerçek savunucusu olan biz avukatlar, bu kutlu saygıyı her zaman içimizde taşımamızdır. O zaman ve her zaman kendimize gelmeli; konuşurken de yazarken de atıp savur-

mamalıyız. Ulu Bilge'nin huzuruna, üzüntüyü ve kırgınlığı çağır-
mamalıyız."

Av. Esmâ:

"İyi de Efendim; yargıç size aynı anlayışı gösteriyor mu? Buna ne
diyeceksiniz? "

Üstad Atabey :

"Yargıç da, Ulu Bilge'nin yüce makamında bulunduğu elbette
ayırdında olacaktır; olmalıdır da. Siz üzerinize düşeni yapınız! Ge-
risini karşı yan düşünsün. Bu davranışınızın karşılık gördüğünü,
hemen göreceksiniz ve anlayacaksınız.

Baroda, küçük salonda akşam sabah bir söyleşimiz olacak biliyorsu-
nuz. Aramıza katılacak yeni meslektaşlarımızla kimi düşüncelerimi-
zi paylaşacağız. Katılımınızı beklerim."

Esmâ, Üstad Atabey'e saygılarını sundu. Davalar, duruşmalar, on-
ları bekliyordu.

İlk Öğüt

Av.Esma, sabah sabah büronun kapısında bekleyenleri görünce içini bir sevinç kapladı. Yüzüne bir gülümseme geldi. Sevil Kak, elinde bir demet çiçek ve bir kutu pasta ile, gülümsemeye çalışırken; düzgünce giyinmiş kendine çeki düzen vermiş Bedri Kak ve ünlü alacaklı Biçer Beyefendi az ileriden, “Nerelerde kaldın ?.. ” anlamında gülümseyerek bakışıyordu.

Biçer Alacaklı, altın dişlerini göstererek gülüyorken, bir yandan da sağ elini Esmâ’ya doğru sallayarak seslendi:

“Avukat Hanım! Size çok çok önemli bir şey söyleyeceğim:

Ben sizin yerinizde olsam. Kulaklarınızdaki küpeleri çıkartır. Benim söyleyeceklerimi takardım.

Demek istediğim şudur:

Eğri oturalım; dosdoğru konuşalım. Avukat Hanım Siz, hiç kimse- nin işimiz yok , para kazanamıyoruz dediğine sakın inanmayınız. Bu memlekete akşamdan sabaha kadar yağmur yağar gibi kısmet yağar. Bu kısmetler sabahın erken saatlerinde dağılmaya başlarken, avaz avaz bağırırlar; ‘ Yok mudur, bize sahip çıkan! Kazanmak isteyen yok mudur!’

Bağırışıp ünleyen kısmetlerin hepsi de sevimli, güler yüzlü, paralı pullu güzel sözlü kısmetlerdir. Eğer sabah uykusuna dalar, yatakta yuvarlanıp yatar, az da keyfime bakayım dersiniz, vakit geçip gitmiştir. Kısmeti kaçırdınız. İşte o zaman, bu güzel müşterilerin yerini sıkı olanları alır. Bu ikinciler korkuluk gibidir. Hiç ses vermez, sizden geçinmek isterler. Karşılarında çok uyanık durmanız gerek.

Aksi halde ne olur bilir misiniz? Siz onlardan para kazanacağım derken, onlar sizi leyleklerden evvel sahile indirirler. Ramazan Adil'in bu sözleri, altın değerindedir, bunu iyi bilin. Avukat Hanım! Vakit nakittir; nakit paradır.

Enver Usta'da geçirdiğiniz yıllar geride kaldı. Şimdi bir başınasınız. Bir demirci çırağı gibisiniz . Demiri, hiç gecikmeden tavını kaçırmadan vaktinde döveceksiniz ki iyi bir demirci olabilesiniz. Aksi halde ne olur bilir misiniz? Örsü de, çekici de bir eşeğe yükletir, başlarsınız Kitiş'in tavukları gibi kısmet aramaya da iş işten geçmiştir. O zaman kimse size yar olmaz. Çünkü kısmetleri kaçırdınız. O yüzden derim, dükkanı zamanında açınız.

Avukat Hanım babanızın ismi neydi? "

Av.Esma'nın yüzü kızarmıştı. "Sabah sabah çattık. İşe bakın siz! Aldık başımıza derdi ..." der gibi bakarak, yine de gülümsemeye çalışarak şaşkınca:

"Ali !.." deyince Biçer, konuşmayı sürdürdü:

"Bu öğütleri size babanız Ali Ağa dahi vermez! Ramazan Adil Biçer'in sözleri altın gibidir altın! Bunları size Babanız Ali Ağa söylemez. Hiç aklınızdan çıkarmayın.

Esma acele acele büronun kapısını açtı. Bir yandan da Biçer'in sözlerini dinlerken ekşimiş yüzünü gülücüklerle süslemeye çalışıyordu.

İçeriye girilirken Sevil Kak, Biçer'e çıkıştı:

"Lüzumsuz adam! Şuraya yeni geldik! Daha selam vermeden, başladın atıp savurmaya!"

Biçer, Sevil'i anlamlı bakışlarla süzerek:

"Siz de, kör arı gibi vızıldayıp duracağınıza, az dilinizi tutsanız olmaz mı? İlle de bir vızıltı yapmasanız olmaz! Avukat öğleye kadar yatmış! Öğleyin işe çıkıp geliyor. Ona baba nasihatı veriyorum. Kötü mü yapıyorum? Babası vermez ona bu nasihatı! Üstelik ona bir dava getirmiştim. Adamlar benden haber bekler. Az daha bekletirsek, çekilip gidecekler. Millet iş alacağım diye hant hant ediyor. Bunu biliyor musun? Dünya Sevil Kak Hanımefendi'nin düşündüğü gibi dönüyor olsaydı; Sayın Eşiniz Bedri Kak Kral, Sevil Hanımendi de

Ana Kraliçe olurdu. Neredeymiş bu yoğurdun bolluğu? Ziyaretimizi kısa tutalım.Yeni müşterileri çağırıyorum ona göre!”

Beklemeden telefona sarıldı. Yeni müşteriye seslendi:

“Saffetlim, buyurun! Lütfen buyurun! Avukatımızın bürosu Yakıcılar İş Merkezi'nin 5. Katında. 509 numarada. Sizi bekliyoruz. “

Karşıdaki ses:

“Ramazan Abi, bizim arazinin çevresindeki komşular, başka bir avukat bulmuşlar. Onunla anlaşmak istiyorlar. Onlara söyledim. Avukat Esmâ Hanım'a verelim vekaletimizi dedim. Dün birlikte Esmâ Hanım'ın Ofisine kadar gittik. Dışarıdan ofisin içine şöyle bir baktılar. İçeriye girip oturalım tanışalım dedim.

Onlar da;

Başka avukattan çok önemli bir teklif geldi. Biz o avukata vereceğimiz vekaletimizi dediler. Onun teklifini çok uygun bulunca kabul etmediler, olmaz dediler. Bu avukat bize gelmez dediler. Ben de ısrar edemedim. Dediğim gibi Ramazan Abi; beni affet. Biz bu avukata gideceğiz gayri. “

Biçer hışımla bağırdı:

“Ulan ayran kafalı! Almanya'da maden kuyularında oranı terleterek kazandığın paracıkları, göz göre göre başkalarına yedirme! Beni dinle gel buraya! Yanıma gel, bir müşavere yapalım. Konuşalım görüşelim de o zaman ver kararını. Beni bir dinle! Ondan sonra bu avukatı yine de tutmazsan tutma! Bekliyorum derakap gel! “

Av. Esmâ'ya dönerek:

“Saffetlim, dün buraya gelmiş bu adamlar. Siz görmediniz mi? “

Av. Esmâ:

“Evet, evet, şimdi anımsıyorum. Çok dikkatimi çekmişti. Ofisin kapısı açıktı. Sarı saçlı bakımlı bir bayanla, fötr şapkalı , hatta şapkasında tavuk yeleği (tüy) takılı, lacivert elbiseli gençten bir Bey, kapıdan şöyle bir baktılar . İçeriye kolaçan eder gibiydiler. Dışarıda kendi aralarında konuşma yapıyorlardı. Ben içeriye gelmelerini bekliyorken, az sonra başımı çevirdim göremedim. Anladım ki gitmişler. “

Biçer düşünceli:

“Onlar size dava vereceklerdi. Demek sizi gözleri tutmamış. Öyle anlaşılıyor. Gelsin dinleyelim kendisini bakalım. Neden beğenmişler. “

Esmâ'nın yüzü kıpkırmızı geçmişti. Söyleyecek bir söz bulamıyordu. Düşünse de bir karara varamadı. O da merak içinde kalmıştı. “Gelsin şu adam. Neyin nesiymiş de bize davayı vermek istemiyor, öğrenelim bilelim. “ dedi. Hiç sesini çıkarmadı. Biçer'e yanıt vermedi.

Sevil Kak'ın elindeki çiçek vazoya yerleştirilip, getirdiği pastanın yanında çaylar yudumlanırken Biçer, yüzünde gülücüklerle Av. Esmâ'nın yüzüne bakarak:

“Yanlış mı söylediklerim Saffetlim? Yanlışa söyleyiver, hemen özür dileyeyim. “

“Vallahi! Ramazan Adil Biçer! Ne diyebilirim ki! İnsanlara olan sevginizi, saygınızı söver gibi, döver gibi söylüyorsunuz. “

Sevil Kak hemen atıldı:

“Al benden de o kadar! Çok doğru söylediniz Avukat Hanım. Çok doğru dediniz. Bu adam, el bilmez gün bilmez dan dan atar. İnsanları kırmaktan üzmetten ne geçiyor eline bilmem ki! “

Bedri Kak da kollarını açarak gülümsedi. O da söze karışmak istedi:

“İşte hayat böyle bir şey Avukat Hanım. Ben bu hayata şingirdaklı hayat derim.

Akşam eve gelince Sevil sorar:

‘ Bu gün nasıl geçti canım? ’

Ben de hemen yanıtlarım:

Sabahtan başladım şingirtı dinlemeye, akşam oldu hala şingirtı dinlerim Sevil! Bir ayağım sanayide! Kamyonu tamir ettiriyorum. Diğeri komisyoncudaki yük alacağım diye uğraş veriyorum derim. Çevremde o kadar çok Biçer var ki, onların gürültüsünden başım beynim patlar. O da yetmezmiş gibi, ömrü çok olsun eve gelir gelmez, bir de bizim Sevil başlar şingirdamaya. O yüzden ben bu ha-

yata şingırdaklı hayat derim. Ne yapabileceksin ? Var mı elimizden bir gelen? Yok. İnsan yaşamı böyle bir şey. Her zaman güldürmez.

Sayın Avukat Hanım, bize yaptığınız iyilikler için ailem adına size ve eşiniz Akın Bey'e sonsuz teşekkürlerimi sunuyorum. Sağlıklar diliyorum size. Olur, bunların hepsi olur. Demeyiniz olmaz olmaz! Olmaz olmaz! derler.

Şimdi dönelim işimize:

Sayın Avukatım, Kardeşim; Esmâ Hanım. Bildiğiniz gibi, ben hapisten yeni çıktım. Bizim meşhur tır kamyon da beni bekleyip duruyordu tamirhanede. O da tamirden çıktı. Ne var ki, cebimizde tamir parası yok. Kamyonu tamirciden kurtaramıyoruz. İşte o yüzden, karşınızda böbürlenip duran şu gördüğünüz Çok Saygıdeğer Arkadaşımız Biçer Bey'den elli bin lira faizsiz para alıyoruz. Sağ olsunlar var olsunlar; bize elli bin lira yardımda bulunacaklar; faiz almaya-caklar.

Ancak her zaman olduğu gibi. Aracın üzerine haciz koyacaklar. Böylece alacaklarını sağlama bağlayacaklar. Biz de eli mahkum gönlü boş bir borçlu olarak, buna hiç itiraz etmiyoruz. Boynumuzu büküyoruz. Size bin lira vekalet ücreti ödeyeceğiz. Biçer Beyefendi'nin vekili olarak, bizim bu işimizi görüvereceksiniz. Bilmem anlatabildim mi? "

Sevil Kak söze karıştı:

"Evimizi geri vermeyecek mi? Onun sözleşmesi yapılmayacak mıydı? "

Bedri Kak sinirlendi:

"Dur Hayatım, dur!.. Az dur! Şingırdama! Ona da sıra gelecek. Kamyonu yürütelim. Elimize para gelmeye başlasın. Biçer benim arkadaşım. Bizi sokağa atacak değil ya. Elinde yüz tane ev var. Bizim ev mi kaldı satacağı? Onun da bir çaresini bulacağız. Kamyon az kalsın hurdacıya gidecekti biliyorsun. Şimdi şu kamyonu önce bir yürütelim..."

Biçer hiç sesini çıkarmadan dinliyor ve Sevil'in söylediklerine karşı başını sağa sola çevirerek, sinirinden "cık cık..." çekiyordu.

Av. Esmâ kendisini tutamadı; söylenmeye başladı:

“İnanır mısınız? Söyleyecek söz bulamıyorum. Öte yanda çok zengin holding sahibi, Zati Giderler gibi kardeşiniz varken; siz burada borç alıyorsunuz. Onun bir yardımı dokunmuyor! Nasıl olur böyle bir şey? Hiç anlayamıyorum doğrusu. “

Bedri Kak elini sallayarak:

“Avukat Hanım, şimdi beni yine konuşturacaksınız. Ne olur, şu icra işini bir an önce yapıverin. Kamyonun üzerine haciz konulsun. Terkerlek dönmeye başlasın da, inşallah şu sıkıntılarımız son bulsun. Hayırlısıyla gerisi olur gider...”

Biçer, Bedri Kak'ın sözünü kesti ve Av. Esmâ'ya seslendi:

“Saffetlim, Dönerci Sami'nin senedini getirdim. Şimdi bir telefon edelim. Alacağımız cevaba göre onu da çabucak haciz edelim. Hiç itiraz istemem. Haczi kabil nesi varsa kaldıracamız ona göre! O da dabbasanın biri. Cak cuk ederken, insanı çıldırtıyor. Elimden bir hata çıkacak.”

Çantasını açtı. Dönerci Sami'nin borç senedini Av. Esmâ'ya uzattı. “Hemen şimdi bir telefon! ödedi ödedi !Ödemedi mi ? Onu Allah'la siz bileceksiniz. Ayağındaki donuna, sırtındaki mintanına kadar haczedeceksiniz ona göre! “

Av. Esmâ ne diyeceğini bilemiyordu; düşünüp kalmıştı. Hiç sesini çıkarmadı. Senedi aldı. Götürdü kasaya kilitledi. Bir yandan da Biçer'e laf yetiştiriyordu:

“Tamam Adil Bey, ne gerekirse yapılacaktır. Buna emin olunuz. “

Biçer konuşmayı kesti:

“Buraya gelirken şöyle bir göz gezdirdim. Müşterisi de var Sami denen mendeburun. Yine de bizim yirmibin lirayı bir türlü ödemedi. “

Bedri Kak söze girdi:

“Ödemedi mi? Ödeyemedi mi? Hiç olmazsa birkaç gün bekle. Belki getirir verir. Bu günlerde işler kesat gidiyor. Milletın eli dar. “

Biçer sinirlendi:

“Olmaz azizim olmaz! Borçlu dediğin az süklüm püklüm durur. Bizimki burnundan kıl aldırılmaz. Yanına varırım, hemen bir döner söyler. İki şellakilik yapar. Ne yapar eder beni geri postalar. Çok bekledim olmadı. Senet kocadı gitti; alacak topalladı.”

Biçer,iki elini havaya kaldırdı ve avuçlarını açar gibi yaparak konuşmayı sürdürdü:

“Ne yaparsın... Bizim bu işleri yapanlar da çoğaldıkça çoğaldı. Hiç tadı tuzu kalmadı bizim işlerin. Elimde bekleyen alacakları derleyip toparlayayım, köşeme çekileyim diyorum. Kalmadı, bizim işlerin de bir tadı tuzu kalmadı. Bankalar piyasayı sardı. Millete haber gönderip duruyorlar. Gelin! Para trink! Hemen verelim diyorlar. Benim bildiğim ihtiyacı olan borç istemeye gelirdi. Şimdi bunun tersi yapılıyor. Gelin size borç verelim diyorlar. Nasıl birşey bu? Alan alana... Sonunu Allah hayra getirsin. Hiç istenmez de çok sürmez, kısa zamanda ortalığı şingirtti filan değil, dangırtı kaplayacak. Dangırtı sesinden başımız beynimiz patlayacak. Millet durmadan, aldım aldım bankalara koşuyor. Bana da krede(kredi) verin, bana da verin diyenden geçilmiyor.

Bankalar durur mu? Önce faiz, sonra komisyon, sonra fon... diyorlar. Uzaktan dinliyorum, ‘Hiç itiraz kabul edilmez! Kanun öyle! Yönetmelik hükümleri de şöyle ... ‘ deyince; saygıdeğer müşteriler de, önce sağa sola bakınıyor, sonra kafasını kaşır gibi yaparken düşünüyor, bir çıkar yol bulamayınca demekki öyle; Siz haklısınız. O zaman yapılacak bir şey yok. Alalım paramızı, Allah kerim. Öderiz borcumuzu diyorlar. Ondan sonra da cayırtı başlıyor.

Oysa ben, şahsen kendi adıma konuşuyorum; hiç uzatmadan sadece ve sadece tertemiz faiz alıyorum. Bir de kalkıp tefecisin demiyorlar mı? Vallahi kahkahalarla gülmek geliyor içimden de gülemiyorum. Karşımda bitmiş tükenmiş, canı kesilmiş insan olunca düşünmeye başlıyorum. Allah yanında zayı olmasın , elimden geldiği kadar karşı yandaki tüysüz zavallıyı da düşünmeden edemiyorum. Sokağa çıkın ününüz yettiğince bağırın , Poşulu’yu nasıl bilirsiniz diye bir sorun Allah aşkına! Hakikat gözden saklanmaz. Aynen böyle yapıyorum. Aldığım faizi acıtmadan alıyorum; yine de adımız yavuz. Çıkıvermiş dokuza! İnmedi hiç sekize! Bir de başkalarının yaptıklarına bakıverseler!

Çok yorgun olduğum zamanlarda şöyle bir düşününce, kendi kendime soruyorum, diyorum ki: Babamdan bana ne kaldı? Hayatta çok hata yaptım. Hep kendi kendime ağladım. Benim için hiç ağlayan olmadı. Günler, aylar, yıllar geçti. Anladım ki, nafile bekliyordum. Benim için hiç ağlayan olmadı. Ramazan Adil Biçer! Sen bu kadar kötü bir insan mısın? Ne olurdu senin de bir ağlayanın olsaydı. İşte geldim gidiyorum, benim için hiç ağlayan olmadı.

O zaman düşünür derim ki:

İçi yalan dolu şu çileli dünyanın, gülmek bükür belini. Hayatta insanın yapacağı en akıllıca şey gülmesini bilmektir. Eğer gülmesini bilirsen, yaşamak kolay gelir.

Bugüne bugün benim kazandıklarım, torunlarımın torunlarını doyurur. Daha ne olacak? Yeter gayri yeter! diyeyim. Piyasadan çekileyim. Gideyim Fehimoğlu Çiftliği'ne yerleşeyim. Çiftlik değil de, sanki cennetten bir köşe! Vakti zamanında çok planlı yapılmış. İçinden bir de gürül gürül dere akıyor olunca keyiflenmeden duramıyorum. İlk sahibi hiç masraftan kaçınmamış. Koyup giden nurda yatsın. Ne denir? Sonraki sahibine de Allah'ım selamet versin. “

Sözün burasında Biçer, derin derin iç çekerek elini masaya vurdu:

“Amma neye yarar! Çiftliğin sefasını içindeki yavaşmalar sürüyorlar. O yüzden, gideceğim Fehimoğlu'na. Varacağım Deliçay Deresi'nin başına. Ayaklarımı uzatacağım. Oltayla balık tutacağım. Başımı dinleyeceğim.Yeter gayri yeter!

Neden saklamalı. Ağır ağır dizlerimin dermanı da gidiyor mu ne? Ağzımın eski tadı kalmadı. O yüzden derim; gülmeyi, gülümsemeyi hatırlamanın zamanı geldi geçiyor. Ramazan Adil Biçer! Yeter gayri yeter!

Önceki avukatta birkaç dosya var. Adamcağız hapsirip, tıksırıp durur. Yanına varırım. Daha selam vermeden, bizim işler ne oldu demeden, başlar kafa ütülemeye: ‘ Sayın Adil Beyefendi !.. Hastayım da hastayım...’ demeye. Kimi zaman da başlar para istemeye. İnsanı canından bezdirir. Onunla da işimi bitireyim. Kalan dosyalarımı alayım elinden, buraya getireyim. Ondan sonra da Fehimoğlu Çiftliği'ne çekileyim gideyim. Ramazan Adil Biçer! Yeter gayri yeter!

Bazen kendime acıyorum. Çok yoruldu çok. Benimki bana yeter.

Hiç olmazsa çiftlikte kendi kendime kalayım; az başımı dinleyeyim. Bu arada, gülmeyi gülümsemeyi de öğreneyim...”

Bedri Kak , elini sallayarak ve gülerek:

“Hiç zannetmem, duramazsın. Para tatlıdır. Keseye günlük nakit girişi olmayınca duramazsın. Çünkü sen bir ayaklı bankasın. Vezne açık, bekleyip duruyorsun. Hayatın para oyunlarıyla gelip geçiyor. Bu senin işin. Bir köşeye çekileyim diyorsun da, benim gibi dostların salıvermezler. Nereye gidersen git, yine de bulurlar. O yüzden söylüyorum, hiç hayal kurma, aldatma kendi kendini. Senin işin her gün sabahdan akşama; öte git beri gel, paramı bana ver. Olmadı mı geri gel! kavgasıyla gürültüsüyle geçer. Kolay mı gülüp geçmek? El sallayıvermek kolay mı sanıyorsun? Vezne açık! Para bekliyor. Müşteriler de yolda geliyor.”

Yarenlik tam koyulaşp giderken; içeriye fötr şapkalı, şapkasına tavuk yeleği kısıtılmış, lacivert elbiseli biri giriverince söyleşi kesildi. Adamcağız yarenliğin en kaynaklı yerine geldiğini anlamıştı. Az duraksadı ve sessizce “Merhabalar... ” deyip, başını eğerken, Biçer gülümseyerek seslendi:

“Gel İdris gel. Hoş geldin. Şöyle buyur. ”

Biçer, Av. Esmâ'ya doğru bakarak:

“Bizim İdris. Eski bir dostumuz. Nasılsın İdris. İyi misin? ”

Bu arada Av. Esmâ da, “Hoş geldiniz. ” derken, Sevil ve Bedri'yle de selamlaştı İdris. Yeni davayı verecek olan kişiydi. Biçere bakarak gülümserken o da, fötr şapkasını başından çıkararak, kendisini seyreyleyen giz dolu bakışları yeniden selamladı.

Yeni müşteriye Biçer, altın dişlerini gösterir gibi gülerek seslendi:

“Nerelerde kaldın İdris? Çok geciktin. Seni bekledim. Neden bizim avukata vermiyorsun davayı anlayamadım? Gel hem şöyle yanıma otur; hem de bana anlatıver bakayım. Sen Almanya'ya gitmeden tığ gibi, delikanlı, akıllı bir adamdın. Biliyorsun Almanya'ya giderken yol parasını benden aldın. Şimdi parayı görünce değiştin mi yoksa? Söyleyiver bana bakayım. Neden benim avukatıma vekalet vermiyorsun? Hiç itiraz istemem! Davayı getireceksin, buraya vereceksin!”

Alamancı İdris'in beti benzi atmış, yüzü kıpkırmızı geçmişti. Usulca Biçer'in yanındaki sandalyeye ilişti. Fötr şapkası elinde, derin bir nefes verdi ve başladı konuşmaya:

“Sayın Abi, çoluk çocuk hepimiz her zaman size dua ederiz. Allah razı olsun, hakkın ödenmez. Ben gurbeteldeydim. Kapımızı açan yoktu; kimse bizim yüzümüze bakmazdı o zamanlar. Amma bir kişi vardı. O da Ramazan Adil Bey! Çoluk çocuğumun elini aldın, Allah senden razı olsun. sağ ol, var ol Abi. Almanya'da maden kuyularında kazandığım üç-beş kuruşu o araziye yatırmıştım. Şimdi istimlak edilecek deyince, yüreğimiz kalktı. Ne yapacağımızı bilemedik. Eve kağıt göndermişler. Ne yapayım? Biliyorsun hemen sana geldim Ramazan Abi .

Buraya kadarı çok güzeldi de, bizim tarlanın komşuları beni çağırdılar. Dediler ki: Sana söyledikleri avukatı bir görelim. Biz de davalarımızı ona verelim. İyi mi?

Dün bizim tarla komşularından biriyle buraya kadar geldik. İçeriye girilmedi. Şöyle bir dışarıdan bakıldı. Çok ısrar ettim, içeri girmediler. Hatta Avukat Hanım da gördü bizi.”

Av. Esmâ da gülümseyerek İdris'in anlattıklarını başıyla onaylıyor, İdris konuşmayı sürdürüyordu:

“Aşağıdan da sordular soruşturdular bizim arkadaşlar. Avukat Esmâ Hanım'a davaları verelim diye karar verilmişti. Ne var ki son anda bir haber geldi. Hepimiz topluca karşı tarafın yazıhanesine gittik. Bize orada şöyle söylediler, dediler ki:

Biliyorsunuz bizim arazilerin ilerisine, iki tane yeni beton köprü ve geçit yapmış Devlet Karayolları . İşte o köprüler ve geçitleri sırf istimlak parasını fazla almak için, kendi arazilerinin yakınına yaptırmışlar bazıları.

Avukat demiş ki:

Karayolu sizin arazilerden geçmeliydi. Ben Karayolları'nın yaptırdığı o köprülerin tamamını yıktıracağım; yeni bir plan program (proje) yaptıracam. İşte o zaman karayolu sizin arazilerin başından geçecek.Sizin arazilerin tamamı istimlak edilecek. Şimdi çok az bir kısmı istimlak edildiği için çok az para alıyorsunuz. O zaman arazilerin tamamı istimlak edilmiş olacağı için elinize daha fazla istimlak

parası geçecek. Dünyanın parasını alacaksınız. Bunu benden başkası yapamaz. Yukarıda adamlarım var. Onların da yardımlarıyla Karayolları'nın yaptığı köprüler yıktırılacak. Karayolları, köprüleri sizin arazilerin başına yeniden yapacak deyince bu durum karşısında, ben de bir şey söyleyemedim.

Tarla komşuları dediler ki:

Demek o vekilin sözü çok keskin. Her tarafta geçiyor. Karayolları'nın yaptığı koca koca köprüleri yıktıracağım diyebiliyor; oraya verelim vekaletimizi..."

İdris'i dinleyince Biçer, kalın ve gevrek sesiyle acı acı bağırmaya başladı. Odadakilerin kahkahaları eşliğinde ağzına geleni söylüyordu:

"İdris Allah'tan kork! Şöyle bir düşün! Sende hiç mi akıl yok! Karayollarının yeni yaptığı koca koca köprüleri, birilerinin istimlak parası alması için nasıl yıktırılacakmış bu Avukat? Sen Avukat'ı gördün mü? Kendisiyle konuştun mu?"

İdris, kendini savunmaya çalışıyordu:

"Sayın Ağabeyim, elhamdülillah müslümanız. Müslümanın sözüne inanılır. Bizim ne günahımız var. Köprüler yıktırılacak denilince ben de inandım."

Eleştiriler sürünce; İdris yüksek sesle:

"Sevgili Ağabeyim, bize düşen Müslüman'ın sözüne inanmak! Siz söyleyin haksız mıyım? Doğruyu söylemiyorsa ben ne yapayım. Onu söyleyenin kendisi düşünsün. Yarın ahirette boynuzsuz koyun, boynuzlu koyundan hakkını alacak. Varsın doğruyu söylemesin. Cezasını çeker!"

Biçer, boynunu uzatarak ve İdris'in yüzüne bakarak, yeniden yavaş yavaş söylemeye başladı:

"İdris, Allah'ı seversen! Söylenen her söze gözü kapalı inanmak da olur mu canım? Size bunu söyleyen kim? Avukatın kendisi mi? Hayır! Avukat böyle söyleyebilir mi? Söyleyemez, söylemez. İnsan önce bir düşünür! Devlet milyonlarca para harcamış, köprü yapmış. Size para kazandıracağım diye, Avukat Bey bu köprüleri yıktıracağını öyle mi? Kabahat sizde! Nasıl inanabiliyorsunuz böyle bir sözle!

Vallahi başka biri duysa, gazeteye verirdi sizi. Almanya'ya gidince çalışa çalışa başın döndü demek. Ayran kafalısın İdris! Leblebi be-yinlisin İdris! derim de; hayır dersin. Şu içine düştüğün duruma bir bak! İyi düşün! Elindeki değirmentaşı gibi şapkayı boşuna mı giyiyorsun kafana! Üstüne üstlük bir de şapkanın tepesi kuş yeleğiyle süslenmiş. Çok güzel de etmişsin, çok da güzel yakışmış. Hakkını ver o şapkanın! Aklını başına al!..

Git avukatın kendisiyle görüş; sor bakalım nasıl yıktıracaktı köpürüleri?

Hiç öyle birşey olabilir mi? Kendine gel! Aklını başına topla! Sana söylenenlerin üzerinde düşünmeden inanıveriyorsun. Olamaz böyle bir şey! Az önce de söyledim. Elin oğlu öyle bir Osmanlı tokadı indirir ki suratına! Neye uğradığını bilemezsin; haberin ola! “

Konuşmalar uzayıp giderken, Biçer kendine geldi. Başını yavaşça çevirerek, Av. Esmâ'ya doğru yöneldi. “Saffetlim, Dönerci Sami denen mendebura bir ses edelim de, son cevabını alalım. Olmadı mı? Ne yapacaksak yapalım. Derdimize yanalım. Al başına yeni bir düğüm daha! Al da, bu düğümü de çözmeye başlayalım...”

Esmâ; tamam der gibi başıyla onaylayarak telefona sarıldı.

“Merhaba Sami Bey! Nasılsınız? Şu anda karşımda Ramazan Adil Bey var. Size selamları var. Ufak bir hesabı varmış sizde de acaba ödeyebilecekler mi? diye sorar. Ne dersiniz? “

Sayın Avukatım evet; Muhterem Biçer Ağabeyimiz'le aramızda bir hesap var. Kendisi de orada olduğuna göre, şimdi öğle yemeği vakti de olduğuna göre, Lütfen buyurunuz. Hem hesabı kapatalım; hem de helalleşelim. Bu arada bu fakirin bir de çorbasını için. Buyurunuz sizi bekliyorum.”

Konuşmayı dinleyen Biçer:

“Demin söyledim! Bu mendebur her zaman böyle der. Alttan kaçır, üstten kaçır, iki güldürür, bir kap da yemek yedirir, hemen postalar. Şimdi öyle yapmaz inşallah. Denemekte de fayda var. Beklemeyelim o zaman; hemen gidelim. Paramızı alalım. İşimize bakalım. “

Ayağa kalkışıldı. Haciz işlemi için bin lira vekalet ücretini Sevil Hanım acele acele Av. Esmâ'ya ödedi. Bu arada İdris de sessizce hoşça

kalın dedi. Sevil- Bedri Kak Çifti'yle el sıkışıldı . Dönerci Sami'ye gidilmek üzere büro boşaltıldı.

Dönerci Sami, konuklarını güler yüzle karşıladı. Elindekileri hemen bıraktı. Konuk alacaklılara doğru ilerleyerek onlara, en güzel masada yer gösterdi. Hiç beklemeden ve yüzündeki gülümsemeyi de kesmeden, "Yeniden hoş geldiniz, sefalar getirdiniz. Ne alırsınız? Ne ikram edebilirim size? Bu gün keşkek günümüz. Gördüğünüz gibi karşıda fırın kebabı da var. Size her ikisinden de ikram etmek isteriz. Bakalım nasıl bir not vereceksiniz? "

Alacaklı Biçer:

"Buraya kadar yorulmuş gelmişiz. Avukat Hanım da hiçbir şey yemedi. Onun da karnı zil çalıyor. Önce yemek! Alacağı vereceği ondan sonra konuşalım."

Av. Esmâ merak içinde kalmıştı. Keşkek adını duymuş olsa da o güne değin hiç yememiş olunca, o da başıyla onayladı. "Getirin bakalım nasıl bir şeymiş keşkek? "

Biçer hemen lafını kesti:

"Çok güzel bir yemektir keşkek. Dövülmüş buğdayla kuzu gerdanı; yanında yağı tuzu biberi soğanı bir araya gelir de, iyi olmaz mı hiç! Dur bakalım, bizim Dabbasan malzemenin iyisini bulabildi mi? Eğer hakkını verdiyse, çok güzel bir yemektir."

Fırın kebabıyla keşkek, ayrı ayrı tadıldı. Kahveler yudumlanırken yüzler gülüyordu. Dönerci Sami hem keşkekten, hem de fırın kebabından iyi not alınca; konuklara keyifli keyifli seslendi :

"Efendim, afiyet şeker olsun. İsteyen keşkek yiyor, dileyen fırın kebabı. İkisi de bu fakirin emeği. Müşteriyi memnun edebiliyor muyuz? O yeter bize. Para ikinci planda! "

Av. Esmâ da bu güzellikten yararlanarak konuşmaya başladı:

"Sayın Sami Bey, sizce uygunsa şu hesabı da görüverelim ..."

Dönerci Sami elini kaldırarak:

“Ben de sizi bekliyordum. Hesabımızı görelim.” Önündeki masanın çekmecesini açtı. İçinden bir defter çıkardı. Sayfalarını açtı açtı, hesaplamasını yaptı yaptı. Yavaşça başını kaldırdı ve ciddi ciddi bakmaya başladı. Biçer alacaklıları süzdükten sonra, “Adil Ağabeyimize tamı tamına yedibin onaltı lira borcumuz kalmış. Ona da hemen bir çek keseyim. Ne zaman isterseniz banka hesabımdan ödeyeyim. Ayrıca Adil Ağabeyimize de çok çok teşekkür ederim.”

Dönerci Sami’yi dinleyince, Biçer’in yüzü kül gibi geçti; renkten renge girmeye başladı. Olduğu yerde dondu kaldı. Az durdu; başını kaldırdı, hışımla patladı:

“Sami! Ne demek oluyor şimdi bu? Alacağın üstü ne oldu? “

Dönerci Sami sakin bir sesle:

“Eşiniz dostunuz ev halkınız, sürekli yemek yiyorsunuz. Daha evvelki gün sizin hane halkınız, yanında misafirleriyle bizde yemekteydi biliyorsunuz.”

Biçer yeniden hışımla bağırdı:

“Sami! Biz dev miyiz ki, onüçbin liralık yemeği yedik? Allah’tan kork! Kendin ikram ediyorsun! Buyurun yiye diyorsun! Biz de seni kırmamak için, hatırını sayarak yemeğe geliyoruz! “

Sami yavaşça eğilerek ve boynunu uzatarak:

“Burası belediyenin aş evi mi? Ticarethane... Bağırarak konuşma; edebinle otur. Düzgün konuş. Babanızın aş evi mi var burda? Gelip oturuyorsunuz. Yemek vermeyiz mi diyelim? Veriyoruz, deftere kaydediyoruz. Şimdi zamanı geldi. Hesabımızı istiyoruz. Bunda şaşılacak ne var? Hayret bir şey! Yediği yemeğin parasını ödemeyecek.”

Biçer hiddetlendi ve başladı ünlemeye:

“Ben onu bunu bilmem! Bu hesabı da kabul etmem! Seni de icraya veririm bilesin! “

Biçeri dinleyince, Dönerci Sami’nin yüzü kül gibi geçti. O da hiddetlenmişti:

“Burasını vakıf han mı sanıyorsun!..” diyerek Biçer’in üzerine yürü-

yünce Biçer, sandalyeyi kaptığı gibi, dönerci Sami'ye fırlattı. Esmaya neye uğradığını bilemeden orta yerde kalakalmıştı. Biçer'in fırlattığı sandalye, Sami'nin elindeki ekmek bıçağını yere düşürdü. Biçer an ile göz arasında diğer sandalyeyi de kaptı ve dönerci Sami'ye doğru salladı. Dönerci Sami neye uğradığını şaşırarak, sendelemeye başlamıştı. Fırın kebabı tartmak için terazinin kefesinde bekleyen yarım kilogramlık gözüne ilişiverince; kapmasıyla Biçer'e fırlatması bir oldu. Olanlar olmuştu. Biçer yere yuvarlandı. Başından kan fışkırıyordu. Bu arada Av.Esma da bayılmıştı.

İşyeri çalışanları ve çevreden yetişenler, ilk yardım aracı istediler. Olay yeri ana baba gününe dönmüş, dört gözle cankurtaran bekleniyordu. Ne var ki, Dönerci Sami'nin sokağının girişi delik deşik durumdaydı, kazı yapılıyordu. Acil yardım aracı yetişmişti de, neye yarar. Yolun karşısına bir türlü geçemiyordu. Koşuşmalar, söylenmeler, bağırıp çağırımlar para etmiyordu. Her yan delik deşik durumda olunca, acil yardım aracı ses seste bağırıyor, önündeki hendeğe bir türlü geçemiyordu.

İnsanlar da yaralının başında bağırıyordu:

“Çok kan kaybediyor! Yetişin!..”

İlk yardım ekibindekiler söylenerek araçtan indiler, olay yerine geldiler. Biçer, bir delikanlının sırtında, acil yardım aracına değin götürülürken, Esmaya da olay yerinde yapılan ilk yardımla ayıldı, kendine geldi. Oradakilerin araya girmesiyle o da bindirildi ilk yardım aracına. Ne de olsa yaşadığı olay nedeniyle fenalaşmış, baygınlık geçirmişti.

Av. Akın hastanede, Esmaya'nın başucunda:

“Bravo sana güzel insan! İşte ben, “Büyük Avukat!” diye buna derim. Baygın iken bile dava alıyorsun. Yaşanan acı olay yüzünden baygın düştün ama çok önemli bir tazminat davası açma hakkını da kazandın. İzinsiz hendek kazarak caddeyi kapatmışlar. Yolun trafiğe kapatılmasından belediyenin haberi bile yokmuş diyorlar. İlk yardım aracı vaktinde geldiği halde, izinsiz yapılan kazı yüzünden olay yerine ulaşamamış.

Esmacığım çok büyük geçmiş olsun. Şaka bi' yana, çok ucuz atlatmışsın. İlk yardım aracı gecikince, Biçer çok kan kaybetmiş. Bereket

versin bünyesi çok güçlü.Yine de henüz tam atlatmış değil; şoktan kurtulamamış. Felç olma tehlikesi var diyorlar. Ağzımızdan yel alsın da; Fehimoğlu Çiftliği'nde tatil yapmak zorunda kalabilir. Ne diyelim? Allah şifasını versin demekten başka...”

Nöbetçi Doktor Esmâ'nın sağlıklı olduğunu söylerken, “Avukat Hanım, olayın etkisiyle ne de olsa bir sarsıntı geçirmiş. Korkulacak bir şey yok; kötü bir şey tahmin etmem de; buraya kadar gelmişken bir de kadın doğum uzmanına görünmesinde fayda umarım. “deyince nefesler tutuldu. Hiç beklenmeden kadın doğum uzmanı da bulundu. Gerekli araştırma ve gözlemler tamamlandı.

Kadın Doğum Uzmanı gülümseyerek:

“Avukat Hanım, çok büyük geçmiş olsun! Bebek turp gibi maşallah! Sorun yok. Tekrar geçmiş olsun. Evinize gidebilirsiniz.”

Gülbahar 'ın yardımıyla Esmâ üzerini giyindi. Onlar evin yolunu tutarken; Akın da yukarı katta, başından operasyon geçiren Biçer'in durumuyla ilgilenmek için beklemeye başladı.

Olay duyulunca Kak Ailesi de hastaneye koşuştular. Tır kamyonu tamirhanede kurtarılmayı bekliyordu. Sevil- Bedri Kak çifti hastanede almışlardı soluğu da Biçer'in durumunu görünce dilleri varmadı söyleyemediler. Evlerine döndüler, beklemeye başladılar.

Günler geçip gidiyordu. Ne yapılması gerekiyordu acaba? Kamyon tamirhaneden nasıl kurtarılmalı? Her ikisi de bunu düşünüyordu.

Sevil Kak, yavaş yavaş konuşmaya başladı:

“Bedriciğim, Yavrucuğum,Yakışıklım! Sana bi'sey söyleyeceğim. Hiç sinirlenmeyeceksin. Ne olur beni dinle! Ne olur sakın ol. Ben derim ki hemen anneme gideyim. Zaten durumu o da biliyor. Hayırsız biradere bir telefon ettireyim. Ne dersin? Hem Biçer'i beklememiş oluruz. Hem de icra masrafından kurtuluruz.”

Bedri devre devre bakarak:

“Bana bak Sevil! Benim kafamın tasını attırtma! Biliyorsun otuz bin lira yüzünden mahpus damında üç ay kapalı kaldım. Zaten yarım

aklım kaldı. Ne olur! Benimki bana yeter! Bir de araya sen girmel!
Kolumu keserim! O adama yine de gitmem! Bunu böylece bilesin. “

Sevil Kak, eşinin celallendiğini görünce:

“Tamam arslan parçası sinirlenme tamam; söyleyen ben değilim.
Bildiğimiz gibi yapalım derim de; acaba ne yapalım? Kamyon ta-
mirhanede ölü malı gibi bekleyip duracak mı?”

Söz sende! Sen söyleyeceksin o zaman! Ne yapalım? Söyleyiver ba-
kalım? İstemiyorum demesi kolay. Sonrası ne olacak? Güvenip da-
yandığın Biçer de yar olmadı görüyorsun. “

Bedri gerçekten sinirlenmişti:

“Güzel kadını! Ne olur üstüme gelme! Elbet bir çaresini bulacağız!
Yeterki sen canımı sıkma. Şöyle kafamı toplayayım. Sakince düşü-
nebileyim. Bak! Hemen aklıma geliverdi. Geçen gün Tuğlacı Demir
telefon etti. Gideyim onunla bir görüşeyim...”

Konuşma sürüp giderken Bedri'nin telefonu çalmaya başladı. Avu-
kat Esmâ arıyordu:

“Bedri Bey! Gecikmeli de olsa sizin iş tamam. Yalnız, alacağınız pa-
raya; aylık yüzde on faiz eklemişler. Elli bin lira, olmuş seksen bin
lira. Biçer'in oğluna söyledim. Bu parayı Biçer Bey faizsiz vermişti
dedim de oğlu kabul etmedi. Avukat Hanım, görüyorsun başımıza
gelenleri! Bir de üstüne faizsiz para mı verelim! dedi. Altı ay süreyle
veriyorlar parayı. Seksen bin lira borcu kabul ediyorsanız, verecek-
ler size elli bin lirayı. Dosyanız hazır.”

Kaklar birbirlerinin yüzüne bakışarak, düşündüler kaldılar. Neden
sonra Bedri Kak kendine geldi. Telefonun diğer ucunda bekleyen
Av. Esmâ'ya seslendi:

“Avukat Hanım, Biçer kendine geldiğine göre, bir de ben gidip gö-
rüşeyim kendisiyle, ne dersiniz? Beni bir iki saat kadar bekleyebilir
misiniz? “

Karşıdan olumlu yanıtı alınca Kaklar, durmadan soluğu hastanede
aldılar. Biçer'in başucunda bekliyorlar. Acaba nasıl söylesek ? deme-
ye kalmadan Biçer konuşmaya başladı:

“Ben gereken talimatı verdim. Paranız hazır. İcra Dairesinde bek-

leniyorsunuz. Durmayın gidin. Yalnız; çocuklara bu parayı faizsiz veriyorum diyemedim. Siz imzayı atın. İşiniz görülsün. Gerisini sonra konuşuruz. “

Bedri Kak sakince seslendi:

“Koca Arkadaş, bizim halimizi biliyorsunuz. Hiç olmazsa bu günün yüzü suyu hürmetine, faizi yüzde beşten yapsak ne dersiniz? “

Biçer devrelendi :

“Az önce de söyledim. Çocuklara laf anlatamam. Halimi görüyorsunuz. Sen şimdi imzalayiver; gerisine karışma. İnanır mısınız? Daha şimdi,siz üstüne geldiniz. Allah razı olsun, bin can ile helalı feda olsun da Doktora, ameliyat için tam yirmibeşbin papel ödedik. Hastaneye ne ödeyeceğiz, orası belli değil. Bu ödenen sadece doktor parası. Böyle giderse, sermayeyi kediye yükleteceğiz. Bekletmeyin beni! Taburcu ediverin dedim de imza kabul etmedi doktor. ‘ Görüyorsun bakım güzel! Birkaç gün daha gözümüzün önünde duruver’ dedi. Selam para, kelim para... Avuç avuç para döküyorlar çocuklar. Şimdi onlara kalkıp da faiz almayın mı diyelim? Olmaz! Verilmiş sözüümüz var, o da bozulmaz. Öyleyse, her şeyin bir münasibi yok mu canım? Elbet var. Çocuklar parayı başkasından alıyorlar. O yüzden derim, şu anda onlara böyle bir teklif yapmamız doğru olmaz. Sen imzayı bir an önce atıver. Parayı al. Kamyonu tamirden çıkar. Gün doğmadan neler doğar! Bakarsın çok güzel para kazanırsın. Şimdi-den kötümser olmana değer mi? Derakap git. Parayı al. İşine bak. “

Bedri Kak sözünü kesti :

“Koca arkadaş acaba ... demeye kalmadan,bembeyaz sargıların içinde sarılı bir kafa ve kımlıdan dudaklar, konuşmayı sürdürüyordu:

“Aslan Dostum, kardeşim, faiz fazla diyorsan git bankadan al. İstersen bir de o yola gir. Belki verirler. Belli mi olur, bankacının birisi imana gelir; hemen ödeyiverir. Bankalar için elli bin liranın adı mı olur? Yeterki siz,istedikleri kefilik kefaleti verin. Halinizi anlatmasını bilin. “

Bedri Kak umutsuz :

“Nerede o günler birader, nerde o günler ?..Bütün kredilerimiz kapalı. Sevim de ben de kredilerimizi tükettik. Sen de biliyorsun ki; bu kamyon bizde ne para koydu, ne de kredi . Canımıza doyardu; mahvetti bizi. Gidelim bir de bankacılara yalvaralım da iyice tüketmeyelim kendimizi. Sen çocuklara telefon et. Yüzde altıdan faiz almayı kabul et. Görüver Koca Arkadaş bu işimizi. “

Biçer de hiç düşünmeden söze girdi:

“Yüzde sekizden kabul etsinler. Ben çocuklara telefon ederim.”

Sevil- Bedri Kak çifti hastaneden üzgün ayrılıyordu. Hastanenin merdivenlerinden inerken Sevil Kak Bedri Kak’ın yüzüne bakarak başladı ünlemeye:

“Aslan Bedri’ m!.. Sende bu kafa oldukça, bizim başımız huzura kavuşmayacak! Bunu adın gibi bilesin. Yüzde sekiz faiz demek ne demek biliyor musun? Hiç hesap kitap yaptın mı? Nasıl kazanıp da ödeyebileceksin bu parayı? Üstelik evimiz de rehinde duruyor bu p.z..... te. Kalkıyorsun bir de Koca Arkadaş! lafları ediyorsun.

Bizim bu adamın yanından yakınından uzaklaşmamız gerek. Bu kamyon bu güne kadar yattı kaldı zaten. Birkaç gün daha yatsın. İyi düşünelim, başka bir çaresine bakalım derim ben. Ay dediğin ne ki? Göz açıp yummadan gelir. Kolay mı bu parayı ödemek? Yeniden başlayacağız debelenmeye. Benim bu parayı kazanıp, ödeyebileceğimizden hiç umudum yok. Çok yorgunum görüyorsun. Ne olur-sun yapma! Ge beni dinle! Girme şu faiz işine!”

Bedri Kak, Sevil’in yalvarıp yakarmalarını dinleyince, onun yüzüne bakarak:

“Tamam Sevil! Sen kazandın. Parayı almıyoruz. Sen kazandın. Burada kadar tamam da; Başka parayı nereden bulacağız? Bir fikrin var mı? Şimdi de onu söyleyiver bakalım. “

Sevil Kak, sakın sakın yanıt verdi:

“Biçer’in konuşmasını duydun. İki güne kalmaz hastaneden taburcu olur. İki gün daha bekleyelim. Bu arada düşünelim . Belki imana gelir de, parayı faizsiz verir. Belli mi olur? belki de başka bir kapı açılır. Hiç kalbimizi bozmayalım, bekleyelim birkaç gün daha...”

Av. Esmâ'yı aradılar :

“Avukat Hanım, sizi beklettiğimiz için çok çok özür dileriz. Biçer faizi ancak iki puan düşürdü. Aylık yüzde sekizden vermek ister. O yüzden şimdilik parayı almaktan vazgeçtik. Çok teşekkür ederiz. Sizi beklettik, bize güvenmeyin ne olur...”

İlk Direniş

Av. Esmâ, akşam akşam eve ulaşmış, çantasını her zamanki yerine asmış elbise değiştirirken , bir yandan da Akın'ı düşünüyordu. "Onun günü nasıl geçti acaba? Eve ne zaman gelecek? Telefon edip sormalı mıyım?" Kararsızlık içindeydi. "Biraz beklemeliyim..." dedi. İçeriye şöyle bir göz attı. Akşam sofrasının lezzetlerini hazırlamaya koyuldu. Kendine gelmişti; herşey iyi gidiyordu. Hele bugün aldığı Biçer davası, çok basit bir alacak davası gibi görünüyordu. Borçluyu kendisi de tanıyordu. "Akli başında, sözünü tutan, çok çok düzgün biri olduğuna göre, asla ve asla bu dava uzamaz. Alacak senede bağlanmış olunca, borçlu da düzgün biri olunca, ilk duruşmada kazanılacak bir dava ..." diyerek dalıp giderken, yuvanın beyefendisi Akın Yankı da usulca içeriye süzülüyordu.

Esmâ mutfaktan seslendi:

"Sevgilim! Neden zile basmadan giriyorsun bu kutsal yuvaya? Sizi bekleyen bir sevgiliniz olduğunu, neden düşün müyorsunuz? Zile basmış olsaydınız; derhal kapıya koşar, hemen sizi sevgiyle öper kucaklar, hoşlukla karşılardım."

Akın ses çıkarmayınca:

"Ne o! Kuşkunuz mu var yoksa? Yoksa yeni bir sorun mu doğdu yine Haymene? Benzinizin kanı kaçmış, gözlerinizin ferri yok. Ne oldu yine? İstenmeyen birşeyler oldu demek?"

Akın sessizce mırıldandı :

"Ne olsun? Daha ne olacak? Rüşvetin içinde gidip gelen zavallı biriyim ben. Yarın Bedesten'e gidip ödeme yapmam istendi. Gerçi pa-

ranın rüşvet parası olduğu bana söylenmedi. Sadece güvenilir kişi olarak para bana teslim edildi o kadar. Ben de gidip. Bedesten'e bırakacağım. Zaten rüşvete aracılık etmem söz konusu olamaz. Güvenilir kişi olarak teslim ettiler bana parayı.

İnanır mısın? Para da bir ağır, bir ağır. Bereket versin kimsenin dikkatini çekmiyorum da. Eve kadar da özel araçla gelince, kabul etmek zorunda kaldım. Yarın sabahleyin erkenden evden alacaklar , parayı Bedesten'e götüreceğim. Kime verilecek? Onu bile bilmiyorum. Sadece parayı bırakıp döneceğim. Tamam buraya kadarına bir itirazım olamaz da yine de çok yorucu oluyor böyle şeyler. Şirketin muhasebecisi var, bilmem nesi var! Yine de beni görevlendiriyorlar. Böyle akçeli işlerin insanı yoracağını, hatta üzeceğini bile bile, gerçek sorumlular dururken, bana görev veriyorlar. Elimde bir çanta parayla, ortalıkta dolaşıp duracağım."

Esmâ mutfaktan ünledi:

"Sevgilim! Elbette görevimizin gereği bir sorumluluğumuz olacak! Çalışacağız! Biz bu görevleri yapmak için varız. Öyle değil mi cancağızım? Görevden kaçılır mı? Herkes elinden geleni yapacak. Ekmek arslanın ağzındadır denilirse de hayır, karnında! O yüzden derim; engelli düşüncelere yer yok yaşamda. Hayır Esmâ, yanılıyorsun !.. diyorsan eğer, ozaman engelli düşünüyorsun, sen de engelli bir adamsın demektir. Ben de sana bu sıfatı asla yakıştıramam!

Sizi psikolog da gördü Sevgili Akın Yankı! Neler dediğini bana kendiniz söylediniz . 'Kolayca para kazanıp dururken, bir çuval inciri berbat etmeyiniz... Yaşam kolay değil, bunu iyi biliniz. Onun kurallarına uygun bir şekilde yaşamak zorundasınız.' diye söylemiş Psikolog Mükerrrem. Doğru mu?..

Psikolog sizi ikna edemedi mi yoksa? Daha başkalarının sizi görmesine karşıyım. Bu durumun ortalığa yayılmasına izin vermem.

Akın Efendi! Aklını başına al! iyi çalış! Dünyalığını kazan! Çay akar-ken kovayı doldur. Kuruyunca sen de kurursun. Beni de kurutursun. Beni düşünmüyorsan doğacak çocuğumuzu düşün. Kararlarını da lütfen! Lütfen diyorum, ona göre ver. Yoksa senden evvel ben kafayı üşüteceğim haberin olsun! Senin bu davranışların çekilecek gibi değil! "

Akın Esmâ'yı dinleyince, gerçekten sinirlenmişti:

“Ne söylemek istiyorsun Esmâ! Hırsızlık uğursuzluk yaparak mı para kazanalım? Alçaklığın her türlüüne karşıyım! Kafama yatmayan hiçbir şeyi de yapmam! Bunu bilesin! Para çantasını olduğu gibi kasaya koyuver. İçerisinden sadece 20 bin dolarını al. Gerisi kasada beklesin. Yarın götürüp Bedesten'e teslim edeceğim.”

Esmâ, yanıt vermeden çantayı açtı. Yüzünde bir gülümseme, parayı saymaya başladı. Yirmi bin dolarını ayırdı. Çantayı kapatırken Akın'a döndü, ayağımıza kadar gelen kısmeti sakın teperim deme. Hem vallahi hem de billahi, o zaman senin aklından şüphe ederim.”

Akın'ın boynuna sarılarak, şaka ile karışık:

“Yeniden seni geldiğin yere gönderirim bilesin. Biliyorsun değil mi? Benim sevgim kurtarmıştı seni Mazhar Osman'dan (Bakırköy Akıl Hastanesi).

Şükürler olsun ki o gün yaşadığımız sıkıntıların karşılığını şimdi görüyoruz. İkiyüzbin doları bozdurdum hisse senedi aldım. Bu yirmibin doları şimdilik kasada tutalım. Akıllı ol akıllım!.. Sen çok akıllı bir insansın! Aslan Haymene! Biliyordum, biliyordum çok şeyler başarabileceğini de; doğrusu bu kadarını düşünmemiştim. Helal olsun sana! Aman dikkat! Ne olur, bu kararda gidelim. Çok dikkatli olmalısın. Patronun güvenini sarsmamalısın.”

Akın'ın boynunda sarılı kollarını indirerek yavaşça geri çekildi. Yüzünde gülcüklerle onu seyreyliyordu. Sağ elinin işaret parmağını ansızın havaya kaldırdı. Ağzından bal akıyordu.

“Sevgilim sana bir haberim var! Bugün Beşiroğulları'nın Eşi Sakine Hanım telefon etti . Ne dedi biliyor musun? Ne diyebilir bir tahmin et bakalım?

Akın oralı olmayınca:

“Bir tahmin et canım!”

Akın'ın ilgisizliği sürünce Esmâ konuşmayı sürdürdü:

“Ne söyledi biliyor musun? Çok çok önemli bir şey söyledi. 'Esmâ Hanım, sizi çok sevdim. Arkadaşlar da benim gibi düşünüyorlar. Güney Amerika'ya turumuz var! Buenos Aires,buenas nocess; Riyo

De janyero, Atol Das Rocas dolaşıp geleceğiz.Siz de katılın aramıza... Gecikirseniz, hamilelik ilerleyince uzun süre yolculuk yapamazsınız. Elinizi çabuk tutunuz. Güney Amerika turuna katılmanızı bekleriz deyince, çok ama çok heyecanladım. Yine de heyecanıma asla yenilmedim. Beşiroğulları'nın çağrısını hemen kabul etmedim. Bana izin verir misiniz lütfen? Bir düşüneyim desem de ben katılmayı düşünüyorum. Bir kez daha böyle bir fırsat ele geçmez. Hazır yirmibin dolar da geliverdi. Şansa bak sen şansa!.. Allah veriverdi mi, külte külte, boy boy gelmeye başlar. Şükürler olsun, işte bizde de başladı. Tümen tümen boy boy geliyor. "

Akın sesini yükselterek:

"Yine de uçak yolculuğu senin için tehlikeli olabilir. İyice düşündün mü? "

Esmâ gülümseyerek:

"Sakine Hanım'ın telefonunu alır almaz doktorla görüştüm. Hamilelik henüz çok erken; Geziye katılabılırsınız ... dedi. Çok şükür bir engel doğmadan, Güney Amerika'yı gezip dolaşıp geleceğim. Zaten onbeş günlüğüne gidiyoruz. Duruşma günleriyle çakışırsa, mahkemeye özür bildireceğim. Benim söyleyeceklerimin hepsi bu kadar Haymene.

Yarın birgün bitecek, çok basit bir davamız daha var. Alacak davası. Borçluyu ikimiz de iyi tanırız. İğneyurdu Terzisi Hasan Kınık!.. Biçer' den borç para almış. İcraya verdim. Borcum yok dedi itiraz etti de hiç, boşuna. Elinde yazılı bir belge yok. Duruşma sırasında ben de karşısında olunca... Zaten dürüst bir adam.Yarın öbürgün bu dava da biter. Geriye kalan dosyalar da beni bekleyecekler."

Esmâ, Ses seste gülücükler savurarak, şarkı söyler gibi yeniden konuşmaya başladı :

"Güney Amerika gezisi beni bekliyor akıllım! Buenos Aires buenas noches, Riyo De janyero, Atol Das Rocas ... daha nice nice adı bilinmedik yerleri gezip dolaşıp geleceğiz. Sakine Hanım birkaç kez gidip görmüş; çok iyi biliyor oraları. Anlata anlata bitiremiyor. Unutulmaz bir gezi olacak diyor."

Ertesi gün, Bedesten dönüşü Akın odasına girerken, Sıla Kız önüne çıktı. Akın Bey, sizi Zati Bey çağırıyor. Yanında birileri var. Çok dikkatli olunuz lütfen...” derken gözlerinin içine bakıyordu. Akın da elinde olmadan bakmaya başlayınca göz göze geldiler. Sıla'nın gözlerini kaçırmadan duru bakışlarla onu seyretmesi; Akın'ı da kendinden geçirmiş, o da dalıp gitmişti.

Titreyen sesiyle:

“Olumsuz bir şey mi var yoksa?” diyebildi.

Yüzü al al olmuş Sıla çekinerek:

“Zati Bey birine verip veriştiyordu. Parayı geri istiyorum, Avukatı geri gönderiyorum gibi bir şeyler söylüyordu. Çok şiddetli tartıştılar.”

Sıla Kız'ın Saf ve temiz bakışlarının gizemli dünyasında yitip giden Akın, şaşkın bakışlarla:

“Ters giden bir şey mi var yoksa?” diyebildi. Bekleyemedi; durmadan Zati Giderler'in odasına yöneldi. İçeriye girince kimi görsün. Okişi baş köşede oturuyor. Zati Giderler'in suratından düşen bin parça. Okişi'yi karşısına almış, konuşuyor da konuşuyor:

“Kardeşim siz bana ne söz verdiniz, ne yapıyorsunuz? Bunu bana anlatır mısınız? Yeni alınan yirmi dönüm tarla, imar dışında kalıyorsa ne anladık biz bu işten? Siz söyleyin lütfen! Ne karımız var bizim? O zaman seksenaltı dönüm tarlayı hazineden satınalmakla, yanlışlık yapmışız demektir. Öyle mi, değil mi? Biz bu işten vazgeçelim. Beklesin birkaç sene daha. Bakalım neresi nereye varır. Bu konuyu da burada kapatalım.”

Okişi pişkin pişkin bakarak:

“Kapatmayalım Reis Bey kapatmayalım. Öyle şey olur mu canım. Sadece bir kişinin oyuna ihtiyaç var. O da bugün olmazsa yarın yola getirilir. Sizin iş de bitirilir. Böyle hiddetlenmeniz yersiz bence. Sanki bizimle ilk defa iş yapıyor gibisiniz. Aceleniz nedir anlayamıyorum. Küpe bindiniz, yılanı kamçı ettiniz. Kadim dostlarınızı bir çırpıda silmeniz doğru olur mu? Birkaç gün beklemek varken, ne oldu da burnunuzdan soluyorsunuz. Bu işler aceleye gelmez. Bunu siz de bilirsiniz...”

Yoksa araziyi birine sattınız mı? Dubaililerin caydığını söyleyen sizsiniz. Tapuda devir mi yapacaksınız yoksa? Eğer öyle bir durum varsa, açık açık söyleyin ki biz de ona göre işi çabuklaştıralım.”

Zati Giderler sinirli sinirli seslendi:

“Neden bahsediyorsunuz kardeşim siz? İmarsız tarlayı kim alır? Nasıl satalım? Kime satalım? Kim ne yapsın tarlayı?”

Oysa Dubaili Taciler ve Beşiroğulları ile kıran kırana pazarlık sürüyordu. Tacilerle yapılan pazarlık hemen hemen de kalmıştı; tapu bekleniyordu.

Okişi’yi dinleyince Zati Giderler daha da sinirlendi. Karşısında bekleyen Av. Akın’a dönerek seslendi:

“Akın Bey, Bedesten’e gidiyorsunuz. Ödediğiniz o parayı geri alıp geliyorsunuz. “

Elindeki kağıtları çantasına yerleştirmeye çalışan Okişi’ye dönerek:

“Hiç olmadı. Size hiç yakışmadı bu yaptığınız. Ağa’ya söyle! Hiç itiraz istemem! Paramın tamamını geri verecek! Ben bu kadar konuşurum.”

Av .Akın’a yeniden seslendi:

“Akın Bey! Siz beklemeyin, hemen Bedesten’e hareket edin lütfen. “

Av. Akın neye uğradığını şaşırmişti. Zati Bey’in söylediklerine tanık olunca; o da Kimi şeyler söylemek istiyordu. Ne var ki Zati Giderler son derece sinirli olunca; hiçbir şey söyleyemedi. Konuşulanları dinlerken , için için gülüyor, kendine acıyordu. “Demek Finifi Cumhuriyeti’nin yurttaşlığına insanlar benim gibi giriyorlar. Durduğum yerde, sessiz sedasız Finifi Cumhuriyeti’nin yurttaşı oluyorum. Kulakların çınlasın Bedri Kak. İşte şimdi yüzüstü kayıyorum. Yakında taptaze, hem de hukukçu bir yurttaş daha kazanacak Finifi Cumhuriyeti (!) “

Zati Giderler durmadan, ileri geri konuşmayı sürdürüyordu:

“İşte Avukat Bey de burada bizi dinliyor. Paramı geri veriniz. Başka laf istemem ona göre! “

Sessiz bekleyiş içindeki Okişi başını kaldırarak, yerinde toparlandı.

Çehresi birden değişiverdi. Zati Giderlere hışımla bakmaya başladı. Sanki yiyecekmiş gibi bakıyordu.

Acı bir gülümseyişle seslendi:

“Acele etmeyiniz Zati Bey, size az önce de söyledim. Acele eden, ecele gider. Bunu siz de biliyorsunuz. Birbirimizi yıllardır tanıyoruz. Bir yanlışlık oldu mu aramızda? Siz söyleyin, oldu mu?”

Okişi bir an sustu. Gülümsemek istiyordu; yüzü gülmedi. Sesini yükselterek:

“Sayın Zati Bey! Sizin para oynadı güldü; yerini buldu. Şimdi nasıl söküp çıkaracaksınız da geriye alacaksınız? Gönderin Avukat’ı da, görün bakalım ne cevap verecekler. O yüzden derim. Birkaç gün beklemekten bir şey çıkmaz! Bekleyin lütfen, bekleyin.

Sadece Birkişi kaldı kabul etmeyen. O da bugün olmazsa yarın; nasıl olsa imana gelecektir. İmzayı basacaktır. Ne yapabilecek sanki? Kendisi maddi sıkıntı içinde... Bugün yarın kabul edecektir. Sonuçta ne olur? Üç verildiğinde kabul etmez de beş verilirse o da gelir imana. İki kere iki beş etmez! Bunu böylece bilin ve sakin olun.

Zati Giderler yumuşamaya başlamıştı:

“Sizi çok iyi anlıyorum. Söylediklerinizde haklı olabilirsiniz. Ancak; madem Birkişi imza kabul etmedi; o halde neden paramı aldınız? “

Okişi yeniden sinirlenmişti:

“İsrarda bulunmanız hiç doğru değil. Ben elçiyim. Gider Başağa’ya söylerim. Neden pişmiş aşı su katıyorsunuz anlayamıyorum. Birkişi’yi devamlı sıkıştırıyoruz. Sürekli peşindeyiz. Adamlarımız nefes alışını bile rapor ediyor. O yüzden derim yakında işiniz biter. Yine de ben sizden rica etmiş olayım. Az bekleyin lütfen, birazcık bekleyin. Ne kaybedersiniz birkaç gün beklemekten? İmar dosyası hazır. Sadece, bir imza eksik.

Milyon dolarların konuşulduğu yerde üç gün geçmiş, beşgün geçmiş çok mu? Gereksiz yere hem kendinizi, hem de Ağa’yı üzüyorsunuz. Reisliğinizi gösterin lütfen. Sanki birkaç gün gecikince ne olacak? Çok kısa bir gecikmeyle de olsa; sizinki sizi bulacak. “

Zati Giderler az düşündü. Olumlu bakışlar içindeydi:

“Ne yapalım? Birkaç gün daha bekleyelim mi? Güvenelim mi?.. Ne dersiniz?.. “

Okişi , yarı şaka yarı ciddi, alaylı alaylı gülümseyerek:

“Canınız isterse! Az önce de söyledim. Avukat Bey’i gönderdiniz; elinize ne geçecek? Sizin para oynadı güldü; yerini buldu! Biz birbirimizi yeni tanıyacak değiliz. Bu işin içinde bir ayın oyun olmadığını siz de çok iyi biliyorsunuz. Ağa’yı benden, çok daha iyi tanıyor sunuz. Ne yapıp edip, Birkişi’yi yola getirecektir. O da olmadı asıl yetkili üye herhalde yurt dışında ilelebet kalacak değil. O da Türkiye’ye dönünce, sizin iş öyle veya böyle, hal yoluna girecektir.”

Kollarını havaya kaldırarak hışım la bağırdı:

“Başağa bir şeyi yapacağım dedi mi yapar! Onun elinden uçan ile kaçan bile kurtulamaz! Verilen söz ne ise kesinlikle yerine getirilir. Bunu siz de çok iyi biliyorsunuz da nedense çok acele ediyorsunuz. Ortada bir alıcı da bulunmadığına göre bu acele neden? Anlaşılır gibi değil doğrusu! Şayet satış başlamış da sıkıntıya giriyorsanız, hemen söyleyiniz! Ona göre davranalım.

Zati Giderler elini sallayarak:

“Geren tarlayı kim satın alır da bana bu soruyu soruyorsunuz!”

Okişi yüzünü ekşiterek:

“Yine de bundan bize ne! Öyle veya böyle, verilen söz yerine getirilecektir. Siz de çok iyi biliyorsunuz ki bu alemin kanunu budur.”

Zati Giderler iyice yumuşamıştı. Av. Akın’a dönerek:

“Akın Bey, Bedesten’e gitme işini erteleyelim. Birkaç gün daha bekleyelim. Neresi nereye varacak bilelim. Başağa’nın eli tutulmaz. Öyle veya böyle; Birkişi’yi yola getireceğine ben de inanmak isterim. Kaldı ki bunca yıllık hukuk var aramızda! Başağa’nın aramızdaki bu huku ku, çamura karıştırmak isteyeceğini asla ve asla ondan beklemem...”

İğneyurdu Terzisi Hasan Kınık işini bilen, herkesin sevip saydığı bir usta. Erkek elbisesi diker. Elinde iğnesi, önünde dikiş makinesi,

uğraşır da uğraşır. Çok güzel pantolonlar, ceketler diker; çok güzel de ütü yapar. Sayısız çıraklar yetiştirdi; kalfaları vardı. Önünden geçmezler Hasan Usta'nın. Onu sevgiyle saygıyla anarlardı da ne var ki giyim kuşam alanında başlayan makineleşme, bu alanda çalışan terzilerin de elini aldı. Makinenin karşısında duramayan iğneyurtları, zaman içinde birer birer ortalıktan çekildiler. Nerede o binbir yarenliğin arasında sıkışıp kalan tıkrıtların süslediği terzi dükkanları? Nerede o kolları kolçaklı, parmakları yüksüklü terziler? Şimdilerde hemen hemen hiçbirisi kalmadı.

İğneyurdu Terzisi Hasan Usta'nın işleri de, geçen zaman içinde eridi de eridi. Hasan Usta'nın müşterileri İğneyurdu'ndan ayaklarını çektiler. İnsanların üzerinde yüze gülen İğneyurdu elbiseleri şimdilerde görülmez oldu, hemen hemen hiç kalmadı. Eski çıraklar kalfalar makine başlarında , veya başka iş kollarında çalışmaya başladılar; terziliğin tadı tuzu kalmadı.

Terziler soruyordu:

“Bu paraya takım elbise dikilir, alınır satılır mı kardeşim? “

Müşteriler yanıt veriyordu:

“Hem alınır, hem satılır ; hemde kar edilir... “

Hasan Usta, İğneyurdu'nda bir başına kalsa da direnmeyi sürdürüyordu. “Bu yaştan sonra meslek mi değiştireyim? Yoksa eve mi gideyim? İki de doğru olmaz! Direnmeliyim, direneyim ...” diyordu. Kimi eş dost ve zevk sahibinin dışında pek gelen giden kalmasa da İğneyurdu'na. Hasan Usta yine de pes etmedi. Azdan az da olsa, kimi zevk sahiplerine ve özel kişilere , özene bezene yeni elbiseler dikerek, İğneyurdu'nu yaşatma savaşı veriyordu.

Hasan Usta, yıllar yıllardır sevgiyle hoşlukla sürdürdüğü terzilik mesleğini yaparken, bilgece konuşmaları ve dürüstlüğüyle tanındığından, kimileri dediler ki: “Hasan Usta! Oldu bu olan! Haydi hazırlan! Siyasetçi ol. Biraz da doğup büyüdüğün kasabaya hizmet ver. Sizi kasabamızın belediye meclisinde görmek isteriz.”

Olumlu yanıt veriyordu Hasan Usta:

“Neden olmasın? Benden iyi siyasetçi mi olur? “ dedi ve Hasan Kınık, doğduğu kasabada belediye meclisi seçimlerine girdi. Ön sıra-

larda seçimi kazandı. Zeytinciler Belediyesi İmar Komisyonu'nda yedek üye olarak görev aldı. Komisyon üyelerinden biri yurt dışına gidince, onun yerine birinci yedek Hasan Kınık geçti. İmar alt kurulunda önemli kararların alınmasında katkılar sunmaya çalışıyordu.

Hasan Usta, her toplantı yapılmadan önce; gündemi inceler, ne yapılacağını saptar, teklifi olumlu bulup bulmadığını da önceden kararlaştırır, yüreğinden kopup gelen sesleri dinleyerek oyunu kullanırdı. İğneyurdu Terzisi denilip geçilmesin.Terzi Hasan Kınık; çevreden gelen etkileri kulak arkası ederken, güçlü kişiliğini de ileri sürünce kimseler onu yolundan döndüremez, erdemli davranışları saygıyla karşılanırdı.

İşte Zati Giderler'in pişmiş aşına su katan "Birkişi" yabancı biri değildi. Baba dostu, şirketin kırk yıllık terzisi Hasan Usta, böyle bir raslantı sonucu, Zati Giderler'in tekerleğine taş koyuyordu. Hem de nasıl bir taş!.. Hasan Usta'nın olur vermeyişi yüzünden, üçyüz milyon dolara Dubaili Taciler'e pazarlanan tarlanın imarı bir türlü alınamıyordu. Taciler, istim üstünde imarlı tapu bekliyordu.

Hasan Usta'ya, el altından haberler uçuruldu olmadı. Paralar teklif edildi olmadı. Tehdit edildi; o hiç sökmedi. O zaman araçlar elleri bağlı kaldılar.

Zati Giderler'e dediler ki:

"Sayın Giderler, imar komisyonunun asil üyesi, iki ay sonra yurt dışından dönüyor. Bekleyelim... O zaman bu netameli adam gider, işiniz de biter. Tamam mı? Oldu mu? "

Zati Giderler ise üçyüz milyon doların alevleri içinde yanıyordu. Taciler'in Türkiye'den arazi satınalmak istediğini bir duyan olursa, kesinlikle işi elinden kaçırabilirdi. Memlekette satılacak arsa mı yoktu, arazi mi yoktu? Yağma Hasan'ın böreği! Tellal durmadan bağıryordu: Satıyorum!.. Satıyorum!.. Saattım!.. Satılmıştır!..

Sorun kördüğüm olmuş duruyor, Reis Bey Zati Giderler düşünüyordu.Ne yapılmalı da İmar Komisyonu Üyesi Hasan Usta'nın oluru alınabilmeliydi acaba? Reis Bey'in aklına hiçbir şey gelmiyordu. Sadece Av.Akın'a ödenen ikiyüzyirmi bin dolardan başka,diğer araçılara ve iş yapıcılara ödenen milyon dolarlar aklına düşüverince çıldırarak gibi oluyordu. İşin tümüyle elden kaçırılması durumu da masada olunca, madalyonun diğer yüzünü görür gibi oluyordu.

Bu arada, belediye meclisinin içindeki kimi kulağı delik üyelerin kullaklarına da kar suyu kaçmıştı. “Neymiş efendim, dolgun ödemeler karşılığında ; Giderler Holding’ e ısmarlama işler yapılıyor... Olur mu, olabilir mi? “

Olay dallanıp budaklanmaya başlamıştı. Belediyenin imar alt kurulundaki bir imza eksikliği yüzünden, işler daha da sarpa sarmış, tehlike çanları çalmaya başlamıştı.

İş yapıcı durumundaki en etkili ve yetkili kişi,yurt dışına değin giderek, alt kurulun asil üyesiyle orada buluşmuş, konuşmuş ve ilacını da yüksek dozda vermeyi teklif etmişti ama olayın ağır ağır da olsa alevlenmeye başladığı bilindiğinden asil üye çekinmiş, yurt dışından dönmemişti.

İşte bu yüzden, Belediye İmar Komisyonu Üyesi Hasan Kınık,olayların tam orta yerinde kalmıştı. Kimler gelmemişti kendisine ricacı olarak kimler ... Neler teklif edilmemişti neler. Yine de Hasan Kınık çarketmemiş, ret yanıtı vermişti.

Hasan Usta sorunu alttan alta su almaya başlayınca , birileri el altından Poşulu Tefeci Ramazan Adil Biçer’in kapısını çaldılar.

Dediler ki:

“Ufak tefek işlerle ne uğraşıp duruyorsun Biçer? Yap şu işi! Yüklü para kazan! Ayrıca Hasan Usta’dan gelecek para da cabası! Hemen işe başla! “

Poşulu Tefeci, “komisyonu”peşin peşin alınca, seçim sırasında Hasan Kınık’ın onbeş bin lira karşılığında kendisine verdiği açık senedi , yüzelli bin lira olarak doldurup icraya vermeyi kabul ediyordu. İşin ucunda Zati Giderler’in bulunduğunu bilse de Başağa’nın hatırından çıkamamış, üstelik, komisyonu da peşin peşin alınca doluruşa gelmişti. “Hasan Kınık dediğin garip bir terzi! Memleketin en güçlü en tanınmış kişileri yanında ve arkasında durunca, garip bir terzi çırağı sanki ne yapabilecekti, memlekete nam vermiş anlı şanlı Poşulu’ya ...”

Kaldı ki Biçer, imar komisyonuna imzayı verirse icra takibinden vazgeçeceğini, Hasan Kınık’ın kendisine de usulca bildirmişti:

“Hasan Usta, Memleketin Güzel Evladı; yapacağın iş çok basit. Atacağı bir tek imza. Git İmar Komisyonuna. Veriver imzayı. Kişelemiş olursun başından püsküllü belayı. Öyle değil mi canım? Sen çok güzel bir adamsın ama nihayetinde ufak bir esnafsın! Ne işin var, dibi görünmedik karanlık kuyuların içinde? Benden söylemesi! Gel Poşulu’nun sözünü dinle. Olur olmaz sevdaların peşinden gidiyorsun. Bu memleketin çivisi çıkmış... Sanki sen mi kurtaracaksın. Senin dışındaki herkes tamam, bu iş bitmiştir... diye bağırıp dururken, senin gibi garip bir terzi çırağına mı kalmış memleketi kurtarmak!.. Ativer imzayı da sav gitsin başından püsküllü belayı.”

Ne var ki Hasan Usta, söylenenleri elinin tersiyle iteleyerek:

“Bana bakın! Benim tepemi attırtmayın! Ömrümün son günlerinde elimi kana bulaştırmayın! Allah’ın günah yazmayacağını bilsemim sizin dört carınızı!.. Küçük bir esnafım ama! Onurumu, gururumu, budunumu (vatan) kimse elimden alamaz! Bunu böylece bilin!.. yamacımdan çekilin.”

Hasan usta imza kabul etmeyince açık senet dolduruldu. Avukat Esmâ’ya vekalet verilerek düzen kuruldu ve sıkıştırma başladı. Belediye Meclisi İmar Komisyonu Üyesi Hasan Kınık’ın icra günleri başlıyordu.

Av. Akın tartışma sırasında, olayın iç yüzünü öğrenince, ağzı kulaklarına varıyordu.”Demek Giderler Holding’in tekerleğine taş koyan “Birkişi”, Bizim Hasan Usta!.. Olur şey değil!.. Bu denli garip bir raslantı da görülmüş değil!..” dedi ve bir eli çenesinde düşündü kaldı.

“Hasan Usta’yı kurtarmak gerek Finifilerin elinden!.. “diyordu da nasıl ?.. Aklına bir çıkış yolu gelmiyordu. Sağına bakındı olmadı, soluna bakındı olmadı. Zati Giderler’in uğradığı kayıplar, kendisine verilen ikiyüzyirmi bin dolar hiç aklına gelmiyordu. Ortalıkta sarhoş gibi dolanıyor; “Hasan Usta bu cendereden nasıl kurtarılabilir? “sorusu , zihninde burğu gibi dönüyordu. Odasında , başı iki elinin arasında; başladı düşünmeye. Yorgun düşmüştü. Masanın üzerine uzanır gibi yaptı; boynunu uzattı bekliyordu. Bir yandan da içinden, avazı çıktığıınca bağırarak geliyordu:

“İğneyurdu Terzisi!.. Senide mi düşürmek istiyorlar çukura? Eyvah İğneyurdu! Tanrı yardımcın olsun! Yazık olacak sana! “

Masasının ucundan gelen tıkırtı sesiyle uyandı. Sanki Esmâ gibi geldi masaya tıkırdayan. “Ne yapıyorsun Haymene!..” diyecek gibi. Gözlerini ovuşturarak kendine gelmeye çalışırken bir an şaşırdı. Karşısında Gülbahar duruyordu. İçi açıldı. Dünyası aydınlandı. Gülbahar gülümsüyordu.

Gülen gözlerle seslendi Akın’a:

“Ne oluyoruz Avukat Bey!.. Sünnet üzeri uzanmış, kendinizden geçmiş, uyuyorsunuz. Kuzum siz evinizde beşik mi sallıyorsunuz? Ne oluyoruz böyle? İçeriye girip çıkanı bile görmüyorsunuz! Neden? Bizim bilmediğimiz birşey mi oldu? Lütfen söyleyin! Sanki sarhoş gibisiniz. Kendinizde değilsiniz.”

Av. Akın, çok üzgün çehresiyle Gülbahar’ı baştan aşağıya süzerek:

“Sizinle çok önemli bir konuyu görüşmek isterim.Yalnız iş yerinin dışında. Ne dersiniz? “

Gülbahar ‘ın irkilip kaldığını görünce:

“Akşam saat 08’den sonra Karyak’ta ...”

“Gelir misiniz? Ne olur, beni kırmayın gelin ...” der gibi bakıyordu. Akıncı İğneyurdu konusunu açacak, Gülbahar’dan yardım isteyecekti.

Gülbahar az düşündü ve başını önüne eğdi:

“Sekiz erken olur, saat 09’da...” dedi ve yüzü al al geri döndü. Yavaşça ayrılıp gitti.

Av. Akın kendine gelince, Gülbahar’a yaptığı buluşma teklifini anımsadı ve düşündü kaldı:

“Ne yaptın Akın’ım sen? Ne yaptın oğlum? Durup dururken başına püsküllü belayı sarıyorsun! Üstelik Karyak!.. Ne işin vardı Karyak’ta! Hiç olmazsa, göz önünde olmayan kuytu bir yer söyle! İş isten geçti mi ne? Acaba ne yapmalı? “

Herşey orta yere dökülüp saçılmıştı. Hemen dışarıya fırladı ve Sıla’yı payladı:

“Benim hiç haberim olmadan, içeriye girenler çıkanlar oluyor; neden? “

Sıla gülümsemeye çalışarak üzgün:

“Avukat Bey, Gülbahar Bozçiçek içeriye girmek isteyince, size uyarı gönderdim ses vermediniz. Birkaç kez uyarı gönderdim yine ses vermediniz. Gülbahar Müdürüm de ben de çok şaşırmıştık. Hemen içeriye koştuk. Kapıyı açınca ne görelim! Masaya uzanmış, baygın gibi duruyordunuz .Gülbahar Müdürüm bana dışarıya çıkmamı işaret etti. Ondan sonrasını bilmiyorum.”

Av. Akın, sağ elini yüzüne koydu ve koyu koyu düşünürken, bir yandanda Sıla Kız’dan özür diliyordu. “Demek kendimden geçmişim. Oluyor işte! İnsanlık hali ...” diyebildi. Şaşkındı. Başka bir şey söyleyemedi.

Akın’ın teklifi karşısında Gülbahar da ne yapacağını bilemiyordu. Gerçi teklifi kabul etmişti de, kesinlikle Reis’e haber verilmesi gerekiyordu. Hiç beklemedi. Soluğu Reis Bey, Zati giderler’in yanında aldı. Az da alaylı bir şekilde gülümseyerek, “Bizim hızlı Avukat bu günlerde sarhoş gibi dolaşiyor olunca, kendisini bir göreyim, nedir onu sarhoş eden? Sorup öğreneyim dedim. Az önce yanına uğradım. Seninki masanın üzerine başını koymuş, son derece üzgün yatıyordu. Tam sırası gelmişken sorayım öğreneyim istedim; ser verdi sır vermedi. Hemen görüşme teklif etti. ‘Bu akşam sekizde Karyak’ta görüşelim.’ deyince şaşırıldım kaldım. Böyle hızlısını da görmedim doğrusu! Ne yapayım? Atlatayım mı? O denli çabuk olunca inanın ben de bilemedim ne yapacağımı? “

Zati Giderler sinirli sinirli yanıt verdi:

“Ben sana söylemedim mi? Bu adama fazla yanaşma demedim mi? Dedim mi demedim mi? Sen beni dinlemedin! Şimdide ne yapayım diye soruyorsun!.. “

Gülbahar, yanıt bekliyordu.

Zati Giderler elini sallayarak:

“Ben bilemem, hiçbirşey de söyleyemem.”

Saatler akşam dokuzu gösterirken, elinde çantasıyla Karyak Kulüp'ün önünde, tedirginlik içinde, gelip geçenlerin ilgisini çeken biri bekliyordu. Av. Akın, kimi tanıdıkları görünce selamlaşıyor ve birisi gelecek... vs. diyerek soruları geçiştirip dururken, karşıdan görünen simsiyah gıcır gıcır bir otomobil, gizemli gizemli yol alıp gelirken hızını kesti. Yavaş yavaş yürüdü geldi ve tam kendisinin önünde durdu. Otomobilin içindeki sürücü Akın'a el ediyor, "İçeri gel. " diyordu. Akın yavaşça eğilip bakınca ne görsün! Gülbahar kendisine gülümsüyordu. Akın yavaşça içeriye girdi. Koltuğa yerleşmeye çalışırken, "Nereye böyle? Karyak Kulüp'te yerimiz ayrılmıştı. "

Gülbahar içtenlikle seslendi. Gülen gözleriyle Akın'ın yüzüne bakarak, mırıldandığı bir türküyle yanıt verdi. "Görenler saz ederler. Arkamızdan söz olur. "

Akın hiç bir şey düşünemiyordu . "Nereye o zaman? " diyebildi.

Gülbahar hızlıca başını çevirdi:

"Güvercinyuvası 'na!.. "

Av. Akın:

"Bilemedim doğrusu. Kafe mi, eğlence yeri mi? "

Gülbahar sesini çıkarmadı. Sadece gülümsedi. "Gidiyoruz bir yerlere canım ..." diyebildi. Onu da heyecan sarmıştı, titriyordu. Elinde olmadan direksiyonu oynattığından, araç yolda gezinmeye başlayınca Akın'ın yüreği ağzına geliyordu.

Yavaşça Gülbahar'a seslendi:

"İzin verirsen aracı ben kullanmak isterim. "

Gülbahar aracı yolun kenarına çekti. Akın'la yer değiştirdiler. Akın direksiyona geçince, araç hızla yola girdi. İçeride son derece baskın bir heyecan da olsa, Gülbahar yine de bir şeyler söylemek istiyordu da çok tedirgindi. Titreyerek ve sanki Akın'ın yanına sokulur gibi yaparak seslendi:

"Az sonra sağa döneceksiniz . "

Otomobil yol sapağına döner dönmez, alaca karanlıklara gömülmüş yeşillik denizi içinden, yolu gözetleyip duran Güvercinyuvası tepe-

nin başına kurulmuş, ışıklar içinde, tüm görkemiyle konuklara el ediyor; "Buyurun gelin ..." diyordu.

Otomotik kapı açıldı. Otomobil ağır ağır içeriye girerken, ortalıkta kimsecikler görünmüyordu. Sadece karanlıkların içinden ışıyıp gelen, yeşillikleri de aydınlatarak gönüllere ferahlık veren Mavi Ege'nin sesi duyuluyordu. Yukarı çıkıldı. Köşkün emektar ve görünmez sahiplerinin hazırladığı canbitirenler sofrası binanın terasına kurulmuş, yeni konuklarını bekliyor, iştah kabartıyordu.

Akın, elini Gülbahar'ın omuzuna koydu. Yeşil ağaçlar denizinin gülümsemesinde, koyu karanlıkların içinde kalmış masmavi engin deniz onlara aheste aheste sesleniyordu: "Hoş geldiniz ..." Sakin ve sessiz bir ortam. Mavi Deniz'in sesleri, Yeşil Doğa'nın seslerine karışarak, geceyi esenliyordu.

Kadehler kaldırıldı. Gülbahar, elindeki kadehi Akın'a sunmak isterken göz göze geldiler. Akın kendini tutamadı. Kadehi Gülbahar'ın elinden aldı ve masaya koydu. Ansızın sarılıverince Gülbahar usulca geriye itti. Dudaklarını Akın'ın kızgın dudaklarından kurtardı ve yalvarır gibi:

"Sakin ol... sakin ol... Çok zamanımız var. Sakinol ..." diyordu da olmadı. Akın bekleyemedi. Şaraplar kadehlerinde titreşerek bekleşirken Akın; Gülbahar'ı kollarına aldı. Gelin yatağına atar gibi koyarken, gömlekler... düğmeler... neye uğradıklarını şaşırıldılar. Hepsi de ansızın birer birer, kopuk kopuk, ortalığa saçıldılar...

Güvercinyuvası'nın konukları, kolları birbirlerinin omuzlarında, tatlı fısıltılarla, karanlıklar içindeki yeşil ağaçların üzerinden, kararmış mavi denizin seslenişini dinlemeye çalışırken, Gülbahar birdenbire ayağa fırladı. "Beni arayan soran olur. Telefon otomobilde kaldı." dedi ve hızlıca aşağıya yöneldi.

Akın arkasından seslendi:

"Geleyim mi? Gecenin altında korkarsın!"

"Hiç tasalanma! Herkes buralarda! Her yan cıvıl cıvıl! Sadece biz göremiyoruz. "Aşağıda, garajda bekleyen otomobilin içerisine girdi ve Reis'i arayarak, utana sıkıla, "Gerekenleri öğrendim. Gelince anlatırım ..."

Av. Akın 'ı da bir düşüncedir almıştı. Sanki rüyada gibiydi. Olanlara bir türlü inanamıyor, derin derin düşünüyor, kendini aklamaya çalışıyordu:

“Ne yapabilecektim sanki? Elimde olmadan çok önemli bir sorunu başıma doladım... İşletmede herşey değişebilir. Şu olanlardan sonra çok daha özenli çalışmalıyım orası öyle de Esmâ ne olacak? Ona ne diyebileceğim? Ne yapabilirdim ki çok bunalmıştım...”Gülbahar karşıdan görünürverince Akın'ın yeniden içi açıldı. Koşmak, oynamak, zıplamak geliyordu içinden. Avazı çıktığıınca bağırarak istiyor, “Sevmek!..Sevmek!..Sevmek ve sevmek!..”Yüreğinin derinliklerinden kopup gelen içtenlikler o an, herşeyi unutturuyordu. Gülbahar, öpücükler eşliğinde Akın'a meyvesini ve içkisini sunarken, durmadan gülümsüyordu.

Akın fısıldar gibi konuşarak:

“Gülbahar, İçkiden uzak duruyorsun. Seni tebrik ederim. ”

Gülbahar ciddi ciddi yanıt verdi:

“Evet, o huyumu ben de seviyorum. Ve de çok beğeniyorum. Sarhoş bir kadın düşünebiliyor musunuz? O yüzden, nurlar içinde yatası Sevgili Anneciğim, beni hep uyarırdı. İçkiye alıştırmadı. Sorbon'da öğrenim gördüğüm yıllarda da uzak durdum içkiden. Göstermelik, sadece göstermelik; yudumlar gibi yaparım. Hepsi o kadar.”

Akın gülerek; “Ben de pek içmem de Gülbahar isimli dilber, ilk gördüğüm anda kendisine hayran bıraktı beni. O yüzden elimde değil. Bu Şanlı Dilber'in esiri oldum. Ne yapayım ki şimdi kendisinin de önünde, bunu açık açık söylemekten kendimi alamıyorum. Benim sevgili ninem de bizi süt içirerek, ayran içirerek büyüttü de kimi zaman olur ya, şimdi olduğu gibi insan aşka gelir ya; işte o zaman kendimi gemleyemem, doyasıya içerim ...”Gülbahar'ı uzun uzun öptü ve kucağına aldı. Akın'ın güçlü ve heyecanlı sevgi oyunlarıyla Gülbahar mest oluyor, kendinden geçiyordu. Kamera korkusu da kalmayınca...

Güvercinyuvası'nın Aziz Konukları, nisan yağmurları gibi dökülüp gelen düşün suları altında birbirlerine sevgi sunarken, Gülbahar'ın eli Akın'ın yüzünü okşamaya başlayınca, parmak ucuna takılıveren süt yanığı yeniden ortayere geldi. Gülbahar, ılık suların insan bedenini dinlendiren ılık sesiyle seslenerek:

“Akıncığim, seni ne denli çok sevdiğimi biliyorsun. Buraya kadar hiçbir sorunumuz yok. Bundan sonra da olmayacak bunu çok iyi biliyorum. Sadece aklıma geldikçe gerçekten de üzülmeden edemiyorum; çok ama çok üzülüyorum. Efendiciğim, şu yüzündeki yanığı neden aldırıyoruz. Sizden çok rica ediyorum. Atın yüzünüzden bu büzüğü canım! Sanki sizin mütemmim cüzünüz (ayrılmaz parça) gibi... Esmâ yurtdışına çıkar çıkmaz hastaneye!.. Hemen hastaneye!.. Aldıralım şu büzüğü. Hiç itiraz istemem. Vallahi de billahi de çok küserim. Tamam mı? Oldu mu? Ne olursun beni kırma! “

Gülbahar’ın yüzüne bakmaya çalışarak Akın, öpücüklerle karışık, “Düşünürüz ...” diyordu.

Gecenin bir yarısı, tatlı fısıltılar eşliğinde, sevgi seli harman olup giderken Akın ve Gülbahar, zamanı durdurmak isteseler de sabahlar oluyordu. Güvercinyuvası’na, “Hoşça kal !.. Bin yaşa...” demenin zamanı gelmişti. Konukların otomobili silinmiş temizlenmiş pırlıl pırlıl, köşkün önüne çekilmiş onları bekliyordu. Konuklar yavaş yavaş aşağıya indiler. Ortalıkta yine kimsecikler yoktu. Gülbahar ve Akın ışıkların içine gizlenmiş sessizliklere el salladılar ve Güvercinyuvası’na, “Hoşça kalınız !..Teşekkürler !..” dediler.

Siyah otomobil, kızıl şafakların alaca karanlıkları kovalamaya başladığı sırada, yemyeşil orman denizinin içinden, iki yanına bakmadan hızla ilerleyerek, gözden kayboldu.

Güvercinyuvası konukları , şarkılar ve türküler eşliğinde, sabahın seher vaktinde yol alıp giderken; mavi denizin şafak sesleri arasında garip garip, yalnız yalnız düşünüp duran, bir kır kahvesini görürince hemen durdular. Mutluluklar dolusu gülücükler savurarak içeri giren seher yolcularını Kırkahvesi de günaydınlarla esenliyordu.

Çaylar yudumlandı. Derken Akın, Terzi Hasan Kınık konusuna girince, Gülbahar hem güldü, hem de ince ince seslenmeye başladı:

“Anlamalıydım ortalıkta neden sarhoş gibi dolaştığınızı. Hasan Usta beklediğimizden de sağlam çıktı. Koskocaman Giderler Holding’i avucunun içine aldı. Öyle bir sıkıştırdı ki, neredeyse suyunu çıkaracaktı. Bu gün olanları bilmiyor gibisiniz; öyle değil mi?”

Akın şaşkın; “Hayır bilmiyorum...” anlamında başını kaldırarak, can kulağıyla dinlemeye başlayınca Gülbahar da, ballandıra ballan-

dıra anlatmaya başladı:

“Esmâ, haciz memurlarlarıyla İğneyurdu’na varınca Hasan Usta! Dükkanın camına bir yazı yapıştırmış; ‘Ey ahali!.. Duyduk duymadık demeyin!.. Yarın öğleyin; basın toplantısı yapıyorum. Gazeteciler dahil herkes davetlidir.’

Hasan Usta’nın basın toplantısı yapacağı duyulunca, Yalnız Rüşvetçibaşı’nı değil, herkesi ateş aldı. Hemen Poşulu Tefeci bulundu. Haciz durduruldu. Hasan Ustaya yalvar yakar olundu da; rezalet güç bela önlenebildi. Zati Giderler ayağına kadar gidip yalvar yakar olmasa gerçekten kötü şeyler olacaktı. Az kalsın medyanın diline düşüyorduk. Zeytincilerin Sesi Gazetesi her nasılsa bir yerlerden su almış. Zati Bey korkup duruyor. Ne akla kulluk etti de Hasan Ustaya gitti bilinmez, onun ziyaretiyle, rezaletin ilk perdesi güç bela kapandı. İnşallah Zeytincilerin Sesi başımıza iş açmaz da olay ucuz yoldan atlatılmış olur. Zati Bey’in söylediğine göre, eğer olay hakkında bilgileri olmuşsa, kesinlikle doğru durmazlar...

Zati Bey’ de gerçekten çok zor durumda kaldı. Ne yapacağını, kime ne söyleyeceğini bilemiyor. O kadar paralar dağıtıldı. Tarlanın imarı çıkmadı. Verilen sözler tutulmadı. Adamcağız ne yapsın? Kime ne söyleyebilsin de paramı geri verin desin. Okışi’nin, sürekli güleräk söyleyip durduğu gibi Zati Giderler’in paraları oynadı güldü; yerini buldu. Size verilen ikiyüzyirmi bin dolar, haydi neyse Bir şekilde taksit taksit geriye öder bitirirsiniz de ya diğerlerine ödenen çok daha büyük miktarlardaki paralar, milyon dolarlar! Nasıl geri alınabilecek? Zati Bey’de şaşırđı kaldı. Ne yapacağını bilemiyor, derin derin düşünüyor da yine de bir kaba kurtaramıyor. Şu durumda sadece size ödenen para sağlam. Diğer ödenen paraların geri alınması çok zor. Ayrıca bir de Zati Giderler’in başı çok büyük belada bu yüzden ...”

Av. Akın’ın dalıp gittiğini görünce:

“Amaan!.. Neyse ne! Şimdi biz anı yaşayalım. Boş geç. Bize ne ...”

Gülbahar’ı dinleyince, Av. Akın’ın beyninde bir şangırtı kopmuş, çanlar çalmaya başlamıştı. Olanları Esmâ’ya nasıl söyleyecekti? Hayret bir şey! Çok kısa geçen bir yarım günde! Herşey allak bullak mı oluyordu yoksa? Gülbahar’ın yüzüne bakakalmıştı. Hiç sesini çıkarmadı. İçine gömülmüşü. Çok şey söylemek istese de, birden

çok yorgun olduğunu düşündü. Tatlı söyleşinin üzerini karanlıklar mı örtmeye çalışıyordu ne? Bunu, ikisi de anlamıştı. Çaylar da yudumlanmış olunca bekleyemediler. Kırkahvesi'ne "Hoşça kalın..." dediler.

Gülbahar'ın yönetimindeki otomobil bana mısın demeden yola sarıyor, aşk yorgunu yolcuları şehre ulaştırıyordu. Siyah otomobil, dolambaçlı yollarda dolandı kıvrandı, Av. Akınların evinin yakınına değin vardı. Gülbahar direksiyonun başından kalkmadan Akın'a usulca seslenerek: "Hoşça kal Güzel İnsan ... Öperim ." diyebilirdi ve Akınların sokağından hızla uzaklaştı.

Av. Akın da akşamın dokuzundan beri yaşadığı rüyadan uyanmak istemiyor gibiydi. Çantası elinde kendi kendine, "Neler oluyor bana? gülsem mi? Yoksa ağlasam mı?" diyordu. Tedirgindi. Yavaş yavaş ilerledi ve yürüdü gitti. Apartmanın kapısı açıktı. İçerisi kapkaranlık görünüyordu. Elektrikler yanmıyordu. Zifiri Karanlığın içinde sendeleyerek ilerledi ve asansöre ulaştı. Girişte yanıp duran ampül mü patlamıştı yoksa? Asansöre binince sevindi. İyi ki asansör bari çalışıyordu. Cebinden anahtarını çıkardı. Çok merak ediyordu. "Esmâ ne alemde ? O ne yapıyordu acaba..."

Yavaşça anahtarı çevirdi. Kapıyı açınca ne görsün! Esmâ, hemen karşıda görünüp duran yemek masasının başında uyuya kalmıştı. Yemek masası, yerli yerinde özenlice kurulmuş, konuklarını bekliyordu. Esmâ da, iki elini masanın üzerinde yastık yaparak, başını ellerinin üzerine koyup, uyuya kalmıştı.

Evin ürkütücü ve hüzünlü sessizliğini görünce Akın, olduğu yerde irkildi kaldı. Kendisinin yaşadıkları ve başına gelenler... Belgrat Ormanlarının serin sessizliğinde Esmâ'ya verilen sözler... Hepsi de birbiri ardısıra geldiler karşısına dikildiler. Akın'ın zihnini dolduran karmaşanın arasından ünleyerek sesleniyorlar:

"Akın yankı! Biliyoruz, istemeden oldu da Sen iyi misin? Kendinde misin? Şirincan'la mutlusun değil mi? Kaza oldu; kaza oldu da yine de kabahatlisin. İyi düşün. Oynak tabanlarla, kaygan zeminler üzerinde yürüyen sen değil misin? "

Bu arada Esmâ da tıkırtıları duyunca uyandı. Masanın başında uyurken elleri ve yüzü uyuşmuş, o da tedirgin olmuştu. Akın'a baktı baktı ; o da yorgun yorgun, uykulu uykulu seslendi:

“Haymene! Nerelerde kaldın? Bu gün ne yaptın? Avukatlık yapalım, para kazanalım Akıncığım! derken ağzımızın tadı mı kaçıyor, anlayamıyorum...”

Yemek masasının başında uyuyup kalınca, sırtına yapışıp kalan elbisesini ve göğüslerini sıkıştırıp duran sütyenini Akın'ın mahcup bakışları önünde çıkarmaya çalışırken gülümsemeye çalışarak: “Akıncığım, inan çok ciddiym. Yoksa biz, ayırında olmadan kararlık yollarda mı yürümeye başladık? Aklıma gelmiyor değil? Para kazanmak böyle bir şey mi yoksa? İnsan şaşırıp kalıyor doğrusu. Yoksa bana mı öyle geliyor?

Sen ne diyorsun yaşadıklarımıza? Ortam böyle karmaşık mı? Yoksa biz mi yanılığ içindeyiz? Sıkılmaya başladım doğrusu. ‘Acı soğanı kır ye! Gürültülü ortamların içine girme! Çok geçmeden kulakların gürültüye alışır. Tepende davul bile çalsalar duyamaz olursun. Sorumsuzlukların içinde yitip gidereceksin. Bir de bakmışsın bataklığın içindesin. Debeleniyorsun, boğulmak üzeresin de eyvah ele geçmez. ‘ diyenleri dinleyince güler geçerdim. Aklım var fikrim var. Böyle dar sokaklarda niçin yürüyeyim? Derdim. Şimdi yemek masasının başında düşünüp kalınca anlıyorum ki öyle değilmiş.”

Esmâ uykulu uykulu bakınmayı sürdürürken , hiç istemeden ansızın bir kahkaha savurdu. Akın mahcup, sesini çıkarmadan onu gözlemliyordu.

Konuşmayı sürdürerek:

“Akıncığım; yine de iş işten geçmiş değil. Bedri Kak'ın dedikleri başımıza gelip çatmadan, çevremize bir çember çizelim derim ben. İş işten geçmeden, ilkelerimizi titizlikle bu çemberin içerisine silinmeyecek şekilde kazıyalım. Hiç vakit geçirmeksizin de çizdiğimiz çemberin içerisine başkalarının girmesine izin vermeyelim. Hiç beklemeyen uygulamaya geçelim. Bu ilkeleri hem biz okuyalım, hem de içeriye girmek isteyenlere okutalım.

Anımsadın mı? Belgrat Ormanlarında ellerimiz birbirine kenetli, düşünceli düşünceli ve umutlu umutlu dolaşırken çizdiğimiz mutluluk çemberini? Şimdi uygulamanın vaktidir derim!.. Şimdi tam sırası geldi. Kesin kesin karar verelim. Uygulamaya hemen başlayalım. Çemberin içerisine de kimseleri sokmayalım. Ne dersin?..”

Akın irkilip kaldığı yerde kendinden geçmiş, düşünüyordu. Titreyen sesiyle, "Olur; neden olmasın. " diyebildi. Esmâ, kendisinde düşündüğü gerçek yaşam çemberini birlikte çizelim diyordu. Akın bunu çok iyi anlamıştı da iş işten geçmiş miydi yoksa? Onu düşünüyordu. Kararsız ve korku dolu düşüncelerin doldurduğu soğuk bir hava, yuvayı doldurmuştu.

Akın Yankı Sabah Sabah, dudaklarından kopup giden ıslıkların söylediği duru ezgiler eşliğinde banyosunu alırken. Esmâ da kahvaltı masasını hazırlamaya çalışıyordu. Her günkü sabah hazırlığı sürüp gitse de Akın, Esmâ'nın yüzüne nasıl bakabileceğini düşünürken , Esmâ da ertesi gün başlayacak Güney Amerika tatilini Akın'a nasıl söyleyebileceğini ölçüp biçiyordu. Akşamdan arta kalan Bedri Kak öğretileri, kafasının içinde oynaşmayı sürdürüyordu.

Esmâ Kahvaltı masasını çabucak hazırladı. Elinde çay bardağı Akın'a seslendi:

"Günün aydın olsun Haymene! Aydınlık günlerin şerefine içeceğim bu sabahki çayımı. Banyodan taşıp gelen ıslıkların söylediği mutluluk melodileri, inan beni de dinlendiriyor. Günün kutlu olsun güzel insan!.. Günümüz aydın olsun Güzelim!..

Akşam sofrayı eksiksiz kurdum. Sevgilimle ben, bu akşam bu sofranın hakkını vereceğiz, nice mutlu günlere! diyeceğiz... diyordum da hemen aklıma düşüverdi:

Şimdi benim can yoldaşım, güzel İnsan Av. Akın Yankı kim bilir kimlerle tartışıyor, kimbilir kimlerle savaşıyordur dedim. İnanır mısın? Lokmalar boğazımda dizildi kaldı. Güzel İnsan, Can Akın'ı düşündüm. Beklemeliyim, beklemeliyim dedim. Yemek masasının başında bir kulağım zil sesinde bekledim de bekledim. Ne çare! Güzel insan Akın Yankı, gecenin bir yarısı da olsa yuvaya ulaşmayınca, ben de yemek masasının başında uyuya kalmışım. Sonrasını biliyorsun."

Esmâ konuşmayı birden kesti. Gece yarısı Akın'a dinlettiği söylevi düşündü. "Bundan sonrasını söylesem mi acaba? Söylemesem mi? " derken bir an kendini alamadı; söylemeye karar verdi: "Can Akın'ım; yemek masasının başında kestirip dururken, çok kötü şeyler görmeye başladım rüyamda. Şimdi anlatıp da bu güzel sabahı

karartmam doğru olmaz. İnanır mısın? Karabasanlar üşüşmüştü beynime. Nedense kabuslar görüyordum. Çok korkmuştum. Bir anda sanki dünyam kararmış gibi oldu. O anda Canım Akın'ımı düşündüm. Tanrı korusun başına bir şey gelmiş olmasın... dedim. Gece yarısı söylevini o yüzden dinlettim. Çok çok özür dilerim. Biz zaten, yaşamda özenli davranan kişileriz. Öyle değil mi canım? Avukat olarak, özenli yaşamayı biz bilmeyeceğiz, biz yaşayamayacağız da kim yaşayacak? Kim bilecek? Öyle değil mi? Geç de olsa, sabaha doğru evde seni görünce kafamın içinde dolaşp duran korkular savuldu gitti. Sonrasını biliyorsun. Çok güzel bir uyku çekmişim."

Esmâ'nın gözleri yaşarmıştı. Bir an bekledi. Ağlamaklı şekilde yeniden konuşmaya başladı:

"Haymene... Nedendir bilmem, yine de akşam gördüğüm karabasanlar beni düşündürdü. Tanrı korusun, para kazanacağız derken, ağzımızın tadı mı kaçacak yoksa? İşte, Şimdi şu anda yeniden korku düştü içime..."

Akın gülümsemeye çalışarak:

"Neler düşünüyorsun Şirincan! Kendine gel. Topla kendini. "Elinde havlu Esmâ'nın yanına değin geldi. Esmâ'yı yanağından öperek, onun başını yavaşça göğsüne yatırdı. "Sabah sabah neler söylüyorsun böyle Allah aşkına. Anlayamıyorum bir türlü. Sen benim bildiğim Cadaloz Esmâ değil misin? Niçin kapıp koyuveriyorsun kendini? Bu gün erkenden eve geliyorum. Akşam sofrasını kendi ellerimle özene bezene ben kuruyorum, ona göre! Sana çok büyük sürprizlerim olacak, şimdiden çtlatıyorum, bilmiş ol.

Ne oldu, hani? Buenos Aires, buenas nocas ... diyordun. Geri mi kaldı yoksa Güney Amerika gezisi. O konudan hiç söz etmez oldun. Merak ettim doğrusu. "

Akın'ı dinleyince Esmâ'nın içi burkuldu. Birden başını kaldırdı. Akın'ın yüzüne bakmaya başladı utanarak. "Hayır, Amerika gezisi de geldi çattı."Çekine çekine ekledi: "Sevgilim!.. Bir gün sonra Güney Amerika tatilim başlıyor. Biletlerimiz hazır. Ne var ki bu gece yaşadıklarım beni çok korkutuyor. O yüzden derim ki Güney Amerika tatiline çıkmasam mı yoksa? Ne dersin Sevgilim? Gerçekten çok korkuyorum. Tanrı korusun. Kötü bir şey olmasın da..."

Akın sözünü kesti:

“O nasıl laf Esmâ! Ağzından yel alsın. Olur öyle şeyler.Yemeği yiyemeden, aç karnına vesveseyle uyuyup kalınca demek rahatsız olmuşsun. Aslında çok haklısın. Benim de işlerime bir çekidüzen vermemin zamanı geldi geçiyor. İşyerinden her gün belirli saatlerde ayrılmayı planlamalı , bunu da işverene kabul ettirmeliyim diye düşünüyorum.”

Esmâ sözünü kesti:

“Sakın ha!.. Daha dün bir, bu gün iki bile değil. Ne yapalım Sevgilim. Az daha katlanalım , az daha ayrı kalalım ama bu arada hiç olmazsa bir evimiz, işlerimizi yürütebileceğimiz yazıhanemiz olsun. Sanki ne olacak? Ben, Haymene Akın'ı çok çok iyi bilirim, O da Meymene Esmâ'yı çok iyi bilir. O yüzden derim. Canım Akın'ım! Haymeneli, bu dünyada kimseden kimseye fayda yok! Aman ha!.. Sabırlı ol. Sabırlı ol. Sabırlı ol. Ben burada, bu kutlu yuvada, yollarını gözleyerek, hergün beklerim seni. Yeter ki işlerimiz yoluna girmişken, hiç aksatmadan sürdürebilelim bu düzeni.

Dün ne oldu biliyor musun? Sana anlatmak isterim:

Haciz yapmak için İğneyurdu'na bir vardım ki, Terzi küplere bindi. Durmadan bağırıp çağırıyordu: “Kasabalının elinde sadece Tiryol kalmıştı . Şimdi onu da almak istiyorlar. Kasabamızın önü kapatılıyor. Denizle bağlantımız kesiliyor. Bunu bir arayan soran çıkmayacak mı? Memleketi yağmalamak istiyor bunlar! Asla ve asla yapamazlar... Bu memleketin sahipleri var!.. Asla yapamazlar bunu! Asla yapamazlar! diyerek bağırıp çağırdı. Yerinden kalktı ve yüzü kimi gazete ve dergilerden koparılmış yazılarla kaplı karşımızdaki duvarın dibine kadar gitti ve yüksük takılı parmağıyla duvarda asılı bir yazıyı göstererek, bize de el etti. “Buraya kadar gelir misiniz...” diyordu.

İcra Memuru da, Ben de şaşkın şaşkın; bulunduğumuz yerden Hasan Usta'nın yanına varınca ne görelim? Hasan Usta kendi yazdığı bir şiiri gösteriyordu. Hasan Kınık'ın Zeytincilerin Sesi' nde yayımlanan şiirini, duvarın yüzünde okumaya başladık. Çok heyecan vericiydi şiir, düşündürücüydü. Hiç üşenmedim. Bir kopyasını yazıp çantama koydum.”

Esmâ çantasından çıkardığı kağıttan, şiiri okumaya başladı:

T İ R Y O L

“Tiryol’un sahibiyim ben
Tiryol benim öz yurdum
Bin yıldır göz nuru alın teri dökerek
Gece gündüz demeden çile çekerek
Dikiş makineleriyle işlediğim
Türkülerle bezediğim
Tiryol’un sahibiyim ben
Dünyalar yıkılsada asla
Dokundurtmam ona kirli elleri
Kimseler kirletemez
Uğruna şehitler verdiğim
Gazi olduğum yeri ... “

Hasan Kınık.

İğneyurdu Terzisi

İcra memuru da ben de donup kalmıştık. Hasan usta önünde duran masanın çekmecesini açtı. İçeriden çıkardığı defterden yırtıp aldığı bir yaprak kağıda, sinirli sinirli yazmaya başladı:

‘Ey Ahali!.. Duyduk duymadık demeyin!.. Memleket yağmalanıyor!.. Yarın İğneyurdu’nda basın toplantısı yapıyorum. Başta gazeteciler! Herkes davetlidir!.. ‘

Kağıdı cama yapıştırmak istemesin mi? Aldı eline, toplu iğnelerle dükkanın camına iliştiriverdi. İcra memuru da, ben de bakışıp kalmıştık. Ne oldu, nasıl oldu anlayamadan Kınık Hasan dışarıya çıktı. Cama yapıştırdığı kağıdı okumaya çalıştı. İçeriye dönerken söyleniyordu: “... Olmayacak böyle. Yazı dışarıdan kolayca okunamıyor...” dedi ve pencerenin camına iliştiirdiği kağıdı yerinden kaldırdı. Camı iyice temizledikten sonra, dikişte kullandığı sabun parçasıyla camda güzelce bir çerçeve çizdi ve içerisine yeniden büyük harflerle yazmaya başladı:

“Ey Millet!.. Memleket yağmalanıyor!.. “

Gelip geçenler İğneyurdu ‘nun önünde duraklayarak yazıyı okuyun-

ca , başlıyordu düşünmeye. Kimileri içeriye girip Hasan Usta'dan açıklamada bulunmasını istediler.

Hasan Usta yanıt veriyordu:

“Yarın basın toplantısı yapacağım. Yarını bekleyin... “

Çok geçmeden İğneyurdu'nun önüne insanlar doluştular. Yazıyı okuyarak birbirlerine soruyorlar:

“Ne demek istiyor Hasan Usta? “

Bu arada başka neler oluyordu bilemem de Kınık Hasan içeri dışarı girip çıkıyor, telefonda ateşli konuşmalar yapıyordu. Kulak misafiri olduğumuz kadarıyla, camdaki duyuruyu silmesi istendiği belli oluyordu. İcra Memuru da ben de gerçekten ayın beyin olmuş, neye uğradığımız şaşırılmış halde; hala içeride bekliyorduk.

İcra Memuru yavaşça kulağıma eğildi:

Polise haber versek iyi olacak. Bu adam ne yaptığını, ne söylediğini bilmiyor. Polise haber verelim. Haciz uygulamasını yapalım.” derken, cep telefonum çalmaya başladı. Arayan Poşulu Ramazandı :

‘ Devletlim !..Devletlim, anlaşmaya varıldı. Haciz geri bırakıldı.’ diyordu.

Sonradan kulağıma çalındığına göre; Olaylar sürüp giderken, seninkiler yalvar yakar olmuşlar.... Hatta, olay yatıştıktan sonra Zati giderler'de yüzyüze görüşmüş Hasan Usta'yla. Böyle düşüncelerden vazgeçmesi için ricada bulununca, Hasan Usta çok acı konuşmuş kendisine diyorlar :

‘ Zati Bey! Böyle durumlarda Rahmetli Babanızın iki sözünden birisi; rüşvet haramdır. Alan da veren de mel'undur(lanetli) demesiydi. Ne oldu size böyle? Rahmetli Giderler zamanında bize Giderler Şirketi, fakir fukara için elbise diktirirdi. İşin başına Zati giderler geçti, şimdi zenginler için elbise dikiyoruz. Yazıklar olsun! Toprağın hatırı var. Çekil git başımdan!’ demiş.

Bu yüzden hakettiğim vekalet ücretini de alamadım iyi mi? Neyse hayırlısı. Amerika dönüşü bakarım dosyaya. Alacağım vekalet ücretini de söke söke alırım.”

Akın Esmâ'yı dinledi dinledi ve gülümseyerek konuyu değiştirmek istedi:

“Eee!.. Şirincan! Karar verdin demek. Amerika yolculuğu başlıyor. Gözlerim yolda seni bekleyeceğim. Bir de üzerinde can taşıyorsun. Haydi hayırlısı. Buralarda Haymene, Amerikalarda Meymene. Git gel bakalım. Madem karar verildi. Umarım çok güzel bir gezi olur. Gönلünce yaşar, dinlenir gelirsin. Git... Hiç olmazsa sen bari dinlenirsin. “

Esmâ çekinerek:

“Uçak yarın sabah sekiz de kalkıyor. “

Akın sevgiyle gülümsedi:

“Tamam hava alanına ben iletirim Şirincan!.. “

Esmâ , “hayır olmaz... “ anlamında ellerini havaya kaldırarak:

“Akıncığım çok teşekkür ederim. Sakine Hanım'la birlikte gidiyoruz hava limanına. Beşir oğulları'nın cipi (Jeep) alıyor ve hava limanına iletiyor. Şimdi onlardan ayrılıp da, beni eşim götürecektir demem yakışık almaz. “

Akın az düşündü:

“Madem öyle istiyorsun, bir şey diyemem. Benim Şirincan'ım bilir. “

Esmâ gülümseyerek Akın'ın boynuna sarıldı:

“Bugün evde kalıyorum. Yarınki yolculuk için hazırlık yapacağım...“

Akın gülümseyerek sözünü kesti:

“En iyisini yapıyorsun. Benim yapabileceğim bir şey olursa telefon et. Çocukları gönderirim. Gerekli olursa, Şirincan'ım için, kendim de gelirim. Siz yeter ki emredin... “

Esmâ sevgiyle bakarak gülümsedi ve Akın'ın boynuna sarılarak:

“Çok teşekkür ederim canım. Çok çok teşekkür ederim... “

Birbirlerine iyice sarıldılar. Uzun uzun öpüştiler. Ve Akın, Giderler Ticaret'in yolunu tuttu.

İlk Neşter

Yerel gazetelerden, Zeytincilerin Sesi 'nde manşetten veriliyordu:

“Giderler!.. Giderler!.. Malı götürüp giderler. Yurt dışından beklenen imar komisyonu üyesi de gelince Tiryol'un ağzında duran köşe araziler imara açıldı. Sanki ihtiyaçları mı vardı? Sahipleri yeniden köşe oluyor...”

Ortalık alevlendi. Tiryol için kimilerince birşeyler yazılıp söylenince; Zeytincilerin Sesi'nde hemen bir yalanlama (tekzip) yayımlandı. Bu yalanlama,. Giderler Ticaret İşletmelerinde bayram havası estiriyor; Zati Giderler'in ağzı kulaklarına varıyordu. Gazetenin şiddetle itirazda bulunduğu yalanlamada:

“... Bu çirkin iftiraları yayan kendini bilmezler, kimi zavallıları da yanlarına almışlar, sözde haber yapıyorlar. Neresi haber bunun? Dürüst ve namuslu insanlara çamur atıyorlar; bunun adına da haber yapmak diyorlar. Halkımız adına, yargı önünde bunun hesabını sormak boynumuzun borcudur. Bilindiği üzere, Tiryol mevkiindeki bir işe yaramayan boş arazilerin turizme açılarak değerlendirilmesi projesi, Belediye Meclisimizin onayından geçmiş bulunmaktadır. Bu gün sadece bir çöplük halinde duran boş alan imara açılınca, kasabamızın güzelliğine güzellik katılacağı gibi; insanımıza da ekme kapısı açılmış olacaktır... Birkaç kendini bilmezin yaptığı karalamalar bize hiçbir şey kaybettirmez. Aksine güç verir, şevk verir... Güneş balçıkla sıvanmaz. Kervan yürüyecek! Bu güne kadar olduğu gibi, bu günden sonra da eserlerimize eserler katacağız. Zeytincilerimizin mamur ve müreffeh bir belde olması için elimizden ne gelirse yapacağız...”

Ortam hararetlendi ve olay dillendi de başka arayıp soran olmayınca, kısa sürede küllendi. Büyük Reis Zati Giderler'in de yüzüne bir can geldi. Bezig bezgin gülüyordu.

Çok geçmeden, satışı yapılan arsayı tapuda devralmak için Dubai'den Taciler de geldiler. Ölçüp biçmeler başladı. İnşaat ve imalat hazırlıkları tamamlanıyordu.

Bir akşam tanıtım kokteyl'inde bomba gibi bir haber. Tiryol'a inşa edilecek "Taci Towerland "ın maketi gazetecilere gösterildi. "... Ülkenin en yüksek gökdeleni olmasa da, Tiryol' dan engin denizle söyleşerek, kasabayı gün yüzüne çıkaracak, ona renk ve güzellik verecek, cümle aleme tanıtacak bir otel inşa edilecekti." Aslında Güzel Türkiye böyle örnek yatırımlarla kalkınacaktı. Uçsuz bucaksız, bomboş deniz kıyıları, bakir duruyordu. Kalan kıyılar da turizme açılmalı, Taci Towerlendlar inadına çoğalmalı... deniliyordu. Toplu görüşme ve konuşmalarda, bu tür değerlendirmeler sürdü gitti.

Güzel bir akşamdı. Giderler Holding Zati Giderler, son derece heyecanlı görünüyordu. Kendini tutmamış olsa, sevinç çılgınlıkları atmak, gücünün yettiğince bağırıp ünlemek geliyordu içinden:

"Dostlarım!.. Memleketin önde gelen holdinglerinden biriyim artık ben. Sakın çıkarım demeyin karşıma!.. Hepinizi sinek gibi ezer geçirim!.. Çekilin önümden !"

Dubaili Taci de, çevresine gurur ve kibir dolu bakışlar fırlatarak seslenmek istiyordu:

"Para bende! Şimdi vurgunu vurduk; avımızı avladık. Sıra geldi asıl büyük vurgunun yapılmasına. Taci Towerland için fazladan alabildiğim her bir kat ile fazladan kazandığım her bir metrekaare arsadan yeniden milyonlar kazanacağım. Hiç beklemeden inşaat projesi onaylanmalı, inşaata başlanmalı. Taci Towerland 'ı gören gözler kamaşmalı..."

Kasaba ileri gelenlerinden kimileri de kokteyle çağrılılar arasında göze çarpınca Av. Akın, belli etmeden onların arasına karışarak, yaptıkları konuşmaları dinlemeye çalıştı. Onlar da kendi başının derdine düşmüştü.Taci Towerlend'in inşaatı başlar başlamaz depo bekçileri, işçiler, yapı ustaları gereksinimi doğacağına göre şimdiden, bu çeşit gereksinimlerin kendilerince eksiksiz karşılanacağını

bildirerek, ısrarlı ricalarda bulunuyor; "... Ne olur, bu ihtiyaçları biz karşılayalım. " diyordu.

Zati Bey kasabalılara olumlu yanıtlar veriyor, onların gönüllerini almaktan geri durmuyordu. Bu kişilerden Bekir adında olanı, Zati giderlerin yanından ayrılıp giderken yalvarışlar içinde, usul usul şöyle diyordu:

"Beyefendi Allah sizi inandırsın, damat iki yıla yakın zamandır iş bekler. Çoluk çocuk perişan. Benim evde, yanımda kalıyorlar. Elinizi öper üç tane de torun var. Allah sonumuzu hayır getirsin. Ne yapacaksınız çaresizlik işte. Hiç olmazsa bir bekçilik filan..."

Zati Bey de, "Tamam fazla uzatma, olay anlaşılmıştır..." anlamında elini sallayarak:

"Hiç meraklanmayın, gereken yapılacaktır. Siz bu memleketin insanısınız, herhalde bekçilik ve beklemecilik gibi görevlerin tamamı sizlere verilecektir." diyordu.

Kasabanın ileri gelenleri de böylece, istediğini almış olmanın sevinci içinde, arzularına kavuşmuş olarak kokteylden ayrıldılar.

Üçyüz milyon dolarlık kokteyl'i dört dörtlük düzenleyen, Sosyal işlerden sorumlu Müdür Gülbahar Bozçiçek, bu işin üstesinden başarıyla gelmiş olunca Zati Giderler'den tam not almıştı.

Zati Bey, geriden geriden bezgin bezgin seslendi:

"Bu akşam her şey yerli yerindeydi. Sosyal işler Müdiremiz Gülbahar Bozçiçek'e teşekkürler ve tebrikler. Üç gün izin ve yanında bir maaş ikramiye ..."

Av. Akın ecel terleri döküyordu. Arazinin tapusu Taciler'e devredilecek. Üçyüz milyon dolar satış bedeli, Holding yetkili vekili olarak Dubaililerden teslim alınacaktı .

Karar verildi. Satış fiyatı vergide düşük gösterilirse söz olur, yeniden medyanın diline düşmeyelim denildi. Tiryol'nin vergi değeri çok yüksek tutuldu; üçyüz bin lira olarak gösterildi. Kimileri şiddetle karşı çıktılar. "Ne gerek vardı?..Bu kadar yüksek vergi boşuna ödeniyor. Çevre taşınmazların metrekare vergi değeri (1) liradan gösteriliyor. Üçyüzbin liradan çok çok daha düşük bir bedel gösteri-

lebilirdi... “dediler . Medyayı yeniden karşımıza almayalım düşüncesiyle, bu görüş kabul görmedi. Üçyüz bin liranın vergisi ödendi. Ve üçyüz milyon dolar, Giderler Holding’in kasasına çörekledi.

Akşam akşam Esmâ, internetten Akın’a seslendi:

“Sevgilim çok mutluyum. Hele buralarda gezip dolaşip dinlenince anladım. Geleceğimizden çok umutluyum. Rio de Janeyro’dan ses veriyorum bilesin... Güzel İnsan!.. Sen nasılsın? Ne yapıyorsun? Nerelerdesin? İnan aklım oralarda takılı kaldı. Güzel insan Akın Yankı! Sana kolay gelsin diyorum. Bensiz geçirdiğin günlerin mutlulukla dolsun diyorum ve ve ve Süt yanığı büzüğünden hasretle öpüyorum. Canım benim! Sana kıyamam! “

Akın az sinirlendi mi ne ? Yine de, “Kendine gel garibim.” dedi ve sakince yanıt verdi:

“Bildiğin gibi ben de çalışıyorum canım, çalışıyorum. Başka ne yapabilirim ki? Burada bir başıma savaş veriyorum. Kazanacağıma da kesinlikle inanıyorum...”

Arkasında ve önünde para dağıtıcıları ile para kapıcıları , yapılan ödemeler ve imzalar ... imzalar. Av. Akın Bey çalışıyordu. Kimi zaman çevresinde gördüğü sıradan insanların halini düşününce ve ne olacak bu memleketin halleri deyip, kendine gelince:

“Hayret bir şey!..Yağma yapılıyor memlekette! Para kapışılıyor! İlgililer, olup bitenlerden habersiz mi? Yoksa biliyor da sessiz mi? İnsan şaşırıp kalıyor...” diyerek hayıflanıyordu. Zati Giderler Akın’ı görünce, canlı cenaze gibi gülümseyerek esenlese de nedendir bilinmez; o anda Akın’ın içini korku dolduruyordu. Akın içten içe kendince bunun nedenini düşünüyor, aklına hiçbir şey gelmiyordu. Yine böyle bir düşünme anında, Akın’ın cep telefonu çalmaya başladı. Arayan Gülbahar’dı. “Akşam saat 09.00’da aynı yerde... Karyak’ın önünde ...”

Siyah otomobil tam saatinde Akın’ı Karyak’ın önünden aldı. Caka satarak, kasabanın diğer ucundaki Çeriler Restaurant’a doğru yollandı. Çok özel bir yemekte sınırlı sayıda konuklar... Çeriler Resta-

urant Giderler Holding toplantıları için kapatılmıştı. Tiryol alışverişinin alıcı ve satıcı yanları ile onların çok yakınında bulunan kimi yakınları arasında kutlanacak, yakınlık daha da ilerleyecekti.

Yemeksirasında, Taci Bardia teşekkür konuşmasını yaparken, beklenmedik bir şey oldu:

Taci Bardia, Av. Akın'ın adını anımsayamayınca gülümseyerek, az da alay ederek mi ne?

“Karşı yanımızda bulunan yüzü benli Güzel Dost!..”diyerek Akın'dan söz edince, Akın'ın aklı başından gitti. Cinler tepesine üşüştü. Yüzündeki “büyük” yüzünden yaşadığı Pangaltı kavgalarını, Bakırköy günlerini düşündü birden. Üstüne bir titreme geldi; şaşırılmıştı. Hemen bir pusula yazdı ve karşısında kendisini süzüp duran Gülbahar'a uzattı.

“Yarın öğleden sonra doktora gidiyoruz.”

Gülbahar, anında yazılı yanıt verdi:

“Yarın öğleden sonra saat iki uygun mu?”

Akın başıyla onay verdi. Elinden gelse yemek masasının başından kalkıp , hemen operasyon masasına uzanmak geliyordu içinden.

Akın Yankı'nın yüzüne operasyon yapacak doktor; neşeli görünmeye çalışan yorgun bakışlı biri. Yine de tam bir sevecenlikle:

“Buyurun Akın Bey buyurun ... Neden beklediniz, bugüne kadar böyle? Çok önceden aldrabilirdiniz yüzünüzdeki bu nakiseyi(kusurluluk). Çok geç kalmışsınız. Korkulacak bir şey yok. Rahat olunuz lütfen. Bunlar, çok çok basit bir operasyon bizim için.”

“Doktor Bey, siz daha iyi bilirsiniz de,her şeyin başı bir sivilcedir. O yüzden bekledim. ”

“Çok haklısınız Avukat Bey!.. Çok haklısınız da , biz bu operasyonları çok sık yapıyoruz. Sizin için tehlike binde bir bile değil. Korkmaya gerek yok. Çok çok geçmiş olsun ...” dedi. Av. Akın'ın yüzündeki büyük temizlendi.

Akın iki gün yüzü bantlı gezindi. Gülbahar da tatilde olunca, saatler inanılmaz güzel geçiyordu. Sevgililer günlerini gün ettiler. Güvercinyuvası 'nın çılgın konukları, son güz günlerinin esintileriyle, yeşilikler üzerinden engin denizi seyreyleyip dururken, Akın'ın telefonu çaldı.

Doktor, "Yarın sabah 10.00'da bekliyorum. Hem yüzündeki sargıyı da alalım..."

Gülbahar ve Akın son derece heyecanlanmıştı. Yarını iple çektiler. Ertesi gün saat 10.00'da doktorun karşısında, birbirlerine sessizce bakışarak bekliyorlardı.

Akın'ın yüzündeki sargı kaldırıldı. Kırışıklık bütünüyle kaybolmuş, benzi dümdüz olmuştu. Yalnız, yalnız... Büzüğün yerinde, son derece öfkeli bir kızarıklık, nar çiyesi gibi kıpkırmızı kızarıyordu. Bu durumu gören Akın, birden buz kesildi. Sesi kısıldı. Ne yapacağını ne söyleyeceğini şaşırılmıştı. Acı bir çehreyle doktorun yüzüne kuşkuyla bakarak, "Yoksa..., yoksa... Ters giden bir şey mi var Doktor Bey?" diyebilirdi.

Gülbahar'ın da ağzını bıçak açmıyordu. O da tutulmuş kalmıştı. Sesini çıkaramıyor, Av. Akın'ın yüzüne bakamıyordu. İki de şaşırılmış halde doktorun yüzüne bakıştılar.

Doktor sakince seslendi:

"Hiç acele etmeyelim ..." dedi. Yarayı ilaçladı ve üzerini kapattı. "Telaşlanmanıza gerek yok. Biyopsi sonucunu bekleyeceğiz. Sonuç o zaman belli olacak. İki gün sonra bekliyorum..."

İki gün oldu. Akşam akşam Esmâ, Güney Amerika'dan ses veriyordu internetten. Havadan sudan konuşmalar sürüp giderken Esmâ ansızın sordu:

"Haymene! Yüzündeki o bant ne? Ben buralarda gerçekten dinleniyorum da, sen nasılsın? Ne yapıyorsun oralarda Haymene?"

Akın suskundu.

"Değişen hiçbir şey yok. Bildiğin gibi Şirincan, bildiğin gibi ..."

Esmâ ısrarla:

“Yüzündeki bant ne öyle? Büzüğü bantladın öyle mi? Güzel insan! O büzük senin nazar boncuğun! Ben seni onunla sevdim. Ama sen, anlamsız tasalar içindeydin. Kendi kendine sorun yaptın durdun... Hayatım! Seni çok özledim. Hafta sonu buluşmak dileğiyle öperim.”

Av. Akın'ı bir süredir, yüzünde simsiyah bir yama ile görenler şaşırmişti. Sol yüzü kapkara olunca kimse ne diyeceğini bilemiyordu.

Doktor ikinci kez gördü:

“Korkulacak bir şey yok. Bir süre tedbirli olacağız ...” diyordu. Hiç renk vermiyordu ama Akın'ın da içine bir korku düşmüştü. Sinirleri gerilmiş, korkulu uğultular içinde yaşıyordu.

“Yoksa! Yoksa! Kanser miyim? “korkusu içinde, sarhoş gibiydi sanki. Son derece tedirgindi. Yanında Gülbahar olmasa, kesinlikle çok zor anlar yaşayabilirdi. Hiç kimseden çekinmiyordu. Beyninde fırtınalar, dünya umurunda değildi. Hayalleri yıkılmış gibiydi. Apayrı bir Akın olup çıkmıştı.

Mesleğe başladığı ilk günlerini düşünürince gelecek hayalleri, kafasında esip duran güz rüzgarının oradan oraya alıp götürdüğü sarı yapraklar gibiydi sanki. İçinden çıkılmaz kaygılar sarıyordu benliğini. Yanlış giden birşeyler olduğu kesindi de kendisinin bilemediği düşünemediği daha başka olumsuzluklar mı vardı yoksa? Zihnindeki korku ve kuşkular hızla artarak büyüyordu. Bağırıp ünlemek geliyordu içinden. Kendini zor tutuyordu. Yanında Gülbahar, doğru Güvercinyuvası na...

Gülbahar da kendinde değildi. Akın'ın böyle bir felaketle karşılaşabileceğini hiç hesaba katmamıştı. Tam bir pişmanlık içindeydi. Onun başına gelenlerden kesinlikle kendini sorumlu tutuyordu. Kendini suçlu hissediyor, içi titriyordu. “Yoksa Akın Kansere mi yakalandı benim yüzümden? “ diye düşünüyor; Akın'ın yanından ayrılmak istemiyordu.

Durumu Zati Giderler de bildiğinden, Güvercinyuvası ziyaretlerini görmezden bilmezden geliyor, hiç sesini çıkarmıyor, kendi kendini alkışlamaktan da geri durmuyordu:

“Ben yanılmadım. Av. Akın gerçekten sağlam biri. İnşallah kaybetmeyiz ...” diyerek, Gülbahar'a güç vermek istese de buz üzerine yazı yazdığını çok iyi biliyor, Akın'ın başına gelebilecekleri düşündükçe,

o da korkuyordu. Av.Akın'ın çalışma odasına giderek, sessizce içeriye girdi ve sessiz bir gülümseyiş içinde :

“Büyük Hukukçu !.. Sevgili Akın! Geçmiş olsun! Ne böyle! Kendini kapıp koyvermişsin! Allah esirgesin! Hiç beklemem de kötü bir durum olursa hiç ikibir etmem, derhal ne gerekirse yaparım; lütfen bunu iyice bilin. Sakin olun dostum...

Elbette kolay değil. Allah şifa versin. Kolay olmasına kolay değil de henüz kesin bir teşhis bile konulmadan siz, kendinizi kapıp koyverdiniz. Her şey insanlar için dostum. Bir hukuk adamı olarak, bunu sizin çok daha iyi bilmeniz gerek. Ne biliriz yarınımızdan? Başımızdan neler gelip geçeceğini biliyor muyuz? İnsanoğluyuz biz! Yaşam bu!..

Ben derim ki birkaç günlüğüne, dinlenmeye çekilseniz. Yurt içinde de olabilir, yurt dışına da gidebilirsiniz. Siz nasıl isterseniz. Birkaç gün dinlenmenizde fayda umarım. Doktorla görüşülsün; vakit geçirilmeden ne gerekirse yapılsın. “

Av. Akın, kendisini topladı. Ayakta beklemekte olan Zati Bey'e "Buyurunuz ...”dedi ve yer gösterdi. Gülümsemeye çalışarak:

“Anlayışınız için çok teşekkür ederim. Şimdilik kesin sonuç alınmaya dek beklemek istiyorum. Bu gün doktorla görüştüm. Korkutucu olmayan şeyler söyledi. ‘ Henüz biyopsi sonucu bile gelmedi. Siz kanser olduğunuzu ileri sürüyorsunuz. Ben sizin düşüncenize katılmıyorum.Sizin kanser olduğunuza da inanmıyorum. Biyopsi sonucu beklensin; ondan sonra konuşalım... ‘deyince içimde umut ışıkları yandı. Hiç olmazsa biyopsi sonucunu beklemem doğru olacak.”

Zati Bey de katıldı Akın'ın düşüncesine:

“Az önce de söyledim. Çok doğru düşünüyorsunuz. Doktorla görüşülsün. Biyopsinin sonucu alınsın. İnşallah bir şey çıkmaz. Yeterince çalıştınız ve yorulduunuz. Dinlenmenizde, bir nefes almanızda yarar var. Hayırlısı olsun. Sağlıklar dilerim... “

Gülbahar ve yanında kimi çalışanlar da Geçmiş olsun ziyareti için Av. Akın'ın odasını doldurunca, Zati Giderler Akın'a , yeniden sağlıklar dileyerek odasından ayrılıp giderken, aklına yeni bir düşün geldi. Kendi kendine söylendi:

“Tiryol alışverişi henüz tamamlanmadı. Av. Akın’ın yerine başka birini bulmak gerekecek. Olup bitenleri başka bir kişi daha öğrenecek... Başağa’ya ve diğerlerine komisyonların kalan kısmını kim dağıtacak? Onlarla görüşmeleri kim yürütecek? Bu olayları üçüncü bir kişinin öğrenmesi hiç doğru olmayacak. O yüzden Akın’a bu durumu anlatarak, bir süre daha çalışmasını istemekte bir sakınca varmı acaba?” diyerek, tekleyip çiftlemeye başladı. Komisyon sahipleri Başağa ve diğerleri de zaten Av. Akın’ı tanıyordu. Üçüncü bir kişinin araya girmesi onları da kuşkuya düşürecekti.

Zati Giderler, karasızlık içinde kalmıştı. “Acaba ne yapmalıyım da, komisyon dağıtma ve özel görüşmeleri yürütme işini, Av. Akın’ı üzmeden kendisine bildirmeliyim.” diye düşünmeye başladı.

Konuyu Gülbahar’a açmadan edemedi:

“Gülbahar ne dersin? Akın’a izin vermek istiyorum; birkaç gün dinlensin diyorum. Bu güne değin, baş göz açmadan çalıştı. Çok iyi iş kotardı. Bir kaç gün dinlenmesinde yarar var. Üstelik rahatsızlığı da var. Ne dersin? Taciler’le olan görüşmeleri, Başağa ve arkadaşlarıyla olan görüşmeleri ve kalan komisyonları dağıtma işini, ona ihtiyaç duymadan biz kotarabilir miyiz?”

Gülbahar hemen yanıt verdi:

“Ben de size bunu söyleyecektim. Akın Bey tatili çoktan hak etti. Bunu siz de biliyorsunuz. Üstelik çok rahatsız.Yüzünde sargılarla ortalıkta dolaşıp durması da onu tedirgin ediyor.”

Zati Giderler kuşkuyla sordu:

“Sizi anlıyorum da, bu işler için başka birini görevlendirmemiz doğru olur mu? Zaten her şey ayyuka çıkmış durumda. Yoksa Akın Bey’e; kalan işleri tamamlayıver de tatile çık mı diyelim?”

Gülbahar aksi düşünceyi savunuyordu:

“Bana sorarsanız; Akın’ın dengesi bozulmuş durumda. Ne yapacağı hiç belli olmaz. Son derece yorgun. Sinir krizleri içinde yaşıyor. Saniki barut fıçısı gibi. Her an bir yanlışlık yapabilir.

Zati Giderler, başıyla da onylayarak:

“Ben de size katılıyorum da, Tiryol görüşmelerine üçüncü bir kişi

karışmasa iyi olur. Akın'ın durumu da belli. Görüşmeleri yaparken ve komisyonları dağıtırken, bir yanlışlığa düşerse başımıza iş açılır; Taciler anlaşmasında sorun doğar korkusu içindeyim. Ne var ki Akın'ın yerini tutacak birini de bulamıyorum.”

Zati Giderler, düşündü taşındı ve Sonunda kararını verdi:

“Ne olacak sanki ? Ne yapıverecek Av.Akın? Tatile çıkmadan, yarım kalan görüşmeleri tamamlayarak, inşaat projesini onaylattırsın. Parayı çantasına koyup, ilgili birkaç kişilere komisyonlarını dağıtsın, sonra da tatiline çıksın ...”

Başağa ve diğerleri de ikide bir telefon açıp, haberler gönderip, yarım kalan görüşmelerin tamamlanmasını ve alacaklarının ödenmesini istiyorlardı.

İlk Erdem

Güney Amerika gezisinden dönen Esmâ, dinlenmiş kendine gelmiş görünüyordu. Bakımlı bir yüz ve umut ışıklarıyla dolu gülen gözlerle selamlaşan, hal hatır soran duygulu bir Esmâ olmuştu. Çok mutlu görünüyordu. Baro'nun konferans salonunda Anıl Atabey'i beklerken çevresindekilere; umut dolu bakışlarla gezi notlarından söz ediyordu.

Av. Anıl Atabey çağrılmıştı Esmâ'yı konferansa. "Duruşmaların dışında, savunmanların kendi aralarındaki ilişkiler, mesleki dayanışma yönünden çok büyük önem taşımaktadır. O yüzden bu konuları içeren konferanslara katılmanızda büyük yarar var..." diyordu.

Av. Esmâ'nın kendisi de Avukatlar ile Yargıçlar ve diğer adliye çalışanları arasındaki ilişkiler konusunda verilen konferanslarda söz alarak, düşüncelerini açık ve inandırıcı bir dille anlatmayı başarmıştı.

Konferans salonunda beklerken, Esmâ'nın Güney Amerika gezi söyleşileri tam tatlanmıştı ki Av. Anıl Atabey salona giriyordu. Gülümseyen bir çehre ve sevgi dolu bakışlarla, alkışlar arasında seslendi:

"Selam dostlarım, selam!.. Gününüz aydın olsun !..

Atabey'in, sakın bakışlarla gülümseyen aydın çehresi, dinleyicileri de etkilemişti. Onlarda başladılar sessizce gülümsemeye. Baronun küçük salonu umutlu düşlerle dolmuş gibiydi.

Av. Anıl Atabey:

"Sevgili Dostlar!.. Bu sakın ve güleryüzlü ortamlar; duruşmalar, soruşturmalar ve koşuşturmalar arasında, neredeyse bunalmış gibi

olan bizleri dinlendiriyor. Öyle değil mi? Zaten insanın doğasında bu var. Yorucu ve çileden çıkarıcı sevimsiz gürültülü ortamlardan kaçınmak, hep uzaklaşmak isteriz de yine de olamıyor; yapamıyoruz...

Bunları neden söyledim? Sağlıklı ortamlarda çalışmak, sağlıklı ortamlarda yaşamak hepimizin hakkı. Zihinsel, Ruhsal ve fiziksel sağlığı yerinde olmayan bir insanın verimli çalışması ve üretmesi söz konusu olabilir mi?

Bilmem bana katılır mısınız? Genel yaşamda, insanlara cehennem azabı çektiren çok önemli bir neden vardır ki, bu neden hepimizi doğrudan ilgilendirmektedir. Biz hukukçular; sağlığımızı son derece etkileyen bu nedenin, doğrudan içinde yaşamaktayız.

Av. Atabey, sözün burasında durdu. Dinleyicilere şöyle iyice bir göz attı. Tüm dinleyiciler tek nefes kendisini dinliyordu. Konuşmacı ne söylemek istiyordu acaba ? Dinleyiciler başını kaldırmış, kulaklarını vermiş, kendisini süzüyordu. İnsanın sağlığını doğrudan etkileyen bu önemli neden; ne olabilirdi acaba?

Av. Atabey az irkildi ve bu sorunun yanıtını da yine kendisi verdi:

“Adalet!.. Evet Sevgili Dostlar!.. Erdemlerin kraliçesi olan Adalet!.. İnsanoğluna sakın ve güler yüzlü ortamı da, cehennem hayatını da adalet ve adaletsizlik yaşatır. Sağlıklı ve eğitilmiş birey, öncelikle adaletli yaşamayı yeğler. Sevgi, esenlik ve üstün yüceliklerin kutsal ateşi onun imgeleminde yanarken; vicdan terazisi de bu kutsal ateşin sıcak aydınlığında, her koşulda dengede durur. Sağlıklı birey, davranışlarını her zaman vicdan terazisinde tartan bireydir. Çağdaş bir kafa, uygar davranışlar, böyle bedenlerde gelişir ve serpilir. İşte size özgür bireylerin özgün toplumu!..

Eğitimciler insanı insan yapar; milletin vekilleri de mecliste, insanın yaşamını düzenleyen yasaları yapar. Bir yanda eğitimciler, diğer yanda yasa yapıcıları. İşte çağdaş bir toplumun baş mimarları!.. Eğitimcilerle yasa yapıcılar, toplumun baş mimarlarıdır.

Eğitilmiş bireyler, yargının bağımsızlığını ve hukukun üstünlüğünü, bıkıp usanmadan her koşulda savunur. Çünkü onlar, çağdaş bir toplumda yargının bağımsız ve tarafsız olması gerektiğini içinde duyar. Adaletin şaşmaz terazisi onların vicdanlarında yer etmiştir; ışıkları

yüreklerinde yanar. İşte bu nedenledir ki, yetkin ve yetişkin üyelerin yer aldığı bir meclisten, toplumun anayasasıyla çelişmeyen, gerçek ihtiyaçları karşılayan yasalar çıkar. O yüzden de, çağdaş bir toplumda tüm kurum ve kuruluşlar, adil bir hukuk düzeni içinde çalışırlar...”

Av. Atabey bir an konuşmayı kesti ve şöyle seslendi:

“Arkadaşlar, Sevgili Dostlar , Üstadlar!..

Bu konuda katkı vermek isteyenleriniz olacaktır elbette. Buyurun söz sizin!”

Av. Esmâ elini kaldırdı. Söz istiyordu. Av. Atabey, hafifçe gülümseyerek :

“Buyurunuz Sayın Çiley! “

Av. Esmâ hiç beklemeden, bulunduğu yerden:

“Değerli Dostlar!.. Şimdi biz 2013 yılındayız. Yurt dışında bulunduğum sırada okuduğum bir gazetede Japonların , metan ve suyun bileşiminden oluşan Metan Hidrat’tan gaz elde ettiğini, bu gazı da sanayide kullanmaya başladığını okudum. Yazının devamında, Karadeniz’de Türk Karasuları içerisinde Dünya’nın en zengin Metan Hidrat yataklarının bulunduğu bildiriliyordu. Ne acıdır ki tam bu sırada, aynı günlerde, benim ülkemde Güzel Türkiye’de, resmi dairelerde çalışan memurlar türbanlı olabilir mi? Türkiye Büyük Millet Meclisi’ne türbanlı vekil girebilir mi? Öğrenci evlerinde erkek ve kız öğrenciler birlikte yaşıyorlar mı? Kadın milletvekilleri meclise pantolonla girebilir mi; girerlerse kot pantolon da giyebilirler mi? Haşema (Uzun paçalı don) ile yüzme havuzuna girilebilir mi? konuları tartışılıyordu.

Kimi milletvekillerinin, gazetecilerin, hukuk adamlarının ve askerlerin; cezaevlerinde yatmalarına kuşkuyla bakılırken, basın siyasallaşılıyor iddiaları yüksek sesle konuşulurken; bu koşullarda hangi adaletten, hangi çağdaşlıktan, hangi adil yargılamadan söz edebiliriz? Türk sosyal ve siyasal yaşamında bir geriye gidiş vardır. Bu geriye gidiş toplumun bütün katmanlarına yayılmaktadır.

Bugün solda politika yapıyor görünen kimileri; “Amaç seçim kazanmak değil mi? Artık sağ sol diye bir şey kaldı mı? Ben seçim

kazanmaya bakarım. Ha Musa, ha Hacı Musa! Hacılık, Hacı Musa ile Allah'ın arasındaki bir şey! Hangi partili olursa olsun; buyursun gelsin, karşı partinin en önde geleni, bizim partimizde yöneticilik de yaparak yüzümüzü ağartsın... Yeterki seçimleri kazanabilelim ... davranışını göstermiyorlar mı? İnsan şaşırıp kalıyor.

Bu anlayış doğru olabilir mi?

Sağ görüşlü bir politikacının, demokratik soldayım diyen bir partide nasıl bir yöneticilik görevi olabilir? Sağ sol diye bir şey kalmadı günümüzde vs... demek, zoru başarma yolundan, Türk Devrimi'nin yolundan sapmak demek değil de nedir? Oysa politik yaşam, gözlerimizin önündedir.

Bilindiği gibi, gelişmişlik düzeyine ulaşamamış toplumlarda sağ düşünce özünde, liberal görünüm altında, "Din, iman, bir mintan... " söylemine dayanır. Taban verimli olunca; özel kesimin aşırı kazançlar elde etmesine yönelik yasalar eşliğinde, "Din iman bir mintan!.." dediniz mi? Ötesini düşünmeyin siz kazandınız !..

Sol'da politika yapmak öyle mi !..

Sosyal demokrat, aşırı sol, güler yüzlü sol deseniz de hepsinin kökeninde hakça paylaşım var, insanlık onuru yatar. Onu savunmaktan kaçamazsınız. İnsan sevgisi var. Onu kulaklarınızla değil; yüreğinizle duymalısınız. İçeriden dışarıdan, nereden gelirse gelsin soysuzluğa, hırsızlığa, ulusun hayrına olmayan her tür tutarsızlığa karşı çıkmak, boynunuzun borcudur. Tarih boyunca iç sızılarından kurtulamamış bu acılı ulusa yararlı olmak için, devingen olacaksınız. Çağdaş bir kafa, kaynayan bir esma (yürek)!.. gerek.

Cumhuriyetimiz bedeller ödenerek kurulmuştur. Engin denizlere doğru gürül gürül akıp giden nehirler geri çevrilemez. Önüne konulmak istenen bentleri de yıkar geçer.

Kimilerine göre ödenen bedel yetersizdir. Şimdilerde başımızı taşlara çarpa çarpa bedel ödemeyi sürdürmeliyiz... Tamam orası tartışılır da; ne var ki insan, toplumda genel bir adaletsizlik algısının yayılmaya başladığını gözlemleyince, elinde olmadan tam bir ümitsizlik içinde hissediyor kendini.

Belki içinizde bu görüşüme şiddetle karşı çıkan dostlar var ama şimdi burada başkaca örnekler de vererek değerli vaktinizi almak

istemem. 21. Yüzyıl Türkiyesi böyle mi olmalıydı? 2013 yılında bu ülkede kadın milletvekillerinin kot pantolonla meclise girip giremeyeceğini mi? tartışır olmalıydık. Neden bu ülkede medya, yansızlığını kaybetmeye başladı? Neden Türk Devrimi'ne saldırılar yapılıyor? Ne demektir yargının siyasallaşması?

Bugün, doğru yolda mı ilerlemekteyiz? Bunu hiç vakit geçirmeden gündemin ilk maddesine yazmanın sırasındır. Özeleştiriden korkan, çekinen ve demokrasiden uzak durmayı seçen, kim olursa olsun kaybedecektir.

Türk Devrimi'nin mirasını yiyerek ve güzelim coğrafyamızı har vurup harman savurarak ulaşabildik bu günlere. Demokrasi yolunda geçirdiğimiz 200 yıllık devrim yetmedi. Apdestli kapitalizm, apdestsiz emperyalizm kapımıza dayanmış zorlamaktadır...

Esmâ konuşmasını sürdürürken bir yandan da Poşulu Tefecileri, Zati Giderleri ve zavallı Bedri Kak'ları zihninden geçiriyordu. Bu konuşmasını yaptığı sırada ikiyüzyirmi bin dolar aklına gelmemiş olsa, Sevgili Eşi Akın Yankı'nın göz yaşları içinde ağlayışları gözünün önüne gelivermemiş olsa, kimbilir daha neler söyleyecekti de; sözcükler boğazında düğümlendi; söyleyemedi. Finifi Cumhuriyeti aklına gelmemiş olsaydı, konuşmasını daha da ileriye götürerek, kimbilir neler söyleyecekti de...

İşte tam bu sırada, arka yanda, salonun bir köşesinde kendi halinde oturan bir genç, ayağa kalkarak söz isteyince; bütün yüzler önce o yöne; sonra da Av. Anıl Atabey'e çevrildi. Acaba Anıl Bey söz verebilecek mi? Yoksa tartışmaya girilmesin diyerek söz vermeyecek mi?

Av. Atabey:

"Evet, Sevgili Dost, Sarııldız!.. Buyurunuz!.."

Av. Atabey dinleyicilere seslenerek :

"Değerli Dostlar!.. Sayın İbrahim Sarııldız, aramıza yeni katılanlardan, Stajyer Avukat. Özlü düşüncelerini şimdi dinleyeceğiz. Buyurunuz! Sayın Sarııldız buyurunuz! "

İbrahim Sarııldız kendine güvenen ve söyleyeceklerimin arkasındayım diyen sesiyle, karşıya bakarak konuşmaya başladı:

“Değerli Üstadlarım! Böyle görkemli bir toplantıda, aranızda bulunmaktan büyük onur duyuyorum. Mesleğin Duayeni, Sayın Anıl Atabey’in konferanslarına her zaman katılmayı yeğlerim. Nedenini sizler de biliyorsunuz. Her konferans sona ererken ben de sizler gibi, bir şeyler kazanmış olmanın verdiği heyecanla, bu salondan sessiz bir gülümseyiş içinde ayrılıyorum.

Bilgi öğrenebileceğimiz kaynakları, burada saymakla bitiremeyiz. Ancak bu bilgileri nasıl ve nerelerde değerlendirebileceğimizi de işte buralarda öğreniyoruz. Atabey Üstadımıza ve toplantıyı düzenleyen Baro yetkililerine teşekkürü borç bilirim.

Saygıdeğer Üstadlar! Az önce yapılan konuşmada, siyasi iktidarın kadrolarının nicelik ve nitelik yönünden yetersiz olduğu, bu eksikliğin de topluma zarar verdiği iddia edildi.

Bu görüşe karşı ben de diyorum ki!.. Atın kafanızdaki tekçi görüşleri!.. Hani eşit yurttaşlık diyordunuz? Özgür düşünce diyordunuz? Şimdi günümüzde sözde değil, özde eşit yurttaşlık söz konusudur. Yasa önünde eşit yurttaşlık... Devlet katında da olsa, herkes istediği şekilde giyinmeli, hiçbir yasaklamaya uğramadan yaşamını sürdürmelidir. Ne var bunda korkulacak ? İsteyen memur başını örtün! derken neden kuşkuyla bakılıyor. İsteyen kendi dilini konuşmalı derken neden kuşkuyla kapılalım? Şiddeti çağrıştırmadıkça her tür düşünce açıklanmalı ve saygıyla karşılanmalı derken, neden korkuya kapılalım. Bu sorunlarımız, bu günlere değin çözülemeden sürüşüp gelmişse, sorumlusu bu günkü siyasi iktidar olabilir mi? Yoksa çözülemeden kalsın, yine bekletelim mi?

Eleştiri yapılmasın mı? Elbette yapılsın! Ancak, eleştirinin geçerli olabilmesi için bilgiye dayanması ve tutarlı olması ön koşuldur. Sakin olalım ve iyi düşünelim! Az önce iddia edilenin aksine; suların kendi yatağında aktığını göreceğiz.

Bu aziz milletin sağ duyusundan kuşku duyduğumuz an; yanlış yolda ilerliyoruz demektir. Türk Halkı kaideli konuşmalar dinlemekten bıkip usandığı için, gözüne batırılır gibi yapılan eyleme, verilen işe ve eline uzatılan aşa bakmaktadır. Bunda da çok haklıdır. Yaşam tüm zorluklarıyla sürüp giderken, örgütsüz, fakir ve dingin bir ulustan daha fazlasını beklemek ve ona güvenmeye kalkmak, çağdaş düşünceye hiç yakışmasa gerek.

Bu yüzden, hepimizin görüp durduğu ve içinde yaşadığı olumlu çalışmalarını yok kabul etmek; doğrudur diyebilir miyiz? Her şeye karşın, doğruları yanlışmış gibi göstermeye çalışmak da bilenleri yanıltamaz; sadece yanlış şeyler söylenmiş olur, o kadar .”

Orta sıralardan bir ses :

“Basındaki ambargoya ne diyeceksiniz Sayın Sarıyıldız? Yargının siyasallaşmasını göremiyorsunuz demek! Nerde kaldı adalet! “

Sarıyıldız sinirlendiğini belli etmeden:

“Burada bir parti sözcüsü olarak konuşmadım. Sadece kendi düşüncelerimi söyledim. Elbette özgürlükten ve barıştan yana olmalıyız. Korkup ümitsizliğe düşmek, yasaklayalım demek, doğru olabilir mi? Az önce söylendi. Bu toplum asla geriye götürülemez! Şimdilik ön alan ve hepimizi düşündüren kimi sorunlarını da zaman içinde çözmesini bilecektir.”

Av. Atabey araya girdi:

“Değerli dostlar! Her iki konuşmacıya da teşekkür ediyorum. Elbette burada olduğu gibi ülkemizin sorunlarını enine boyuna tartışmalıyız. Demokrasi ve özgürlükler, hukuk ve bilim, topluma egemen mi? İlk ona bakacağız. Hedefimiz, özgür ve demokrat, bilimin öncülüğünde yürüyen bir toplum olduğuna göre; konuşurken de yazar-kende doğru bilgi, doğru analiz, fikri zenginlik esastır. Bedel ödense bile düşünenlerin, her koşulda toplumu aydınlatma görevi vardır.

Amerikalı Hakim Brandeis de onu söylüyor:

Hürriyet için en büyük tehdit, halkın uyuşukluğudur.

Büyük Atatürk onaylıyor:

“Uyuyan milletler ya ölür, ya da köle olarak uyanır.”

Ülke barışının sürmesi, siz değerli dostlarımızın da bildiği üzere; iki çok önemli koşula bağlıdır. Birincisi; konuşanın neyi konuştuğunun bilincinde olması. İkincisi de; konuşulanların hoş görü içinde dinlenilmesi. İşte o zaman, doğrular toz duman içinde kaybolup gitmeyecek; ülke sorunlarının çözülebilmesi için yapılacak değerlendirmeler, ancak o zaman tutarlı olabilecektir. Eğer birbirimizi kırıp dökmeden tartışabilirsek, eminim bir ortak noktada buluşabiliriz.

Türk Devrimi'nin kutsallığına inananlar birbirlerine darılmazlar. Aralarında kırgınlık yoktur.

Sophocles evet diyor:

Muhabbet için yaratıldım. Husumet için değil.

Yüce Mevlana hemen ekliyor:

Birisi güzel bir söz söylüyorsa bu, dinleyenin dinlemesinden anlamasından ileri gelir. Öfke rüzgar gibidir. Bir süre sonra dinse de, birçok dal kırılmıştır.

Koca Yunus gülümsüyor:

Gelin tanış olalım
İşin kolayın tutalım
Sevelim sevillelim
Dünya kimseye kalmaz ...

Bu ülkede, mutluluk içinde özgür bireyler olarak yaşamayı, ön koşul kabul ediyoruz. Birbirimizin yaşamına saygılı olacağız. Ortak paydamız demokrasidir. Sorunlarımızı barış içinde demokrasi ile adaletle eşitlik ve özgürlük ortamında çözeceğiz.

Unutulmasın ki bütün rejimlerde, öyle veya böyle bir iktidar vardır. Muhalefet ise sadece gerçek demokrasilerde vardır.

Ülkemizin gelişmesi, demokrasinin ve hukuk devletinin gelişmesine bağlıdır. Dünyadaki gelişmiş ülkelerin, daha özgür ve daha demokratik ülkeler olması rastlantıdır diyemeyiz.

Herkes düşüncelerini yutkunmadan söyleyebilmeli; yanıtını da almalıdır. Eşit ve özgür yurttaşlık öncelikle bunu gerektirir. Kırıp dökmeden, özenle yapılan eleştiriye evet. Devletimizin temel kurum ve kuruluşlarına, ortak değer ve ideallerimize saldırı şeklinde olan eleştiriye hayır diyebilmeliyiz. Ortak değerlerimizi kaybetmeye başladıkça, geleceğimizin tehlikeye düşeceği açık bir gerçektir. Unutulmasın ki; taşıyla toprağıyla, havada uçan kuşuyla, bu güzel ülke hepimizin."

Av. Anıl Atabey konuşmanın burasında durdu. Az düşündü. Önüne doğru bakmaya başladı. Belli ki zor şeyler söyleyecekti; onu düşünüyordu. Tam bir sessizlik içinde, yavaş yavaş şöyle dedi:

“Sevgili Dostlar!..Yayılmacılığın (emperyalizm) etkisi altında mutlu ve özgür toplum kurulamaz. Türk Devrimi bu nedenle yapılmıştır.

İnsanlık tarihinde kan ve göz yaşı, sadece devrim yolunda birbirini bağışlayabilmiştir. Devrimcilerin haykırıışları insanlığın yolunu aydınlatırken, kan ve gözyaşı devrimin gerisine çekilmiştir. Bu nedenledir ki Türk Devrimi'nin arkasında da, Dünya'daki diğer devrimler gibi kan ve göz yaşı vardır. Türk Devrimi kutsaldır ve dokunulmazdır. Onu koruyacak ve yüceltecek olan da Türk Ulusu'dur.

Türk Demokrasisinin kökleri Türk Devrimi'ne dayanır. Can suyunu Türk Devrimi'nden alır. Aksi düşünce, kara kuyuların dibinde su aramaktır.

Şimdi birlik zamanıdır. Sorumluluğu kimi kurum ve kuruluşların üzerine yıkarak kenara çekilmek, asla doğru olamaz. Eşit ve özgür yurttaşlık temelinde sorunların ele alındığı özgün cumhuriyeti gerçekleştirip yaşatmanın yolu; başta biz hukukçular, Türk Devrimi'nin kutsallığına inanmış cumhuriyet nesillerinin, tam bir özveriyle ve çekinmeden, gecikmeksizin iş başı yapmasından geçer.

Konfüçyus uzaklardan sesleniyor:

Karanlığa küfredeceğine, bir mum da sen yak.

Ünlü Vatan Şairimiz Namık Kemal ses veriyor:

Sana senden gelir bir işde ancak dad lazımsa

Ümidin kes zaferden gayrıdan imdat lazımsa

Türk Ulusu'nun, sonsuzluğa uzayıp giden yolunu aydınlatan devrim ışıkları,akıl ve bilim yolunda süzülerek veTürkiye'nin kalbi Ankara'da ışıyorak; Hakkari'den Edirne'ye,Türk Yurdu'nu aydınlatmayı sürdürecektir. Günümüzde, bu ülkenin gidişatına yön vermek istiyorum diyen her yöneticinin imgeleminde bu ışıklar yanmalıdır. Ve bu ışığı tam anlamıyla yakabilecek kadroların işbaşına gelmesi için, her olanak vardır.

Ülkede kimi yanlış giden şeyler olabilir. Bunlar oluyor diyerek, teslim bayrağını çekip ümitsizliğe düşmek, bu yurdun bireyelerine yakışmaz. Hele biz hukukçulara hiç yakışmaz. Ayrıca bu topluma, bu toplumun insanına da haksızlık yapılmış olur. Sorumluluğumuzun bilincine varmak ve sorunlarımızın giderilmesi için demokratik yollardan daha çok gayret göstermek, daha çok özveride bulunmak; boynumuzun borcu olmalı.

Hiç ümitsizliğe kapılmayalım. Aklın eleştirel gücü, ülkemizde de gelişip serpilmeyi sürdürecektir. Milletlerin hayatında geçen elli-altmış yıl, çok uzun bir süre sayılamaz. Hep biliriz; bu savaşımın 200 yıllık bir tarihi de var. 1946 dan beri, düşe kalka demokrasimizi gerçekleştirmeye çalışıyor olsak da, çok kolay değil. İleriye doğru yürüyüşümüzü, evrensel insan hakları ile barışık gerçekleştirmek zorundayız.

Ülkemiz yeterince kalkınamamış, yeterince refaha ulaşamamış, tam bir hukuk devleti olamamışsa da 29 Ekim 1923' te cumhuriyet kurulurken aklımızın almayacağı kadar yokluk ve sıkıntı vardı. Erkeklerde okuma yazma oranı yüzde beş bile değil, Kadınlarda ise yüzdeye vurulamayacak kadar azdı. Ne acıdır ki günümüzde de okuma yazma bilmeyenlerin yüzde yetmiş beşi kadınlardan oluşmaktadır.

Bu ülkede temel eğitimi beş yıldan sekiz yıla ancak 1997 yılında çıkarabildik. Kadınların çalışmasını kocanın iznine bağlayan Medeni kanununun 159 maddesi, Anayasa Mahkenmesince daha dün, 1990 yılında iptal edildi.

1930' lu- 40' lı yıllarda pazarda, Alaman pazeninden, İngiliz kumarsından söz ediliyordu. Bu gün Türkiye'miz; Dünya'daki ikiyüze yakın ülke içinde, en büyük onaltıncı ekonomi olmayı başarabilmiştir. Okur- yazar oranı yüzde doksanı geçiyor.

Yeterli mi?

Hayır! Asla yeterli değil!

Büyük Atatürk bize bu hedefi göstermiş:

'Çağdaş uygarlık düzeyinin üstüne çıkmak...'

Ancak kötümser düşüncelere dalıp gitmek de neyin nesi? Kimilerimizin içinde birikip kalmış aşağılık duygularının tortuları, silinip atılmalı! Kendimize güvenmeliyiz. Başarı, kendine özgüveni olanlara gülümser."

Av. Atabey yeniden duraksadı. Sağ elini havaya kaldırarak gülümsemeye başladı .

Konuşmasını şöyle sürdürdü :

"Nerelerden... Nerelere geldik!..

Sözgelimi bizim öğrenciliğimizde, Hukuk fakültesi sadece bir İstanbul'da, bir de Ankara'da vardı. O tarihlerde kimi ilçelerde yeterince avukat bulunmayınca çoğunlukla mahkemelerden emekli olmuş "Zabıt Katipleri" davaları üstlenir, dava vekili olarak duruşmalara girerdi. Yeri gelmişken söylemeliyim. Ülkemizde yüce adaletin gerçekleşmesinde, karınca kararınca dava vekillerinin katkısı da unutulmamalıdır. Belki içinizde onlarla hiç tanışmamış olanlarınız bile vardır. İleride Türkiye Cumhuriyeti'nin Hukuk Tarihi'ni yazanlar, dava vekillerini de anmadan geçmeyeceklerdir.

Şimdi sırası gelmişken yine sormak isterim:

Aramızda, bir dava vekili ile yargılamaya katılan arkadaşımız var mı acaba? "

Ön sıralardan, yaşı geçkin avukatlardan birisi elini kaldırarak:

"Benim babam dava vekiliydi. Uzun süre de bu görevi sürdürdü... "

Av. Anıl Atabey:

"İşte duydunuz! Kiminiz de tanıştınız, belki de karşılıklı duruşmalara bile girdiniz! İçinde yaşadığımız büyük hukuk ailesinde, şimdi aramızda bulunmayan dava vekillerinin de saygın bir yeri vardır... "

Her yeri geldiğinde anlatırım. Avukatlığımın ilk yıllarında bizim ilçede her zaman saygıyla andığım Ayvaz Kömürcüler adında bir arzuhalci vardı. Mahkeme başkatipliğinden emekli olunca, arzuhalcilik yapmaya başlamıştı. Komşu ilçedeki iki avukattan birisi vilayete taşınınca, Ayvaz ömürcüler de oraya göç ederek, dava vekilliğine başladı.

Ayvaz Kömürcüler, ömrü boyunca verdiği uğraşlardan, anlamlı değerler çıkararak yaşamak isteyen bir adalet adamıydı. Hayatı dolu dolu yaşamayı yeğlerdi hep. Kimi zaman duruşmalardan sonra yazıhanede değil, ilçenin kıyısındaki bağ evinde alırdı soluğu. Ulu ceviz ağacının dibinden çağıl çağıl akıp giden suyun başında, şehirden getirdiği azık çıkını açar, Doğa'nın seslerini dinleyerek, keyfine bakardı. Kimi zaman da aynı yerde, elinde bir roman veya öykü kitabını okurken bulurdum onu. Düşünür düşünür, dalıp giderken ansızın kahkahalar atarak kendine gelir, başlardı ünlemeye:

"Kavanoz dipli dünya! Helal olsun sana! Elinden geleni arkaya ko-

madın, üzerime üzerime geldin ama, yine de helal olsun bana! Şu yemyeşil cevizin gölgesinden çağıl çağıl akıp giden berrak suların serinliğinde; yeşil soğanlı, çökelekli yemeğimi yiyebiliyor, kitabımı okuyabiliyorum...”

Ayvaz Kömürcüler komşu ilçeye taşınır taşınmaz, birkaç tane boğa satınaldı ve besicilikle de uğraşmaya başladı. Her görüşmemizde boğalarından söz ederdi...”

Av. Anıl Atabey, yüzünden gözünden damlayan dumnut dumnut tere aldırmadan, konuşmasını sürdürürken az duraksadı. Mendilini çıkardı.Yüzünü kuruladı ve yeniden sağ elini havaya kaldırarak ve gülümseyerek konuşmayı sürdürdü:

“Hiç unutmam. Yine bir gün, karşı ilçeden gelen ben, duruşmaya yetişmek için oflayıp puflayarak adliye binasına doğru yol alırken, o da sabah sabah, beslediği boğalara su veriyordu. Beni gördü. El salladı; selamlaştık.

“Hemen geliyorum! Siz gidedurun ! Ben de hemen geliyorum! diyerek boğaların üzerine yürüdü. Onları topladı. Eve doğru hızlıca sürdü gitti. Bir de ne göreyim! Ben adliye binasının kapısından girerken, o da karşıdan göründü. Hazırlanmış, çantası elinde mahkemeye geliyordu.

Duruşma başladı. Davacı yanda Av. Anıl Atabey, karşı yanda davalıyı temsilen Dava Vekili Ayvaz Kömürcüler. Yargıç, davacı yan vekili olarak benim beyanımı aldı ve tutanağa geçirdi. Davalı yan olarak , Dava Vekili Ayvaz Kömürcüler’in beyanını almadan, onun ağzından davalı yan beyanlarını kısaca tutanağa geçiriyorduki; Ayvaz Kömürcüler seslendi:

“Sayın Hakim söz istiyorum. “

“Ayvaz Efendi! Sizin adınıza savunmanızı tutanağa geçirdim görüyorsunuz.”

“Sayın Hakim! Benim de söyleyeceklerim var.”

“Ne söyleyeceksiniz? “

“Efendim söz verilirse ben de savunma yapmak isterim.”

“Ayvaz Efendi, davaya karşı sizin vereceğiniz cevabı yazdım zaten.”

“Olsun efendim. Bendenizin ayrıca ve açıkça söyleyecekleri olacak. Lutfen, reca ediyorum bana söz veriniz. Söyleyeceklerim çok mühimdir. “

“Buyurunuz! “

“Sayın Hakim'im, tam bir salabetle söylemek isterim ki Sayın Davacı Vekili, kanunda vazıh bir şekilde dermeyan olunan müddet içerisinde muhterem mahkemeye müracaatta bulunmamışlardır. (Dava süresinde açılmamıştır.) Bu sebeptendir ki dava mürura uğramıştır. (Zamanaşımına uğramıştır.) Reddolunması lazım gelir.”

Hakim, Davalı vekili Ayvaz Kömürçüler'in beyanını bir cümle halinde, az da sessizce tutanağa geçirdi. Zamanaşımı def'i sanki tam anlaşılır bir şekilde tutanağa geçirilmemiş miydi ne?

Dava Vekili Ayvaz Kömürçüler:

“Çok Muhterem Hakim Beyefendi! Az önce serdetmiş bulunduğum beyanım, eksiksiz zabıt altına alınmalıdır. Aksi halde mağduriyet doğmasına imkan verilmiş olur ki Muhterem Mahkemenizden istirhamım, az önceki beyanımın tamamı, tam bir salabetle zapta geçirilmelidir.”

“Ayvaz Efendi! Görüyorsunuz kaç tane dosyamız var bakılacak. Beyanınız da tutanağa geçirilmiştir. Sizin her söylediğinizi tutanağa geçirecek olursak, sonunda hem zamanımız boşa gider, hem de dosyalar içinden çıkılmaz bir hal alır. “

Davalı Yan Vekili Ayvaz Kömürçüler :

“Efendim, bilindiği üzere ileri sürdüğüm mürur def'i, bir daha ileri sürülemez. Burada ilk ve son hakkımızı kullanıyoruz. O sebeple daha vazıh bir şekilde yazılırsa ilerde tereddüde meydan verilmiş olur demek istedim. Beyanlarımız tam bir salabetle zapta geçirilirse çok güzel olurdu. İşte sizden bunu reca ediyorum.”

“Tamam Ayvaz Efendi! Tamam! Tamaam!! Her iki taraf ta on gün içerisinde dellillerini bildirsin ...” diyerek tutanağı yazdırdığı sırada, Davalı Yan Vekili Ayvaz Kömürçüler kendini tutamadı ve yeniden ayağa kalkarak:

“Muhterem Hakim'im söz istiyorum! “

Hakim devrelenerek seslendi:

“Söyleyeceğinizi söylediniz! Duruşma bitmiştir.”

Davalı Vekili Ayvaz Kömürcüler:

“Çok Muhterem Hakim! Burada çok mühim bir zayıat var!.. Arz-ı hormetle beyan etmek isterim ki hakkımız zayı oluyor! Defaatle arz ediyorum ki mürur konusundaki def'miz kale alınmadı. Mezkur konuda bir karar ittihaz buyurulması zarureti de var iken bu lazıme-ye riayet edilmeden, delillerin serdedilmesine geçildi. Ortada hak zayı vardır.

Arz-ı hormetle bildirmek isterim ki na tamam geçilen bu hususun tashih edilmesi lazım gelir. Ezcümle, müruruzaman def'imizin tam bir salabetle zabıt altına alınmasını, evleviyetle hükme bağlanmasını; Derdest-i davaya devam olunup olunamayacağı hususunun ona göre kararlaştırılmasını arz-ı istirham eylerim “

Hakim yüksek sesle:

“Ayvaz Efendi! Biz burada kimsenin etkisi altında kalmadan ve tam bir tarafsızlık içinde hüküm veririz! Beyanlarınız zapta geçirildi!.. Delillerinizi bildirmeniz için ...”

Ayvaz kömürcüler durmadı seslendi:

“Müruruzaman ne olacak sayın hakim ! O hususta bir karar bahşetmeyecek misiniz? “ derken, sağ eliyle sol göğsünü ovuşturmaya başladı ve yavaşça iki dizinin üzerine çöktü. İki elini önündeki masanın kenarına dayadı ve başını da üzerine koydu, öylece dondu kaldı.

Hastanede gözlerini açtığı zaman, ben de başında bulunuyordum. Terlemiş açık bir alın, yorgun bakışlar, yorulmuş bir çehre ...

Beni karşısında görünce kendini toparlamaya çalışarak; “Sayın Hukukçu ... Adaleti tecelli ettirmek hakikaten zordur. Bunun farkındayım. Ne var ki biraz da kendimiz mi zorlaştırıyoruz ne? Adil olmak, adaletle yaşamak çok zor. Muhakeme sırasında düşüncemi sayın hakime bir türlü izah edemedim ki o da bana konuşma imkanı vermedi. Oysa Muhterem Hakim, sizi dinlediği gibi beni de dinlemeliydi. Sırtımda giyili cübbe bulunmasa da ben orada, tam bir salabetle, bir hakkı müdafa ediyordum. Hakikatin ortaya çıkmasını

istiyordum. Hak deyince akan sular dururmuş. Çok üzgünüm ki bizim duruşmamızda bunu göremedim.”

Ayvaz Efendi'nin sağlığı elvermediği için, o günden sonra bir daha adliyede görünmedi. Sabah sabah erkenden ben, karşı ilçeden gelecek duruşmaya yetişmek için adliye binasına doğru koşarak giderken, onu da boğalarını sularken görürdüm. O da beni görüverince gülerken, uzaktan uzaktan el sallar, duaları eşliğinde sağlık ve başarı dileklerini yollardı. “

Dostlarım! Yargı bağımsızlığı, hukukun üstünlüğü , çağdaş demokrasi derken,ikiyüz tane Koca Yıl birer birer geldi ve geçip gidiyor. Bu günlerimizi, nice adsız kahramanların özverisine borçluyuz. Bunun ayırında olmak ve adil yargılama yolunda bu bilinçle yürümek, boynumuzun borcudur diyorum!.. Ve Sizleri, saygılarla sevgilerle selamlıyorum!..

Alkışlar sürüyordu.

İlk Şaşkınlık

Konferans sona ererken Av.Esma, Anıl Atabey'e övgüler yağdırıyordu:

"Üstadım gerçekten de ağzınızdan bal akıyor. Konferansa katılanların tümü sizden övgüyle söz ediyor. Konuşmalarınızdan sağlıklı çıkarımlar yaptıklarını bildiriyorlar..."

Anıl Atabey, Esma'nın sözünü keserek ve gülümseyerek:

"Güney Amerika gezisi nasıl geçti? Siz bana onu söyleyin. Çok iyi bir gezi yaptığınız hemen ilk görüşte anlaşılıyor. Neydi o geçenlerde adliyede gördüğüm haliniz. Size bildirmek istemedim. Gerçekten çok üzülmiştim. Hoş geldiniz. Damat Bey'i çok seyrek görüyorum. Nerelerde kaldı neler yapıyor? Önceden çok sık arar sorar, ziyaretime gelirdi. Şimdilerde yüzüne bir de sargı sarmış, ciddi ciddi doluşup duruyor. Geçenlerde uzaktan gördüm kendisini. Yanına gidip sormak istedim. Hemen oradan ayrılmış; görüşemedik. Geçmiş olsun dileklerimi iletiniz lütfen."

Av. Esma üzgün:

"Hiç sormayınız efendim. Ben yurtdışındayken ne akla kulluk etti bilinmez; yüzündeki yanığı aldırılmış. Ancak operasyon çok iyi geçmemiş. Şimdi yeniden bir operasyon daha geçirecek. Sonucu ne olacak? İkimiz de kuşku içinde bekliyoruz. Bu yüzden Akın Bey'in sınırları tepesinde. Yanına yaklaşılmıyor. Şimdi de bu sorun doğru başımıza..."

Av. Anıl duraksayarak sordu:

“Şimdi ne durumda?”

Av. Esmâ üzgün:

“Doktor korkulacak bir şey yok diyor da biz çok korkuyoruz. Belki de yeni bir operasyonla sol yüzünü kaybetme durumu var. Üzüntü içindeyiz. O yüzden de çok çok hayıflanıyorum. Geziye gitmem de yanında olsaydım; bu operasyonun yapılmasına engel olurdu. diye düşünüp kalıyorum.”

Av. Atabey:

“Şimdi çok üzüldüm işte. Büyük geçmiş olsun. En kısa sürede görüşmek üzere...”

Esmâ, büronun kapısından içeriye girerken telefon çalmaya başladı. Arayan Akın'dı.

“Esmâciğim benim! Akın. Doktor'la yeni görüştüm hemen seni arıyorum. Doktor hastaneye çağırıyor. Hastaneye yatmam gerekiyor. Gerekli tetkiklerin yapılmasından sonra da, yeniden operasyon yapıp yapılmayacağı konusunda bir karar verileceğini söyledi. Şimdi ben eve gidiyorum. Oradan da hastaneye...”

Esmâ'da hiç beklemeden eve koştu. Akın tam bir sessizlik içinde karşıladı. Çok sakin görünüyordu. Esmâ çok heyecanlı olunca, Akın'ı görür görmez ağlamaya başladı. Bir yandan da söyleniyordu:

“Hiç yüzünden bu da mı gelecekti başımıza. Ne olacak şimdi? Ne vardı da ameliyat oldun bilmem ki? Bunun için mi beni yurtdışına gönderdin yoksa? Allah aşkına... Bir anlam veremiyorum. Üstelik sürekli karşı çıktığım halde, yine de beni dinlemedin. Bu operasyon kararını nasıl verdin, bir türlü aklım almıyor.”

“Esmâciğim, iki gözüm; sızlanmaya hiç gerek yok. Olacak bu! Geleceğim başımıza ... Bir anda karar verdim. Sonucu görüyorsun. Doktor da şaşkına döndü. Bu kadar ameliyata girdim, böylesi başıma gelmedi. Doğrusu ben de çok şaşırdım diyor; çok üzülüyor ama yapabileceği pek bir şey de yok. Bu gün yarın tetkikler yapılacak.

Benim anladığım kadarıyla alınacak sonuca göre yeni bir operasyon yapılacak veya yapılmayacak. Biliyorsun, halen biyopsi sonucu da belli olmuş değil.

Gerçekten ben de çok merak ediyorum. Yüzümün bir yanının yok olabileceğini düşünmek bile istemiyorum. Ancak !.. Aksi bir durum doğarsa da kadere kırkbeş!.. Ne yapalım? Olan oldu. Başımıza gele- ni çekeceğiz. “

Esmâ 'da kendine geldi. Fazla üstüne gitmeyeyim dedi ve sesini çı- karmadan, hastaneye götürülecek eşyaları toparlamaya başladı.

Akın yavaşça seslendi:

“Çok fazla bir şeyler götürmeme gerek yok sanırım. Dış fırçası, yatak giysisi gibi bi'şeyler hazırlayıver yeter. Küçük çantayı götüreyim.

Doktor hala da ümitvar. Beklediğimiz biyopsiden kötü bir sonuç çı- kabileceğini düşünmüyorum, deyip duruyor. İnşallah onun dediği gibi olur da, hemen çıkar gelirim.”

Hazırlıklar tamamlandı ve hastane yoluna düşüldü. Ne Akın'ın ne de Esmâ'nın ağzını bıçak açmıyordu. Akın sessizliği bozdu:

“Esmacığım hayırlısıyla, şimdilik korkulu bir durum yok. Bence üzüntüye kapılmamız anlamsız. Önce raporu bekleyelim. İnşallah sağlıklı bir sonuç gelir kurtuluruz. O yüzden, ortada geçerli bir ne- den yokken üzölmeye ne gerek var. Rica ediyorum kendine gel. Ne olursun sakin ol. Ortada hasta olduğumu gösterir kesin bir bulgu yok. Sadece doktor kuşkuya kapılmış o kadar. Kendini kapıp koy- verme; lütfen... “

Esmâ, gözleri yaşlı sözünü kesti:

“Akıncığım, inanır mısın? Gezi için burayı terkedip gittiğime son derece pişmanım. Biliyorsun giderken de korkarak gitmiştim. Ne acı!.. Korktuğum başıma geldi.

Sevgilim düşünüyorum da yerden göğe kadar haklısın. Rüşvete ara- cılık yapılarak para kazanılmasına asla ve asla razı olmam olamam. Senin bu durumunu görünce içim titredi. Çok çok özür diliyorum. Ne olur beni affet. Zati giderler'in işinden de bir an evvel ayrılalım derim. Söylediklerin haklıydı. Çok doğru şeyler söylemiştin de ne

var ki Şirincan uyanamadı. Aslında Poşulu Tefeci 'nin işlerine bakmayı da uygun bulmuyorum. İş işten geçti mi ne? Bu kirliliğin içine batmış durumda mıyız yoksa? Bunlardan bir an evvel kurtaralım kendimizi diyorum. “

Akın sertçe yanıt verdi:

“Şirincan kendine gel!.. Önce direksiyona hakim ol! Veya aracı sağa çek! Direksiyona ben geçeyim. O nasıl söz öyle! İkimize de hakaret ediyorsun. Ne demek kirliliğin içine batmak? Öyle şey olur mu? Bunu nasıl yakıştırabiliyorsun ikimize? Her şeyden önce, böyle bir tutarsızlığı gördüğüm anda kabullenmeyeceğimi birkaç kez, bana karşı çıkmak istediğinde bile apaçık,yüzüne karşı söylemedim mi? Hatta yarı şaka, yarı ciddi; beni Bakırköy'e bile gönderebileceğin tahdidinde bulunduğun halde! Ben ne yanıt verdim? Haydi söyle! Söyleyiver! Şiddetle reddettim değil mi? O halde? Bundan sonra mı kabulleneceğim? Asla öyle bir şey olamaz, kesinlikle de olmamalı.

Bu memlekette yanlışlarla doğrular o denli iç içe girmiş, birbirine karışmış ki ortam arap saçına dönüşmüş durumda. Çık çıkabilirsen içinden. İşte biz, böyle bir ortamda vekalet görevimizi yürütmeye çalışıyoruz. Hiç yılmadan ve kimseden korkup çekinmeden, görevlerimizi sürdüreceğiz. Yanlış giden şeylere de karşı çıkacağız.

Hiç yanılmadın Şirincan! Bana cesaret verdin. Sana teşekkür ederim. Biz istemedikçe, kimse yanlış yollara saptıramaz. Yeri geldiğinde yanıtını vermesini sen de ben de çok iyi biliriz. Mesleğimizin kurallarını gözden kaçırmadan, doğruların rehberliğinde, çalışmalarımızı sürdüreceğiz.

Aksi halde ne olurdu kestirebilir misin? Vaktiyle senin de söylediğin gibi Rabbil alemin senetleri elimizde, Yakıcılar İş Merkezi'nin beşinci katında bakınıp duracaktık... “

Hastaneye ulaşıldı. Doktor bulundu. Akın'ın kalacağı odaya yerleşelim derken Doktor görüldü. Yorgun yorgun gülmeye gülümsemeye çalışarak:

“Akın Bey!.. Bu gün moraliniz yerinde! Çok sevindim görünce! Gölü görmeden paçaları sıvamak hiç doğru değil. Bekleyelim görelim.

Ortada üzülmeyi gerektirecek bir şey var mı canım? Yarını bekle-
yelim. Biyopsi sonucunu bir görelim. Şimdi sakın olmanın vaktidir.
Önce biyopsi raporu bir gelsin; sonucu öğrenelim... “

Esmâ Akın'ın boynuna sarılarak hıçkırıklar içinde sağlıklar diledi;
hoşça kal dedi. Ertesi gün görüşmek üzere hastaneden ayrıldı.

Esmâ'yı uğurlayınca Akın kendini dinlerken, sanki yıllar yıllardır
yorgunluklar içinde bunalmış gibiydi. Gerçekten çok yorulmuştu.
Yaşlı gözleriyle Esmâ'yı ve doğacak çocuğunu da düşünürken,
ayakta kalamadı. Başını dönüyordu. Yavaşça ilerledi. Yere yığılıp kal-
maktan korkuyordu. Yatağa zor ulaşabildi. Yavaşça uzandı. Tam
kendini dinliyordu ki odanın kapısı sessiz sessiz çalınmaya başladı.

Kapıyı açınca kimleri görsün !..

Önde Hayri Süleyman Oğlu Abdülmennan, yanında Sıla barutçu ile
kimi muhasebe çalışanları ... Aralarında Gülbahar da var. Özenle
giyinmiş. Burnundan kıl aldırmayanlar gibi. Olup bitenlere tepeden
bakar gibi bir hali var.

Akın hemen kendini topladı. Bu karşılaşma onu çok sevindirmişti.
Kollarını havaya kaldırarak, “Ne iyi ettiniz de geldiniz! İnanır mı-
sınız? Ben de kendimden geçmiş, ümitsizlikler içinde yatağa uzan-
mıştım ki, sizler geldiniz. Çok sağ olun, var olun! Sonsuz teşekkür-
ler...”

Hoşbeşler, sağlık dilekleri, şakalaşmalar sürüp giderken, yeniden
kapı çalınca, herkes başını çevirdi. İçeri giren doktor, yorgun yü-
züyle gülümsemek ister gibiydi.

Hemen ünledi:

“Sayın Yankı!.. Biyopsi raporu geldi! Büyük geçmiş olsun!.. Önce-
den size ne söylemiştim, aynen öyle! Korkulacak bir şey yok. An-
cak böyle durumlarda, raporu bir kez de doktorlar kurulu inceler ve
son söz, bu kurul tarafından söylenir. İnceleme sonucunda da bir-
şey çıkacağını hiç sanmam. Burada kalmanızı gerektirecek bir sorun
bulunmadığına göre, şimdi sizi taburcu ediyoruz. Gerisini de sonra
size bildiriyoruz. Büyük büyük Geçmiş olsun!..”

Doktorun sağlık haberiyle, her yan sevince boğuldu. Akın hemen
telefona sarıldı.

“Esmacığım selam. Şimdi doktorla görüştüm. Biyopsi sonucu gelmiş. Korkulacak bir şey yok dedi. Sadece doktorlar kurulu , raporu bir kez daha inceleyecekmiş o kadar. Doktor öyle konuşunca sanki yüzümde sızı duymaz oldum iyi mi?

Hayatım seni çok üzdüğümü biliyorum. O yüzden erkenden haber vereyim dedim. Yanımda işyerinden gelen arkadaşlar var. Onlar da bana sürpriz yaptılar. Sevgili konuklarımızı uğurlar uğurlamaz geliyorum Şirincan...”

Konukları da Akın’ın sevincine ortak oldular. Hayri Süleymanoğlu Abdülmennan, duraksamadan bakla kesesini cebinden çıkardı ve Akın’ın yatağının üzerine fırlatır gibi dökerken:

“Baklalarım!.. Baklalarım!.. Siz söyleyin! Ne yapalım? Hiç itiraz istemem! Bu gün günümüzde değiliz demeyin, asla kabul etmem. Bu eşref saatinde, Akın Yankı Üstadımızı hem elleyin, hem çölleyin. Hali pür melalini hemen şimdi söyleyin:

Çok gariptir insanoğlu
onun sırrına erilmez
Sır küpü olan insanın
Ne yapacağı bilinmez
O bir beşer
Elbet şaşar
Durduk yerde ceviz kırar
Başına işler açar...”

Giderler Holding çalışanları Av. Akın Yankı’yı da yanlarına aldılar; otomobillerine dağıldılar. Gülbahar yalnız geldiği için Akın’ı o yanına aldı. Doktor ve hemşirelerin gülümsemesinde hastaneden ayrıldılar.

Gülbahar, direksiyondan başını çevirip de Akın’ın yüzüne bakamıyordu. Onun başına gelenlerden kendisini sorumlu tutuyordu. Oysa ki Dubaili Tacı konuşunca, Akın’ın beynine kan sıçramış, yüzündeki yanık nedeniyle yaşadıklarını birden anımsamış ve o anda kararını vermişti. Gülbahar,yine de bu konuyu Akın’ın kafasına sokanın kendisi olduğunu biliyordu.

Akın güler yüzünün sıcaklığıyla seslendi:

“Niçin konuşmuyoruz Gülbahar. Hayırlısıyla bir korkulu rüyadan uyandık gibi görünüyor. Yüzümdeki yanık yeri zor da olsa yok ettim. Bu başarıda, senin payın unutulmazdır. Bunu biliyorum. Benim için çok çok üzüldüğünü de ...

Ne yapalım ki yaşamda her attığımız taş, yerini bulmayabiliyor. İşte şimdi olduğu gibi. Birkaç gündür yaşadıklarımı, geçirdiğim zor günleri, sen olmasaydın çok zor atlatabilecektim. Sonsuz teşekkürler Güzel İnsan! Sonsuz teşekkürler ederim.”

Gülbahar da sesini çıkarmadan Akın'ı dinlerken, gülümsüyordu. Yola sarılıp giden siyah otomobilin yönünü ansızın değiştirdi. Uçar gibi yol almaya başladılar. Akınların evine giden yol gerilerde kalmıştı. Güvercinyuvası'na doğru mu gidiyordu yoksa? Akın durumu anlayınca hemen kendine geldi. Bir an duraksadı; donup kalmıştı. “Ema evde beni bekler...” diyecekti de söyleyemedi. Dili varmadı. Sözcükler boğazında düğümlendi kaldı. Başını çevirdi “E...” derken duruverince; Gülbahar da bir an duraksayarak; “Eee... ne? “deyince kendini toparladı. “Emine mi yoksa Halime mi, selime mi? O kadıncağıza telefon edip sormayalım mı? diyecektim. Öyle ya, belki de Güvercinyuvası'nın konukları vardır. Elimiz boşa çıkmasın diyecektim.”

Gülbahar, önünde kıvrılıp giden yola gözlerini dikerek sakince yanıt verdi:

“O evin anahtarı üç kişide vardır. Zati Giderler, Kaya Yürütmez ve Ben!.. Kaya hapiste biliyorsunuz. Zati Bey de ofiste. Güvercinyuvası her zaman ve her durumda bana aittir. Çünkü zati Bey ofiste olmasa da, 'para!.. Para !.. Para !.. Ne zaman fakirlikten kurtulacak da büyük holdinglerden biri olacak bu fukara' deyip düşünürken; aklında ne Güvercinyuvası kalır, ne de Avcılar Konağı vardır. Aslında o zaten ...” derken kendini tuttu. Daha fazlasını söylemek istemiyordu.

Akın hemen başını çevirerek sordu:

“Evet Gülbahar seni dinliyorum; O zaten... o zaten ne? Ne oldu Zati Bey'e? Söyleyiver ... Söylesene! Haydi söyle!.. “

Gülbahar direksiyon başından kakhaha atarak ve başını havaya kaldırarak yolu gözlerken:

“Görmüyor musunuz Zati Bey’in yüzünü? Adeta sarısızga gibi. Kimi zaman kendisine takılırım, sarısızga gibisiniz derim de güleriz. Yüzüne bakınca anlaşılıyor mu? Gerçekten, tam bir Sarısızga! Canı cini kalmamış adamcağızın. Sanki komşu canıyla yaşıyor. Güvercinyuvası’nı nasıl düşünsün? Onun dünyasında sadece banknotlar uçuşur. Aşk ve sevgi ne gezer? Yatar kalkar, para da para der...”

Akın Gülbahar’ın sözünü keserek:

“Bana hiç öyle gelmiyor. kimi davranışlarını düşününce; sanki gerçekten sosyal! İşçi babası biriymiş gibi. Öyle değil mi diyorsun? ”

“Evet çok doğru. Öyle gibi görünür de; o bezgin bakışların derinliklerinde ne kötülükler yatar biliyor musunuz? Sadece kendi kazancını düşünür. Bir tek annesini dinler. Başka kimsenin sözüne değer vermez. Zaten annesinden başka kimsesi de yok. Yapayalnız bir adam. Dünyaya ve çevresine boş gözlerle bakar. Onun sadece parası var. Boş zamanlarında da durmadan para sayar. Bu gün gözünü kapayıverse o gördüğünüz göz kamaştırıcı servet, seksen beş yaşındaki annesine kalacak. Sabahtan akşamlara kadar hergün, insanı korkutan tükenmiş bezgin bakışlarıyla çevresine emirler yağdırır durur. Boş zamanlarında da ne kadar kazandım hesabı yapar? Bu dünyada başkaca yapabileceği hiçbirşey yoktur. Buna inanın lütfen! Kesinlikle söylüyorum! Önce para, sonra da annesi.

Kimi zaman kendisine anlatmaya çalışırım; çevrenize şöyle bir göz gezdirin. Bir gün para geçmeyecek, anneniz kaybolup gidecek! Kendinize çekidüzen verin! derim de bana kızar.

Fille Sorbonl (Sorbonlu Kız):

‘Sen hayatı ne bilirsin! Bu dükkandan kaç kişi ekmek yiyor düşündün mü hiç? Her şeyin bir yeri ve zamanı var. Gün gelecek; Giderler tek olacak! Giderler Holding Güneş gibi parlayacak! Benim ömrüm de böyle gelip geçecek. Önemli olan kazanmak ve biriktirmek! Ben göçüp gittikten sonra kim yerse yesin, umurumda bile değil. O, onların sorunu. Kazandım ya! Sen ona bak! Benim için önemli olan kazanmak! Sen kazan da, elbet bir yiyen bulunacak. Bir vasiyetname bile hazırlamış değilim henüz. İleride fikrim değişirse bilemem. Ben hiçbir şeye boş vermek istemem. Biliyor musunuz ki yaşamın kendisi bomboş. Şöyle bir düşünün! Yine de, yaşam dediğimiz şu dört

günlük ömürde yapılabilecek en sağlıklı davranış, bir yerlere, bir şeylere tutunabilmek.

Bir zamanlar aylak aylak gezerdim. Boş gezerken de yoruluyormuş insan. İşte bu sırada, yanımda yakınımda görünenleri ölçüp tartmak geldi aklıma. Ne olur ne olmaz dedim, dostlarım dediğim insanları bir sınavla denedim. Dostlarım bende para suyunu çekti. Sıra siz de! Biraz da sizden yiyelim ... Gerisini anlatmama gerek yok sanırım. Anladım ki o insanlar, param olduğu için yanımda, yakınımda duruyorlar. O zaman düşündüm. Ben! Ayakları yere basmayan, boşlukta salınıp duran uyur gezerin biriyim.

Kendi kendime sordum:

Zati !.. Hazıra dağlar dayanmaz! Alın teri can paradır. Hazır yiyen huzur bulmaz. Hazırdan yemeyi, yine de sürdüreceksin? Yanıtın hayır ise o zaman ne yapmalısın?

Okudum yazdım, yazdım okudum. Çok yalın ve açıkça görebildiğim tek şey, çalışmak ve kazanmak! Bunu başarabilirsem; kendimi boşlukta bulmam, dedim ve başladım çalışmaya. Ben de yaşama böyle tutundum. Çalıştıkça kazanıyorum. Kazandıkça da yaşama sevinci dolduruyor içimi; çalışıyorum. Evet, kabul ediyorum Gülbahar. Çok doğru konuşuyorsun! Evet benim iki tutkum var. Birincisi işim, ikincisi annem. 'der ve gözlerini kaçırarak uzaklara, çok uzaklara, sanki kendinden de kaçıyormuş gibi bakmaya başlar... "

Akın Gülbahar'ın yüzüne bakarak:

"Hayret doğrusu ! Olur şey değil. Çok çok hırslı biri demek. İnsan ne söyleyeceğini bilemiyor. İyi de, bu kazancı doğru yoldan kazanmak varken, neden sağlıksız şeyler yapıyor acaba? Oysa yeterince parası var. Yaşamın bomboş olduğunu da bildiği halde, neden bile bile yanlış şeyler yapıyor. İşte ben de buna şaşıyorum. Az önce dediğim gibi, bana hiç öyle aç gözlü görünmüyor? Nedense çok yardımsever, kişilik sahibi biriymiş gibi geliyor. "

Gülbahar'ın suratı asıldı. Ciddileşerek konuşmaya başladı:

"Durun bakalım Akın Beyefendi. Sizin çevrenizde de pek çok kişi var. Hiç kimse üzerine toz konduruyor mu? O zaman bu yanlışlıkları yapanlar sadece Zati gibiler mi? Başkaları çok mu doğru çalışıyor? Kimler bu yanlışlıkları yapanlar?"

Akın beklemeden yanıt verdi:

“Diyebilirim ki aklınıza gelen herkes. Bana öyle geliyor ki herkes bir aldatmacanın içinde gibi sanki. Çevrenize bakıverin, beni doğru-
layacaksınız. Nedenini siz de biliyorsunuz. Uygur toplum, demok-
ratik toplum, saydam toplum diye diye gelip geçiyoruz da hesap
verilebilirlik yok. Bu yetmiyormuş gibi cumhuriyet değerlerinde
aşınma var. Siz de söylediniz. Yanlışlık yapanlardan üzerine toz
konduranını gördünüz mü hiç? Tümünü konuştursanız, ağız birli-
ği etmiş gibi Finifi Cumhuriyeti’nden hiç söz etmezler. Oysa ki bu
ülkede toplanan vergilerin neredeyse dörtte birinden fazlası çarçur
ediliyor. Kaçırılan vergi nisbeti de en az bir o kadar.”

Gülbahar gülümseyerek söze girdi:

“Akıncığım sana çok katılıyorum. İçimizde nice nice Zati Giderler
var. Hiç kimse üzerine toz kondurmadan, emle cümle hep birlikte
yaşayıp gidiyoruz işte. Bu ülkede bir de Finifi Cumhuriyeti vardır
demiyo musun? Bu doğru! Gerçekten çok doğru.

Giderler’de çalışmaya başlayınca, gördüklerim duyduklarım
karşısında şaşırıdım kaldım. Hiç ummadığınız kişilerin Finifi
Cumhuriyeti’nin yurttaşı olduğuna tanık olunca çok üzülmüştüm.
Neredeyse şehrin meydanına dikilerek bunları halka anlatmayı,
sonra da kendimi yakmayı düşünmüştüm. Son anda fikrim değişi-
ti. Değmez dedim. Değmez Gülbahar değmez. Sen, Zati giderler’in
elinde tuttuğu yem değil misin? O zaman? Başta kendin ayrıl, çekil
git buralardan. Ona buna yem olma! Bunu başarabiliyor musun?
Söylemek, eleştirmek çok kolay? Haydi önce kendin uygulamaya
başla da göreyim seni!.. O zaman boş verdim. Çekildim kendi köşe-
me; öylece kalakaldım. Günler ayları, aylar yılları kovalayıp gidiyor.

Kimi zaman aklıma düşüvermez mi? Ne olacak senin bu halin Gül-
bahar? İki dil biliyorsun. Bunca tahsilin terbiyen var. Amaan sen
de! diyerek, kendimden uzaklaşıp kaçıp gitmek isterim. Olmuyor!
Olmuyor! Olmuyor!.. Bu böyle sürüp gitmemeli Gülbahar derim
de olmadı yapamadım. Başaramadım! Başaramadım! Ne yapayım
ki Zati Giderler’in elindeki yem olmayı sürdürüyorum. Çevremde
olup bitenleri görüp düşündükçe de bunu çok iyi anlıyorum. İşin acı
tarafı; kiminle tanış olsam , onlar da aynen benim gibiler. Bağımsız
yaşayabileni yok denecek kadar az. Finifi Cumhuriyeti gün geçtikçe

büyüyor, güçleniyor. Durdurulacak gibi değil. Bunu gören gözler sanki yok gibi geliyor bana. Herkes kendi havasında...”

Gülbahar çok heyecanlanmıştı. Siyah otomobil homurdanarak yola sarıp giderken, kendini tutamayarak, alaylı bir şekilde gülümsedi ve Akın’a, “Bayım! Zati Bey’i suçlamak kolay! Pekiyi biz kendimiz? Beni bağışlayın ama ya Siz! Akın Yankı Siz! İkiyüz bin doları alırken hiç renk vermediniz. Sonradan yirmi bin dolar da gelince, Hanımefendi soluğu Güney Amerika’ da almadı mı?”

Muhasebeciden Esmâ Hanımefendi’nin paraya olan aşkını dinleyince Zati Bey dahil, hepimizin ağzı kulaklarına varıyordu. İkiyüzyirmi bin dolar hiç itiraz edilmeden cebe indirilince, o zamana deksizi savunup duran ben, yenilgiyi kabul etmekte zorunda kaldım. Yenildiğimi de orada ilan ettim. Haklıymışsınız dostlar! Akın Yankı konusunda yanılmışım dedim. O da içimizden biri ... dedim. Sizin deyiminizle Akın Yankı da Finifi Cumhuriyeti’nin yurttaşımış demek, bunu kabul ediyorum dedim.”

Akın Gülbahar’ı dinleyince bulunduğu koltukta yığıldı kaldı. Neden sonra kendini toparladı:

“O nasıl söz Gülbahar! Ben asla Finifi Cumhuriyeti’nin yurttaşı değilim. İkiyüzyirmi bin doları da alnımın teriyle kazandım! Asla yasa dışı bir şey yapmadım bu güne kadar. Bundan sonra mı yapacağım?”

Gülbahar, kahkaha atarak sözünü kesti:

“Sevgili Akın Yankı! Henüz işe yeni başlamış, deneyimsiz bir avukatın, aynen bir Gülbahar gibi kullanılmak için işe alındığının ayırında değilseniz, o zaman başınıza geleceklerden sizi hiç kimse kurtaramaz. Yeri gelmişken söylemeliyim ki!.. Eskilerin dediği gibi: Hakikat çıplak gezmeyi sever.Siz de bunun bal gibi farkındasınız! Değil misiniz yoksa?”

Durun bakalım; henüz çok erken, çok erken. Çok çok dikkatli olmanız gerek. Yolun başında bile değilsiniz. Bu işyerinde çalışırken neler neler göreceksiniz. Neleri, neleri yaşayacaksınız. Dünyasını bitirmiş, kendisini yitirmişleri mi dersin; yoksa Zati Giderler’in kazanacağı, bir numara olacağı derken, binbir oyunla yönetmeye çalıştığı serveti, eline geçirmeye çalışanları mı dersin ... Bunları hep

göreceksiniz ve yaşayacaksınız. Özenli olmak, özenli yaşamak ön koşul ama neyse, şimdi sırası değil, çok çok derinlere dalmayalım.”

Gülbahar’ı dinleyince Akın’ın yüzü kıpkırmızı geçti.Yerinde duramıyordu. Sağ elini ileriye gösterir gibi kaldırarak, ünledi:

“Gülbahar!.. Canım! Burada açık seçik yeniden belirtmeliyim ki ben, asla ve asla Finifi Cumhuriyeti’nin yurttaşı değilim. Asla ve asla da olmayacağım. İkiyüzyirmibin doların Av. Akın Yankı’ya, 1. Hukuk Müşviri olması nedeniyle ödendiğini, muhasebe kayıtlarında açık seçik görebilirsiniz. Buna bir itirazınız var mı? Açıkça bana söyley misiniz? Yok! O zaman beni nasıl suçlayabiliyorsunuz? “

Akın başını iki yana sallayarak, sinirlendiğini belli etse de, sözü ileri götürmedi. “Üzmemeliyim, kırmamalıyım Gülbahar’ı ...” dedi. Bakırköy günlerini düşündü. Belgrat Ormanlarında yanında Esmâ, ettiği yeminleri kurdukları düşleri anımsadı. Rabbil alemin senetlerini ve ikiyüzyirmi bin doları düşündü. Elinde olmadan dalıp gitmişti. Düşünmeye başladı geçmişini.

“Acaba ne yapmak gerek? Çalışmak ve dürüst olmak! Sakin yaşamak! Tamam da bunu başarmak, başarabilmek; gerçekten kolay değil.

Şöyle bir davranış yeterli olur mu acaba?..

Az tamah çok ziyan getirir, atasözünü çerçeveleterek; çalışma odasında her an görülebilecek bir yere asmak ve Esmâ’yı bıkıp usanmadan uarmak!..” deyip düşünürken, kendini tutamadı ve öksürmek zorunda kaldı.Yine de umutsuz değildi. Çünkü Esmâ’yı tanıyordu. Onun, içine düşülen maddi sıkıntı nedeniyle bunalıma girdiğini biliyordu.

Akın, yeniden kendini yokladı. Bir kez daha öksürdü. İçine korku düşmüştü. Bunların hepsi doğrudu da; “İş yaşamında bu denli haksız rekabet varken ve çevrenizdekiler önüne çıkanı diri bütün yiyip giderken; nasıl yapılabilecek bu meslek? Tam bir haksız rakabet! Gel de bu mesleği sürdür sürdürebilersen! Yakıcılar İş Merkezinin beşinci katına büromuzu açmışız çok güzel de müşteri beklemek var.Ya evin geçimi ve kiralar? Yetmiyormuş gibi bir de bebek geliyor. İhtiyaç mı tüketir? Var oğlu var. Elimizden tutan bir Dönerci’imiz vardı. Rabbil alemin senetlerini de sağ olsun Dönerci Sami gönderiyordu.

O da Finifi Cumhuriyeti'nin kurbanı oldu. Şimdi onu da kaybetmiş durumdayız."

Akın düşüncelere dalıp giderken, elinde olmadan ansızın kahkahayı basınca; direksiyondaki Gülbahar ne yapacağını bilemedi. Az kalsın direksiyon hakimiyetini kaybedecekti. Çok şaşırılmıştı. Kendine gelir gelmez başını çevirerek ünledi:

"Yavrucuğum! Normal şekilde gülmeyi beceremiyor musun yoksa? Önce konuşmaların! Şimdi de kahkahaların! Ne oldu sana böyle? Az kalsın direksiyonu şaşıracaktım. Seni anlıyor gibiyim! Bütün bu karmaşa ve kirliliğe karşın yine de mesleğini sağlıklı bir şekilde, dürüstçe sürdürebiliyor musun? İşte o zaman varsın? İnsanların gözünde Güneş gibi parıldarsın."

Akın yine kendini tutamadı ve olanca gücüyle bağırdı:

"Evet olacak!.. Olacak ve Adalet yaşayacak! Akın Yankı asla ve asla adaletten ayrılmayacak! Asla ve asla Finifi Cumhuriyeti'nin yurttaşı olmayacak! "

Gülbahar da alaylı alaylı gülerek :

"Keşke güzel insan keşke ! Yalnız bu ünlemeleriniz!İçi boş bir tenekenin sesi mi? Yoksa? Bir top mermisinin gürlemesi mi? Zamanı gelince görülecek. "

Gülbahar'ın boş teneke benzetmesine Akın, yeniden fena halde içermiş bozulmuştu. Çok şeyler söylemek istiyordu da doğrusunu söylemek gerekirse, kendisi de bir karar verememişti. "Vay benim ak saçlı ninem vay !.." derken, başını eğdi. Koyu koyu düşünmeye başladı. Kendi kendine mırıldanıyordu:

"Top mermisinin gürlemesi mi? Yoksa ..."

Akın, Gülbahar'ı kırmamak ve üzmemek için kendini tutabiliyor olsa da sınırları son derece gerilmişti. Üzerine günün yorgunluğu da eklenince dili damağı tutuşmuş, ne yapacağını, ne söyleyeceğini bilemez hale gelmişti.

Birden Esmâ düşüverdi aklına! "Acaba, bir an önce evime nasıl ulaşabileceğim? Gülbahar'ı da üzmeden bu sıkıntılı durumdan nasıl kurtulabilirim? Kendisine anlatsam; olgunlukla karşılayabilir mi

beni? Yoksa başıma işmi açarım? “deyip, saklıca Gülbahar’ın yüzüne bakınca anladı. Söylemeye dili varmadı. Çok zor durumda kalmıştı. Soğuk terler döküyordu. Gülbahar’ı gözü görmez mi olmuştu yoksa? Esmâ evde, doğacak bebeğiyle yapayalnız kendisini beklerken ...

Siyah otomobil bana mısın demeden, tatlı homurtularla yola sarıp giderken, günün yorgunluğu da başına vurunca Akın, yeniden dalıp giderken, elinde olmadan uyuklamaya başladı. Günlerdir yaşadığı karabasanların etkisiyle özü tözü kalmamış, lüks otomobilin koltuğunda, Kaya Yürütmez gibi otururken kendinden geçmiş, sayıklıyordu. Rüyasında Esmâ, elinde kocaman bir sopa ile, kendisine vurmaya çalışıyor, Akın da yalvarışlar içinde:

“Dur! Ne yapıyorsun Esmâ! Yapma Esmâ! At şu sırtığı elinden! Bir dakika lütfen! At şu sırtığı! Dur! Bir dakika beni dinle!..” diyerek sanki el kol işaretleri yapmaya çalışıyor, sayıklamalarını sürdürüyordu.

Akın’ın kendinden geçtiğini ve sayıkladığını görünce; Gülbahar otomobilin hızını kesti. Çok şaşırılmıştı. Akın’ın sayıklamalarını dinledi dinledi, bir anlam veremeyince; “Yoksa Akın uyur gezer mi? “ diye düşünse de bir karar veremedi. Onu hiç böyle görmemişti. Otomobili durdurdu. Akın’ın yüzüne eğildi. İyice baktı baktı ve onun, kendinden geçmiş halde, sayıklamayı yine de sürdürdüğünü görünce yavaşça seslendi:

“Yavrucuğum sen iyi misin? Bir şey mi oldu? “

Akın, bir anda toparlanarak, kendine geldi ve Esmâ’nın yüzüne bakarak:

“Hayrola bir şey mi var? “

Esmâ gülerek:

“Ne konuştuğunun farkında değilsin demek. Vurma bana sırtığı! Bekle! Bir dakika dur!” gibi bir şeyler söylemeye çalışıyordun az önce. Ne sırtığı bu? Sırık dediğin sopa mı? Yoksa? Evde dayak mı yiyorsun sen Güzel İnsan? Dayak mı atıyor o kokar karı sana evde? Vallahi ne diyeceğimi bilemiyorum. Neler oluyor Akın’ım sana? Lütfen bana söyler misin? “

Gülbahar sorularını biribir ardı sıra dizelemeyi sürdürürken yine kendini tutamadı. Ansızın bir kahkaha atarak Akın’ın yüzünde gez-

dirdi gözlerini.

“Yavrucuğum ne oluyor sana böyle!.. Allahaşkına söyleyiver, haydi söyle! Ne olursun söyleyiver! Az önce ne demek istemiştin? Sopa mı yiyorsun güzelim sen? Güzel insan! Olacak şey mi şu? Bir yaşıma daha girdim.”

Gülbahar böyle konuşup dururken, bir yandan da otomobilin buz dolabından çıkardığı buz gibi soğuk suyu bardağa doldurarak, Akın’a uzattı:

“Buyur buyur güzelim. Canım benim. Güzel İnsan ... Yavrucuğum. Canım... Lütfen suyu iç de kendine gel. ”

Akın suyu içince, “Çok teşekkür ederim Gülbahar. Gerçekten çok susamışım. ” diyordu.

Kendini topladı. Düşünmeye başladı. “Demek zihnimden kaçanlar dışarıya vurmuş, sayıklamışım. Şimdi anlıyorum bunu...”

Gülbahar’ın kahkahasına o da katıla katıla ve acı acı gülererek karşılık veriyordu:

“Gülbaharcığım, biliyorsun günlerdir kabuslar içinde yaşadım ve yaşantım altüst oldu. Bunun en yakın tanığı sen değil misin? Şimdi biraz rahatlayınca sayıklamışım. Günlerdir neler yaşadığımı, sen de çok iyi biliyorsun. Başkasına kulaksa sana göz. O yüzden ne dediğimi anımsayamıyorum. Yaşadıklarımı düşününce, bunu da çok normal görüyorum.

Sen ne diyorsun yanlış mıyım?

Gerçekten çok yorulmuşum. Çektiğim sıkıntılar inşallah hayırlısıyla başımdan savulup gidiyor derken... sanki olduğum yerde yığılıp kalmışım . Hiç kolay değil. Olanları sen de biliyorsun. Henüz tamamen kurtulmuş da değilim. Doktorlar kurulu nasıl bir görüş bildirecek onu beklemeliyim.”

Gülbahar acır gibi gülümseyerek, yavaşça Akın’ın sırtını okşadı. “Büyük geçmiş olsun hayatım. Gelmiş geçmişler olsun gözümün nuru. Çok haklısın canımın içi; gerçekten çok haklısın. Şimdi, çok çok acil bir tatili de bu olay nedeniyle hak etmiş durumdasın.Yarından tezi yok tatile çıkmalısın.

Gülbahar yeniden direksiyona geçti. Siyah otomobil yola koyuldu.

Akın,yola gözünü dikmiş, Gülbahar'ı üzmeden kırmadan ondan nasıl kurtulabileceğini düşünürken, bir yandan da merakını yenmek istiyor, "Nereye gidiyoruz acaba ?.. "diyordu.

Sevgiyle seslendi Gülbahar'a:

"Güvercinyuvası değil, orası belli oldu da şimdi hangi gizli dünyaların saklı bahçelerine doğru yol alıyoruz? Onu düşünmeye başladım doğrusu. "

Gülbahar gözünü direksiyondan ayırmadan:

"Avcılar Konağı'na gidiyoruz. Orası benim rüyalarımın evidir. Bir gün, artık ben de yorulduğum dediğim anda, gelip Avcılar'da yaşamak isterim.Yuvamı Avcılar'da kuracağım.

Az sonra görünce senin de beğeneceğini umuyorum. Çalışırken yalnızlığın içinde bunalmaya başlayınca, gizlice buralara atarım kendimi. Arayışlarım burada sonlanır. Bir iki gün de olsa, birkaç saatte olsa başımı dinlerim. Yoğun çalışmanın verdiği yorgunluğa dayanamıyor insan. Alıp başımı buralara gelirim de kısa süreli de olsa bir öf!.. derim. Başka çarem yok ki zaten. Az uzaklaşım desem neredesiniz? Ne yapıyordunuz? Sesleri yükselir. Kontrol altında yaşıyorum da ne yapayım? Elimden gelen bir şey olmayınca, şehirden ayrılamıyorum. Bir de işlerin yoğunluğu... Her gün her saat işyerinde olmam gerek. Bunu siz de görüyorsunuz. O yüzden buralara gelebiliyorum ancak. Buralarda buluyorum kendimi."

Konuşma sürüp giderken, Akın'ın aklına yeniden Esmâ ve dünyaya gelecek bebeği düşüverince, kendini tedirgin hissetmeye başlıyordu. Bu arada, İçindeki Akın da ses etmeye başladı:

"Evde Esmâ seni bekler. Sen nerelere gidiyorsun. Bilmediğin bir yöne doğru, bilemediğin Avcılar Konağı'na doğru yol alıyorsun. Az önce hayyyt!.. doğrulardan ayrılmayacağım diyordun! Şu içinde bulunduğun durum ne? "derken, cep telefonu çalmaya başladı.

Esmâ arıyordu:

"Akıncığım, iki gözüm, nerelerde kaldın? Hastane eşyaları eve gelmeli bunca zaman oldu. Dört gözle seni bekliyorum.Yoksa almaya

mı gelmeliydin seni? İnan şimdi çok üzüldüm. Sana karşı çok mahcubum. Yanımda şirket çalışanları var deyince, yanlış anlamışım demek. Onlarla birlikte gelirsiniz veya seni eve iletirler diye düşünmüştüm iki gözüm! İnan, şimdi çok üzüldüm. Neredesin Allah aşkına! Hemen gelip alayım mı? “

Akın korku içinde kalmıştı. Esmâ çok çok haklıydı:

“Esmâcığım, engeç iki saat içinde evde olacağım. Öperim.”

Esmâ sesini yükselterek:

“Aslan Haymene’ m, iki saatte devri alem yapılır. Neden geç kalıyorsun? Benim bilmediğim bir şey mi oldu? Hemen koşarak arabaya atlıyorum ve seni alıyorum ...”

Akın tedirgin:

“Esmâcığım, Tüm şirket çalışanları sağ olsunlar, geçmiş olsun ziyaretinde bulundular. Daha fazla ne söyleyebilirim ki ünlü güldürücü Abdülmennan’ dan, yardımcım Sıla Barutçu Hanımefendi’ ye kadar; herkesler buradaydılar. Kendilerine teşekkürlerimi sundum. Ne iyi ettiniz de geldiniz diyordum. Onları uğurlar uğurlamaz hemen evimizdeyim.”

“O zaman gelmiyorum; dört gözle bekliyorum canım. “

Akın’ın konuşmasına kulak misafiri olan Gülbahar, içtenlikli bir kahkaha atarak:

“Vallahi helal olsun. Beklediğimden de evcimen çıktın Akın. Ne yapacaksın evde? Dudakları sarkmaya başlamış hamile bir kadın, suratını asmış seni bekliyor. Ne yapacaksın evde? Yoksa başbaşa oturup, baklavasına tavla mı atacaksınız? Ne yaparsın insan hali bu ? Esmâ Hanım tavla biliyor mu? Yoksa! Yoksa Ece ile Koca misali diz dize, pişbirik mi oynuyorsunuz? “

Gülbahar yeniden okkalkı bir kahkaha atarak:

“İnanır mısınız? Vallahi de billahi de çok çok merak ediyorum. Ece ile Koca, nasıl geçiriyorsunuz evde vaktinizi siz? Bıdı bıdı bıdı! Akın Esmâ’ ya; Esmâ duvarlara bakarak, vakit öldürüyorsunuz ...”

Akın’ın yüzünü ekşittiğini görünce, hemen lafı çevirdi:

“Bu sözü ben söylemiyorum; sakın yanlış anlamayasın. Bu söz bana ait değildir. Sarısızga'nın birilerine böyle seslendiğini gözlemlemiştim bir zamanlar. O konuşurken biz de gülümseyerek şaşkın şaşkın onu dinlemiştik. Şimdi tam yeri geldi de söylemeden edemedim.

Akıncığım varmak üzereyiz Avcılar Konağına. Korkma seni bekletmem. Kalabileceğimiz süreyi de öğrendiğime göre, bir dakika bile geçirtmem. Geriye ne kaldı? Anı yaşamak! Bu kısacık zamanı değerlendirmek. Öyle değil mi?”

Oysa, Akın'ın tepesine cinler üşüşmüştü. Eli ayağı titriyordu. Gülbahar'a nasıl bir yanıt vermesi gerekirdi acaba? Aklına hiçbirsey gelmiyordu. Olmadı kendini tutamıyordu. Kesinlikle konuşması gerektiğine inanıyordu. Açtı ağzını yumdu gözünü:

“Sayın Gülbahar Bozçiçek, ne söylemek istediğinizi tam anlayamadım. Eşime karşı her an hesap vermeye hazırım. İçinde bulunduğumuz koşulların verdiği bunalımdan olsa gerek? Elimizde olmadan bir hata işledik. Bunu sen de ben de biliyoruz. Eşim Esmâ, benim yanımda her zaman şipşirin bir hanımefendidir. Ellerimden tutup, beni yaşam savaşına götüren ve her durumda bana güç veren O'dur. Kendisini Şirincan diye çağırırım.

Avcılar Konağı'nı tanıyalım ve ben izninizi rica edeyim. Az önce söylediğiniz gibi, gerçekten evcimen bir adamım; öyle de olmalıyım.

Gülbahar beklemediği yanıtı dinleyince dondu kaldı. Otomobili durdurdu. Alnını direksiyona koydu; düşündü... düşündü. Başını kaldırmadan bekledi... bekledi. Bir süre öylece kaldı. Gerçekten çok üzgündü. Bütün gücünü toplayarak, başını yavaşça kaldırdı ve Akın'a dönerek:

“Son derce üzgünüm Akın Bey. Vaktinizi aldığım için özür dilerim. Ne olur beni bağışlayınız. Şimdi anımsadım. Hastaneden, bu gün taburcu olabileceğinizi düşünemediğim için, yanıma gezi çantamı almamıştım. Konağın anahtarı da gezi çantamda kaldı. Size bir akşam çayı ikram edemeyeceğim için gerçekten çok üzgünüm. İzninizle sizi evinize bırakmak istiyorum.”

Akın'ın vereceği yanıtı beklemeden, birden acı firen yaparak, siyah otomobili geldiği yöne geri çevirdi. Beklemediği konuşma karşısın-

da ayın beyin olmuş, neye uğradığını bilememiş bir halde, tirtir titiriyordu; kendinde değil gibiydi. Son hızla yola girdi.

Akın da donup kalmıştı. Olup bitenlere karşın o da hiç sesini çıkartamıyordu. Onun da kafası altüst olmuş; karabasanlar içinde kalmıştı. Bir an kendini toparlayayım derken ne görsün!.. Otomobil o denli hız yapıyordu ki, adeta uçuyordu. Gülümsemeye çalışarak başını çevirdi ve Gülbahar'a sakince seslendi:

Gülbaharcığım biraz hızlı gitmiyor muyuz? Biliyorsunuz, iki saatlik iznim var. Henüz birkaç dakikasını kullanabildim. Henüz çok zamanım var. Öyle değil mi? "

Gülbahar omuzlarını silkerek ansızın firene basıverince; otomobil neredeyse yoldan dışarıya fırlayacaktı. Sonunda zınk diye durdu.

Gülbahar hıçkırıklar içinde, titrek sesiyle:

"Akın Bey, aracı siz kullanın; buyurun."

Yaşaran gözlerini saklamak ister gibiydi. Sessizce gitti; aracın arka koltuğuna oturdu. Hiç sesini çıkarmıyordu. O da kendi içine gömülmüştü. Gelecek günlerini düşünürken, sanki geçmişine meydan okurcasına yeni kararlar vermeye çalışıyordu. Ne yapıp, nasıl edip de Sarısızga'nın elinden kurtulmalıydı. Onu düşünüyordu. Birden karar vermek, bu yaşamdan kendimi kurtarmalıyım demek çok kolaydı da bunu nasıl başarabilecekti? Kaç kez denediği halde bir türlü kopamamıştı Giderler'den. Her ayrılmak istediğinde Zati Giderler başını kaldırarak:

"Nereye Sorbon'lu Kız, nereye gidiyorsun? Monmartre Tepesi'nde gezinmeye mi? Çok uzaklarda kaldı çok. Artık oralara dönemezsin. Hangi nedenle, nereye gitmek istiyorsun? Bir de bana anlat da birlikte gidelim. Gülbahar nereye gidiyorsa; ben de hiç düşünmeden onunla giderim. O benim bir parçam! Biz birbirimizden kopamayız..."Bezgin bakışlarını fırlatmaya başlayınca, Gülbahar'ın da aklı üstüne gelir, olduğu yerde düşünür kalırdı. Akın'ın inandırıcı bakışları ve tanık olduğu kimi erdemli davranışları onu etkilemiş, dünyasını aydınlatmıştı. Hiç beklemeden ve düşünmeden kedisini Akın'ın kollarına atmış, gerçekten de çok mutlu olmuştu. Akınla tanıştığı ilk günden beri Zati Giderler'in elinden kurtulmayı ciddi ciddi düşünüyordu. "Ne yapabilirim de kurtulurum içine düştüğüm

cendereden? Belki de Akın Yankı beni kurtarabilir ...”Olanları düşündükçe kahroluyordu.

Gülbahar, kendi gizemli dünyasında böyle gezinip duruyor, Akın da sürücü koltuğunda kabuslu günlerinde yaşadığı yanlışları düşünüyordu. “Esmâ, benim buralarda kırdığım cevizleri bir duyarsa... Bir gün kesinlikle kulağına söylenir; en azından söylenebilir hazırlığı içinde olmam gerek. Tamam buraya dek, çok doğru düşündüm de bundan sonrası için ne yapmalı ve nasıl yapmalıyım? İşte orası çok zor. Gülbahar’ın yardımını isteyemem. Şirketteki çalışmalarım daha da yorucu olacak...”

Siyah otomobil hıçkırıklar eşliğinde, ufkun derinliklerine doğru kıvrılıp giden yol çizgisiyle söyleşeyim derken, bir tek söz edilmeden şehre ulaşıldı. Akın, Otomobilin anahtarını sessizce Gülbahar’a uzattı ve “Her şey için çok teşekkür ederim. Sağlıkla gidiniz. İyi akşamlar ...” diyebildi.

Gülbahar hemen başını eğdi. Yere doğru bakıyor, yaşlı gözlerini göstermek istemiyordu. Siyah otomobil acı fren sesleri çıkartarak, alaca karanlıklara karışıp giderken Akın, yalnızlıklar içinde arkasından bakakalmıştı .

İlk Çarpışma

Akşamın alaca karanlığında Gülbahar'dan ayrılan Akın, elleri ceplerinde, alma canımı, alma canımı der gibi evine doğru ağır ağır yürüdüğü sırada, cep telefonu çalmaya başladı. Zati Giderler arıyordu. "Akın Bey geçmiş olsun! Nasıl hissediyorsunuz kendinizi? Moraliniz düzeldi değil mi? Çok büyük geçmiş olsun! Çelik gibi iradeniz var. Sizi kutlarım. Kendinizi dizginlemesini bildiniz. Sabırla beklediniz. Sosyal İşler Müdiremize gerekeni söyledim. Şimdi sizin dinlenmeye ihtiyacınız var.Yarın görüşmek üzere yeniden gelmiş geçmiş olsun diyorum. En güzel akşamlar diliyorum. Esmâ Hanımefendi'ye, iyi dileklerimi takdim ediniz lütfen ..."

Akın, mutlu bir sesle:

"Çok çok teşekkürler ediyorum. Çok teşekkürler efendim. Gerçekten çok şiddetli bir fırtınaya yakalanmıştım. Sizlerin dostça yaklaşımları bana güç verdi. En başta siz, Giderler Holding çalışanlarına şükranlarımı sunuyorum. İçten sevgiler ve saygılarımla en iyi akşamlar olsun efendim."

Akın, telefonda konuşurken iki kişinin uzaktan uzaktan kendisini izlediğini gördü. Bir an düşünse de hiçbir anlam veremiyordu. Dikilip kalmıştı. Niçin izleniyorum acaba? Düşüne düşünce evine yaklaşırken, ansızın geriye dönüverdi. Hızlıca kendisini izleyenlerin yanına gidiyordu.

Onlara yaklaşınca, öfkeli seslendi:

"Sürekli beni izliyorsunuz neden? Nedenini söyleyin de, benim de içim rahat etsin! Bu izlenmenin nedenini bilmeliyim..." izleyenlerden

birinin şirkette çalışan koruma görevlisi olduğunu görünce daha da şaşırmişti.

Hayretler içinde sordu:

“Ne var kardeşim? Ne oldu da izleniyorum ben, neden? Bu yapılara hiçbir anlam veremiyorum.”

İzleyenler gülümseyerek:

“Efendim bizi tanımıyor musunuz? Emir verildi. Bizde sizi izlemeyi sürdürüyoruz.”

Akın daha da sinirlenerek:

“Kim verdi bu emri size?”

“Şirketin yetkilileri verdi... Bir isim veremeyiz. Gerekiyorsa kendiniz sorup öğrenebilirsiniz. Şirketten ayrıldığınız andan, evinize ulaşınca kadar geçen süre içerisinde sizi izlemek ve korumakla görevliyiz. Bizi tanıyamadığınız anlaşılıyor. Avcılar’dan ansızın geri dönüverince, az kalsın çarpışıyordu otomobillerimiz...”

Akın, ayın beyin olmuştu. Avcılar Konağı’na giderken de izlenmişti demek. Neden izlendiğini ve korunmaya alındığını bir türlü çözemiyordu. Hemen aklına geldi. “Zati giderler’i mi aramam gerekiyor, yoksa Gülbahar’a mı dönmeliyim? Kesinlikle onun da bilgisi olmalı. Neden bana bildirmedi bir türlü anlayamıyorum. Olur şey değil...”

İzleme görevini yapanlar, “Hoşça kalınız , iyi günler ...” deyip uzaklaştılar. Akın adımlarını sıklaştırdı. Evine ulaştı. Ana kapıdan içeriye girerken ansızın geriye dönerek çevreye göz gezdirince, yeniden şaşkına dönüyordu. Az önce kendisini izleyen kişiler, yüz metre kadar ötede, köşenin başında karşılıklı sohbet halindeydiler. Beklemeden düşünceli düşünceli yukarıya çıktı.

Kapıdan içeriye girer girmez Ema boynuna sarılarak: “Güzel insan!.. Dünyanın en sağlıklı en sevimli Beyefendisi!.. Hoşgeldiniz sefalar getirdiniz. İki saat iki yıl gibi geldi. Oysa iki satten de erken geldiniz. Güzel insan! Sağlıklar diliyorum ...”

Akın’ın neşesinin kaçmış olduğunu görünce telaşlandı:

“Yine kötü bir şey mi oldu yoksa? Beni daha fazla bekletme söy-

leyiver Allah aşkına! Ne olursun söyleyiver! Allah'ım bu sıkıntılar savulup gitmeyecek mi yoksa üstümüzden ? “

Akın, sesini çıkarmadan Esmâ'nın elinden tutarak, onu pencereye götürdü. Perdenin kenarından önce kendisi baktı. İzleyenleri görünce Esmâ'ya da gösterdi:

“Bu kişiler sürekli bizi izliyormuş, yeni öğrendim. İnanır mısın çok kötü oldum. Gerçekten şaşırmış haldeyim. Neden? Neden? Neden ? Doluya döküyorum almıyor, boşa döküyorum dolmuyor. Kim ne istiyor bizden acaba? Niçin izleniyoruz? Hiçbirşey bilmiyorum ki ... Senin aklına birşey geliyor mu Esmâ? Ne diyorsun bu duruma? “

Düşününce Esmâ da bir şey söyleyemedi. İki de oldukları yerde donup kaldılar. Perdeyi iyice kapatarak içeriye çekildiler.

Bir süre suskun bekleseler de konuşmaları gereken çok şey olunca Esmâ:

“Sevgilim, Akıncığım, şu anda yapabileceğimiz bir şey var mı Yok! O zaman ne yapalım? Sabah olsun hayır olsun. İzleyenleri tanıyoruz. İzlenme nedenini de sabahleyin öğreniriz...”

Akşam yemeği hazırlıkları için Esmâ Mutfağa girerken kapı çalınmaya başladı. Akın kapıya baktı. Az önce kendisini izleyenlerden biriydi gelen.

“Akın Beyefendi acilen gitmemiz gerek, şirkette bekleniyorsunuz. Zati Bey'in emirleri var. Çok acele sizi bekliyorlar. “

Esmâ'nın kuşkulu bakışları önünde Akın çantasını aldı. Tam kapıdan çıkacağı sırada telefonu çalmaya başladı. Arayan Zati Bey'di. “Akıncığım, vakit uygun değil ama çok özel bir durum var. Harunlar İskelesinde toplantı halindeyiz. Çok acele sizi bekliyorum. “

Akın kuşku dolu sesiyle yanıt verdi:

“Şimdi çıkıyorum efendim. İyi akşamlar. “

Esmâ da şaşırıp kalmıştı. Olup bitenleri düşününce bir anlam veremiyordu. Akın'ı uğurlarken onun da ağzını bıçak açmıyordu. Arkasından bakakaldı.

Harunlar İskelesi karanlıklara gömülmüş, sessiz sakin kendisini dinliyordu. Av. Akın'ın otomobili de karanlıkların içinden sessizce içeriye süzüldü. Bir olağanüstülük olduğu kesindi. Zati Giderler kendisini bekliyordu. Akın'ı görünce, bezgin bezgin gülümseyerek yer gösterdi. Son derece tedirgin görünüyordu. Yavaş yavaş konuşmaya başladı:

“Gel bakalım genç hukukçumuz, gel şöyle karşıma ... Çok önemli bir durum var. O nedenle rica ettim sizi. Okişi geldi az önce. Tartıştık. Bildiğiniz gibi kendilerine Bir milyon dolar verdik, altı milyon dolar daha borcumuz var. onu da ödeyeceğiz. Bunun siz de tanışıyorsunuz. Bu gün Dünya yarın Ahiret, Başağa'ya altı milyon dolar borcumuz var. Başağa Okişi'yi göndermiş. “... Altı milyona biz razı değiliz elli milyon vereceksiniz. Size üçyüz milyon dolar kazandırdık. Elli milyonunu bize ödeyiverseniz ne olur? Gördünüz başımıza gelenleri. Az kalsın kaybediyordunuz. Çok büyük hatır kullandık, masraflar ettik, öyle kotardık bu işi. Sizin vereceğiniz altı milyon çerez parası bile değil. Hakkımız elli milyon dolar. Ya vereceksiniz!.. Ya vereceksiniz!.. Laf söz kar etmez bunu bilirsiniz. 24 saat süreniz var. gerisini siz düşünün ...” diyor. Okişi yan odada bekliyor. Sizi bunun için rica etmişim.

Ne yapabiliriz?

Okişi'yi çağırıp azarlayalım, kovalayalım mı? Yoksa suya sabuna dokunmayan bi'şeyler söyleyelim savuşturalım mı?

Ne dersiniz?

Bu oyun para oyunu. Akıllı davranmak gerek. Okişi, 24 saat süreniz var; deyip duruyor. “

Av. Akın korkulacak derecede önemli bir sorunla karşı karşıya kaldığını anlamıştı. Ne yapması, ne söylemesi gerekirdi acaba? Belli oluyordu. Çok zor durumda kalmıştı Zati Giderler.

Akın, hiç beklemeden kararını verdi ve Zati Giderler'e :

“Zati Bey, bu işler kirli işler. Vaktinde bulaşmamanız gerekirdi. Anımsayınız lütfen! Size bir kaç kez söylemek zorunda kalmıştım. Ama olmadı; kabul etmediniz. Kanımca bunlara hiç gerek yoktu. Şimdi de olan oldu. Çünkü bu insanlar sizin, Tiryol işinden yüklü bir kazancınız olduğunu biliyor. O yüzden diyorum , Bu kirli du-

rumdan kurtulmanın yolu, kökünden kesip, koparıp atmak. Başka bir yolu olamaz. Okış'ı derhal kovun. Başağa'yı da yanınıza yaklaştırmayın. Gerekli güvenlik tedbirleri alınmalı. Geç kalınmış dahi olsa, bir an önce yanlıştan dönülmeli. Karşı taraf en küçük bir ümit ışığı olduğunu sezinlerse, ısrarını sürdürecektir. Bunu bilmeniz gerekir..."

Zati Giderler sözünü kesti:

"Benim özel vekilim olduğunuzu bildikleri için, sizi kaçırap elinizden belge alabilirler düşüncesiyle iki koruma verdim. Onlar sizi gizlice takip ediyorlar. Tedirgin olmamanız için size bildirmedim. "

Akın duraksayarak :

"Korumaları bu gün gördüm. "

Zati Giderler, sinirlendiğini belli etmemeye çalışarak:

"Şimdi çok üzüldüm. Özellikle de güvenlikten sorumlu kişiye bildirildi. Akın Bey, gözlendiğini anlarsa rahatsız olur. Gizlice yapın koruma görevinizi denildi. Güvenlikle görüşülür korumalar değiştirilir de Başağa konusunu kesip atalım dediğinize göre, sonuçlarını iyi düşündünüz mü? "

Akın hiç beklemeden:

"Benim düşüncem, o yöndedir. Bu kişilerle ilişkinizi kesmeniz gerekir. Aksi halde sizi durmadan rahatsız edeceklerdir. Kazandığınız parayı ve nasıl kazandığınızı biliyorlar."

Zati Giderler gülümseyerek:

"Elli milyon doları verirsek rahatsız etmezler. Ancak ben vermek istemiyorum. Sözleşmeyi bozan onlar. Bizim altı milyon dolar borcumuz var. Onu da yarın Bedesten'e sizin götürmenizi ve onlara teslim etmenizi isteyecektim. Gördüğünüz gibi, biz sözümüzü yerine getiriyoruz. Yanlışı onlar yapıyorlar."

Akın kendini tutamadı:

"Sayın Zati Bey, az önce de söyledim. Başta siz yanlışı yaptınız. Neden giriyorsunuz böyle kirli işlere de başınızı derde sokuyorsunuz. Böyle kirli insanları yanınıza alıyorsunuz. Onlarla ilişki kuruyorsu-

nuz. Öncelikle yanlışı yapan sizsiniz. Siz kusurlusunuz. Onlar da sizin bu zayıflığınızdan yararlanmak istiyorlar. Yapılacak çok fazla bir şey yok. İki dereyi bir tepe keser. Dediğim gibi, bu işi daha fazla uzatmanız zararınıza olacaktır. Başınıza dert açarsınız. Okişi'yi kesinlikle kovmalısınız. Başağa'yla olan ilişkilerinizi tümüyle kesmelisiniz.”

Zati Giderler yavaşça seslendi:

“Altı milyon doları da mı vermeyelim diyorsunuz? “

“Ben düşüncemi söyledim. Doğru olan o! Sonuçta bu insanların ortada yaptıkları bir şey var mı? Belediye meclisi toplanmış bir karar vermiş. Sizin arazilerinizin de içinde bulunduğu kimi arazileri, arsa haline getirmiş. Başağa kim? Belediye meclisi görevini yapıyor. Başağa ne yapıyor? Sizden para sızdırmaya çalışıyor. Öyle mi değil mi? “

Zati Bey düşünceli düşüncel sordu:

“Acaba öyle mi? Başağa olmasaydı arazileri arsa haline getiren karar alınabilecek miydi? Bunu siz de biliyorsunuz. İkimiz de biliyoruz da onlar sözleşmenin dışına çıkıyorlar. Alsınlar altı milyon dolarlarını, önümüze çıkmasınlar. “

Zati Giderler, beklemeden zile bastı. Görevliye seslendi:

“Bekleyen Beyefendi içeriye gelsin. “

Okişi kırta kırta gülererek içeriye girdi ve Zati Giderler'in yüzüne bakarak :

“Evet sizi dinlemek isterim Zati Bey. Ödeme ne zaman yapılacak? Onu öğrenmek isterim. Bekleyemem; çok acelem var da. O yüzden derim. Hemen gitmek isterim. Ne düşündünüz , neye karar verdiniz? “

Zati giderler sözünü kesti:

“Basağa da biliyor, siz de canlı tanıgımsınız; bizim altı milyon dolar borcumuz var . Onu da ödeyeceğiz. Ne zaman isterseniz, Akın Bey size Bedesten'de ödeyecektir. Bunun dışında bizde bir alacağınız yoktur. Biz sözümüzü tutan insanlarız. Basağa'ya iletiniz. Korkutarak veya zor kullanarak bu parayı alacağını düşünüyorsa yanılıyor.

Restine rest!..

Şunu çok iyi bilsin ki karşısında Reis Zati var. Kendisiyle yedi milyon dolar konuşuldu. Bir milyon dolarını ödedik, bizde altı milyon dolar hakları var. Başkaca bir kuruş işlemez. İyi düşünsün...”

Okişi'nin yüzü kıpkırmızı geçmişti. Belli ki böyle bir konuşmayı hiç beklemiyordu. Alaylı alaylı gülümseyerek konuşmaya başladı:

“Zati Bey!.. Bu ne hal böyle!.. Ağzınızdan çıkan her kelime tehdit kokuyor. Ne demek oluyor bu? İkiyüz ellibeş bin lira nerde ? Üçyüz milyon dolar nerede ? Burada hakça paylaşımından söz etmeyecek miyiz? Başağa sizden, sadece elli milyon dolar talep ediyor. İkiyüz elli milyon yine size kalıyor. Yardım etmemiş olsaydık; bu taşınmazı edinebilir miydiniz? Allah lillah için söyleyin!.. Heberiniz bile olmazdı. Ben kendim zor ulaşabildim ve çok zor ikna ettim sizi. Hatırlarsınız değil mi? Yine, Sizi de Başağa'nın hatırına getiren bendim. Zati.. derken, Başağa adeta havaya zıplayarak, Bizim Reis bu işin uzmanı! Nasıl oldu da aklımıza gelmedi diyordu. Dolambaçlı yollardan olsa da gördünüz; başardık.İkiyüzellibeşbin bin Türk lirasını üçyüz milyon dolar yaptık...

Doğru mu? Öyleyse neden inkar ediyorsunuz bunu? Başağa ve çevresi bu iş için hem para, hem de emek harcadı. Az kalsın başına dert açılıyordu Başağa'nın.Bunu siz de çok iyi biliyorsunuz. O zaman ne demeli? Söyleyin Allah aşkına! Sezar'ın hakkı Sezar'a verilmesin mi?

Söylediğim gibi, hem vallahi hem tillahi bunu sizden hiç ummazdım. Oysa elimizde, sizinle birlikte kotaracağımız, çok önemli bir iş daha vardı. Ara vermeden ona da başlamayı düşünüyordu Başağa. Bu gün yarın sizinle görüşme yapılacaktı. Şimdi ne olacaktır? Onu da siz düşünün .

Sırf sizin başınız öne eğilmesin diye Başağa'nın ne güçlülere katlandığını, ne kadar harcama yaptığını çok iyi bildiğiniz halde, bu davranışınızı görünce, çok şaşırırım doğrusu. Çok üzgünüm. “

Okişi'nin konuşmasını dinleyince Zati Giderler son derece sinirlendi:

“Siz hangi başeğmeden söz ediyorsunuz anlayamadım. Bana bir söz verdiniz.Alacağınız ücret karşılığında sözünüzü zar zor yerine getirebildiniz.Verilen sözler tutulmalı! Biz ne söz vermiştik. Altımilyon

dolar borcumuz var demiştik, doğru mu? Başağa'ya söyleyiniz; alacağınız hazır. Bunun dışında sözleşmeyi neden bozmak istediğinizi bir türlü anlamış değilim. Kalkıp elli milyon dolar vereceksiniz demek, Zati Giderler'i hiç yerine koymaktır! Bu günlere geldik. Aramızda para yüzünden herhangi bir anlaşmazlık doğduğunu bilmiyorum. Ne konuşulduysa yapıldı. Şimdi de öyle! Ne söz verildiyse harfiyyen yerine getiriliyor. Elli milyon da nereden çıktı bir türlü anlayamadım. Verilmiş bir söz var aramızda. Biz o söze aynen ve harfiyyen uyuyoruz. Daha ne istiyorsunuz ?..

Anlaşma yapılırken Başağa, benim hakkım elli milyon dolar demiş olsaydı; o zaman sizin bu isteğiniz kesinlikle reddedilirdi. Başka kanallara gidilirdi. Şimdi durup dururken fazla para talebinde bulunmak paradan öte, Zati Giderler'in şahsına hakarettir. Bunu biliyorsunuz değil mi? Hiç kusura bakılmasın; insanlar şerefiyle yaşar. Anlaştığımız gibi altı milyon dolarınızı alın. Bir daha da karşımıza çıkmayın. Ben bu kadar söylerim.”

Okişi öfkeyle, şapkası elinde kalkıp giderken Zati Giderler arkasından seslendi:

“Yarın altı milyon dolarınızı Bedesten’de öğleden sonra saat üçte; Av. Akın Yankı’dan teslim alacaksınız. Uğurlar olsun.”

Zati Giderler iki elini birbirine kiltleyerek önündeki masanın üzerine koydu ve derin bir nefes vererek dışarıya seslendi :

“Koruma Müdürünü bekliyorum. Kahvelerimiz gelsin. “

Aheste aheste yayılıp giden nefis kahve kokusu gergin havayı esenlerken, ne Akın'ın ne de Zati giderler'in ağzını bıçak açmıyordu. Bu arada Koruma Müdürü hazır durumda dışarıda bekliyordu. Yanında Gülbahar da vardı.O datir tir titriyordu. İçeri alındılar.

Zati Bey, sert ve üzüntülü bir çehreyle:

“Akın Bey'in izlendiğinden haberi olmayacak demedim mi size ben? Dedim mi demedim mi? Bu ne laubalilik! Nasıl bir şirket olduk biz! Emin olun, yaz boz tahtasından kötü durumda koruma sistemimiz. Her zaman söylerim. Bir işi elinize yüzünüze bulaştırırsanız, uzmanına sorup öğrenmeden o işe başlamayınız! derim ama nerede bizi dinleyen! Bir kulağınızdan giriyor, diğerinden çıkıp gidiyor... “

Koruma Müdürü de asık suratıyla ve hiç çekinmeden anında yanıt verdi:

“Sayın Zati Bey!.. Akın Bey’i izleyecek görevlileri, Gülbahar Hanım kendileri seçtiler. Kendileri de buradalar; söylesinler. Ben ısrarla anlattım. Bu konu çok önemlidir. Tecrübeli arkadaşlardan gönderelim dedim. Kendileri, o kişiler yeterlidir dediler. Ben de sesimi çıkarmadım. “

Zati Bey daha da sinirlenerek:

“Şimdi yarım saat içinde koruma görevlilerinin eğitim programını bana getiriniz; göreceğim. Günde kaç saat eğitim yaptırıyorsunuz, silah kullanmada hedefe isabet durumları nasıl bu arkadaşlarımızın? Hiç istenmez de; yolumuz kesildi. Ateş edilmeye başlandı. Bu ateşi önleyecek becerileri var mı? Bu tür olaylar için acaba hazırlıklılar mı?

Av. Akın Bey’in emri ve onayı olmadan hiçbir koruma görevlisi başka işlerde görev alamaz. Her hafta sonu , koruma görevlilerinin performansını gösterir raporlar yazılacak ve doğrudan bana ulaştırılacaktır. Gülbahar Hanım, sadece sosyal işlere bakacaktır.

Şu andan itibaren; benim bulunduğum otomobil yolda giderken önünden bir ve arkasından bir otomobille izlenecektir. Otomobillerde sürücülerin dışında ikişer koruma görevlisi bulunacaktır. Odamda bulunduğum sırada, yazman odasının bitişiğinde sürekli üç koruma hazır gözleyecek. Genel giriş kapısındaki giriş kontrol cihazının ve kameraların çalışıp çalışmadığı her an kontrol edilecek... Bu konuda Akın Bey’e hergün yazılı rapor verilecektir.

Avukat Akın Bey’in otomobilini her zaman, sürücü dışında iki koruma görevlisinin bulunduğu bir otomobil izleyecektir .

Kaya Bey’in boşalttığı Gökyer Villası en kısa sürede elden geçirilsin. Yeniden döşensin. Üçgün içinde Akın Bey o villaya taşınacaktır. Eşi ve kendisi sürekli gözlenecektir. Villanın döşemesi yapılırken, Eşi Esmâ Hanım’ın da görüşü alınsın.

Gülbahar!.. Muhasebe Müdürümüze bildiriniz lütfen. Av. Akın Bey şimdi yazılı talimat verecektir ve ben de imzalayacağım. Koruma görevlilerinin aylık ücretlerine önümüzdeki aydan başlamak üzere 100 lira zam yapılsın. Bordrolar buna göre düzenlensin. Teşekkür ederim. “

Zati Giderler'in emirler yağdırmasının ardından, başta Gülbahar olmak üzere Giderler çalışanlarını bir düşüncedir almıştı. Bu olağanüstülük neden? Bir zamanlar şirkette yaşanan korkulu günler, geri mi geliyordu yoksa?

Herkes, heyecan ve telaş içinde kalmıştı. Kimsenin ağzını bıçak açmıyordu. Yönetim yerinde bulunanlar da düşünceliydiler. Olup bitenlerden sonra onlarda tedirgindi, yalnızlık içindeydiler sanki. Birbirlerinin yüzüne bakışıp kalmışlardı. Tam bir sessizlik...

Güvenlik görevlileri kendi aralarında konuşuyordu:

"Korku dağları sardı. Dileyelim sonu iyi gelsin." Yine de yüzleri gülüyordu. Durduk yerde Maaşlar zamlanmıştı.

Zati Giderler Av. Akın'a dönerek:

"Silah kullanabiliyor musunuz? Hemen, derhal, bugünden itibaren, yanınızda silah taşımalısınız. Korumalarınızı özenli seçin. Muhbir vatandaşlardan birisi olabilirler.

Karşı taraf bugün Bedesten'e gelecektir. Paranın ödenmesini isteyecektir. Size gösterilecek özel odaya giriniz. Parayı sayacak eksperler sizi bekleyecek. Gerekirse altı milyonu orada, tek tek sayarak ödersiniz. Hiç beklemeden geriye şirkete dönersiniz. Görüşme isteklerini kesinlikle kabul etmeyiniz. Gerekli emniyet tedbirlerini almadan görüşmeyi başlatmayınız. Önemli kararlar arefesindeyiz. Yarın öğleden sonra görüşeceğiz. "

Zati Giderler' i dinleyince Av. Akın da bir sıkıntı ve heyecan içinde kalmış, terlemeye başlamıştı. Zaten içi yanıyordu. Bir an yeniden düşündü. Kesinlikle yapamazdı. "Demek Gülbahar'ın söyledikleri doğruymuş. Ben de kullanılmak isteniyorum..." dedi ve hiç beklemedi. İyice kendisini toparladı. Derin bir nefes aldı. Yüzü kıpkırmızı geçmiş, ses tonu değişmişti:

"Sayın Zati Bey, şahsıma karşı bu güne dek gösterdiğiniz ilgi ve alakaya çok teşekkür ederim. Şirketinizdeki vekalet görevimden ayrılıyorum. Kendi işyerime döneceğim. Esim hamile olunca bürodaki işlerimizi, benim takip etmem gerekecek. O yüzden şirketinizin vekillik görevinden çekiliyorum. "

Bir an gözgöze geldiler. İki de sessizdiler. Zati Giderler Akın'ı dinleyince, bulunduğu yerde tutulup kalmıştı. Kulaklarına inanamıyordu. Akın'ın gözlerine bakarak sakın sakın konuşmaya başladı: "Sağ kolum olacaksın diyordum, demek ki yanılmışım. Bedesten dönüşünüzde de şirkete ortak edecektim sizi. Anlayamıyorum neden? Neden hemen kapıp koyverdiniz kendinizi. Gerçekten anlayamıyorum ve hayretler içinde kaldım. Çıkarın ağzınızdaki baklayı! Korkuyor musunuz yoksa?"

Av. Akın Yankı! İnsan on kere ölmez, bir kere ölür! Babayiğit adam, mert adam, ölümden korkmaz! Ben de sizi öyle biliyorum, öyle tanıdım. Şimdi bu hareketiniz neyin nesi? Bir türlü anlayamadım doğrusu. Kaldı ki ortada korkup çekinmenizi gerektirecek bir durum da yok. Bu dükkandan bizim iznimiz dışında ayrılan, hemen hemen hiç yok gibidir. Kimi ayrılma hevesine kapılanlar da bin pişman olmuşlardır. Bizde ölmek var dönmek yok. Pişman olup geri dönmek isteyenler de dış kapıdan içeriye girememişlerdir."

Av. Akın sözünü kesti:

"Sayın Zati Bey, Ben ne söylediğimi biliyorum. Bir daha size iş için başvuruda bulunursam elbette kabul etmeyiniz. Karınca kararınca ben bir adalet adamıyım. Kavganın,yasa dışılıkların içinde, kaygan zeminlerde dolaşamam. Yasadışıların içerisinde ne işim var benim? Biz adalet adamları, ahlı paraların vahli davranışların içerisinde kesinlikle olmayız. Dürüst çalışmayı ve sakın bir yaşamı yeğleriz. Aldığımız eğitim ve ettiğimiz yemin bunu gerektirir."

Av.Akın'ı dinleyince, Zati Giderler'in bezgin çehresi birden değişti. Kahkahayla gülüyordu Reis Zati Giderler. Güldü... güldü. Ve sonunda Av. Akın'ın yüzüne acır gibi bakarak:

"Sayın Yankı, yaşam o denli acımasızdır ki, uyanık olup anında gerekli tedbiri almadınız mı? Ayırdına varmadan, bir anda tükenip gidersiniz. Üzülerek belirtmeliyim ki bu yaşadığımız olaylar, iş yaşamının gerçekleridir. Rahmetli Giderler hep söylediler. Koyunu güden, kurdu görecektir! Kurt sürüleri yakın çevremizde dolaşarak duruyor diyerek, uçsuz bucaksız avlak alanlarını kurtlara kaptırmak doğru olur mu? Bu memlekette her şey! Kapabilenin elinde kalmıyor mu? Bunu hepimiz her yerde görüp durmuyor muyuz? Olan halka oluyor orası ayrı. Yine de her şeylere karşın, bu hengamenin içerisinde

ekmek kazanacaksın. Söylediğim gibi, yok olup gitmeden birşeyler yapmak gerek. Bizim buralarda, kazanmak denen şey bu! Az önce de söyledim, bu düzenin çalışma tekniğini yakalayamadın mı yok olur, tükenir gidersin. Yeri geldi mi, nasıl işini bilen, aşını yiyen bir iş adamısın; yeri geldi mi de sunturlu bir efe olacaksın! Değilse sırtınızdaki çekedi bile kaptırmanız işten değildir. Anladınız mı Sayın Avukatım? Başka bir çaresi yok bunun! Var mı siz söyleyin lütfen!

Herşey gözlerimizin önünde olup biterken, bizim ne yapmamız gerek o zaman? Elden geldiğince dürüst olacaksınız ve işinizi becermeye çalışacaksınız. İşte Zati Giderler'in de yaptığı bu!.. Aksini düşünmek bile istemem. O zaman ne olur bilirmisiniz? Öyle bir tükeniye girersiniz ki başınızı çevirmeden bir anda yok olup gidersiniz. İşletmelerimizden kaç kişinin ekmek yediğini biliyor musunuz? Bir düşününüz lütfen! O yüzden derim, kurda kuşa yem olmadan, bu kervan yürüyecek!"

Av. Akın da Zati Bey'i gülümseyerek onaylıyor muydu ne? Zati Bey durmadan konuşuyor, konuşuyordu: "Evet! Yine söylüyorum; kervan yürüyecektir. İşte ben de bunu yapıyorum. Umuyorum ve diliyorum ki yanımda sizin gibi tutarlı arkadaşlarım olsun .

Elbette kolay değil. Önemli bir işletmenin başındasınız . Kimi zaman ansızın, böyle olayların içinde buluverirsiniz kendinizi. Bu da çok doğaldır. Para oyununun kuralları vardır. Kurtlar sofrasında oturuyorsunuz. İş yaşamı denilen keskin kıvrımlı yolda , haksızlıklarla dolu bir yarışa katılıyorsunuz.

Türkiye'ye dönmeden önce, Avrupa'da geçirdiğim avare yıllarımda, uzun uzun düşünme olanağı buldum. Bilgiyi öğrenip kafamızın içerisine doldurmak tamam. Pekiyi asıl önemli olan, bu bilgileri yaşamda uygulayabilmek değil midir? Elinizde saat gibi tıkr tıkr çalışan bir işletme var. Sizden ekmek bekleyen, aş bekleyen, gelecek bekleyen binlerce insan var. Köşeye çekilerek, yan gelip yatmak mı doğru? Yoksa; emekle yoğrulmuş umutlara hizmet mi daha doğru?"

Av. Akın Zati Giderler'i dinleyince, elinde olmadan yumuşamaya başlasa da kafasında dolaşıp duran kuşkuları yenememişti. Kendini toparladı ve Zati Giderlere şöyle seslendi:

"Sayın Zati Bey, iş yaşamını biraz da kendi ellerimizle kendimiz zorlaştırmıyor muyuz? Sözelimi, Dubaililere satılan şu arsa. Önceleri

kasabayı denize bağlayan, halkın gezip dolaşabileceği çok güzel bir alan iken; yanlış yapılarak özel kişilere satıldı. Bu da yetmiyormuş gibi kentleşmeye açılarak yok edildi. Siz durup dururken, neden bu yanlışlığın içerisine girdiniz? Yapılan yanlışlık sizi nerelere getirdi görüyorsunuz. Başağalarla vuruşmaya bile giriyorsunuz. “

Zati Giderler, kendine güvenenlerin sesiyle konuşmayı sürdürdü:

“Akın Bey, önce şunu söylemeliyim: Bilmeden konuşuyorsunuz. Konuyu biliyor musunuz? İlk önce bunu düşünmelisiniz. Doğru olanı saptamadan karar vermeniz halinde, yanlış sonuca varacağınız kesindir. Dubaililere satılan arsanın özel kişilere satılma kararını devlet almış ve açık artırmayla satışa çıkarmış. Artırmaya girip şirketimiz adına satın alınan kişi siz olduğunuza göre, buraya kadar bir yanlışlık var mı? Yok; bunu siz de kabul edersiniz.

Bu yerin kentleşmeye açılması gerektiğine ise, ilgili makamlar karar vermiş. Bu karar verilirken bizim bir karışmamız oldu mu? Kesinlikle olmadı; bunu siz de biliyorsunuz. İğneyurdu kabul etmeyince zaten biz çekilmişti. Ondan sonrası Başağa'yı ve resmi görevlileri ilgilendirir. Hangi iş adamı da olsa bizim gibi hareket ederdi.

Elbette Başağa'nın yaptığı hizmetin karşılığı verilecek. Verilmesin mi? Başağa aç gözlülük yapıyor o başka. Aslında Başağa'nın yanlışlığı apaçık ortada. Aramızda yapılmış anlaşma varken yapılan bu yanlışlık, insanın kanını donduruyor. O zaman ne yapmak gerek? Bize yakışan ne olmalı? Başa gelen çekilecek!”

Av, Akın gülümseyerek:

“İşte burada yasal olmayan bir durum var. Bu yapılmamalıydı. Siz diyorsunuz ki: biz satın almadığımız takdirde başkaları alacak. Ben de diyorum ki Bu yasa dışılığın içerisine siz girmeyin de kim girerse girsin. Onu başkaları düşünsün. “

Zati Giderler hemen çıkıştı:

“Bunlar iş yaşamının kimi engibeli kıvrımlarıdır. Dolaşabilmek, aşabilmek gerekir. Burada Yanlışlık var demek. Yanlış düşünmek demektir.”

Av. Akın az durdu ve yeniden söze giriyordu:

“Bu güne dek Giderler Holding'ten 250 bin dolar ücret almış bu-

lunuyorum. Hakettiğimden fazla ücret ödendiğini düşünüyorsanız; bana şimdi bildiriniz, geriye ödeyeyim. Bunun dışında yapmam gereken bir şey varsa lütfen söyleyiniz. Çünkü yarın işe gelmeyeceğim.”

Zati Giderler az düşündü. Acı acı gülümseyerek ve önüne bakarak; söylenir gibi seslendi:

“Akın Bey, sizi çok çok iyi anlıyorum. Aldığınız ücret, Giderler Holding 1. Hukuk Müşaviri'nin ücretidir. Sizden önce bu görevi yapan Sayın Kaya Yürütmez, 2 milyon dolar alıyordu. Size ödenen ücreti hakkıyla kazanmış bulunmaktasınız. Bunu açıkça ve yüzünüze karşı söylemek zorundayım.

Tanığı olduğunuz olayların gözünüzü korkuttuğu anlaşılıyor. Bu olaylar saman alevi gibi gelir geçer. Biz neler neler gördük, neler yaşadık neler. Bu güne değin hiç yenilmedik, hiç boşa çavmadık. Bu da gelip geçecektir. Ancak gemiyi terketmenize üzüldüm. Şirket ortağı olarak, savaşı benimle birlikte sürdüreceğinize inanmıştım. “

Av. Akın ciddileşerek, tedirgin tedirgin yeniden seslendi:

“Zati Bey, Ben gemiyi terketmiyorum. Ortada bir gemi var mı ki terketmiş olayım? Ben sadece Giderler Holding 'te ücretle çalışan bir avukatım. Her çalışan gibi, benim de görevden çekilme hakkım var. Şimdi bu hakkımı kullanıyorum.”

Zati Giderler konuşmayı, Akın'a teşekkür ederek bağlamak istiyordu:

“Sayın Yankı!.. Bu güne değin yaptığımız çalışmalar çok verimli olmuştur. Size içten teşekkürler ediyorum. Ansızın görevinizden ayrılmak istiyorsunuz tamam da yapılacak çok önemli işlerimiz var biliyorsunuz. Bedesten de yapılacak ödeme için başka bir kişi görevlendirilir. Ancak bu görevlendireceğimiz kişi, İstanbul'a gidecek on milyon dolar ödeyecek, karşılığında ondört milyon dolarlık bir teminat mektubunu alıp getirecekti. Şimdi onun hazırlıklarını yapıyordu. İstanbul işi de, en az Bedesten işimiz kadar önemli. Üstelik koşullu bir iş. Tam zamanında yerine getirilmesi zorunlu. Beklenmeden İstanbul'a hareket edilmesi gerek.

Sayın Yankı!.. Bu işi yapacak arkadaşımızı Bedesten'e göndereceğimize göre, İstanbul'daki Sefain ödemesini siz yapacaksınız ve dönüşte de çekilme isteğiniz kabul edilecektir.

Madem ki o denli ısrarlısınız; yapabileceğimiz bir şey yok. Ortaklık teklifimizi bile geri çeviriyorsunuz. Bu işletmeden ayrılmayı kafanıza koymuşsunuz. O zaman elden ne gelir? Benim aklıma başka bir düşün gelmiyor. Sizin aklınıza düşen bir şey varsa, kendinizi benim yerime koyunuz ve bana söyleyiniz lütfen. Yeniler buna empati diyorlar da, yabancı kelimelerle Türkçe konuşulup yazılmasına siz de, ben de karşıyız. Burada birlik içindeyiz de çalışma alanında birlikte olamayacağız demek. Sizin kararınız kesin olduğuna göre ...

Yarın sabah ilk uçakla İstanbul'a gideceksiniz. Bankada on milyon dolar hazır bekliyor. Sefain ondört milyon dolar mektubu bankaya getirecek, siz de on milyon doları serbest bırakacaksınız. Böylece şirketin işi de aksamamış olacak.

Akın ne yapacağını bilemez durumda, mahcup mahcup düşünüp kalmıştı. Az düşündü ve ansızın başını kaldırarak, "Tamam, yarın İstanbul işini ben halledeyim. Dönüşte de evime çekilip gideyim."

Zati giderler gülerek:

"Hiç olmazsa İstanbul işimizi yapıverecek olmanız teşekkürü değer. Bizi yüzüstü bırakıp, elinizi kolunuzu sallayarak, dükkandan çıkıp gitmiş olsaydınız da size bir şey mi söyleyebilecektik? "

Zati Giderler, bezik bezik bir kahkaha atarak Akın'ın yüzüne bakıyordu. Bu anda Akın da, Zati Bey'in yüzüne bakıverince ürpererek geri çekildi. Koyu kırmızı sarkık damakların içinden kıvrılıp gelen sarı dişlerin görünüşü, sanki bir ejderhanın ağzını andırıldığını mı görüyordu ne? Akın, neye uğradığını şaşırılmıştı. Titremeye başladı. Zangır zangır titriyordu. Yüzünden gözünden boncuk boncuk terler geliyordu. Kendini toparladı ve yeniden teşekkürlerini bildirdi. İstanbul dönüşü görüşülmek üzere hoşça kalın dedi ve beklemeden muhasebeye indi. İstanbul evraklarını çantasına yerleştirdi. Evin yolunu tuttu.

Elinde evrak çantasıyla, iş yerinden ayrılırken ansızın irkildi. Kendisini kim veya kimler takip edecekti acaba? İçindeki sıkıntı ve terleme geçmemişti. Çevresine göz gezdirdi. Kimsecikler yoktu. Sağ elinin işaret parmağını, yüzündeki yara bezi üzerinde gezdirdi. Yara bezi ni bir ucundan yavaşça kaldırdı ve ansızın çekti. Yüzü temizlenmişti. Geriye döndü, içeriye girdi. Tuvaletteki aynada yüzünü seyretti. Süt yanığından eser yoktu. Sadece yüzünde çok hafif bir sızlama ve

başında zonklama hissediyordu. Bu da geçer dedi ve kendisini bekleyen süslü sürücüye seslendi:

“Gidelim... “

Yola koyulunca, geriye dönüp dönüp bakarken anlamıştı. Evet takip ediliyordu. Ne de olsa sakinleşmişti ama yüzündeki sızı, “Ben bu radayım !.. Seni terketmedim! “ der gibi bağırmaya başlamıştı. Akın hem yüzündeki sızıyı dinliyor, hem düşünüyordu :

“Zati Bey’e işten ayrılma kararımı erken mi bildirdim; bir süre daha beklemem mi gerekirdi ne bileyim. Hayır, geç bile kalmıştım. Değilse ben de yavaş yavaş, bu içinden çıkılmaz karmaşık düzenin dışlileri arasında sıkışmak üzereydim. Finifi Cumhuriyeti’nin yurttaş oluyordum neredeyse... Ben paralı asker miyim? Yoksa ne yaptığını, nasıl bir mesleki görev yapması gerektiğini bilen bir avukat mı? Herhalde doğru olan ikincisi. İşte ben onu yapıyorum.

Zati Giderlerin ortaklık teklifini kabul etmiş olsaydım, bu kirli işlerin içinde tükenip gidecektim. Bulunduğu koltuğa kaykılarak oturan, sağ gözünde kuyruğu aşağıya doğru sarkıp duran bir mercekle laf beğendirip duran bir Kaya Yürütmez olacaktım. Alacağım ücret de iki milyon dolara fırlamış olacaktı. Bunun karşılığında ise boğazına değin kirliliklerin içerisine batmış, kendi inandığı kutsal değerleri hiçe sayan, tükenip gitmiş bir Finifi Cumhuriyeti yurttaş olacaktım. Günahını almış olmayayım da, Bizim Esmâ’nın istediği gibi birisi mi olacaktım ne?

Buraya kadarı haydi beni kurtarıyor da , şimdi çok önemli bir sorun daha çıkacak ortaya. Esmâ olanları duyunca kimbilir ne söyleyecek? Nasıl bir saldırıda bulunacaktır bana acaba? Seni Bakırköy’e göndereceğim ... demesinden tut, ağlamalar ve sızlanmalar içinde başım beynim patlayacak. Belki de gerçekten başım dönecek çok kötü olacağım. Ve gerçekten yeniden Bakırköy yollarını tutacağım. Burası da var.

Ne yapabiliirdim ki çok düşündüm; yapamayacağım, yapamıyorum. Mafya ordusunun karşısına çıkarak, silahlı vuruşmanın içinde kalmak!.. Olabilir mi ?.. Bir savunmana yakışır mı? Av. Akın Yankı nasıl olur da böyle dipsiz kuyuların içine iner? Olmaz! Asla ve asla olamaz!..

O zaman Esmâ'yı kesinlikle ikna yoluna gitmeliyim...

Tamam kararımı verdim. Buraya kadar gelebildim de Esmâ'yı nasıl ikna edeceğim ben? İşte burası çok kötü. Ne yapabilirim acaba? Gerçekten pek çok kötü! Belki de boşanmaya değin gidip dayanacak ... Ulu Tanrım yardım et bana ne olur? Bu yüzden aramızda çıkacak anlaşmazlık... İyisi mi? Şimdi sesimi çıkarmayayım. Her şeyi İstanbul dönüşüne bırakayım. "

Otomobil durdu. Sürücü otomobilin kapısını açmış, Av. Akın'ın inmesini bekliyordu. Akın oralı olmayınca sürücü Talat gülererek; içeriye başını uzattı:

"Evinize geldik efendim. İyi günler ..."

Av. Akın, teşekkür ederek otomobilden indi. Evine girerken kendisini takip eden korumalara, "Yarın uçakta görüşürüz..." anlamında el sallayarak, içeriye girdi.

İlk Bozgun

Av. Akın Yankı , Puslu bir İstanbul sabahında Yeşilköy Hava Limanı'nda Sefain Şirketi yetkilisi tarafından karşılandı. Vakit geçirmeksizin, iki koruması ile birlikte kendisini bekleyen helikoptere alındı. İstanbul'u kuşbakışı seyreyleyerek Maslak taraflarında Sefain A.Ş. Yönetim Merkezi'ne indirildi. Konukları karşılayan Şirketin Yönetim Kurulu Başkanı Seyfi Sefain güler yüzlü, ciddi görünmeye çalışan, orta yaşlı ince zayıf biri. Omuzları düşmüş ; garip görünüşlü. Sanki elleri titriyor mu ne? İnadına güler yüzlü görünmeye çalışarak Av. Akın'a seslendi:

"Hoş geldiniz! Seyfi Sefain! Yönetim Kurulu Başkanı. Nasılsınız!.. Yolculuk iyi geçmiştir umarım. Güzel Ege'miz, yeşil mavi güneşli güzellikler içinde gülümseyerek el ediyor da bu günlerde uzak kalıyoruz. İş, iş , iş ... Ne yaparsınız ? Canım Ege'yi çok özledim.Yaşam uğraşından kendimize vakit ayıramıyoruz. Bu hasret çok sürmeyecek inanıyorum. Umarım,yakında Giderler Holding'te olacağım. Zati Bey Üstadımızın özlü sohbetlerini gerçekten çok özledim."

Av. Akın da gülererek:

"Çok teşekkür ederim. Buyurunuz , şeref verirsiniz. Sizlere Şirin Ege'den içtenlikli selamlar, sevgiler,saygılar getirdim..."

İş programı, Zati Giderler Özel Vekili Av. Akın'ın bilgisine sunuluyordu. Av. Akın programı yan gözüyle şöyle bir süzdü. Bankaya gidileceği vs. yazılıydı. "Zaten bu iş için burada olduğuma göre daha fazla incelemeye ne gerek. Aynı program Giderler Muhasebe Müdürü tarafından kendisine de verilmişti."Böyle şeyler için bile

çalışma programı yapılmış demek...” dedi ve programa onay verdi. Kahvaltı masasına geçildi.

Maslak Tepeleri'nin mavi Gökyüzü ile selamlaşp durduğu yerden, Boğaziçi'nin güzelliği de görünüp dururken, kahvaltı başladı.

Seyfi Sefain, bir elinde çatal ve diğerindeki bıçağı servis tabağı üzerine ahenklice yaslayarak yavaşça, Av. Akın'a doğru uzanır gibi yaparak konuşmaya başladı:

“Sayın Yankı, ziraat alet ve makineleri üretiyoruz. Ailemiz, 1924 Mübadelesinde (değişim) Yunanistan'dan Türkiye'ye gelmiş. Daha sonra 1930' larda Büyük Atatürk'le Venizelos arasında Seyr-ü Sefain anlaşması imzalanınca, adını aldığım Seyfi Dedem düşünmüş taşınmış, Yunanistan'a geri dönmeye karar vermiş. Yapılan anlaşma gereği, Olimpos Dağı'nın dibinde bırakıp geldiği demirci dükkanını yeniden açmış. Eskiden olduğu gibi ziraat alet ve makinalarını tamir ediyormuş. Derken rahmetli babam falan da yetişince, işi genişletmişler. Demirci dükkanını büyükçe bir atelye haline getirmişler. Oralarda sevilip sayılan orta halli bir esnaf durumuna gelmişler.

1964' te Kıbrıs olayları nedeniyle, Yunanistan'la aramızdaki Seyr-ü Sefain anlaşması bozulunca bizimkiler, gerçekten zor durumda kalmışlar. Ne yapsınlar? Ver elini Türkiye ... Önce soyadlarını Sefain yaparak başlamışlar işe. O günlerin anısına, Yunanistan'la aramızda yapılan anlaşmanın adını, soyadı olarak düşünmüşler. Ne çok ilginç bir düşünce değil mi? Gerçekten, düşünüyorum da şimdi bile çok çok ilginç bir düşünce diyorum. Bizim çilekeş rahmetlileri her zaman sevgiyle, saygıyla anmadan geçmem. Çocuklarıma da unutturmak istemediğim için, kendimce özgeçmişimizi yazdım. İş görüşmesi yapılırken tanış olduğumuz kimilerine takdim ediyoruz. Nereden gelmişiz, nereye doğru gitmek istiyoruz; öğrensinler bilsinler diyoruz. İnsanlar da çok memnun oluyorlar. Dostluklar daha bir hızlı başlıyor ve gelişiyor hani...”

Seyfi Sefain, “Nereden... Nereye. “ der gibi elini sallayarak:

“Neyse, daha fazla uzatmayalım. Bizimkiler Cera macera, Sefain Şirketi'ni Türkiye'de kurmuşlar. O gündür bu gündür Seyfi Dedem'in hatırasını yaşatmak için çırpınıp duruyoruz. Ne var ki piyasada oluşan çöküntü bizi de vurmak isteyince, Değerli Dostum Zati Bey, yardımlarını esirgemediler sağ olsunlar. Bizim çok çok iyi

niyetli olduğumuzu bildiklerinden olacak, sağ olsunlar; bu krediyi açmaya karar verdiler. Sizinle de böylece tanışmış olduk. “

Boğaziçi manzarası, kahvaltı masası, yarenliğin paşası bir arada olunca, Sayın Av. Akın Yankı da hiç ayırına varmadan, kendini çok çok rahatlamış hissediyor, içinden söyleniyordu:

“Başarı! Başarı!.. Başarı!.. Ben onu bunu bilmem!.. Başaralı olabildin mi! Çalışmayı başarıyla sürdürebiliyor musun? İşte o zaman arslan yelelisin! Arslan oğlu arslansın! “ dedi ve sağ elini havaya kaldırarak, “İzin verirseniz, konuşmaya girmek isterim. “ der gibi bakmaya başlayınca Seyfi Sefain, “Sayın Vekilim! Ne demek! Muhabbetle... Evet buyurunuz! Sizi dinliyorum Efendim! “

Av. Akın Yankı, kendince yarenliğin kaynağında geziniyordu. En çok sevdiği ve boş zamanlarında en çok ilgilendiği mitoloji (söylen-cebilim) konusu gelmiş karşısına dikilmişti. Amma da olmuştu ha!.. Av. Akın Yankı İçinden söyleniyor, ünlemek istiyordu:

“Mitoloji!.. Mitoloji!.. Mitoloji!.. Sefainler, mitolojinin yurdu Olimpos’un dibine değin gitmişler. Orada yurt tutmuşlar. Rastlan-tıya bak sen! Olacak şey mi şu? Demek ki olmuş. “Kahvaltı ortamı-nın özelliğiyle, Boğaziçi’nin güzelliğini karıştırarak yudumladıktan sonra, ağzındaki nefis lokmayı da hemen yutuverdi. İçi açılmış, çok rahatlamış ve gevşemişti.

Av. Akın, çok hızlı girdi yarenliğe:

“Sefain Beyefendi!.. Saygıdeğer Babanız...” derken Akın’ın tekledi-ğini görünce, Seyfi Sefain söze girerek, “Hakkı...” deyince, Av.Akın konuşmayı sürdürerek ve gülümseyerek:

“Saygıdeğer Babanız Hakkı Bey’den hiç dinlediniz mi? Olimpos Dağı’nın güzelliklerini ve Yunan Mitolojisi’ndeki yerini hiç dinle-diniz mi? Biliyorsunuz, Yunan Mitoloji’sinde Tanrılar, Olimpos Dağı’nın zirvesindeki bulutların arasında bulunan saraylarda otu-rurlardı. “

Av. Akın’ın sorusunu dinleyince Seyfi Sefain ne söyleyeceğini bile-medi. Ağzı kulaklarına varıyordu sanki. “Nereden geldi bu soru? Şimdi en uygun zamanı ... “ diyordu. Gülümsedi ve hiç beklemedi; o da girdi konuşmaya:

“Hiç dinlemez olur muyum Sayın Vekilim, hiç dinlemez olur muyum? Hem de nasıl ! Vallahi hayret doğrusu!.. Hayranım size Beyefendi!..

Rahmetli Babam Dünya'nın karşılaştığı sorunları anlatırken, güle-güle arkasına yaslanır, 'Şu gördüğünüz Yalancı Dünya, ta o zamanlar paylaşılmış.' derdi. Biz şaşırarak yüzüne bakışıp kalınca , o da başlardı anlatmaya:

Sizin de çok iyi bildiğiniz gibi, Şimşeklerin Efendisi Zeus, Dünya'yı babasının ve yardımcılarının elinden kurtarınca, üç kardeş aralarında kur'a çekerler.Yer altı Hades'e , Denizler Posaidon'na , Gökyüzü de Zeus'a düşer. Çıkarlar Olimpos Dağı'nın tepesine ve onunla söyleşip duran bulutların arasındaki saraylarına... Dünya'yı oradan yönetirler.

Yalnız hemen söylemeliyim ki Zeus ile Sevgilisi İo'nun, şu seyrettiğimiz güzelliklerin içinde, Boğaziçi'nde yaşadıkları aşkı anmadan geçemeyeceğim. Biliyorsunuzdur değil mi?.. Bu aşk o denli sevgi dolu, ilginç bir aşktır ki, mitolojide Güzel İstanbulumuzu kuran Byzas'a kadar sürer gider...”

Seyfi Sefain, Av. Akın'ın kendisini ilgiyle izlediğini görünce yarenliği sürdürdü .

Sayın Vekilim, burada tam yeri gelmişken, adını aldığım Seyfi Dedem'in öyküsünü de anlatmadan geçemeyeceğim:

Yaz oldu mu, Adını aldığım Seyfi Dedem, sırtına ihram benzeri beyaz entarisini giyer, elindeki bastonuyla ağır ağır yol alırken, görenler seslenirler:

Seyfi Baba!.. Yine ihramlara girmişsiniz. Olimpos'tan mı inip gelirsiniz? Oralarda gezinirken kimleri gördünüz? Kimlerle konuştunuz?

Seyfi Dedem de, onlara gülerek karşılık verirmiş:

Evet başı dumanlı Olimpos'tan inip gelirim. Yeşilliklerin arasından ses seste türküler söyleyerek inip gelirken, Zeus ve Hera'nın Oğlu Demirciler Tanrısı Hephaios'un sesini duyar gibi olunca irkildim. Hephaios , al yeşil maviliklerin arasından sesleniyor gibiydi:

Hey!.. Koca Seyfi!.. Anadolu'dan hemşerimsin!.. Bir yandan da mes-

lektaşız!.. Ben yanardağların kızgın ateşleri içinde, tanrılar ve kahramanlar için silahlar ve zırhlar yaparım!.. Sen de tarım aletlerini yaparsın! Başlı dumanlı Olimpos'un yeşil eteklerinde alın terletirsin! Haydi sana kolay gelsin! Haydi sana kolay gelsin! Emeklerin yağlı olsun!.. dediğini duyar gibi oldum yanıtını verince; düzen kurulur, haller hatırlar sorulur, yarenlik dolar taşarmış..."

Söyleşi sürüp giderken dakikalar ilerlemiş, vakit çoktan geçip gitmişti. Bu arada Av. Akın'ın telefonu çalmaya başladı. Akın izin isteyerek telefona bakınca, karşısında Giderler Muhasebe Müdürü, "Önünüzde bağırp duran iş programına bakınız lütfen ..." dedi ve telefonu kapattı. Belli etmek istemese de Av. Akın'ın yüzü kıpkırmızı geçmişti. Ayakları suya ermişti ama iş işten geçmişti. Bankada buluşma saati çoktan geçmişti. Karşısında gülümseyip duran, Olimpos Tanrıları'ndan dem vuran Seyfi Sefain'e dönerek, "Bu arada iş programını da aksatmış olduk. Hephaisos bize yardımını esirgedi ..." derken acı acı gülümsüyordu.

Seyfi Sefain, çevresinde bekleyenlere hemen işaretini verdi:

"Banka tamam mı? Biz kalkıyoruz! " deyince pırl pırl bir Ayperi, rüzgar gibi geldi ve gülümseyerek, dudaklarını şipirdeterek:

"Efendim, yarenliğiniz o denli tatlanmıştı ki biz, herhalde iş programını öğleden sonraya ertelediler düşüncesine kapıldık. Çok ama, çok çok özür dileriz..."

Av. Akın, ayın beyin olmuştu. Sanki başından aşağıya, kaynar sular dökülüyor gibiydi. "Bir ayın oyun mu var ?.. Tuzağa mı düşürüldük yoksa ?.." deyip düşünürken; bir yandan da ağlar gibi acı acı gülerken içinden söyleniyordu:

"Olimpos'un Tepesi'nden esip gelen bir rüzgar, Piyerlote Sırtları'nda gezindi. Altın Boynuz'u seyreyledi ve aşağı indi. Akıntıyla ilerledi. Boğaziçi'nde püfür püfür Zeus'u esenledi. İo'nun saçlarını okşadı serin serin. Byzas'a sevgilerini sundu. Garip Akın'ın Maslak Tepesi'nde yeşillenip durduğunu görünce; dinledi dinledi ve gülümsedi. Kahvaltı masasının başına geldi kuruldu. Hal böyle olunca Hephaisos ne yapısın? Ben ne yapayım? Akıl mı kalır başta? Olacağı buydu."

Meğer iş programı gecikip Av. Akın tam saatinde bankaya gitme-

yince, İstanbul'daki banka Zati Giderler'i arayarak, "Vakit geçiyor. On milyon dolar parayı kasada bekletemeyiz. Merkeze transfer edeceğiz..."

Giderler'in Muhasebe Müdürü telefon ederek Av. Akın'ı uyarmıştı ama iş işten geçmiş gibiydi. Seyfi Sefain'in Ayperisinin getirdiği ikinci haber, Av. Akın'ı iyice bozguna uğrattı. Saatinde bankada bulunulmayınca, Sefainlerin banka müdürü, Beykoz'da yapılacak Müdürler toplantısına katılmak için karşıya geçmişti. Ayperi böyle söylüyordu.

Av. Akın'ın telefonu, yeniden acı acı çalmaya başladı. Zati Giderler korkunç bir öfke içinde seslendi. Akın ürperti içinde dinledi. Zati Giderler, bir ejderha gibi ağzını açmış; "... Yarım saat içinde sizi oradan alacaklar, hazır olun!.." diyordu.

Akın neye uğradığını bilemeden, şaşırılmış halde çevresine bakınırken Seyfi Sefain, için için oh! çekerek, sevincinden göklere uçuyordu.

Çok nazik bir gülümsemeyle Av. Akın'ın yüzüne bakarak:

"Sayın Yankı, bir şey mi oldu? Sizi çok tedirgin görüyorum. Hayırdır? Lütfen söyleyiniz. Bir şey mi var? Çehreniz birden değişiverince merak ettim doğrusu?"

Av. Akın, "Ben bir avukatım. Aldatılmış bile olsam; avukat olduğumu unutmamalıyım..." dese de içine düştüğü üzüntü verici durum, olanları anlatmaya yetiyordu.

Seyfi Sefain'e anlamlı bakışlar fırlatarak:

"Bir şey yok; yok bir şey yok Beyefendi..." dedi ve izin istedi. Beklemeden aşağıya indi, oradan ayrıldı.

Korumaları da Av. Akın'a durmadan soruyordu:

"Hayır mı Avukat Bey! Ne bu telaş? Her şey çok iyi gidiyordu. Adamcağızlardan çok iyi muamele görüyorduk. Ne oldu da birdenbire değişiverdi her şey? Avukat Bey, size yardımcı olmak istiyoruz. Bize bir şey söylemiyorsunuz? Lütfen... Size yardımcı olmak isteriz. Gerçekten merak içindeyiz. "Onlar da olup bitenleri, Giderler Muhasebe Müdürü'ne gizlice yetiştirebilmenin telaşı içerisindeydi.

Av. Akın üzgün; kendi kendine söylenir gibi yanıt verdi:

“İş programını kaçırdık. Yanlış yaptık. Kahvaltı yapalım derken, çok oyalandık. Çok büyük yanlış yaptık...”

Korumalar gerilerde kalarak ve kahkahalar atarak, anında Giderler Muhasebe Müdürü’nü aradılar, “Seninki atlatıldığını anlayıncaten düşmüşse döndü.” diyordu.

Zati Giderler’in bankasına ulaşılmca herşey anlaşıldı. Banka Müdürü Av. Akın’ı görünce acı acı gülümsedi. Bir an duraksadı ve şiddetle bağırmaya başladı:

“Neredesiniz Beyefendi Siz!.. Neden geciktiniz anlayamadık. Helikopter üstümüzden geçeli iki saat oluyor, bankamıza teşrif buyurmadınız! Önünüze iş programı konuldu. Saat tam onda bankamızda bulunmanız gerekirdi. Burada bulunsaydınız. Karşı taraf süresinde ondört milyon dolarlık teminat mektubunu bankamıza getirmediğinden, yüzde bir nisbetinde ceza-i nakdi(para cezası) ödeyecekti. Hem Zati Bey’i, hem bankamızı zarara uğrattınız. Karşı taraf teminat mektubunu getiremedi. Siz gecikince fırsattan yararlandı ; bankamıza depo etmiş bulunduğu yüz kırkbin dolar teminatı geri çekti ve ceza-i nakdi ödemekten kurtuldu. Yapılacak bir şey kalmadı! Hayırlı yolculuklar dileriz. “

Giderler Holding’te Zati Bey’in odasında, Muhasebe Müdürü ile Zati Giderler arasında çok ateşli bir tartışma sürüyordu. Zati Giderler öfke içinde soruyordu:

“Müdür Bey! Siz Avukat Akın Bey’e saat onda bankada hazır bulunmalısınız. On milyon dolar kasada hazır. Mektubu en geç saat 10.00 ‘a kadar gösteriniz ve getiriniz... demesi gerektiğini, aksi halde yüz kırkbin dolar zarar doğabileceğini bildirdiniz mi, bildirmediğiniz mi? Sadece bana onu söyleyiniz. “

Muhasebe Müdürü de içinden söyleniyordu:

“Av. Akın denen şu kişi, daha dün bir, bugün iki bile değil; kabak çiçeği gibi açılmıştı. Sanki başımıza Zati olmuştu. Çok iyi oldu, çok çok iyi oldu!.. Dokunma, hiç dokunma! Çeksin cezasını! “ diyerek ve

sevinerek, heyecan içinde Zati Giderler'e yanıt vermeye çalışıyordu:

"Efendim, karşımızdaki kişi, sizinde son derece yetişkin bulduğunuz bir avukat. Buradan ayrılırken kendisine, en ince ayrıntısına kadar yazılmış iş programını teslim ettik. Karşı tarafla yapılmış bulunan anlaşmaya uygun olarak yazılmış iş programına göre hareket etmesi gerekirken, bizim Avukat Bey ne yapmış?..

Kahvaltıda çene çalacağım derken, uyumuş. Tam saat 10.00' da bankada bulunup , 'Parayı ödemeye hazırız. Karşı tarafa bildiriniz.' demesi gerekirken; Seyfi Sefain kimbilir nasıl bir yem attı bilemiyoruz, saat 11.00'i bulduğu halde, avukatımız ortalıkta görünmemiş.

Sayın Avukat Bey!.. Bizim uyarımız üzerine lütfen, yerinden kımıldayabildi. Yüzkırkbin dolar da göz göre göreböylece, çanını salladı gitti. Sefain'i elimizden kaçırdık. Sayın Avukat'ın açık ihmali yüzünden, para elimizden uçtu gitti... Şahbaz Bank karşısında Giderler Holding' in uğramış olduğu prestij kaybı da yanımıza cabası... "

Av. Akın da dönüş yolunda koyu koyu düşünüyor, kaybetmiş olmanın ezikliği içinde bunalıyordu. İş işten çoktan geçip gitmişti. Savunmanlık yaşamında ilk kez, kaybetmenin acısını yaşıyordu. İçine düştüğü durumun bilincinde, derin düşüncelere dalmıştı. Aslında Giderler'deki işinden ayrılmıştı ama, sonuç böyle mi olmalıydı. Son anda kaybetmiş olduğunu düşündükçe ne yapacağını, ne söyleyeceğini şaşırılmıştı. Çevresinde olup bitenleri hiç göremiyordu. Yanındaki korumalar, birbirlerine kaş göz işareti yaparak, kendisiyle alay mı ediyordu ne? Kimbilir şirket merkezindekilere neler neler aktarıyorlardı da Akın bunun hiç ayırında değildi. Hiç durmadan dinlenmeden geri dönüldü.

Şirket merkezine ulaşılırken, Av Akın Yankı karmakarışık duygular içinde; Yangınlar İş Merkezi'nin kapısından içeriye adımını atarken, ayakları geri geri gidiyordu. Derin nefes aldı. Kendini toparlamaya çalışarak, "Ne olursa olsun, iş yaşamı içerisindeyim. Ben bir avukatım. Öyleyse yetkin ve yetişkin bir avukat gibi olmalıyım ... Kendi ne gel Haymene !.. " dedi ve kapıdan içeriye girdi.

Uzaklardan, koridorun sonundan, elinde bir dosya , Muhasebe

Müdürü'nü geçiyorken gördü. "Herhalde o da beni görmüştür ama, görmezden geldi demek. Hayır hayır, niçin görmezden gelsin? Görmüş olsaydı, kesinlikle, elini kaldırarak her zaman olduğu gibi yine gülümseyerek, hoşgeldiniz! diyecekti. Demek ki göremedi geldiğimi ... "

Sosyal işlerin önünden geçip, Gülbahar'ı selamlamak geçti içinden. O yana yöneldi ama Gülbahar ortalıkta görünmüyordu. İç açıcı görünüşüyle çıkıverseydi karşısına ne olurdu sanki . O da yoktu görünürde. Harıl harıl çalışıp duran insanların arasında yapayalnız gibiydi. Muhasebeye doğru ilerledi. Evrakları teslim etmek istiyordu. Gitti, Muhasebe Müdürü'nün karşısına dikildi. Hayret bir şey! Muhasebe Müdürü başını kaldırıp da bakmadı bile.

Av. Akın, ne söyleyeceğini, ne yapacağını şaşırılmıştı. Kendi kendine düşündü kaldı. "Neler oluyor burada ..." deyip içinden söylenirken, Muhasebe Müdürü ağır ağır ağır başını kaldırdı; yavaş yavaş seslendi:

"Akın Bey, evrakları karşı masaya teslim ediniz lütfen."

Av. Akın bir anlam verememişti olanlara. Görevliye yaklaşırken, diğer çalışanların da kendisini umursamadığını görünce; üzüntüsü bir kat daha arttı. Ansızın geri döndü . Dışarıya çıkmak istiyordu ki; Muhasebe Müdürünün yeniden sesi geldi:

"Akın Bey! Evrakları teslim ediniz lütfen! "

Av. Akın kulaklarına inanamıyordu.

"Zati Bey'le görüşeceğim. Evrakları daha sonra ... "

Muhasebe Müdürü sözünü kesti:

"Zati Bey yerinde yoklar."

"Neredeler o zaman? Kendileriyle görüşmem gerek."

"Nerde olduklarını bilmiyoruz. Siz evrakları teslim ediniz. Orada imzalamanız gereken bir belge var. Onu da imzalayınız. "

Av.Akın merak içinde kalmıştı. Hemen geri döndü ve görevliye seslendi:

"İmzalayacağım belge neymiş, bakalım ... "

Belgeyi eline alıp okurken dalıp gitmişti:

“Sayın Avukat Akın Yankı,

Sefain Anonim Şirketi İle Giderler Holding ‘i temsilen 07.01.2014 tarihinde Şahbaz Bank İstanbul_Karaköy Şubesinde yapmanız gereken banka işlemlerinde ihmal ve terahide bulunarak , şirketimizi zarara uğrattığınızdan, her türlü talep ve dava haklarımız saklı kalmak kaydıyla iş akdiniz, tazminatsız olarak feshedilmiştir. Bu günden itibaren Giderler A.Ş. ile hiçbir ilişkiniz kalmamıştır...”

Av. Akın, eline aldığı yazıyı okudu, okudu...Bir daha okudu, terahi kelimesinin ne demek olduğunu bilememişti. “Gevşek davranmak gibi bir şey herhalde, sonra bakar öğrenirim ...” dedi de ne var ki tükenmiş gibiydi. Olduğu yerde donup kalmıştı. Ayakları yürümüyordu.

O kadar kişinin çalıştığı salondan çıt çıkmıyordu. Akın’ın başı dönüyordu. Bayılmak üzereydi. Olduğu yere yığılıp kalacaktı. “Eyvah! Ele güne karşı, giderayak düşüp bayılmak da gelecekmiş başımıza ...” derken; arka yandan gelen bir ses imdadına yetişti:

“Akın Bey hoş geldiniz! “diyordu da ne çare Akın yere yığılmak üzereydi. Gülbahar hemen koşarak koluna girdi. Çok zor ayakta tutabiliyordu Akın’ı. İkiisi birlikte yere düşmek üzereyken Gülbahar, çevresinde bakışıp duranlara ünledi:

“Lütfen! Bir kişi yardım etsin! Akın sen iyi misin! “

Yüzüne kolonya serpidi; su içirildi. Akın yavaş yavaş kendini toparladı. Gülbahar’ın yumuşacık bakımlı elleri kolonya eşliğinde Akın’ın yüzünde dolaştıkça, o da iyice kendine geldi. Evrakları teslim etti. İlişik kesme yazısını imzaladı.

Ağlamak geliyordu içinden. “Asla olmaz! Yapma Oğlum! Sakın haa! “Kendi kendini payladı. Yavaşça elini salları gibi yaparak, hoşça kalınız dedi. Kimseler yerinden bile kıpırdamadı; kalkıp uğurlamadı. Sadece ağızlarının içinden yavaşça; güle güle diyorlardı. Nerede o gülen gözlerle bakan sıcak yüzler? Demek Akın Yankı çoktan kaybolup gitmişti buralardan; ondan eser kalmamıştı.

Akın yine de , “Neler oluyor burada?.. “ diye düşünmekten kendini alamıyordu. Gülbahar’ın yardımıyla dış kapıya doğru ilerlerken, aklına geldi:

“Zati Bey’e hoşça kalın demeliyim ...”

Gülbahar yüzünü buruşturarak:

“Zati Bey yerinde yoklar ... Sıla izinli. Mennan’na selamlarınızı söylerim. Güle güle gidiniz.”

Akın içinden söylendi:

“Vallahi helal olsun sana Gülbahar. Yine de yapacağını yaptın. Helal olsun sana...”Başını çevirince göz göze geldiler de Gülbahar’ın, tatlısarı yeşil gözleri yönünü çeviriverdi.

Gülbahar, caddeden geçmekte olan bir sarı taksiyi görüverince hemen seslendi. Ücretini peşin ödedi. Acı bir gülümseyişle, elini sallıyordu:

“Avukat Bey güle güle!.. Güle güle...”

İlk Kurtuluş

Giderler Ticaret'in bir zamanlar,hukuk İşlerinden sorumlu müdürü Kaya Yürütmez ile muhasebeden sorumlu müdürü Tosun Çerçiciler, Av. Hasan Aydınşes'i öldürmek suçundan cezaevinde, umutla aklanmayı bekliyordu. Dinlenen tanıklar, onları suçlayıcı ifadeler verdiği için salıverilmeleri bir türlü mümkün olmamıştı. Savcı, adam öldürme suçundan cezalandırılmalarını isteyince, işin ciddiyeti bir kez daha anlaşıldı. Heyecan doruğa çıkmıştı. Giderler çalışanları da şaşkınlık içindeydiler. Hepsi merak içinde kalmıştı. Kaya Yürütmez'in de Tosun Çerçiciler'in de Av.Hasan Aydınşes'i öldürebileceğine kimsenin inanası gelmiyordu. Ne var ki şirketin en yüksek görevlerini yürüten bu iki insan, adam öldürme suçundan yargılanıyordu.

Duruşma günü gelip çatmıştı. Avukatlar duruşmaya çok iyi hazırlanmış olmalarına karşın ümitsizdiler. Olaydan sonra yakalanan güvenlik görevlisi ısrarla, Avukat Hasan Aydınşes'i bu iki kişi öldürttü diyordu. İşyeri kamera kayıtları bu ifadeyi doğrular gibiydi.

Ne Kaya Yürütmez, ne de Muhasebeci Tosun Çerçiciler, atılı suçu kabul etmiyor; suçlu biz değiliz. Bize iftira ediliyor diyordu.

Bu koşullar altında duruşma başladı.

KayaYürütmez elini kaldırarak söz almak istedi. Mahkeme başkanı görmezden gelince ayağa kalkarak , "Söz istiyorum efendim ! "

Başkan, ağır ağır başını kaldırdı. Kaya Yürütmez'e ciddi ciddi bakmaya başladı. Sesini çıkarmadan baktı baktı:

“Siz sürekli olarak, aynı şeyleri tekrar tekrar söylüyorsunuz. Mahkememizin vaktini boşa harcıyorsunuz. Yine aynı şeyleri söyleyecekseniz gereksiz konuşuyorsunuz. Biliyoruz. İftiraya uğradığınızı ve tutuklu kaldığınız için zarar gördüğünüzü söyleyeceksiniz; doğru mu? “

Kaya Yürütmez, sesini çıkarmadan ayakta bekliyordu.

Başkan konuşmayı sürdürerek:

“Bizi salıverin diyorsunuz. Tamam da, dosyayı biliyorsunuz değil mi? Siz bir avukatsınız. Kanıtların tümü aleyhinize! Bunu biliyorsunuz. Meslekte yıllarını harcamış, deneyimli bir hukukçu olarak, tahliye isteminizi kendi kendinize sormuyor musunuz? “

Kaya yürütmez çekinerek:

“Sayın Başkanım çok haklısınız. Benim şu anda bulunmam gereken yer, avukat arkadaşlarımla bulduğum yer olmalıydı ama ne yapayım ki iftiraya uğradım. Ne acıdır ki hiçbir şey de yapamıyorum. Ancak, çok çok özür dileyerek diyorum ki işletmenin güvenlik görevlileriyle yaptığımız tartışmaların tanığı olan bir kişi var. Adı, Hayri Süleymanoğlu Abdulmennan. Şirketimizde çalışır. Görünür işlere bakar. “

“Ne demektir görünür işler ?..”

“Hizmetli kadrosundadır. “

“Anlaşıldı efendim anlaşıldı. Ne biliyor, ne söyleyecek Abdulmennan? “

“Burada suçlamada bulunan güvenlik görevlisinin, bizden para istediğini ve bizim de reddettiğimizi duyduğunu sanıyorum. O nedenle tanık olarak dinlenilmesini istiyorum. “

Hayri Süleymanoğlu, arkadaşları ve üstleri tarafından sevilen, değer verilen başarılı bir polis memuruydu. Polis Okuluna severek girmişti. Sınıflarını başarıyla geçip, mesleğe ilk adımını atarken yapılan törende tabanca üzerine elini koyup, “... Türkiye Cumhuriyeti Kanunlarını milletin hizmetinde olarak, tarafsız ve eşitlik ilkelerine

bağlı kalarak uygulayacağıma, Türk Milletinin milli, ahlaki, insani, manevi ve kültürel değerlerini benimseyip, koruyup, bunları geliştirmek için çalışacağıma ...”Heyecenla yemin ederken, kendisini çetin bir görev beklediğini kestirebiliyordu.

Hayri Süleymanoğlu, zaman içinde her durumda yeminine sadık kalmayı yeğledi. Cansiperane görev yapan bir polis memuru olarak, hem arkadaşlarının, hem de kendisine buyruk verenlerin beğenisini kazanmıştı. Toplumun yaşadığı çalkantılı durumlar, avukatlık mesleği gibi, doğrudan polislik mesleğini de etkiler olunca görevin gereklerini, daha bir titizlikle yapmak zorunluluğu ortaya çıkıyordu. Polis memuru tam bir özgüven içinde görev başında olmalıydı da kimi öyle durumlar doğuyordu ki yasaları uygulayabilmenin zorluklarını da aşabilmek gerekiyordu. Sözgelimi; emniyet örgütüne çelik yelek alımı ihalesini kazanan bir yabancı firma, süresinde yükümlülüğünü yerine getiremeyince, göreve giden polislerden kimilerine çelik yelek yetişmiyor muydu ne?

Hayri Süleymanoğlu da, son derece tehlikeli bir görevin başında bulunmasına karşın, her nedense çelik yelege yoktu. Bir şüphelinin peşinden gittiği sırada, ansızın arkadan seken kurşun, omurgasına saplanınca olanlar oldu. Araştırmalar yapıldı. Soruşturmalar başlatıldı. Çelik yeğin, neden giyilmediği konusunda tam bir yargıya varılmadan soruşturma küllendi.

İçi içine sığmayan, son derece heyecanlı ve görevine bağlı Hayri Süleymanoğlu, uzun süre doktor gözetiminde kalmıştı da ne çare ki omurgasında kurşunun açtığı yara yüzünden, ikibüklüm bir haldeydi. Çok zor yürüyebiliyor, belini doğrultamıyor, sürekli yere bakarak yürümek zorunda kalıyordu. Çaresiz, emeklilik günlerini beklemeye başladı. Göreve gidip gelse de operasyondan operasyona koşan Hayri, kendisini kızağa çekilmiş hissediyor, dönen talihini düşününce feleğe kahrediyor, susup kalıyordu.

Hayri Süleymanoğlu operasyonlara çıkamasa da, memuriyetteki son günlerini güler yüzlü, sevecen davranışlarıyla süsleyip dururken, “Cinayet Büro Amirliği’nden bekleniyorsunuz ...” dediler. Çok sevinmişti. “Demek bana uygun bir görev çıktı ...”

Soluğu Cinayet Büro Amirliği’nde alınca kendisini bekleyen yetkililer:

“Hayri Bey, Sevgili Kardeşimiz, tam size göre bir görev çıktı. Çok yakında emekliye ayrılacağınızı biliyoruz ama şu anda elimizde, çözümlenmesi gerçekten çok zor bir olay var. Sizin çözebileceğinize de inanıyoruz... Size güveniyoruz. Kolaylıklar diliyoruz, başarılar diliyoruz.”Dünyalar onun olmuştu.

Giderler Anonim Şirketi'nin başarılı Hukuk Müşaviri Av. Hasan Aydınses öldürülmüş,uzunca bir süre geçmiş olmasına karşın suçlular bulunamamıştı. Şirket sahibi Zati Giderler, dilekçe üstüne dilekçe veriyor, arada kendisi de Emniyet Müdürlüğüne değin gelerek, yetkililerden bilgi alıyor,bir an önce Av. Aydınses olayının aydınlatılmasını bekliyordu.

Sorumluların bulunup yakalanması için Giderler Holding'te çok iyi bir çalışma yapılmış ve Yönetim Kurulu başkanı Zati Giderler'i tanıyan birinin aracılığıyla, Polis Memuru Hayri Süleymanoğlu, hizmetli olarak işe aldırılmıştı. Geliver gidiver işlerine bakacaktı. Hayri Süleymanoğlu'nun gerçek kimliğini, Zati Giderler dahil, hiç kimse bilmiyordu.

Yetkililer Hayri Süleymanoğlu'nu kutsayarak:

“Haydi Süleymanoğlu, emekli olmadan şu işimizi de yapiver. Sana hayırlı ve uğurlu emeklilikler. “Hayri Süleymanoğlu'nu Giderler Anonim Şirketi'ndeki görevine uğurladılar.

Polis Memuru Hayri Bey, çalışanlar arasında kolayca gizlenebilmesi için, kendince bir de Abdülmennan sözcüğünü eklemişti soyadının sonuna.

Hayri Süleymanoğlu Abdülmennan!..

Gitti öte, gelemedi beriye Süleyman ...

Hiç doldurulamaz olmuştu Abdülmennan'ın yeri. Cebinde bir kese bakla; Giderler Holding'te girip çıkmadığı oda, dinlemediği fısıltı kalmıyordu. Kimi zaman fala bakıyor, kimi zaman şiirler okuyorken kendisi de dinleniyor, çektiği acıları unutmaya çalışıyordu.

Polis Memuru Hayri Bey, umutlu raporlar verse de uzunca bir süre geçmiş olmasına karşın Av. Aydınses'i katleden kişi veya kişilere bir türlü ulaşamadı. Bu arada, ne de olsa mesleğin verdiği alışkanlıktan olsa gerek, şirketin güvenlik görevlileriyle ilginç bağlantılar

kurmuştu. Onların aralarındaki konuşmalara ve görüşmelere katılmasa da, kulak misafiri olmayı başarmıştı.

Bir keresinde Güvenlik Şefi'nin, emrindeki güvenlik görevlisine yavaşça seslenerek , "Seninki bu ay yapacağı ödemeyi geciktirdi. Git söyle, benim tepemi attırmasın..." dediğini duyunca, Hayri Süleymanoğlu Abdülmennan'nun gözleri fal taşı gibi açılmıştı. Günler günleri kovalarken anlaşıldı ki haraç ödeyen kişi Av. Kaya Yürütmez'di. Tosun Çerçiciler'e emir veriyor. Tosun Çerçiciler ödemeyi yapıyordu. İlk önceleri bu ödemenin nedenini bir türlü çözememişti Mennan. Ta ki bir gün, Güvenlik Şefi'nin, "Ödeme yarın saat 12.00' ye kadar yapılmadığı takdirde, hemen savcıya gidiyorum. Olanları bir bir anlatıyorum. Eğer inanmıyorsa, saat 12.00' ye kadar parayı ödemesin..."

Mennan izlemeyi sürdürürken, Harunlar İskelesi'nde sürüp giden grevin bu ödeme ile bağlantısının bulunduğu ortaya çıkmıştı. Kaya Yürütmez'in , bir gece yarısı Güvenlik Şefi ile yaptığı tartışmayı dinleyince olayın sonuna yaklaştığını anladı.

Kaya Yürütmez sinirli sinirli:

"Adamın yolunu kesin öldürün diye ben mi söyledim? Tosun Çerçiciler mi söyledi? Kim söyledi size? Biz böyle bir istekte bulunduk mu sizden? O gece, rahmetlinin kendisiyle sadece münakaşa etmiştik. Arkasından gidin onu takip edin diye size emir mi verdik? Kendiniz takip etmişsiniz, işgüzarlık etmişsiniz. Ben de hiç beklemeyeceğim, sizin bu davranışınızı Cumhuriyet Baş Savcılığına bildireceğim..."

Güvenlikçiler ise aralarında yaptıkları tartışmada:

"Bu işin tadını kaçırmak üzereyiz. Avukat Kaya'nın üzerine çok yükleniyoruz. Ödemenin miktarını düşürelim. Biraz daha ileri gidersek, işin tadı kaçacak, başımız da belaya girecek... Başağa ne güne duruyor? Bu güne kadar beş kuruş para ödemedi. Parsayı toplayan kendisi. Avukatı öldürten o. Kaya Yürütmez'le Tosun Çerçicilerin bir günahları yok. Yine de parayı bunlardan alıyoruz. Biraz da ona yüklenelim. Başağa olmazsa kim olursa olsun! Bizim alacağımızı birazcık da o ödesin. Üstelik dünyanın parasını kazanıyor. Şirketin senetleri onun yüzünden her gün değer kaybediyor. Başağa da kazandıkça kazanıyor"

Birgünün sonunda akşam akşam, çalışanlar günün yorgunluğu içinde Giderler Holding binasını kaçar gibi boşaltıp giderken Güvenlik Şefi, kendi odasında ayakta bekleyen Kaya Yürütmez'e, "Av. Hasan Aydınşes, o gece size kafa tutunca ve elindeki kitabı savurtup sizi yaralayınca biz de görevimizi yaptık. Onu susturduk. Bunu bildiğiniz halde siz, üç kuruş parayı ödemekten kaçırıyorsunuz. Yapılan hizmete bak, ödenmeyen üç kuruş ücrete bak! Nereye varır bunun sonu? "Yavaş yavaş , sessiz sessiz konuşuyor, tehditlerini sürdürüyordu.

Abdulgennan Harunlar İskelesi'nde yapılan bir toplantı sırasında Okişi'nin, şarj edilmesi için kendisine bıraktığı telefonu geri vermek için sessizce içeriye süzöldü. Çok hararetle geçen bir tartışmaya daha tanık oluyordu. Okişi , "Av. Aydınşes öldüröldü tamam da isteyecek mi... "Mennan'ın elinden telefonu alırken, karşısındakine ateşli ateşli sesleniyordu. Konuşmayı hemen kesti. Mennan'ın dışarıya çıkmasını bekledi. Bereket versin Mennan, toplantı öncesi dinleme aygıtını yerleştirmişti. Okişi karşısındakine,

"Kardeşim, Başağa avukatı vurun öldürün mü dedi! Seninkiler uyuşturucuyu alınca, korkutmak için iki kurşun sıkacakları yerde, adamı kurşun yağmuruna tutarak öldürmüşler..." dediğini duyunca, "Düğmeye basmanın tam sırası geldi..." diyordu Mennan.

Okişi, geceleyin Harunlar İskelesinden ayrılırken karanlıkta emniyet güçleri tarafından gözaltına alındı. Aynı anda Başağa ve yanında çalışan iki adamı da göz altına alınca sorgu başladı.

Olay ilk sorguda aydınlandı. Mennan'ın kayıt altına aldığı sesler ve görüntüler şüphelilere izlettirilince suçlarını kabul ettiler.

Av. Aydınşes'in, ölümünden önce Kaya Yürütmez'e söyledikleri doğru çıkıyordu. Harunlar İskelesi'nde grev sürdüröçke, Şirket hisselerinin değer yitirmesi de sürüyordu. Bütün hisseleri, Başağa namıyla ünlenen Necmettin Sukesmez topluyordu. Grev derinleştikçe, sürekli olarak hisseler de azar azar Başağa tarafından satınalınıyordu. Ne var ki, Av. Aydınşes grevin uzamasına karşı çıkıyor, bir an önce sonlandırılmasını istiyordu. O gece Aydınşes'in Av.Kaya Yürütmez'le yine tartışmaya girdiğini güvenlikten öğrenen Başağa, adamlarına buyruk verdi:

"Avukatın yolunu kesin, iki kurşun sıkıverin, korkutun. Nasıl olsa

olay, Kaya Yürütmez ile Tosun Çerçiciler'in üstünde kalacaktır. Av. Aydınşes, onlarla kavga ederek ayrıldığına göre, başka kimselerden şüphelenen olmayacaktır. "demişti de Başağa'nın adamları, uyuşturucu sarhoşuydu. Av. Aydınşes'i kurşun yağmuruna tutarak öldürmüşlerdi.

Av. Aydınşes'in öldürülmesi üzerine Giderler Holding'in Güvenlik Şefi, Av.Kaya Yürütmez ile Muhasebeci Tosun Çerçiciler'e yanaşarak:

"O gece olanlardan sonra, sizin onurunuzu kurtardık; Avukatı ortadan kaldırdık..."deyip sokulunca hem Kaya Yürütmez, hem de Tosun Çerçiciler korku ve dehşet içinde kalmışlardı. Tehdit ve korkutma yoluyla para sızdırma böylece başladı ve toplu sözleşme barışının kutlandığı geceye değin sürdü gitti.

O gün yine ödeme yapılmayınca Güvenlik Şefi, akşam akşam, Kaya Yürütmez ile Tosun Çerçiciler'i sıkıştırıyordu: "Benim kafamı bozmayın!.. Ya ikinizi de öldürür katil olurum. Veyahut ikinizi de savcılığa bildireceğim. Öyle veya böyle! Bu işin sonu hiç iyi bitmeyecek ..."

Kaya Yürütmez'de canına doymuştu. "Ne olacaksa olsun..."dedi ve gürlledi:

"Bildiğinizi yapın! Bizim de canımıza yetti! Biz de gidip durumu savcıya anlatacağız. Size öldürün mü dedik! Yoksa başka bir şey mi söyledik. Kim söyledi size öldürün diye?.."

Kaya Yürütmez, Güvenlik Şefi'ne çıkışınca; O da karşısında bulunan yardımcılara:

"Yakalayın bunları derhal! Karşı odaya kilitleyin ..."emrini vermiş, karşılıklı itişme kakaşma başlamıştı. Kaya Yürütmez ile Tosun Çerçiciler güvenlikçilerin elinden kaçıp kutulmuşlardı. Onları yakalamak için takip etmekte olan bir güvenlikçi karanlıktan yararlanarak ateş etmiş, Tosun Çerçiciler'i yaralamış, Kaya Yürütmez ise yara almadan kurtulmuştu.

İLK YALNIZLIK

Avukat Esmâ ile işinden yeni kovulmuş Av. Akın Yankı, Yakıcılar İşmerkezi'nin 5. Kat 509 numarasındaki büroda acı acı düşünürken, en önde Sevil Kak , ardından Bedri Kak ve Poşulu Biçer görününce hem çok şaşırdılar, hem de çok çok sevindiler. Gerçekten bunalmışlardı. İçleri aydınlandı. Candan yürekten hoş geldinler içinde sımsıcak çaylar yudumlanırken yarenlik koyulaştı.

Biçer Bey lafı gediğine koymadan hiç durabilir mi durur mu?..

Başladı ünlemeye:

“İki tane Avukat! Arpacı kumrusu gibi ne düşünüp duruyorsunuz böyle! Biz neler gördük neler! Senin Zati dediğin adam kim!.. Söyleyiver bana! Söyler misin? Biz onun nelerini biliriz. Vaktinde sana söylemiştim. Zeti giderler iki tarafı da keskin bir usturadır ustura! O adamla aşık atışırken gözlerini dört açacaksın! Aksi halde usturayı yiyince hindi gibi düşünür kalırsın.

Vakti zamanında sizin kulağınıza bunları söyledi bu fakir! Sözümüz tutulmamış olacak ki sonucu meydanda görünüp durur.

Varsın olsun! Dünya'nın sonu değil ya! Size şu karşınızda duran Ramazan Adil biçer'in vereceği iş, yeter de artar bile. Bunlar olur, son derece olağan şeyler. Elin oğlu lokum, lokum, lokum derken başlar; zıkkım, zıkkım, zıkkım demeye! Kaldırır öyle bir çarpar ki neye uğradığını bilemezsin...

Koskocaman Avukat! Bankaya gidip bir kağıdı değiştiremiyor. Elin oğlu! İki lokma ekmek, iki kuru sözle, kandırmasını biliyor! Avukatımız da ağzı açık, yemek yiyip yarenlik ederken vakit geçip gidiyor.

Nasıl bir avukatlık mış bu? Olur mu böyle? Niçin gittin İstanbul'a! Başını kaldır da bana bir söyle! Kafanızı sallayayım sizin ben!

Haydi kalkın gidiyoruz! Şirkette hepinizin falına bakıp duran iki büklüm adam polis çıktı. Görüyorsunuz dünyada neler oluyor.

Haydi doğru mahkeme salonuna! Orada bulunmadık mı? Hiçbir şeye yaramaz. Avukat gibi davranmalısınız. Böyle durumlarda küslük, dargınlık, olmaz! Hemen mahkeme salonuna..."

Poşulu Tefeci 'nin sözlerine, kaideli konuşmalarıyla yanıtlar dizeleyen Av. Akın, onu şimdi dinleyince ağzını açamıyordu. Sanki dilini yutmuştu.

Yüzünü buruşturarak, mırıldanır gibi yanıt verdi:

"Doğru Ramazan Bey, doğru... çok doğru söylediniz. Sizler varsınız. Eksik olmayınız. Bizim de sizler gibi, gerçek dostlarımız var. Teşekkür ederiz." diyebildi.

Duruşma başlamak üzereydi. Hiç beklenmedi. Ağır Ceza Mahkemesi salonuna ulaşıldı. Giderler çalışanları yeni gelen dinleyicileri görünce anlamlı anlamlı bakıştılar ve selamlaşmadan başlarını çevirdiler.

Poşulu Biçer Av. Akın'ın kulağına eğilerek:

"Kim bunlar ? Kaç paralık adam bunlar ? Hiç kafanı bozma Devletlim. Hiç kafanı bozmayasın . Bu lafları herkese söylemem ben, sana sahiden söylerim."

Konuşmalar fısıltılar halinde uzayıp gidiyorken duruşma başlayınca; mübaşir ünledi. Kaya Yürütmez ile tosun Çerçiciler, jandarmalar arasında salona getirildiler. Başta Zati Giderler olmak üzere, Giderler Ticaret çalışanlarından pek çok kişi salonu dolduruyor olmasına karşın, Hayri Süleymanoğlu ise ortalıkta görünmüyordu. Salon sessiz sessiz kaynıyordu.

Kimileri , "Nasıl oldu da bilemedik Menan'ın polis olduğunu? " derken kimileri de "İster inanın ister inanmayın, davranışlarını görünce; şüphelerim artmaya başlamıştı..." diyordu.

Kaya Yürütmez'i de bir düşüncedir almıştı. Sanık sandalyesinde başını çevirerek, önce Giderler çalışanlarını süzerek, hafif bir gülümse-

yişle esenledi. Yargıçlar kurulunu ve savcıcı süzerken o da içten içe düşünüyor, kendi kendini paylıyordu :

“Bunca para pul sahibi oldun, Kaya Yürütmez oldun orası tamam da adam olamadın gitti. Neye yaradı şimdi? O gece ortada geçerli bir neden yokken, doğruları söyleyen Rahmetli Aydınşes’e laf beğendireyim demeseydin, bunlar hiç başına gelmeyecekti.

Neye yaradı şimdi?..

Aldığın bilgilerin, yaşadığın deneyimlerin adamı olamadın gitti. Sana yakışanı yapamadın. Her zaman laf beğendirmek için söyledin. Sıra kendine gelince uygulamadın...

‘İnsan okudukça bilgilenmeli, yaşadıkça da sevmesini bilmeli. Şüphesiz bilgi görgüyü yener denilirse de ikisi de bir araya gelmeli. İki-si de aynı kafada yaşam bulursa işte yetişkin insan! Bunun adına alıyyül ala (en iyi) demeli.’ deyip dururken, sıra kendine gelince es geçtin es!..

Neye yaradı şimdi?

Aydınşes uçtu gitti. Kimden özür dileyeceksin? Başağa’dan mı?

İşlediğin bu günahın ezikliğini, yapayalnız birbaşına, yaşamın boyunca çekeceksin ve yaşarken öleceksin...”

Salonda birdenbire ses kesildi. Polis Memuru Hayri Süleymanoğlu, resmi giysiler içinde içeriye girince Zati Giderler başta, salonda bulunan herkes şaşkına dönüyordu. Hayretler içinde kaldılar.

Hayri Süleymanoğlu, tam bir olgunluk ve kendine güven içinde, olay hakkında bildiklerini birbir anlattı. Mahkeme kararıyla alınmış bulunan ses kayıtları dinlendi ve görüntüler de izlenince, yargıçlar kurulu kararını verdi:

Okişi Celil Sapancı dahil, Başağa namıyla ünsalan Necmettin Sukesmez ve adamlarının yakalanmalarına karar verildi. Kaya Yürütmez ve Tosun Çerçiciler salıverildiler. Son derece üzüntü ve sıkıntı içinde yaşadıkları bir rüyadan uyanmanın sevinci içinde...

Salonda bulunan Giderler Ticaret çalışanları da sevinç göz yaşlarına boğuldular. Mahkeme salonu, özgür yaşamın ve özgürlüğe kavuşmanın mutluluğu ile dolup taşıyordu. Hergün cebinde baklala-

rıyla kimi zaman bir haberi, kimi zaman beklenen bir şeyi yerine ulaştıran Hayri Süleymanoğlu'na, hayranlıkla bakiştılar.

Kendi aralarında söyleyip durdukları dizeleri de seslice söylediler:

“Hayri Süleymanoğlu Abdulmennan
Gitti öte, gelemedi beri Süleyman
Yorgun gönüllere durgun bakışlara su serper
Giderler çalışanları umutlar bekler ondan...”

İlk Son

Giderler Ticaret'in önceki Hukuk İşleri Müdürü Kaya Yürütmez ile Muhasebeden sorumlu müdürü Tosun Çerçiciler'in, mahkemece serbest bırakılmalarından hemen sonra, şirket merkezinin girişine bir duyuru asılmıştı. Zati Giderler imzasını taşıyan duyuruda, Kaya yürütmez ve Tosun Çerçiciler'e geçmiş olsun dileklerinin yanında, Pazar günü saat 12.00 de Zeytinciler İlçesindeki Harunlar İskelesi'nde kurban kesilerek yemek verileceği, tüm çalışanların yemeğe çağrılı olduğu bildiriliyordu.

Hafta sonu Harunlar İskelesi bayram yeri gibiydi. Şirketin önde gelen iki yetkilisinin adam öldürme suçundan aklanmış olmaları gerçekten çok sevindiriciydi. Başta şeref konuğu Abdülmenan olmak üzere herkesler orada bulunuyordu. Kurbanlar kesildi. Yemekler yenildi. Konuşmalara geçidi.

Zati Giderler, özlü konuşmasında dayanışmadan, emniyet içinde yaşamaktan, doğruluktan söz etti ve Kaya Bey ile Tosun Çerçiciler'e geçmiş olsun dileklerini yineledi.

Söz sırası Kaya yürütmez ve Tosun Çerçiciler'e gelince, onlar da başta Zati giderler olmak üzere tüm şirket çalışanlarına gösterdikleri yakınlıktan dolayı teşekkürlerini sundular. Yaşadıkları en zor günde, yalnız bırakılmamışlardı.

Muhasebeci Tosun Çerçiciler:

"Sayın Zati Bey'in, iyi dileklerine içtenlikle teşekkür ediyorum. Baştan beri umudumu hiç kaybetmedim. Çünkü asla suç işlemedim. Bir gün geç de olsa gerçeğin ortaya çıkacağını ve sabretmemiz gerek-

tiğini düşünüyordum. Tanrı'nın yardımıyla, gördüğünüz gibi işte karşınızdayız. İçten teşekkürler! Gönülden sevgiler ve saygılar...”

Konuşmalar sürerken, Hayri Süleymanoğlu Abdulmenan sahnede görününce herkes ayağa kalktı. Uzun süre alkışlandı ve coşkuyla tempo tutularak sevgi gösterisinde bulunuluyordu. Hayri Süleymanoğlu ikibüklüm, başını kaldırmaya çalışarak konuşmaya başladı:

“Bu gün en sevinçli günüm. Benim halkım polisini alkışlıyor. Görevimizi canımız pahasına yapmaya çalışırken, halkımızın bunun bilincinde olması, yaşadığımız acıları unutturuyor. Ben de her Türk Polisi gibi bu Yüce Millet'in esenliği için her koşulda, yasaların uygulanmasına yardımcı olmaya çalıştım. Ne mutlu ki Giderler Şirketi olayının aydınlanması da karşınızdaki ikibüklüm duran kardeşiniz Hayri Süleymanoğlu'na kısmet olmuştur. Görevli olduğumu bilmeden de bana sevgilerini saygılarını esirgemeyen Giderler çalışanlarına en samimi teşekkürlerimi ve iyi dileklerimi sunarım. Gülen yüzünüz solmasın, sağlıklar ve esenlikler sizinle olsun...”

Hayri Süleymanoğlu şiddetli alkışlarla uğurlanmak üzereyken Zati Giderler ayağa kalkarak eliyle işaret etti:

“Bir dakika Hanımlar Beyler! Bir dakikanızı rica ediyorum!..

Sayın Hayri Süleymenoğlu'ndan bir ricamız olacak! Hayri Bey'den! Aramızdan ayrılırken! Bir kez daha falımıza bakmasını rica ediyorum! Ne dersiniz?

Salon alkıştan inliyordu .

Hayri Süleymanoğlu:

“Dostlarım!! Meslek yaşamımda en büyük ödülü sizlerden alıyorum!.. Acılar içinde belini doğrultmak için çabalıyor, bir türlü yapamıyordu. Kan ter içinde kalmış, göz yaşlarını tutamamıştı. Yeniden ellerini havaya kaldırarak:

Beklenen düğüm çözüldü
Falcının sırrı bozuldu
Süleyman yola düzüldü
Giderler'e selam olsun...”

Toplantıya katılanlar, Harunlar İskelesi'nden yavaş yavaş ayrılmaya başlarken, Zati Giderler de sessizce fabrikadaki özel odasına çekildi. Kısa bir süre de olsa dinlenmek istiyordu. Pencereyi açtı. İzmir Körfezi'yle söyleşerek ılgıt ılgıt yürüyüp gelen ılık hava, sevgiyle yüzünden gözünden okşamaya başlayınca kendinden geçer gibi oldu; dinleniyordu. Tam bu sırada ansızın, yüzünde bir vızıltı mı koptu ne? Tam ayırđına varamadı ama sol yüzünde yangılanma başlamıştı.

Zile bastı. İçeriye girenlere seslendi:

"Yüzümde bir yanma var. Arı soktu sanırım." Herkes telaşlanmıştı. Doktor yetişti ve hiç beklemeden iki iğne yaptı. Ayrıca bir de ilaç önerdi.

"Vakit geçirilmeksizin kullanılsın. Merak edilecek bir durum yoktur. Sağlığınız yerinde..."

Ne varki, Zati Bey'in kalp atışları hızlanmış, yüzü şişmeye başlamıştı. Çevresindeki telaşlanmalara kendisi de katılınca hemen hastaneye...

Hanım hanımcık bir deri hastalıkları uzmanı, yüzünde saygıyla karışık gülümsemelerle hastayı gözlem altına aldı. Kalp atışları dinlendi. Ateşi ölçüldü. Kan örneği alındı. Bir olağanüstülük görünmüyordu. Konunun uzmanı diğer profesörler de geldiler. Hepsi birden gülümsediler ve Zati Giderler'e, "Telaşeye gerek yok. Yüzünüzdeki şişlik arı sokmasıdır. Arı sizi çok sevmiş, yüzünüzden okşamış. O denli çok sevmiş ki öpeceğim derken ısırmış. Elbette acılı olacaktır. Az biraz da yüzünüz kabarcaktır. Korkulacak bir şey yok. Sonuç arı sokması olunca gelmiş geçmişler olsun..."

24 saat geçmiş olmasına karşın Zati Giderler'in, arada bir sağlığı düzelir gibi olsa da çenesinin altında yumruk büyüklüğünde bir şişlik oluşmuştu. Zati Bey düşünüyordu ; "Nasıl bir arıymış bu! Beni ya-tağa düşürdü..." "Söylenmeye başlarken uzmanlar yeniden görüşle-rini bildirdiler:

"Bu son noktadır. Düzelme başlayacaktır..."

Oysa ki arada bir ansızın yükseliveren kalp atışları, Zati Bey'i tedirgin ediyordu. Bu kargaşaya içinde şeytan kulağına üfleyince kendine geldi. Yeniden başka dünyalara dalmıştı korkuyordu.

Kendi kendine sordu:

“Şimdi bu dünyadan göçüp gitmenin sırası mı? Öyle kolay mı? An ile göz arasında kayboluvermek... Tedirgin olup, kendimi üzme ne gerek. Bir arının ısırmasını bu denli büyütmemeli...” Yatağın içinde sağından soluna yavaş yavaş, düşünceli düşünceli dönüyordu.

Yine de kendi kendine söylenmeden edemiyordu:

“Nereden çıktı bu arı sokması?.. Hayret!.. Olur şey değil!.. Bu olay neden geldi başıma?.. “Mırıldanmaktan kendini alıkoyamıyordu. Alaca karanlıkların içinde geziniyor olunca korkuyla karışık olumsuzluklar, zihninde karabasana dönüşüyordu.

Yatağın üzerinde doğruldu. Ellerini yorganın üzerine serermiş gibi koydu. Sol yüzünden boynunun altına doğru ılız ılız ağıp gelen sızılarını dinliyordu. Sanki dişleri de ağrıyor gibiydi. Silkinerek kendine gelmek, sokağa fırlamak geliyordu içinden de ne çare başında bir ağırlık, sanki kendisini yatağa çökertiyordu. O anda aklına düşüverdi :

“Oğlum Zati; yine de ne olur, ne olmaz... Gün ölümlü. Fırsat bu fırsat. Çoktan beri de düşünüp duruyordun. İyisi mi vaktiyle kes at! Hayri Süleymanoğlu'nun dediği gibi, Giderler'e selam olsun demek de var bu işin ucunda . O zaman ne yapmak gerek? Bir vasiyetname-nin hazırlanması doğru olacak. “

Hemşireye seslendi:

“Gülbahar Hanımı çağırır mısınız? “

Gülbahar ve Kızkardeşi Sevil Kak ile kimi kişiler kapının dışında bekliyordu zaten. Sadece o görmüyordu. Gülbahar hemen içeri koştu.

“Efendim, buyurunuz Zati Bey... “

Zati Bey, dilinin ucuyla da olsa usulca:

“Gülbahar, bana bir noter çağır. Hiç itiraz istemem. Hemen şimdi noter gelsin. “

Gülbahar donup kalmıştı.

“Hayır mı Zati Bey? Noterle ne işimiz var? Yanlış mı duydum. No-

ter çağırمامı istediniz değil mi? Çok özür dilerim. İyi duyamadım da... “

Zati Giderler gülümseyerek ve başını sallayarak:

“Vakit gelmedi mi Gül- Bahar? Vakit gelmedi mi daha? Bu gün dünya, yarın ahiret. Geç bile kaldım. Öteki dünyayı şimdiden düşünmek zorundayım. O yüzden derim, vasiyetimi hazırlamalıyım.”

Vasiyette bulunmak istediğini usulca Gülbahar’a söylemesine söyledi de söylediğine pişman olmuştu. Başta Gülbahar, kapıda bekleyip duranlar, Zati Bey’ in bu isteğine şiddetle karşı çıktılar:

“Ne yapmak istiyorsunuz Siz? Arı soktu diye, ölüme bağlı belge düzenlemeyi mi düşünüyorsunuz? Allah aşkına! Ne gerek var böyle sinir bozucu şeylere! Hayırlısıyla hastaneden taburcu olunuz. Sonrasında ne yapacağınızı uzun uzun düşünürsünüz. Kararınızı da o zaman verirsiniz. Çok basit bir arı ısırması moralinizi bozmuş; yorulmuşsunuz demek.Taburcu olur olmaz, uzunca bir tatil, bu yorgunluğu giderir. Eski günlerinizdeki gibi, pırl pırl olursunuz. Onun için, dert etmeyiniz lütfen böyle şeyleri... Şimdi zamanı da değil, yeri de değil böyle şeylerin. Lütfen...”

Zati Bey bu görüşe katılmak istemiyordu:

“Çocuklar, sizlere çok teşekkürler ederim. Bugün ölüme bağlı isteklerimi hazırlamam, bugün ölüvereceğimi göstermez. O yüzden; bu hastalığım vesile olmuş olsun. Vasiyetim hazır olsun. “

Gizlice noter çağrıldı. Noter gelince oda boşaltıldı. Hiç kimsenin haberi olmadan Zati Bey, Notere tek tek, yavaş yavaş yazdırdı. “Son arzularımın yukarıda açıkladığım gibi yerine getirilmesini istiyorum ...” dedi ve imzasıyla onayladı. Baba Dostu İğneyurdu Terzisi ile çok eski bir arkadaşı da tanık olarak imzalarını koydular. Böylece Zati Giderler’in son arzuları yerine gelmiş oluyordu.

Bu arada Zati Bey’in yavaş yavaş da olsa hastalığında bir rahatlama başlamış gibiydi. Sadece can tahtası üzerinde siyah bir görüntü oluşmuştu.

Uzmanlar da Zati giderler’in sağlığı hakkındaki görüşlerini yeniden bildirdiler:

“Sayın Zati Bey! Şu geldiğimiz nokta! Son noktadır! Artık düzelme başlayacaktır. Korkulacak hiçbir şey yok. Yavaş yavaş da olsa düzelme başladı...” dediler. Ardından çıtıptı bir Dr. Hanım, Zati Bey’in durumunu yeniden gözden geçirdikten sonra:

“Sayın Zati Bey, şu durumda hastanemizce yapılacak bir şey kalmadı. Sağlığınız düzelmiştir. Ne zaman isterseniz, sizi taburcu edebiliriz. Geçmiş olsun efendim.”

Başta Gülbahar Bozçiçek ve Zati Bey’in kimi yakın dostları onu hastaneden aldılar. Hiç bekletmediler; çok ısrar ettiler. Sizin uzun süreli bir tatile ihtiyacınız var!.. Bunu kendiniz de görüyorsunuz ve biliyorsunuz. Üstelik doktorlar da söylediler. Sadece bugün şöyle bir dinlenin, ondan sonra da uzun bir tatil... Gerisi gelir.

İşletmeler saat gibi çalışıyor. Yarın sabahleyin kesinlikle tatile çıkmalısınız.

Zati Bey’in Annesi Müfide Hanım, iki gözü iki çeşme evde onu bekliyordu. Oğlunu kapıda karşıladı. Boynuna sarıldı, uzun uzun ağladı. Başını çevirdi. Gözleri, Kızı Sevil Kak’ı ararken, yana yakıla söyleniyordu:

“Sevil’e kaç kere dedim. Kızım etmeyin ne olur beni de götürün ... Bedri’ ye de söyledim. İki de olmaz dediler. Çok basit bir arı sokması. Bir gün hastanede dinlensin. Yarın taburcu olacak. O zaman geçmiş olsun dersiniz. Şimdi gidip gelirken, sağlığınız bozulur. Siz de hasta olabilirsiniz. Beklemelisiniz. dediler. Olur mu böyle? Ben de gelecektim hastaneye...”

Müfide Hanım, gözleri yaşlı konuşmayı sürdürürken Zati Bey sözünü kesti:

“Sevgili Anneciğim; doğru söylemişler. Çok doğru söylemişler değil mi? İşte gördüğün gibi karşıdayım. Canım benim...”Yeniden annesinin boynuna sarıldığı sırada bir de baktı ki kimi görsün, kimleri görsün! Önde Av. Akın Yankı, yanında Eşi Av. Esmâ Hanım ve Ramazan Adil Biçer. Geçmiş olsuna gelmişler!..

“Buyurun buyurun buyurun ...”

Zati Bey konuklarla özel olarak ilgilendi. Ayrı ayrı ellerini sıktı. Kısa konuşmalar ve şakalaşmalar arasında kahkahalar atarak Av. Akın Yankı'ya seslendi:

“Sayın Avukatım, ben size söyledim. Söylemesem bari. Önceden yüzünüze söyledim. Biz istemedikten sonra dükkanımızdan hiç kimse ayrılamaz; ayrılmaz. Birlikte çalışacağımız insanları işe alırken biz, düşünerek alırız. O yüzden kolay kolay yanılma olmaz. İşe başlar başlamaz; derdiyle tasasıyla, kıvancıyla coşkusuyla, içimizden biri olmuştur onlar.

İşte gördün! Daha neler göreceksin neler?.. Seyfi Sefain gibi daha ne cin adamlarla karşılaşacaksın kimbilir!.. Yaşam sürüp gidecek, orası çok doğru da daha kimler var kimler. Sana bir müjdeli haberim var: Seyfi Sefain banka teminat mektubunu buldu. Arkasından yine bize yalvar yakar oldu. Israrla da seni sordu.

Ona söyledim :

En önemli çalışma arkadaşımı sizin yüzünüzden kaybettim ... dedim. Yüzkırk bin dolar ceza-i nakdiyi Altmış bin fazlasıyla hemen ödedi. Ayrıca senin için çok övücü ve özel şeyler söyledi. Karşımda felsefeden anlayan, mitoloji bilen bir kişi görünce çok sevindim de ne yapayım? Başka çarem yoktu. Son anda banka; teminat mektubunu veremeyeceğiz, deyince şaşırarak kaldık. Ne yapmamız gerekirse onu yaptık. O zaman öyle oldu ama şimdi de ikiyüz bin doları size yeniden ödedik görüyorsunuz dedi. Biz de kendisini kırmadık. Parayı verdik. Bu gün yarın sizi işyerinizde ziyaret edecek ve özür dileyecek; haberiniz olsun.”

Poşulu Ramazan yarenliğe katılmadan durur mu?

“Akın Bey saf çocuk, temiz çocuk. İşte orada her nasılsa boşa düşmüş, sohbete dalmış. Olur bunlar... olacaktır. Ortada iyi niyet varsa eğer, gerisine bakma. Evvel Allah, Av. Akın'a kendim gibi güvenirim ben. Her ikinize de büyük geçmiş olsun. Biz de Bedri'yle konuştuk, görüştük; işi bitirdik. Tırı yürüttük...”

Bedri Kak da, sessiz sakın konuşmaları dinliyor, sohbete katılmıyordu.

Çaylar kahveler Sevil Hanım'ın tepsisinde döşenip gelirken, içeriye ikibüklüm birisi giriverince ses kesildi. Herkesler ayağa kalkıştılar.

“Hoş geldiniz !.. “

Hayri Süleymanoğlu Abdülmenan’dı içeriye giren ziyaretçi. O da Zati Bey’e geçmiş olsun dileklerini ilettili. Herkesin elini sıktı. Ayrı ayrı hatır sordu. Karşıda oturan Kaya Yürütmez’igöstererek, Zati Bey’e şöyle diyordu:

“Kaya Bey, göreve başladığım ilk günlerde beni çok takip etti. Kuşkulandığımı bildiğim için, falcılığa daha çok ağırlık verdim. Ortalıkta fazla görünmedim...”

Tosun Çerçiciler söze karıştı:

“Asıl ben kuşkulanmıştım sizden! Bilmem anımsayabilir misiniz? Güvenlik görevlilerine uğramıştım. Sizi onları gözlerken yakaladım...”

Hayri Süleymanoğlu gülererek seslendi:

“Nasıl anımsamam? Yüreğim ağzıma gelmişti. Biliyorsunuz değil mi? Eimdeki imza kartonunu size gösterdim. Onu imzalatmak için bekliyorum, deyince siz de fazla üstelemediniz. “

Tosun Çerçiciler de gülererek onaylıyordu:

“Evet evet. İmza kartonunu elinizde sallayarak; aralarındaki görüşmenin bitmesini bekliyorum. O yüzden içeriye girmedim demiştiniz...”

Bu sırada Sevil Kak bulunduğu yerden ansızın kalkarak, Zati Bey’in yanına koştu.

“İyi misin Abi sen ?.. “Zati Bey’in alnuna elini koydu:

“Abi sen yine ateşleniyorsun. Terlemeye de başladın. Ne oldu? Tansiyonun yükseldi sanırım... İyi misin? “Ne yapalım? der gibi çevresine bakınmaya başladı. Ziyaretçiler de gözlerini Zati Bey’e çevirdiler. Kimseden çıt çıkmıyordu.

Hayri Süleymanoğlu Gülbahar’a dönerek:

“Beklenmesin! Doktor gelsin! “

Doktor yetişti. Zati Bey’in durumunu gözlemlledi. Tansiyonunu ölçünce ; “hı.. “ diyerek başını salladı. “Yine tansiyonu çok yükselmiş...”

Hazırlık yapıldı. Zati Bey'i Hemen hastaneye kaldıralım ...

Doktor karşı çıkıyordu:

"Gereken yapıldı. Tansiyonu çok yükselmiş. Az beklensin. Bu haliyle yerinden kaldırmak yanlış olur..."

Kimsenin ağzını bıçak açmıyordu. Müfide Hanım girdi içeriye. Zati Bey'in durumunu görünce o da çok kötü olmuştu. Yapılacak bir şey yoktu.

Hastaneye telefon edildi. Uzman doktorlar da yetiştiler. Danışmalar, akıl yürütmeler sürüp gitti... Kimi uygulamalar sonucu, çok geçmedi. Hastanın tansiyonu düşmeye başladı. Zati Bey, iyice kendine gelmişti.

Gülümseyerek seslendi :

"Heyecanlanmayınız. Ara ara tansiyonum yükseliyor. Başka bir hastalığım yok..."

Beklenmedi. Yeniden hastaneye kaldırıldı Zati Bey. Doktorların gözlemleri, aralarında görüşmeleri sürdü gitti. Zati Bey'de kendine gelmişti. Çevresinde korkulu gözlerle kendisini seyreyleyenlere gülümsemeye çalışarak:

"Ölmem!.. Ölmem!.. Hiç korkmayın henüz erken!.. Yine de Yüce Tanrım bilir de henüz çok erken. Yapacaklarım var. Yapmam gereken öyle çok şey var ki ..."

Kaya Bey , bulunduğu koltuğa dördörtlük oturmuş gülümsüyor, Zati Bey'e takılmadan edemiyordu: "Hastaneyi görünce düzeliyorsunuz. Ayrılınca yeniden rahatsız oluyorsunuz. Hastaneyi çok mu seviyorsunuz? Çabuk olun iyileşin de ilk işimiz bir hastane yaptırmak olsun."

Sabaha karşı, Zati Giderler'in kalp atışları ansızın yeniden yükselmeye başladı. Doktorlar yeniden başına toplandılar. Tartışmalar sürüp gidiyorken, hastayı gözlemleyen pırıl pırıl genç bir bağışıklık bilimi (İmmünoloji)uzmanının yüzü birden soluverdi.

"Çok geç kalınmış... Zati Bey'in yüzünden ısırın arı değildi. Afrika yönünden gelen gemilerle limana dağılan bir haşereydi. Limana gelen yüklerle çevreye dağılan bu zararının ısırması yüzünden kimi

kişiler de Zati Bey gibi yataklara düşmüş. Ne acıdır ki, bu konuda bilgi eksikliği bulunduğundan, yaşamını yitirenler var...”

Tam bir ölüm sessizliği...

Tedavi eksik yapılmıştı. “Arı sokması, arı sokması...” denilip geçirilirken Zati Bey’in başına gelenler, son anda bilinmişti de ne var ki yoğun bir ilaç uygulaması da yapılırsa... Zati Bey yenilmişti.

Fransa’da Monmartre anıları, avare yılların arkasından gelen savaşım ve Zati Giderler!.. An ile göz arasında, bu dünyadan göçüp gitmişti.

Reis Zati, yaşama gözlerini yumarken gülümsüyordu. Zihninden geçenler neydi acaba? Son anda düzenlediği vasiyetnamesi açılınca, orada bulunanlar şaşkın bakışlarla dinlediler.Zati Giderler’in son dileklerini noter, ağır ağır sakın bir sesle okudu :

“ ... Ölümüm tarihinde bana ait bulunan ve adıma yazılacak tüm taşınır taşınmaz mallar ile sair eşyalar, nakit, mevduat, mücevheratın; özetle bütün malvarlığımın aşağıdaki şahıslar arasında belirtmiş olduğum hisseleri oranında paylaşılmasını istedim. Son arzum budur.

----- Mirasımın otuzar paydan yüzde altmışını kız kardeşim Sevil Kak’ın çocukları yeğenlerim

Orhun Serin ve Aysen Serin’e;

-----Yüzde beş pay kız kardeşim Sevil Kak’a

----- Yüzde onbeş pay Giderler Şirketi’nin Sosyal İşler Müdürü Gülbahar Bozçiçek’e;

----- Sevgili Anneciğim Müfide Giderler’e yüzde beş pay;

----- Kurulacak Giderler Eğitim Vakfı için yüzde beş pay;

----- Av. Akın Yankı İçin yüzde on pay ;

Olmak üzere;

Mal varlığımın yukarıda isimleri yazılı kişiler arasında ve belirttiğim şekilde paylaşılmasını vasiyet ediyorum.Yeğenlerim Orhun ve Aysen Serin'in, 25 yaşını doldurdıkları tarihe kadar, şirketlerin yönetiminde Avukat Akın Yankı, Yüzde elli bir oranında oy sahibidir.

Son arzularımın yukarıda açıkladığım gibi yerine getirilmesini istiyorum dedi ve imzasıyla onayladı. “

Zati Gideler'in vasiyeti duyulunca, Poşulu Tefeci Ramazan Adil Biçer, kalın ve hür sesiyle ünledi:

“Zati Giderler ne düşünüyordu, ne söylemek istiyordu biliyor musunuz!?.

Sosyalist Bedri Kak! Ben halkçıyım! diyerek Kitiş'in tavukları gibi dolanıp duran Bedri Kak! Ben adalet adamıyım diyen Akın Yankı! ve Yeşil Gülbahar!

Haydi bakalım, sıra sizde! Biz! Asla! Finifi Cumhuriyeti'nin yurttaşı olmayız!.. diyordunuz; beni kınıyordunuz. Bu finifi ortamında, çok uzaklarda değil, her an yanınızda yakınınızda olacağım. Ne yaptığınızı ve nasıl yaptığınızı izleyip, göreceğim.

Size başarılar dilerim.

Buyurun! Alın! İstemediğiniz kadar mal mülk!

Hepsi de sizin!

Ne istiyorsanız hazır!

Her zaman beni kınayıp duruyordunuz. Umarım siz, kınanmayanlardan olursunuz.”

SON

